

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

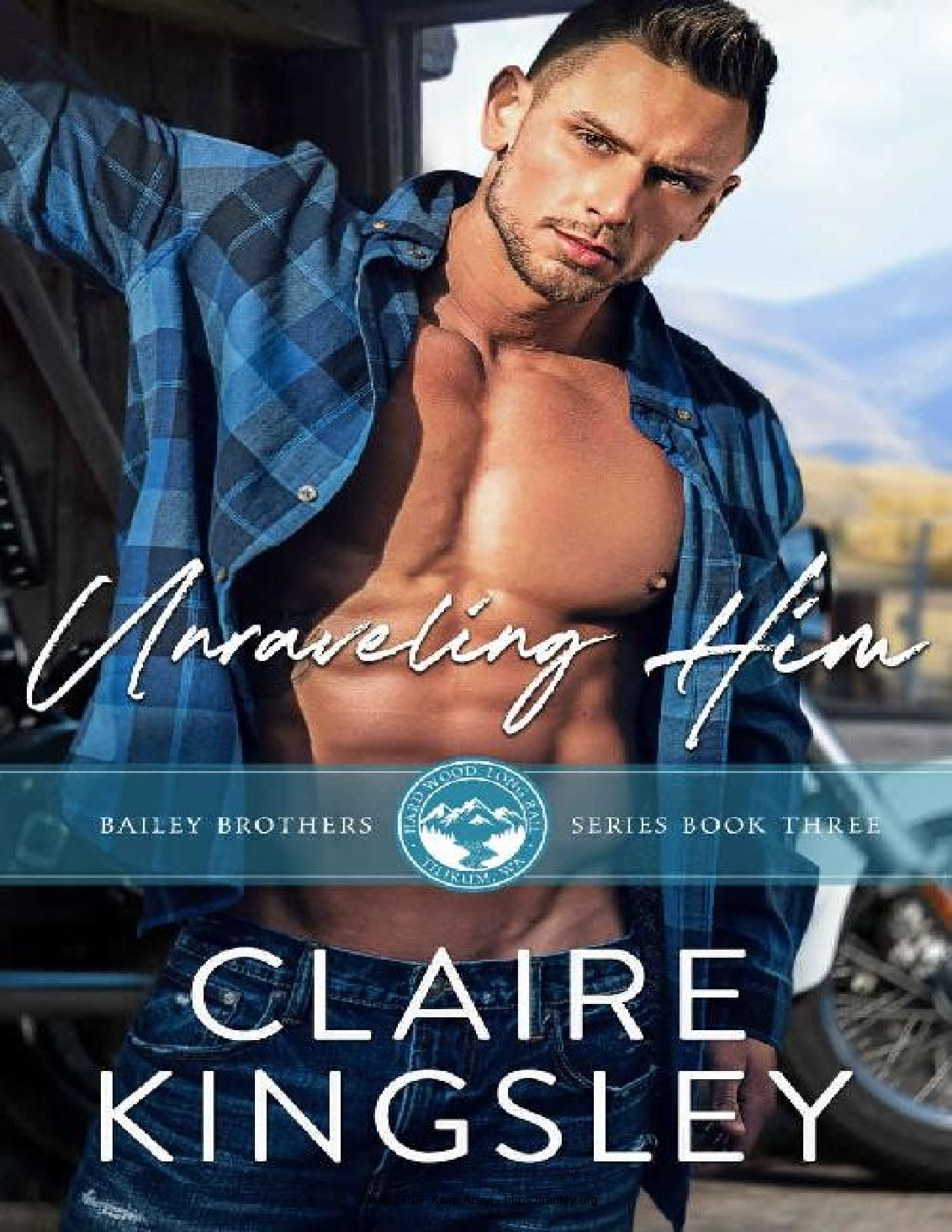
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Unraveling Him

BAILEY BROTHERS

SERIES BOOK THREE

CLAIRE KINGSLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONU SERBEST BIRAKMAK

BAILEY KARDEŞLER ÜÇÜNCÜ KİTAP

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Copyright © 2020 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Always Have, LLC tarafından

yayımlanmıştır Elayne Morgan

tarafından düzenlenmiştir

Kapak tasarımı: Lori Jackson

Kapak fotoğrafı Furious Fotog Kapak

modeli: Chase Ketron

www.clairekingsleybooks.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

CK ile iletişimde kalın

Bu kitap hakkında

Önsöz

1. Evan
2. Evan
3. Fiona
4. Fiona
5. Fiona
6. Evan
7. Evan
8. Fiona
9. Evan
10. Evan
11. Fiona
12. Evan
13. Fiona
14. Evan
15. Fiona
16. Fiona
17. Evan
18. Evan
19. Fiona
20. Fiona
21. Evan
22. Fiona
23. Fiona
24. Evan
25. Fiona
26. Evan

27. Fiona
28. Fiona
29. Evan
30. Fiona
31. Evan
32. Evan
33. Fiona
34. Evan
35. Fiona
36. Fiona
37. Evan
38. Fiona
39. Evan
40. Fiona
41. Evan
42. Fiona
43. Evan
44. Fiona
45. Evan
46. Fiona

Sonsöz

Kırık Mil: Bölüm 1

Değerli Okuyucu

Teşekkürleri

Ayrıca Claire Kingsley

Yazar Hakkında

Bu kitap Calm meditasyon uygulamasına ve Hilton Homesuites'deki güzel insanlara adanmıştır. Onlar olmasaydı bu kitap asla tamamlanamazdı.

CK İLE İLETİŞİMDE KALIN

[CK'nın haber bültenini alın](#)

[Alpha Ever After ile bağlantı kurmak için hemen Facebook'a kaydol.](#)

[CK ile Facebook'ta arkadaş olun](#)

[CK'nın Facebook Sayfasını Beğenin](#)

[CK'yı Instagram'da takip edin](#)

[Goodreads'te takılın](#)

[CK'yı Bookbub'da takip edin](#)

[CK'yı Amazon'da takip edin](#)

[CK'nın Sesli Kitapları Audible'da](#)

[CK'nın Pinterest panolarına göz atın](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Onun fırtına bulutuna karşı güneş ışığı.

Metanetli, iri yarı Evan Bailey'nin yeterince derdi vardır. Büyüyen bir iş, onu çıldırtan bir grup erkek kardeş, dedikoduyu seven küçük bir kasaba ve herhangi bir aile kavgasından daha derine inen bir rekabet. Aşk mı? Bu zor bir pas. Yalnız kalmanın daha iyi olduğunu çoktan zor yoldan öğrenmiştir.

Fiona Gallagher'ın bir sorunu var. Ya da daha çok on tane, ama kim sayıyor ki? Arabasıyla yaşadığı sorun, boktan dondurmanın sadece üstündeki kiraz, ama bunun onu alaşağı etmesine izin vermeyecek.

Ayrıca, bir planı vardır. Evan Bailey - babasından nefret eden o kara kara düşünen özel araba yapımcısı - ona yardım edecek. Sadece henüz bilmiyor.

Evan'ın ihtiyacı olan son şey, aşırı neşeli Fiona'nın yalnız hayatına girmesidir. Ama teklifi görmezden gelinemeyecek kadar caziptir.

Fiona, Evan'ın kalbinin enkazını karıştırmak için orada değildir. Eğer bir kalbi varsa bile, Fiona'nın ona yaklaşmasına izin vermeyecektir. Ama aralarındaki gerilim yanmaya yetecek kadar sıcaktır. Ve Evan'ın taştan cephesindeki çatlakları görmeye başladığında, o koca huysuz adamla pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde ettiğini fark eder.

***Yazarın Notu:** Huysuz, kara kara düşünen bir yalnız, sevimli bir belalı (ev bitkileriyle konuşan) ile tanışır. Huysuz olan güneşli olana karşı yumuşaktır ve bazı motor devindirici kıvrımlara sahiptir. Hayranlarınızı hazırlayın; Kindle'inizi eritecek bir yolculuğa çıkacaksınız.*

Bailey Kardeşler serisi sırayla okunmalıdır. Birinci kitap olan **Protecting You** ile başlayın.

PROLOGUE

EVAN

*Bu önsöz, Fighting for Us kitabının sonunda sonsöz olarak da yer almıştır:
Bailey Kardeşler İkinci Kitap.*

T Motosikletim boş otoyolda hızla ilerlerken soğuk gece havası yanımdan hızla geçti. Farımın aydınlattığı yol parçası dışında manzara görünmeden akıp gidiyordu.

Nereye gittiğimden emin değildim. Çoğunlukla uzağa. Evde oturamayacak kadar huzursuzdum. Araba kullanmam gerekiyordu. Rüzgârı kesmek ve dönüşlerde eğilmek için. Hıza ihtiyacım vardı.

Otoyol kavisliydi ve Pinecrest'e girdiğimde yavaşlamak zorunda kaldım. Arabayla geçip yoluma devam edebilirdim. Bu küçük kasabada yapacak pek bir şey yoktu. Ama Crooked Owl Tavernası gözüme çarptı. Şu anda bir bira hiç de fena olmazdı. Buraya daha önce de gelmişim; batakhaneydi ama biraları her zaman buz gibiydi.

Dışarıya park ettim, kaskımı çıkardım ve içeri girdim.

Işık loştu ve arka planda klasik rock çalıyordu. Burada kaba saba bir kalabalık takılıyordu. Birkaç motorcu tipi - Harley'lerini dışarıda görmüştüm - ve kalın sakallı ve iş botlu adamlar. Bilardo oynayan yirmili yaşlarda bir grup, içeri girdiğimde beni süzen birkaç kız ve barda oturan birkaç yaşlı adam vardı.

Herkesten uzakta bir tabure seçtim. Buraya hava durumundan, spordan ya da böyle boktan bir kasabada haber olarak geçen her şeyden bahsetmeye gelmemiştim. Sadece zaman öldürmek ve bir içki içmek için buradaydım.

Barmen geldi ve bir bira sipariş ettim. Her zamanki gibi buz gibiydi. Güzel bir ısırtığı vardı. İçkimin üzerine eğildim, sıkılmışım. Daha az dinlendim. Tatminsiz. Ama çoğu zaman böyle hissediyordum, yani bu yeni bir şey değildi.

Cebimdeki telefonum çaldı, ben de mesajlarımı kontrol ettim. Bir müşteriden geliyordu ve onun için restore ettiğim arabayı soruyordu. Ona daha sonra dönecektim. Biramdan bir yudum daha alarak birkaç şeye göz gezdirdim. Elime geçmesini umduğum kırklı yıllara ait bir Dodge Power Wagon'dan haber bekliyordum. Pek bir şeye benzemiyordu, ama doğru fiyata alabilirsem, takla attırıp tonla para kazanabilirdim.

Yanlışlıkla kişiler simgesine bastım ve ekranda tanımadığım bir isim belirdi. Jill mi? O da kimdi? Neden tanımadığım bir kızın numarası bende vardı?

Oh, kahretsin. Luke Haven'ın asıldığı pembe hırkalı kızdı. Bu beni gülümsetti. Siktiğimin Luke Haven'ı. Bir Bailey olarak Haven'lardan prensip olarak nefret etmek zorundaydım. Gerçek şu ki, kan davası ya da Haven'lar umurumda bile değildi. Ama Luke Haven? Sırf o pisliğe olan nefretimi beslemek için o lanet olası kan davasını devam ettirirdim.

Jill'in iletişim bilgilerini seçtim ve sil tuşuna bastım. Onu arayacak değildim zaten. Luke'un önünde onu öptüğümde tadı çok tatlıydı ve tatlılık zor bir hayır demektir. Onun gibi bir kız zararsız görünüyordu, tıpkı bir kedi yavrusu gibi. Ama yavru kedilerin keskin pençeleri vardı ve tırmalandığınızda bunun sizin suçunuz olduğuna sizi ikna etmekte çok iyidiler.

Küçük kardeşlerim bu dersi henüz öğrenmemişlerdi.

Asher... o başka bir hikayeydi. Ama o her zaman çoğu kuralın istisnası olmuştu. Ve Grace yavru bir kedi değildi.

Kardeşim için mutluydum. Grace'le arasını düzeltecek kadar kendini toparladığına sevindim. Savaşmak zorunda kaldığı şeytanları ya da hapishanede geçirdiği zamanı kıskanmıyordum. Bütün bunlar beni hâlâ kızdırıyordu. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Ve o artık evdeydi.

Ama lanet olsun, bu bir düğün olacağı anlamına geliyordu. Muhtemelen içinde olmalıydım. Olmasam bile, kesinlikle gitmeliydim.

Düğünlerden nefret ederdim.

Bira beni daha iyi bir ruh haline sokmuyordu. Dügünler hakkında düşünmek de öyle. Kardeşimin doğaçlama nişan partisinden, hissettiğim boş ağrıyı atlatmayı umarak ayrılmıştım. Sürekli beni takip etmeye çalışması rahatsız ediciydi.

Bir bira yetmeyecekti. Eve gider ve viskiyle boğardım.

Şişemi yarı dolu halde bırakıp taburemden kalkmak ve buradan gitmek üzereydim ki yanıma biri yanaştı.

Siyah deri mini etekli ve leopar desenli bir bluz giymiş bir kız barda tünedi. "Merhaba."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Ağzının köşesi kalktı. Çok fazla makyaj yapmasına rağmen güzeldi ve omzunda çiçek dövmeleleri vardı. "Burada tek başına biraz yalnız görünüyorsun. Belki bir arkadaşına ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Gözlerim bir aşağı bir yukarı gezindi. Benim yaşlarımdaydı. Ne kadar seksi olduğunu bilen bir kızdı. Kesinlikle tatlı değildi. Beni izleyişinden ne istediğini anlayabiliyordum. Kızlar kendilerini yemeğe davet etmenizi umarken aletlerinize böyle açıkça bakmazlardı.

Bir gece istiyordu. Belki de bir dizi. "Bir arkadaş mı?"

"Evet, gerçi kimi kandırıyorum ki? Benim de bir arkadaşına ihtiyacım var. Baktan bir hafta geçirdim."

Homurdandım ve biramdan bir yudum aldım.

Gözleri tekrar kasıklarına kaydı. Bakışlarını takip ettim ve ne yaptığını görebildiğimi belli ettim.

"Sadede geleceğim. Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Önce bana bir içki ısmarlamayacak mısın?"

Dudaklarını yaladı. "Sadecce bir içkiden daha iyi bir şey düşünüyordum."

Düşünerek başka tarafa baktım. Genelde eve götürmek için bir kız kapacaksam -daha doğrusu evine götüreceksem, çünkü kızları asla kendi evime götürmezdim- sinsi sinsi dolaşan ben olmak isterdim.

Ama bu kız ateşliydi, inkar edemem. Ve haklıydı, çok yalnızdım. Biraz arkadaşlık hiç de fena olmazdı.

Ayrıca, bu tür bir şey yapmayı çok uzun zaman olmuştu.

"Bakın, çok ileri gittiğimin farkındayım," dedi. "Ama ben istediği şeyin peşinden gitmekten korkmayan bir kıyım."

"Anlıyorum."

Kolumda hafifçe bir parmağını gezdirdi. "Senin gibi bir adam -uzun boylu, kalın, sert- benim için uyuşturuu gibi. Karşı koyamıyorum. Ve gerçekten boktan bir hafta geçirdim."

"Ben de öyle."

"Gördün mü? Bu ikimizin de işine yarıyor."

Haklıydı. Bu kıyın bela gibi göründüğüne şüphe yoktu ama en azından açık sözlüydü. Neye bulaşacağımı biliyordum. Ve lanet olsun, gerçekten uzun zaman olmuştu. Neden olmasın ki?

Biramı yere bıraktım. "Yakınlarda mı oturuyorsun?" "Evet. Yolun hemen yukarısında."

"Hadi gidelim."

Ayrıldık ve bisikletime bindim. Onu takip ederek elma ağaçlarının arkasına sıkışmış küçük bir eve doğru yola çıktım.

İçeri girdiğimizde ışıkları açmadı. Beni doğruca yatak odasına götürdü.

Bu agresif şey fena değildi. Zorla havadan sudan konuşmak yok. Saçmalamak yok. Oyun yok. Beni eve sevişmek için getirmişti, o halde neden önce birbirimizi tanıyacaktıyız gibi davranarak zaman kaybedelim ki? Bana adını bile söylememişti ve ben de bilmek istemiyordum. Umurumda da değildi. Bu sadece seksti. Sadece bir rahatlama.

Sadece bir süreliğine daha az boş hissetmek için bir yol.

SONRA, sanki onu bilinçsizce sikmişim gibi yatağa yayılmış yatıyordu. Kalmak gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden prezervatifle uğraşmak ve temizlemek için kalktım.

Yatak odasının hemen yanında bir banyosu vardı. Kapıyı kapattım ve ışığı yaktım. Prezervatifi bağladım ve çöpe attım. Aynada kendimi gördüm ve hızla gözlerimi kaçırdım. Bugünlerde orada gördüklerimden pek hoşlanmıyordum.

Ellerimi yıkadım ve yüzüme su sıçrattım. Musluğu kapattığımda tezgahın üzerindeki bir şey gözüme çarptı.

Ona baktım, içimde hastalıklı bir his patladı. Eğer düşündüğüm şey buysa -ki kesinlikle öyle görünüyordu- bunun hiçbir parçası yoktu.

Bu iyiydi.
Sikeyim.

T Gecemin böyle geçmesini istememiştim. Kapalı banyo kapısından hiçbir ses duymadım. Kız hâlâ yatak odasında yatağına yayılmıştı. diğ er odada sikiş sonrası komada. Belli ki kendi bilimiyle boğuşmuyordu, ki bu benim için söyleyebileceğ imden çok daha fazlasıydı.

Gözlerim tekrar tezgâha kaydı. Lanet olsun.

Beni bir bardan almıştı ve onun bela olduğunu anlamalıydım. Bu tür şeylere çok sık düşkün değildim, ama bazı zamanlar bu kaşıntıyı görmezden gelmek zordu. Neden anonim olarak bir kızın beynini sikmeyeyim? İkimiz de yetişkindik. Bunun ne olduğunu biliyorduk. Neden biraz rahatlamayalım? Boşluğu bir süreliğine doldurmayalım.

İyi olmalıydı.

Kendimi tezgâha yasladım ve başımı öne eğdim. İyi değildi. Düşündüğüm şey buysa değildi.

Birçok erkek umursamazdı. İki kez düşünmez, suçluluk duymadan yollarına devam ederlerdi. Hatta belki daha fazlası için geri gelirlerdi.

Ben o adamlardan biri değildim.

Peki ben neden buradaydım?

Daha iyi bilmeliydim. Yalnız kalmamın sebepleri vardı.

Rastgele takıldığım kişinin tezgâhın üzerinde duran evlilik yüzüğü de bunlardan biriydi.

Bir an için kendime bunun başka bir şey olabileceğini söylemeye çalıştım. Annesinin yüzüğü. Sağ eline taktığı bir yüzük. Belki onun bile değildi.

Ecza dolabına şöyle bir göz attığımda bunun saçmalık olduğunu anladım. Oje, losyon ve makyaj temizleyicinin yanı sıra -tipik kız eşyaları- erkek deodorantı, tıraş kremi ve tıraş losyonu buldum.

Belli ki burada bir adam yaşıyordu. Ve ben onun karısını sikmiştım.

Bu geçmediğim bir çizgiydi. Asla. Mazeretinin ne olduğu umurumda değildi. Belki de ona bok gibi davranan bir pislikti. Belki çoktan bittiğine karar vermişti. Belki de onu aldatıyordu ve intikam almak istiyordu.

Önemli değildi.

Prensiplerim muhtemelen iyi bir günde biraz gevşekti, ama benim gibi bir pisliğin bile yapmayacağı bazı şeyler vardı. Başka bir adamın karısıyla yatmak bu listenin en başındaydı.

Ama artık çok geçti. Onunla yatmışım ve her şey tahmin ettiğim kadar boştu.

Bu gece kardeşimin doğaçlama nişan partisinden içimdeki boşluktan kaçmaya çalışarak ayrılmışım. Onun yerine, içinde boğuluyordum.

Banyonun kapısını açtım. Kız -isim değiştirme zahmetine girmemiştik- bir kolunu alnına götürmüştü, gözleri kapalıydı. Ona kesinlikle istediğini vermişim.

Ve lanet olası bir duş ihtiyacım vardı.

Ne kadar seksi olduğu umurumda değildi, şimdi ona bakmak tüylerimi diken diken ediyordu. Buradan defolup gitmem gerekiyordu. Kıyafetlerimi yerden aldım ve boxer külotumu tekrar giydim. O daha kımıldamadan kotumu yarıya kadar indirdim.

"Mm." Bir kedi gibi mırılayarak gerindi. "Yatağa geri dön."

Cevap vermedim. Sadece kotumu yukarı çektim ve bağladım.

Gözlerini açtı ve dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Gitmen gereken daha iyi bir yer mi var?"

Yerden tişörtümü aldım ve çekiştirerek giydim.

Gülümsemesi soldu. "Yani bu kadar mı? Hiçbir şey söylemeyecek misin?" "Ne söylememi istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Teşekkürler mi?"

Gözlerimi kaçırđım. Bir yanıım emin olmak istemiyordu - belki de yanıldığımı düşünerek uzaklaşabilmek istiyordu. Ama sormadan da gidemezdim. "Evli misin?"

Alnındaki bir tutam saç ırçaladı. "Ne?" "Banyo tezgahında bir yüzük var."

Gözleri kapıya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Endişelenmene gerek yok. Bu gece evde olmayacak."

Bu gece evde olmayacak mı? Sanki tek endişem yakalanmakmış gibi. Boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdedi.

"Hadi," dedi dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılırken. Yanındaki çarşafı okşadı. "Yatağa geri dön. Seni tekrar sertleştirmek için aletini emeyeceğim."

"Tanrım." Bir ayağımı ayakkabımın içine soktum, dilimin arkasında safranın tadını aldım.

"Sana eve gelmeyeceğini söylemiştim."

"Umurumda değil." Diğer ayakkabımı almak için eğildim. "Ciddiyim. O kilit altında."

Doğrulup ona baktım. "Ne?"

"Eyalet hapishanesinde altı ay yatacak." Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yavaşça yatağın kenarına doğru süründü. "Öyleyse yatağa geri dön, çünkü bana yaptıklarından sonra, kesinlikle o canavar horozdan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Kocan hapiste ve sen beni buraya onun yatağında seni becermem için mi getirdin?"

Alnı kırıştı. "Şimdilik benim yatağım. Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü ben biliyorum."

"Adımı bile sormadan benimle eve geldin, ama şimdi vicdan azabı mı çekiyorsun? Altı ay oldu; ne yapmam gerekiyor? İhtiyaçlarım var. Ben sadece onlarla ilgileniyorum. O asla bilmek zorunda değil."

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandım kendi kendime.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden diğer ayakkabımı giydim ve dışarı çıktım.

Ekim ayının soğuk havası kafamı dağıtmama yardımcı oldu ama yine de kendimi bok gibi hissediyordum. Bisikletime bindim ve motoru çalıştırdım. Kız beni takip etmedi, çok şükür. Arkama bakmadan garaj yolundan çıkıp evinden uzaklaştım.

O bara takılmak için gitmemiştim. Tek istediğim lanet bir biraydı.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Ve bu kısmen doğrudu. Bira içmek için durmuştum, kolay bir yatak bulmak için değil.

Ama beni ikna etmek için çok uğraşmasına da gerek kalmamıştı.

Barda kendime söylediğim gibi, uzun zaman olmuştu. Ve o boktan olaydan sonra, yakın zamanda tekrar yapmayacaktım. Bu gitmek demekti.

seks olmadan, ki bu berbattı. Ben de seksi herkes kadar seviyordum. Ama düzenli olarak seks yapmak için ya biriyle çıkmak -bu bir seçenek değildi- ya da bu geceki gibi rastgele takılmak gerekiyordu ki bunların da kendine has riskleri vardı. Evli bir kadını becermek bunlardan sadece biriydi.

Gerçek şu ki, tanımadığım bir kıza sırf boşalmak için çıkmaktan pek hoşlanmıyordum. Bir zamanlar bunu düşünmezdim bile. Kardeşim Logan gibi, ayın, haftanın ya da gecenin tadını herhangi bir bağ ya da bağlılık olmadan çıkarmaktan mutlu değildim.

Ama aşkın fantezisine inanacak kadar saf olduğum bir zaman da vardı. Bu yüzüme patlamıştı. Bunu bir daha kesinlikle yapmayacaktım.

Bu geceki kız benim sorunum değildi. Onun kim olduğunu bilmiyordum.

-İstemiyordum ve bir süre o bardan uzak duracaktım. Kocasını için hissettiğim suçluluk duygusu konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Zavallı piç hapisteydi ve karısı onu aldatıyordu. Grace gibi biriyle evlenmemiş olması çok kötüydü. Asher için yedi yıl beklemişti ve henüz evlenmemişlerdi bile. İşte sadakat buydu.

Ama Grace tek boynuzlu bir attı. Dünyada onun yaptığını yapabilecek başka bir kadın yoktu. Asher çok şanslı bir adamdı. Bunu biliyordu. Düğünlerden nefret etsem de sonunda onunla evleneceği için mutluydum.

Bana gelince, sahip olduklarımla yetinmem gerekiyordu: sevdiğim işi yaptığım kendi işim, komşusuz bir arazide bir ev, sadık bir köpek, nefret etmediğim bir aile. Güvenebileceğimi düşündüğüm insanlar tarafından yakılmışım, hem de çok kötü yakılmışım, bu yüzden tekrar denemeye niyetim yoktu. Bunu Asher'a ve belki küçük kardeşlerime bırakırdım. Ben mi? Hayır, teşekkürler. Bu gece pes edecek kadar aptaldım ama bu bana her zaman yalnız kalmamın daha iyi olacağını hatırlattı.

Beş ay sonra

"S Asquatch, hiçbir şeyin yok."

Doksan kiloluk Alman çoban köpeğim sehpanın diğer tarafında oturuyordu, koca kulakları dimdikti.

Onu daha önce fırçalamıştım, bu yüzden ten rengi ve siyah kürkü pürüzsüz ve parlaktı ve konuştuğumda başını eğme şekli, ne söylediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm koca adam, kartların bok gibi." Elimi yere bıraktım. "Yine ben kazandım."

Çenesini masanın üzerine indirdi.

"Bak ne diyeceğim, sana fazladan bir kart vereceğim ve bunu almana izin vereceğim."

Desteden bir kız çıkardım ve önüne koydum.

Evet, cuma günümü lanet köpeğimle poker oynayarak geçiriyordum. Ne olmuş yani? Çoğu insandan daha iyi bir arkadaştı.

Telefonum birkaç kez çalmıştı ama görmezden geliyordum. Cuma gecesi mesajları genellikle kardeşlerimden gelirdi ve hiç havamda değildim. Onlar gerçekten katlanabileceğim insanların çok kısa bir listesindeydiler, ama sadece küçük dozlarda.

Viskiden bir yudum aldım, boğazımdan aşağı kayarken ısırdığını hissettim ve içimi ısıttı. Yorgun ve huzursuzun sinirli bir karışımıydım.

Uzun bir hafta olmuştu. Verimli ama uzun. Rahatlamak istiyordum ama aklım sürekli garajımdaki Eleanor'a gidiyordu.

Eleanor bir kız değildi. Kadınlarla işim bitmişti. Huysuz, yaşlı bir bekar olarak ölecektim, muhtemelen ormanda tek başıma ve bu benim için sorun değildi. Eleanor bir arabaydı.

Sadece *bir* araba değil. O bir arabaydı. 1967 model bir Mustang GT500.

Dükkânımı açtığımdan beri bunlardan birine sahip olmak için can atıyordum. Kötü durumdaydı ama onu alabilmemin tek nedeni buydu. Benim gibi hala isim yapmaya çalışan bir adam için rüya gibi bir yapıydı. Ve eğer başarabilirsem, Eleanor'un her şeyi değiştirme potansiyeli vardı.

Şimdi onu düşünüyordum ve duramıyordum. Koca Ayak ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi başını eğdi.

"Ne düşünüyorsun? Bu gece biraz daha ilerleme kaydedelim mi?" Ayağa kalktı.

"Olabilir." Viskimin son damlasını da yuttum ve ayağa kalktım. "Yapacak başka bir şeyimiz yok."

Koca Ayak beni dışarıya, soğuk gece havasına kadar takip etti. Hava kuruydu.

-Bahar karından eser yoktu ama güneş battığı için hava serindi. Arazimin üzerinde serin bir sessizlik hüküm sürüyordu, tek ses köpek ayaklarının yastığı ve çakıllı yürüyüş yolundaki botlarımın çıtırtısıydı. Uzakta bir dal kırıldı ve Koca Ayak durakladı, kulaklarını sese doğru çevirdi.

"Muhtemelen sadece bir rakundur."

Satın aldığımda zaten arazide bulunan iki yatak odalı küçük bir kulübede yaşıyordum. Biraz tadilata ihtiyacı vardı, ben de onardım. Süslü değildi ama yaşanabilirdi ve benim gibi bir adamın fazla bir şeye ihtiyacı yoktu.

Araziyi daha çok alan için satın almıştım -komşularımın olmamasını seviyordum- ve dükkan için. Bina eskiden beri buradaydı ama tıpkı kulübe gibi onun da tadilata ihtiyacı vardı. Her şeyi yeniden inşa ettim ve şimdi üç proje arabası için yeri olan bir araba garajım, bir ofisim ve bir banyom vardı.

Büyükbabamdan öğrendiğim bir hobiye bir şekilde işe d ö n ü ş t ü r m ü ş t ü m . Üniversite terk biri için hiç fena değil.

Atölyenin ışıklarını açtım, ısıtıcıyı ve biraz müzik açtım. Şu anda iki farklı proje üzerinde çalışıyordum. Biri takla atacak bir '69 Dodge Super Bee, bittiğinde ona harcadığımın üç katına satabileceğim.

Diğeri Eleanor'du. 67 model Mustang GT500'üm. O bir takla arabası değildi. Onun için özel bir planım vardı. Kuzeybatı Pasifik Klasik Otomobil Fuarı yaklaşıyordu ve dikkatleri üzerine çekecekti. Eğer doğru kafaları çevirirse, bu benim ve dükkanım için büyük şeyler ifade edecekti.

Flanel gömleğimin kollarını sıvadım ve Koca Ayak köşedeki yatağında uzanırken işe koyuldum. Vücudumdaki yorgunluğa rağmen bir şeyler yapmak iyi hissettiriyordu. Bir bardak viski yorgunluğumu almaya yetmişti ve iş düşüncelerimi meşgul ediyordu. Meşgul olmak daha iyiydi. Bu şekilde düşünmeye daha az yer kalıyordu.

Düşünmek istemediğim çok fazla şey vardı.

Dışarıda bir araba durdu, motorun gırtlaktan gelen gürültüsü dükkânın duvarlarına kadar ulaşıyordu. İnledim. O arabayı tanıyordum. Logan'dı.

Ne istiyordu ki?

Koca Ayak gürültüyü araştırmak için çoktan ayağa kalkmıştı. Kapıyı açtım ve kollarımı kavuşturarak bekledim. Logan'ın 1970 model Chevelle'i dışarıda duruyordu. Arabayı yıllar önce satın almıştı ve o zamandan beri ara sıra tamir ediyordu. Bazen çalışırdı bile. Onunla altı hafta geçirseydim, onu mükemmel bir hale getirebilirdim ama bu onun projesiydi. Ayrıca, o benim kardeşimdi; onu suçlayamazdım ve şu anda ihtiyacım olan son şey bedava bir şey için zaman harcamaktı.

Logan yalnız değildi. Tek yumurta ikizi Levi yolcu koltuğundan indi ve en küçük kardeşimiz Gavin de arka koltuktan tırmandı. Asher yoktu ama hepimizin aksine onun bir hayatı vardı.

"Hey, bronut," dedi Logan ama gülümsemesi çabucak soldu. Koca Ayak önünde durmuş, içeri girmesini engelliyordu.

Tereddüt etti, önce sağına, sonra soluna kaydı. Koca Ayak ona ayna tuttu. "Dostum, köpeğini geri çeker misin?"

Hafifçe eğlenerek birkaç saniye daha izledim. "Kocaayak, gel."

Köpeğim itaat etti, gözlerini kardeşlerimden ayırmadan yanıma oturmak için hareket etti. İyi eğitilmiş olmasına rağmen, aynı zamanda oldukça bölgeciydi. Bu da onu belalı bir bekçi köpeği yapıyordu.

Kardeşlerimi tanıyordu, o yüzden aslında bir şey yapmazdı. Ama onları korkutmasını izlemek eğlenceliydi.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Ben sordum.

"Telefonuna cevap vermiyordun," dedi Logan. "Ne olmuş yani?"

"Hâlâ çalışıyor musun?" Gavin sordu. "Bugün cuma gecesi."

"Senin bir hobiyeye ihtiyacın var." Logan bir adım daha yaklaştı ama Koca Ayak hırladı.

Gavin diğerlerinin yanından geçip dükkâna girerken omzumu sıvazladı. Tabii ki o deli orospu çocuğu köpeğimden korkmuyordu. Gavin korku geni olmadan doğmuştu.

"Kocaayak, bırak girsinler," dedim o daha havlayamadan. Kenara çekilerek Logan ve Levi için kapıyı daha geniş açtım.

Kardeşlerim ve ben birbirimize çok benzerdik. Koyu renk saçlarımızı, kahverengi gözlerimizi ve zeytin tenimizi büyükannemden almıştık. Logan ve Levi'nin yüz hatları daha köşeliydi, elmacık kemikleri daha sivriydi. Tek yumurta ikizi olmalarına rağmen, tavırları ve yüz ifadeleriyle onları birbirinden ayırmak kolaydı.

Ve kıyafetler. Levi normal bir insan gibi giyinmişti. Logan, pek değil. *Bu* gece üzerinde "*Bu benim Mart ayındaki Cadılar Bayramı kostümüm*" yazan bir tişört, açık ekoseli bir flanel gömlek, dizlerinden kestiği bir eşofman altı ve kaval kemiğine kadar çekilmiş bir çift çorap giymişti.

Gavin babamın tıpatıp aynısıydı ve bu beni bazen hâlâ korkutuyordu. Biz büyürken bunu fark etmemiştim ama şimdi yirmili yaşlarının ortasındaydı ve bu benzerlikte hiçbir hata yoktu. Hepimizden çok Gav babamıza benziyordu.

Babamı hatırlayıp hatırlamadığını bile merak ediyordum. En küçükleri oydu; annem ve babam öldüğünde oldukça küçüktü.

"Lanet olsun, bu o mu?" Gavin ağzı açık bir şekilde Eleanor'a bakarak sordu.

Dudağımın gülümsemeyi ima eden seğirmesine engel olamadım. "Bu o."

Hepsi arabanın etrafında yavaşça dönerek onu incelediler. Boyası soyulmuş, iç mekanı gitmiş ve kaputu çıkarılmıştı. Ama herkes onun şık hatlarındaki ve geniş lastiklerindeki potansiyeli görebiliyordu.

"Bu muhteşem olacak," dedi Levi. "Böyle bir şeyi nasıl ele geçirdin?"

"Seattle'ın hemen dışında çok sayıda proje arabası ve nadir parçalar satan bir adam var. Bir müzayedede ona rastladım ve bana arabadan bahsetti. Bir alıcı aradığını söyledi. Bana oldukça iyi bir teklif verdi."

"Çok nadir, değil mi?" Levi parmak uçlarıyla arka çamurluğun izini sürdü. "Evet. Tamamen restore edilmiş bu arabalar altı haneli rakamlar eder."

"Bok yok mu?" Logan sordu.

"O parayla ilgili bile değil." Tereddüt ettim, onlara söyleyip söylememeyi düşündüm. Henüz kimseye söylememiştim. "Onu

Pasifik Kuzeybatı Klasik Araba Gösterisi. Tacoma'daki Amerika Araba Müzesi'nin küratörleri de orada olacak. Kalıcı koleksiyonlarına eklemek için yeni bir şey arıyorlar ve kararlarını fuarda verecekler."

"Vay anasını," dedi Gavin.

Çenemi ovuşturarak arabaya baktım. "O müzede benim adımın yazılı olduğu bir yapıya sahip olmak... bu büyük bir olay olurdu."

"Bu çok hafif bir ifade," dedi Levi.

Haklıydı. Az bile söyledim. Bu tür bir başarı benim ve atölyem için çok büyük olacaktı. Bu işte itibar her şey demekti ve yerimi sağlamlaştırmak için ülkenin en iyi otomobil müzelerinden birinde bu çapta bir restorasyona sahip olmaktan daha iyi bir yol olamazdı.

"Haven da bir inşaat yapıyor mu?" Gavin sordu.

Bu ismi duyunca sırtım gerildi. Luke Haven kendimi bildim bileli benim düşmanımdı. Ailelerimiz nesiller boyu kan davalıydı ama Luke'la aramızda bundan daha fazlası vardı. Çocukluğumuzdan beri kavga ediyorduk ve aynı kasabada aynı işi yapıyor olmamız aramızda topyekûn bir savaşın fitilini ateşlemişti.

"Evet," diye homurdandım. "Ne restore ettiğini bilmiyorum ama orada olacağından emin olabilirsiniz."

"Seninle yarışmasına imkân yok," dedi Logan. "Bu arabayla olmaz."

Gavin'e, "Ellerini ondan uzak tut," diye çıkıştım ve elini geri çekti. "Onu kirletme. Onun için zaten çok zaman harcadım ve mükemmel olması gerekiyor."

Gavin ellerini kaldırdı. "Özür dilerim."

Logan, "Gav elini ısırp koparmadan önce eve girelim," dedi.

"Harika, kardeşim," dedi Gavin, kapıya doğru ilerlerken. "Biran var mı?" "Evime giremezsin."

Hepsi beni görmezden geldi, muhtemelen buzdolabımı yağmalamayı planlayarak kapıdan çıktılar.

"Hey, pislikler," diye bağırdım. "Evinize gidin. Yapacak işlerim var."

Gavin kapıdan kafasını uzattı ve bana sırttı. Ona bağırarak için bir nefes aldım ama o beni tek zayıf noktamdan vurdu. "Büyükannemin pastasını getirdim."

Durakladım, ağzım hâlâ açıktı. "Sana ayakkabıcı mı verdi?"

Başını salladı, hâlâ aptal gibi sırtıyordu. "Birazını onun evinde yedik ama senin için artanları bana gönderdi."

"Peki," diye homurdandım ve onu kapıya kadar takip ettim.

Kardeşlerim buzdolabından bira çıkarırken Sasquatch'ı köpek yatağına uzanması için gönderdim ve ben de hala sıcak olan böğürtlenli turta kabını kanepeye götürdüm.

Siktiğimin Gavin'i.

Ama tanrım, çok iyiydi.

Logan, "Ben hâlâ bahçedeki çatallar oyununa gidelim diyorum," dedi ve bana bir bira uzattı. "Ama hepsinin evini aynı gece basarız."

"Biz amatör değiliz," dedi Gavin. "Bahçelerindeki çatallardan daha iyisini yapabiliriz."

"Kaç çataldan bahsediyoruz?" Levi sordu.

"Flamingoları kullanabiliriz," dedi Gavin. "Sanırım bu daha önce de yapılmıştı ama üzerinden yıllar geçti."

Logan bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Biliyorsam ne olayım." Hayatımız boyunca Haven'lara şakalar yapmıştık -Bailey-Haven kavgasının can damarı şakalardı- ama bu saçmalık için çok meşguldüm.

"Çok yardımcı oldun dostum, sağ ol," dedi Logan. "Hey, arabalarını plastikle kaplasak nasıl olur? Çıkarması zahmetli olur ama zarar vermez."

"Hoşuma gitti," dedi Gavin. "Eğer dağılırsak en az beş ya da altı araba bulabiliriz. Bu onları kızdırır."

"Plastiği bir ışık direğinin etrafına sararsan daha da iyi olur," diye mırıldandım, ayakkabıcıdan başımı kaldırmadan.

"Gördün mü?" Logan dedi ki. "İşte bu yüzden buraya geldik. Huysuz olanın hâlâ şaka yapma gücü var."

"Ve bira," dedi Gavin, şişesini kaldırarak.

Gözlerimi devirdim.

Koca Ayak ayağa kalktı, dikkati ön kapıdaydı.

"Burada biri mi var?" Levi sordu.

Turtamı ve biramı yere bıraktım. "Asher?"

"Hayır, o ve Grace'in bu gece yapacak işleri vardı."

Koca Ayak bir kez havladı ve biri kapıyı çaldı. Ben kapıyı açarken onu beklemesi için yatağına gönderdim.

Grace'in üvey babası ve şerif yardımcısı Jack Cordero kapımın eşliğinde duruyordu. Bu muhtemelen iyi bir şey değildi.

Cuma akşamı saat dokuzdu ve üniforması vardı. "Jack."

"Hey, Evan."

"Kahretsin, ne yaptın sen?" Gavin arkamdan sordu. "Jack, onu kelepçelemen gerekiyorsa ben yapabilir miyim?"

Jack eğilip bana baktı. "Baileys." "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu, dükkanıma doğru hafifçe başını sallayarak.

"Elbette." Köpeğime baktım. "Kocaayak, kal."

"Dostum, bizi o şeyle yalnız bırakma," dedi Logan.

Kardeşimi görmezden gelerek Jack'in peşinden dışarı çıktım ve Mart sonundaki havanın soğuk ısırığını hissettim. Bu konuda içimde kötü bir his vardı. Jack'i buraya getiren neydi? Dükkânın kapısını açtım, ışığı yaktım ve onu içeri götürdüm.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," dedi Jack. "Ama bu bekleyemez." "Neler oluyor?"

"Seattle'daki FBI ofisinden biri aradı. Bir araba hırsızlığı çetesini araştırıyorlarmış."

"Ve?"

Gözleri son proje arabama kaydı. Arabaya. Her şeyi değiştirecek olan arabaya. "Bu bir 1967 Mustang GT500 mü?"

"Evet."

"Arabanın ruhsatı var mı? Satış faturası, tüm evraklar?" "Tabii ki var."

"Görebilir miyim?"

Gözlerim seğirdi. "Jack, bu arabayı benim çaldığımı mı ima ediyorsun?" "Hayır. Ama kimden aldıysan o çalmış olabilir."

"Bekle, ofisimde her şey var."

Jack dükkânda beklerken ben de GT için gerekli evrakları bulmak üzere pek düzenli olmayan ofisime gittim. Masamda bir zarfın içinde buldum.

"Al," dedim ve Jack'e doğru yürürken zarfı ona uzattım. "Hepsi bu kadar."

Aracın ruhsatını ve satış belgesini çıkardı. "Bunları birkaç dakikalığına almamın sakıncası var mı?"

Kapıya doğru işaret ettim. "Elbette. Saklayacak bir şeyim yok."

Bu doğrudu. Ama evrakları arabasına götürmek için döndüğünde Jack'in gözlerindeki ifadeden pek hoşlanmamıştım.

Beklerken içimde gergin bir enerji vardı. Araba yasaldı... değil mi? Satın aldığım adam arabanın ruhsatını kaybettiğini iddia etmek gibi bir sahtekârlık yapmamıştı. Başından beri her şey yolundaydı.

Bu beni endişelendiriyordu çünkü bu arabaya çok fazla güveniyordum. Mükemmel olmak zorundaydı. Ve eğer bu arabanın çalındığına dair bir şüphe olduğu bile duyulursa... Kahretsin. İtibarıma böyle bir darbe vurulduktan sonra toparlanmamın ne kadar süreceğini düşünmek bile istemiyordum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından Jack dükkâna geri döndü. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu ve kafamın arkasında, bir dahaki sefere onunla poker masasına oturduğumda daha dikkatli olmak için bir not aldım.

Evraklarımı bana geri vermedi. "Bir sorunumuz var." "Ne tür bir sorun?"

"Bu çalıntı bir araba."

Beyaz öfke damarlarımda asit gibi yanıyordu. Ama Jack bir polisti, bu yüzden kontrol altında tuttum. "Ne?"

"Sanırım VIN numarası klonlanmış ve başlık da buna uyacak şekilde sahte. Ruhsattaki VIN numarası New Jersey'de kayıtlı 1966 model bir Mustang'e ait. Ve bu araba Kaliforniya'nın kuzeyinde çalındığı bildirilen ve federallerin bu grupla ilişkilendirdiği bir araçla aynı marka ve model."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Bilemezsiniz. Bu mükemmel bir sahtekârlık. Bu adamlar sofistike."

İçime hastalıklı bir his yayıldı ve Jack'in gözleriyle karşılaştım. Çalıntı bir arabayı kullanmak suçtu. "Beni tutuklamak zorunda mısın?"

"Hayır. Onu çalmadığınızı kanıtlayan açık bir belge var. Bu davada çalışan ajanı tanıyorum, bu yüzden onu hızlıca aradım - tamamen kayıt dışı. Satın aldığınız kişi satış faturasında adı geçen kişi mi?"

"Evet. Shane Gallagher."

Jack başını salladı. "Muhtemelen bir aracıdır. Arkadaşım onun Felix Orman adında biriyle bağlantısı olduğunu söylüyor. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

Başımı salladım. "Adını hiç duymadım."

"Tamam."

"Arabaya ne olacak?"

Tereddüt etme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Arabaya el koymak zorunda kalacaklar."

Soğukkanlılığımı daha fazla koruyamadım. Arkamı döndüğümde ayağımı başıboş bir metal parçasına çarparak onu yere düşürdüm. Tüm dükkânı dağıtmak için içimde karşı konulmaz bir istek oluştu. Raflardaki her şeyi söküp atmak istedim. Bir balyoz alıp arabayı paramparça etmek istedim.

"Siktir," diye kükredim duvara doğru.

Ben öfkelenirken Jack hiçbir şey söylemedi. Dişlerimi birbirine geçirdim ve düzensiz nefesler aldım. Arabayı kaybedecektim. Ona harcadığım onca zaman ve para boşa gidecekti.

Ve şimdi bırakın müzedeki küratörlere gösterecek kadar iyi bir yapıyı, araba şovuna getirecek *hiçbir şeyim* yoktu.

"Bunun için gerçekten üzgünüm," dedi Jack. "Ama bunu başka birinden duymanı istemedim."

Yavaşça nefes aldım, hâlâ öfkeliydim ama öfkem kontrol altındaydı. "Bu senin hatan değil."

"Federaller sabah burada olacaklar. Ben de her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için burada olacağım."

"Teşekkürler, Jack."

Bana başıyla selam verdi ve gitti.

Ellerimi kalçalarımın dayayarak Eleanor'a başımı salladım.

Çok yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım.

Ve şimdi ne yapacağımı bilmiyordum.

FİONA

T

Bu gezinin en güzel yanı manzaraydı.

Dağ yamaçları etrafımızda yükseliyordu, kayalık ve güzeldi, kar parçalarıyla kaplıydı. Yaprak dökmeyen ormanlar

Ağaçlar derin vadileri kaplıyor ve dağların yamaçlarına tırmanıyordu. Birkaç mil önce bir şelalenin yanından geçmiştik ve ben bir an donup kalmıştım, acaba bütün kış donmuş muydu? Buzun kırılması ve suyun yeniden akmaya başlaması ne kadar sürmüştü?

Donmuş olsa bile, su her zaman hareket ediyordu. Her zaman bir yerlere giderdi. Benim aksime.

Cascades'in içinden geçen dolambaçlı otoyolda ilerlerken babam sessizdi. Kumral saçlarının çoğu şakaklarında olmak üzere bir tutam gri vardı ve sakalı çenesindeki bir yara izini gizliyordu. Düğmeli gömleğinin kollarını kıvrımış, kalın, kıllı ön kollarını ortaya çıkarmıştı.

Radyoda yeni bir şarkı çalmaya başladı. Neredeyse hiç düşünmeden sessizce eşlik etmeye başladım. Tüm sözleri bilmiyordum ama bilmediğim kısımları mırıldandım.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" diye tersledi.

Ona bakmadan ağzımı kapattım, şarkı sözleri boğazımda düğümlendi. "Özür dilerim."

Bir arabaya bakmak için dağlık bölgelerdeki ücra bir kasabada bulunan bir dükkâna gidiyorduk. Babam bunu kişisel koleksiyonu için mi istiyordu yoksa satacak mıydı bilmiyordum. Onun adına işlerini yürütmeme rağmen bana ipucu verme zahmetine girmemişti.

Bunu kabul ettiğinden değil. Ben sadece yönetici asistanıyım. Defterleri tutmama, müşterilerle çalışmama ve tüm planlamaları yapmama rağmen, özel yapımlarımızı tamamlamak için fırsatları araştırmak ve nadir parçalar bulmaktan bahsetmiyorum bile.

Bu senin için babamdı.

"Neredeyse vardık," diyerek uzun süren sessizliğini bozdu.

"Gerçekten mi?" Medeniyete dair bir iz bulmak için pencereden dışarı baktım ama çoğunlukla kayalıklar ve uzun çam ağaçları vardı. Bir süre önce küçük bir kasabadan geçmiştik -gözünüzü kırpsanız göremeyeceğiniz türden- ama o zamandan beri hiçbir şey yoktu.

"Adam yolun dışında yaşıyor. Tam bir baş belası."

"O zaman neden ona gidiyorsun?"

Babam bana baktı. "Henüz ne kadar iyi olduğunun farkında değil."

Acaba bu, babamın ona düşük fiyat verebileceğini düşündüğü anlamına mı geliyordu? "Ne tür bir araba bu?" diye sordum.

"69 Super Bee." "Harika bir araba."

Ağzının normalde sert olan çizgisi küçük bir gülümsemeyle seğirdi.

"Bu çok güzel. Henüz bitirmedi ama bittiğinde çok hızlı gidecek."

"Ve önce senin eline geçtiğinden emin olmak istiyorsun."

"Aynen öyle."

Babamın bu dünyada sevdiği bir şey varsa o da arabalardı. Babasının garajında büyümüş ve burayı tek kişilik bir tamirhaneden çok daha büyük bir işletmeye dönüştürmüştü. Artık özel yapım ve restorasyonlardan proje arabaları ve nadir parçaları alıp satmaya kadar her şeyi yapıyorduk.

Ve kişisel araba koleksiyonu onun bebeğiydi. Birkaçını kendisi restore etmişti, ancak genellikle diğer yapımcılardan, özellikle de sevdiği bir marka ve modele sahip olduklarında, bitmiş veya özel yapım arabalar satın alıyordu. Kendisi büyük bir tomar parayla içeri girmeden önce başkalarının ellerini kirletmesine izin vermekten hoşlandığı hissine kapıldım.

Kaküllerimi gözümün önünden çektim. İrlandalı kökenini tüm özelliklerinde taşıyan babamın aksine, benim kalın kahverengi saçlarım vardı. Yakın zamanda koyu kestane kahverengisine boyamıştım. Gençliğimde bir kez simsiyah olmuştum ama açık tenim ve ela yeşili gözlerimle beni bir ceset gibi göstermişti. O zamandan beri, birkaç renk denemiştim.

ama bu benim favorimdi. Özellikle de kuaförüm güneş ışığında ortaya çıkan birkaç mor çizgi eklediği için.

Babam otoyoldan saptı ve bizi tekrar daha yüksek bir yere çıkarıyor gibi görünen kıvrımlı bir yolu takip etti. Birkaç kez yavaşladı ve penceresinden ağaçlara baktı. Sonunda aradığı şeyi bulduğu belliydi. Çalılık çamları dümdüz kesen işaretlenmemiş bir toprak yol.

"Vay canına. Yolun dışında yaşadığını söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Babam tutarsız bir şeyler homurdandı.

Yol dik bir eğimle tırmanıyordu ve gerçekten bir yere gidip gitmediğini merak etmeye başlamıştım. Sonra ağaçlar geniş, düz bir açıklığa açıldı.

Babam üç garaj bölmesi olan büyük bir binanın önünde durdu. Kapılardan biri açıktı ve özel bir araba garajının tanıdık görüntüsünü ortaya çıkarıyordu. Ancak binanın yan tarafında ne bir tabela ne de büyük bir logo vardı. Sadece parçalarla dolu raflar, uzun kırmızı alet kutuları ve eski bir arabanın şasisinin yanına çömelmiş bir adam vardı.

Daha geride, neredeyse dükkânın arkasında küçük bir ev vardı. Muhtemelen orada yaşıyordu.

Babam arabadan indi, ben de onu takip ettim ve uzun cipten aşağı atladım. Dışarısı soğuktu. Hava yüzüme kuru geliyordu, sanki cildimdeki tüm nemi donduracak gibiydi. Kalın kışlık montumun içine girdim, muhtemelen bana büyük gelmesine rağmen giymeyi akıl ettiğim için mutluydum. Seattle'dan ayrıldığımızda hava hiç bu kadar soğuk olmamıştı.

Büyük bir Alman çoban köpeği açık garaj bölmesinde belirdi ve havlayarak uyarıda bulundu.

Babam sanki ona havlayan kocaman bir köpek yokmuş gibi dükkâna doğru yürüdü.

Sıcaklığa rağmen, yarım kalmış bir Dodge Super Bee'nin iskeletinin yanına çömelmiş olan adam, kalın dövmeli kollarını ortaya çıkaran bir tişört ve kot pantolondan başka bir şey giymiyordu.

Ve elleri. Bu bir perspektif hilesi miydi, yoksa elleri *O kadar* büyük mü?

Köpeğe bir bakış attı. "Kocaayak, sessiz ol."

Köpek havlamayı kesti ama gözlerini babamdan ayırmadı.

Babam açık garaj bölmesinden ve köpekten biraz uzakta durdu ve kollarını kavuşturdu. "Bailey."

Bu Evan Bailey'di. Onunla hiç yüz yüze tanışmamıştım ama telefonda konuşmuştuk. Bazen bizden parça tedarik ederdi. İnsanlara karşı huysuz ve kısa boylu olmasıyla tanınırdı ama iyi iş çıkarırdı.

Evan tam boyuna ulaştı -ki bu oldukça fazlaydı- ve babama sert bir bakış fırlattı. "Gallagher."

Kalbim kaburgalarımın arkasına sıçradı. Bir şeyler oluyordu. Evan'ın gözlerindeki tehditkâr bakış çok açıktı.

"Bir sorun mu var?" Babam sordu.

Evan'ın sesi alçak bir hırıltıydı. "Evet, lanet olası bir sorun var. Buraya gelmek için çok cesur olmalısın."

Omurgamı saran ürpertinin soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Aslında, birden kendimi rahatsız edici derecede sıcak hissetmeye başladım.

Kollarını kavuşturmuş olmasına rağmen babamın omuzları rahatlamıştı. "Buraya sadece Süper Arı'ya bakmaya geldim."

"Hayır."

Kaşlarım alnımda kanatlandı. Kimse babamla bu şekilde konuşmazdı. Asla.

"Affedersiniz?"

"Bana çalıntı bir araba sattın."

Babamın gözleri yarım saniyeliğine bana kaydı, sonra tekrar Evan'a döndü. "Ne arabası?"

"67 model Mustang. Dur tahmin edeyim, hiçbir fikrin yoktu."

"Ben almadım. O arabayı bir ortağımdan satın aldım ve bunun yasal bir satış olduğuna inanmak için her türlü nedene sahiptim."

"Felix Orman adında bir ortak mı?" diye sordu.

Kalbim ayak parmaklarıma kadar battı. O isim. Felix Orman adını bir daha asla duymak istemiyordum.

Baba, hayır. Nasıl yaparsın?

"Bak, belli ki bu bir yanlış anlaşılma," dedi babam, ses tonu yatıştırıcıydı.

"Yanlış anlama mı? Bunu federallere anlat."

"Eminim şöyle bir anlaşmaya varabiliriz-"

"Hayır." Evan'ın keskin cevabı babamı susturdu. "Belki arabanın çalıntı olduğunu bilmiyordun, belki de biliyordun ve yakalanacağını düşünmedin. İkisi de umurumda değil. Seninle iş yapmayacağım. Asla. O yüzden vaktimi boşa harcamayı bırak ve mülkünden defol git."

Gözlerimi Evan'dan alamıyordum. Kalın kasları gergindi, damarlar ön kollarının derisinde patlıyordu. Keskin yanak-

Kemikleri ve yontulmuş çenesi mermerden yontulmuş olabilirdi, zeytin derisini kabalaştıran dikkatsiz kirli sakal dışında.

Ama beni esir alan onun vücudu değildi - ne kadar etkileyici olsa da. Gözleriydi. Maskesiz bir öfkeyle parıldayan viski kahverengisi havuzlar.

Beni fark etmemiş gibi görünüyordu, ki bu iyi bir şeydi, çünkü ona deli gibi bakıyordum.

"Bu işte laf çabuk yayılır," dedi babam. "Düşman edinmek asla iyi bir fikir değildir."

"Şansımı deneyeceğim."

Bir an için kimse hareket etmedi. Nefes almayı unuttum. Babam çekip gidecek miydi? Çenesini bana bir bakış atacak kadar çevirdi.

"Zamanınızı boşa harcadığım için özür dilerim," dedi babam, ses tonundan hiç de üzgün olmadığı anlaşılıyordu.

Evan cevap vermedi. İlk kez bakışları bana kaydı. O gözler doğrudan göğsüme ulaştı ve içimi garip bir sıcaklık duygusuyla doldurdu. Bu çok garipti, çünkü gözleri buz gibiydi.

Babam tek kelime etmeden cipine geri döndü, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyordu. Nefesim boğazımda düğümlenmiş gibi hissediyordum ve ayaklarım yere sabitlenmişti. Evan Bailey'nin dükkânı aldatıcı bir şekilde sıcak ve davetkâr görünüyordu. Arka planda bir ısıtıcı uğulduyordu ve tanıdık kauçuk ve yağ kokularını alabiliyordum. Yan tarafa park edilmiş eski bir İtalyan motosikleti vardı.

Evan tekrar bana baktı, kaşlarının arasında bir oluk oluşmuştu. Muhtemelen bu tuhaf kızın neden dükkânının önünde durup ona baktığını merak ediyordu. Onun yerinde olsaydım ben de böyle düşünürdüm. Ama o değildim, bendim ve göğsünün ve omuzlarının genişliğini düşünüyordum. Ön kollarının esneme şeklini. Ellerinin büyüklüğünü. Tanrım, kocamanlardı.

"Bu bir '57 mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Evan'ın kaşları daha da çatıldı. "Ne?"

Motosikleti işaret ettim. "Motosiklet. Bu bir '57 Indian Chief, değil mi?"

"Elli altı."

"Oh, çok yaklaştım. Çok güzelmiş." "Teşekkürler mi?"

"Fiona!" Babam arkamdan bağırdı.

Kaküllerimi yüzümden fırçalayarak Evan'a garip bir gülümseme verdim, sonra koşarak babamın SUV'sine geri döndüm ve içine tırmandım.

Babam arabayı Evan Bailey'nin arazisinden uzaktaki uzun ve engebeli yolda sürerken midemde hastalıklı bir his belirdi.

Çalıntı araba. Felix Orman.

Babamın her şeyi geride bırakmış olması gerekiyordu. Söz vermişti.

"Sorma bile."

"Ama baba-"

"Sorma dedim."

Ses tonu kelimeleri ağızımdan çaldı ve beni susturdu. Babamla tartışmak asla iyi bir fikir değildi, özellikle de o kızgınken. Ve kızgın olduğuna hiç şüphe yoktu. Havayı doldurduğunu, çatırdadığını ve güçlü olduğunu hissedebiliyordum. Babam bana hiç vurmamıştı ama nasıl saldıracığını biliyordu. Ve onun için çalıştığımı düşünürsek, ondan kaçmam imkansızdı.

Önümüzdeki hafta boyunca hayatımı zindan etmesini istemediğim için çenemi kapalı tuttum.

Ama... Felix Orman. Babam suç günlerinde Felix'le birlikte çalışmıştı. Dükkânını çalıntı araba ve araba parçalarını taşımak için paravan olarak kullandığı zamanlar. Hapisten kıl payı kurtulduktan sonra babam yasal işlere girmişti. Felix ve onun gibi diğerleriyle bağlarını koparmıştı. Klasik arabalar ve nadir araba parçaları satan dürüst bir iş yürütmeye odaklandı. O işi kurmasına yardım etmişim, başarılı olmasına yardım etmişim, böylece bir daha asla çalmak zorunda kalmayacaktı.

Bana söz vermişti.

Dağ otoyoluna girdiğinde birdenbire, "Benim bununla hiçbir ilgim yok," dedi.

"Arabanın çalıntı olduğunu bilmiyor muydun?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi. "Bunu nereden bilebilirim ki?"

Gözlerimi geçen manzaradan ayırmadım. "Ama... sen onu Felix?"

Babam hemen cevap vermedi. "Felix artık bunu yapmadığını biliyor."

"Onunla neden iş yaptığınızı anlamıyorum. Eğer size arabanın yasal olduğunu söylediyse, belli ki yalan söylemiş-"

"Tanrım, Fiona, bırak bunu ben halledeyim, tamam mı? Bu senin sorunun değil." Ağızımı tekrar kapattım.

Belki de Felix babama yalan söylemiş, onu arabanın temiz olduğuna inandırmıştı. 67 model bir Mustang değerliydi. Babam muhtemelen onu Evan Bailey'e satarak iyi bir kâr elde etmişti. Ona inanmanın cazibesini anlayabilirdim.

Ama Felix Orman gibi bir adama neden güvensin ki?

Babam kendisini suç dünyasından kurtarmak için nelerin gerektiğini bildiğini düşünmüyordu ama ben biliyordum. Neredeyse her şeyini kaybediyordu. Bu riski tekrar almazdı, değil mi?

Babamın neden bilinen bir suçluyla iş yapmaya geri döndüğünü mantıklı bir şekilde açıklamaya çalıştığımı biliyordum. Ama verdiği sözü tutmadığı ve yeniden o dünyaya bulaştığı düşüncesi midemi bulandırıyor.

Olamaz.

"Endişelenmeyi bırak," dedi babam, ses tonu yumuşaktı. "Bu bir yanlış anlamadan başka bir şey değildi ve ben bunu açıklığa kavuşturacağım. Düşündüğün gibi değil."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tamam."

"Buraya gelmemem gerektiğini bilmeliydim zaten. Evan Bailey'nin pisliğinin teki. İyi iş çıkarıyor ama tam bir baş belası."

"Kulağa bu işteki çoğu adam gibi geliyor."

Babam gülümsedi.

Geçip giden manzaraya bakarak, sırtımdaki ve omuzlarımdaki gerginliği gevşetmek için bir nefes daha aldım ve babamın suç dünyasına yeniden ayak basıp basmadığından başka bir şey düşünmeye çalıştım.

Şaşırtıcı derecede kolay oldu. Çünkü birden aklıma Evan Bailey geldi. Father'ime hayır diyen adamı düşünmeden edemiyordum. Bir kalp atışı boyunca ruhumun derinliklerini görür gibi olan o tehditkâr gözleri.

FİONA

H Dairemin duvarından gelen müziğe eşlik ederek -en azından komşumun iyi bir zevki vardı- kırmızı plastik sulama kabımı eğdim ve Myra'ya

İçki.

"Bugün biraz hüzünlü görünüyorsun, Myra. Yeterince güneş alıyor musun? Seni pencereye yaklaştırayım mı? Belki bir süreliğine Blanche ile yer değiştirebilirsin."

Evet, ev bitkilerimin isimleri vardı ve evet, bunun ne kadar tuhaf olduğunu biliyordum.

Myra'yı pencere kenarına taşıdım ve Blanche'ı yan tarafa koydum. "İşte oldu. Blanche, sen güçlü bir yaşlı kuşsun, iyi olacaksın. Myra'nın şu anda biraz daha fazla sevgiye ihtiyacı var."

"Neden onlarla böyle konuşuyorsun? Beni ürkütüyor."

Koridordan gelen uykulu sese dönüp baktım. En iyi arkadaşım ve oda arkadaşım Simone yorgun gözlerini kırıştırarak bana bakıyordu. Platin sarısı saçları dağılmıştı ve belli ki makyajıyla uyumuştı.

"Bu sabah güneş ışığıdır."

"Sabahlardan nefret ederim. Bu özelliğimi biliyorsun."

"Yeni mi kalkıyorsun? Beş dakika içinde işe gitmemiz gerekiyor."

Omuz silkti, sanki geç kalması önemli değilmiş gibi. Her zamanki gibi, sorumluluklarını umursamayışını görmezden geldim. Simone böyleydi işte. Onunla birlikte büyüdüğüm için buna alışkındım. Babamın dükkanında benimle birlikte çalışıyordu ve işi ona babamın verdiğinden emindim.

-Ve onda kalmasına izin verdi, çünkü kendini ondan sorumlu hissediyordu. Kendisi

Babası ölmeden önce onunla arkadaştı. Ona bir iş vermenin babamın yardım etme şekli olduğunu düşündüm.

Myra'nın tenceresine biraz daha su serptim. "Seni beklemeyeceğim. İçeri girdiğinde görüşürüz."

"Geç kalacağım," dedi kayıtsızca koridora geri dönerken. "Bir işim var."

Evet, berbat bir çalışandı ve bunu ilk o itiraf ederdi ama çocukluğumuzdan beri arkadaşlık. Ve benim pek arkadaşım yoktu. Büyürken çok fazla taşınmışım, bu da bana uzun süreli arkadaşlıklar kurma şansı vermemişti.

Ayrıca Simone beni pek çok insanın anlayamayacağı bir şekilde anlıyordu. Babamın geçmişini biliyordu ve bunun için beni yargılamadı. Onun babası da bu işe karışmıştı. Ve ikimiz de farklı nedenlerle de olsa annelerimizi kaybetmiştik. Meşgul ve bekâr bir baba tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O da benim gibi garajlarda, me-kaniklerin ve dişli kafaların arasında büyümüşü. Ve bir süreliğine hırsızların arasında. Bir geçmişimiz vardı.

Simone'u her neyse, o şey için hazırlanmaya bırakarak eşyalarımı topladım ve aşağıya arabama indim. Havada hafif bir sis vardı; yağmur denecek kadar yoğun değildi ama saçlarıma yapışacak ve montumu nemden parlatacak kadar ıslaktı. Arabaya bindim ve makyajımı kontrol ettim. Sol gözümün altına biraz bulaşmıştı. Islak bir günde likit eyeliner kullanmanın bedeli buydu. Parmağımın ucuyla sildim ve motoru çalıştırdım.

Bu sabah trafik şaşırtıcı derecede azdı. Latte içmek için bir espresso standında durdum. Tekrar caddeye çıktığımda debriyajım kaydı.

Uh-oh.

Arabam pek de iyi sayılmazdı. Ya da güvenilir. Aslında, temelde bir hurda yığınıydı. Ama dağ gibi bir öğrenci borcunun altından kalkmaya çalışıyordum ve ek bir ödeme yapmadan alabileceğim tek şey buydu.

Ayrıca, arabalardan anlıyordum. Onu satın aldığımda ne alacağımı ve nasıl tamir edeceğimi biliyordum. Sadece debriyajı değiştirecek parçaları karşılayana kadar çalışmaya devam etmesini umuyordum. Ve başka neye ihtiyacı varsa.

İşe gelmeyi başardım -küçük kazançlar!- ve ön ofise girdim. Elektrikli aletlerin tanıdık sesi duvarlardan geliyor ve havada ucuz kahvenin hafif kokusu asılı duruyordu. Babamın ofisi karanlıktı ve bugün gelip gelmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gelip giderdi, her zaman şa-

Anlaşmalar yapmak ya da bağlantılarla buluşmak için evinde sık sık çalışırdı.

Doğrusu, bu sabah burada olmadığı için rahatlamıştım. Dün Evan Bailey'nin dükkânına yaptığı ziyaretten sonra hâlâ moralinin bozuk olduğuna şüphe yoktu. Eğer burada olsaydı, muhtemelen hıncını benden çıkarırdı. Hayır, teşekkürler.

Eşyalarımı masama bıraktım ve beni bekleyen iş yığını karşısında homurdanmamaya çalıştım. İşimle ilgili sevdiğim şeyler vardı. Babam için çalışan adamların çoğunu severdim. Nadir bulunan bir kaput süsünün peşine düşmenin ya da harika bir proje arabasında hayranlık uyandıran bir anlaşma bulmanın zorluğunu seviyordum. Ama son zamanlarda giderek daha fazla tatminsizlik hissediyordum.

Babam bu kadar cimri olmasaydı yardımını olurdu. Kimse onu kayırmacılıkla suçlamasın diye düşük maaş aldığımı iddia ediyordu. Buna uzun süre inandım, ama belki de sadece benden yararlandığını hissetmeye başlamıştım.

Bir kızın babası hakkında düşünmesi hoş bir şey değildi ama işte buradaydım.

Simone'un boş koltuğuna baktım ve acele edip buraya gelmesini diledim. Konuşmaya, dün olanları sindirmeye ihtiyacım vardı. Dün gece dışarıdaydı ve ben o eve gelmeden yatmıştım. Babam konusunda içimi rahatlatabileceğini umuyordum. Belki babamın çalınan Mustang'le ilgili açıklamasını doğrulayabilirdi ve ben de bu konuda endişelenmeyi bırakabilirdim.

Ve sonra Evan Bailey vardı.

Neden sürekli onu düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında bu doğru değildi. Onu neden düşünüp durduğumu çok iyi biliyordum.

O gözler. O çene. O eller. O vücut.

Güçlü ve korkutucu görünüyordu ama zalimlik hissetmemiştim. Köpeği kendi bölgesindeki yabancılara karşı tetikte ve temkinli olsa da, sakın ve uslu görünüyordu; bu da iyi bir sahibin işaretiydi.

Ve o eller.

Çok dikkat dağıtıcıydılar.

Kesinlikle onu ya da dükkanını Google'da aratmayacaktım ya da içinde onun da olduğu bir fotoğraf olmasını umarak galerisindeki araba fotoğraflarına bakmak için zaman harcamayacaktım.

Bu koca bir yalandı. Bunu kesinlikle yaptım.

Telefon çaldı, beni gerçekliğe geri döndürdü ve hızla sekmeyi k a p a t t ı m .

"Gallagher Auto, bu Fiona."

"İşte benim kızım," diye cevap verdi hırıltılı yaşlı bir ses.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Merhaba Bay Browning. Uzun zaman oldu. Sizin için endişelenmeye başlamıştım."

"Oh, benim için endişelenme. Bir öküz kadar sağlıklıyım." "Bunu duyduğuma sevindim. Sizin için ne yapabilirim?"

"66 model Pontiac Catalina için bir ızgara arıyorum. Elinizde böyle bir şey var mı?"

"Bulduğumuzu sanmıyorum. Anladığım kadarıyla yerelde şansınız yaver gitmemiş?" "Burada bir adamda bir tane var ama paslanmış. Yapamam.

Bunu kullan. Beni bilirsin, sadece en iyisi. Standartlarım var."

Bay Browning'in Catalina üzerinde gerçekten çalışıp çalışmadığını ya da sadece daha fazla parça satın alıp almadığını merak ettim. Bir çeşit istifçiydi. Kuzey Arizona'da yaşıyordu ama nadir arabalara karşı bir ilgisi vardı, bu da parça bulmanın özellikle zor olduğu anlamına geliyordu. Bazen belirli bir şeyi bulmakta zorlandığında beni arardı.

Meydan okumayı sevdiğimi biliyordu. "Elbette standartlarınız var. Bizim standartlarımız yok ama

Gözlerimi açık tutacağım ve size haber vereceğim." "Teşekkür ederim, tatlım.

Minnettarım."

"Emin olabilirsiniz. Pontiac demişken, GTO'n hala trajik bir şekilde ahırında mı duruyor?"

Kıkırdadı. "Baban yine gelip onu elimden almak için etrafı koklayacak mı?"

"Bilmiyorum, babamın şu anda yapacak çok işi var. Sadece çok sevindim. Çok güzel bir araba. Tekrar çalıştığını görmeyi çok isterim."

"Gerçek bu değil mi? Sonunda satmayı düşünüyorum. Uzun zamandır ahırında duruyordu."

Bay Browning'in geniş klasik araba koleksiyonu arasında Yargıç lakaplı 1970 model üstü açık bir Pontiac GTO da vardı. Yıllar önce babam bu arabayı ondan satın almaya çalışmıştı ama o arabayı bırakmak istememişti. Onu suçlamak zordu. Yargıç nadir bulunan bir şeydi. Sadece bir düzine kadar üretilmişti. Onunki berbat durumdaydı; ondan önce kim sahip olduysa yıllarca hava koşullarına terk etmişti. Herkes için göz korkutucu bir restorasyon olurdu, bu yüzden Bay Browning'in sonunda onu bırakmayı düşünmesine şaşırmadım. Seksenli yaşlarında olmalıydı; onu restore etmek için gereken tüm işleri yapabileceğini hayal etmek zordu.

"Gerçekten mi?"

İç çekti. "Evet, muhtemelen bırakmamın zamanı geldi. Birkaç gün içinde bakması için bir adam gelecek."

"Doğru fiyatı beklediğinizden emin olun."

"Bekleyeceğim. Neye sahip olduğumu biliyorum."

"Aferin sana. Catalina'nız için bir ızgara bulursam size haber veririm."

"Teşekkür ederim, tatlım. Seninle sonra konuşuruz." "Hoşça kalın, Bay Browning."

Telefonu kapattım ve Evan Bailey'i tekrar a r a m a isteğimi bastırdım.

Zar zor.

Sabah daha da yoğun geçti, özellikle de Simone hâlâ gelmediği için. Yetişmem gereken bazı muhasebe işleri vardı ama babam tüm makbuzları ve harcama raporlarını getirmemişti. Yine.

Orada yeni bir şey yok. Evine uğrar ve onları alırdım.

-Ve ben oradayken bitkilerini sulayacaktım. Onları sulayan tek kişinin ben olduğumdan oldukça emindim, bu yüzden uğramak için bir bahane o kadar da kötü değildi.

Dükkanından birkaç kilometre uzakta, sakın bir mahallede oturuyordu. Kısa yolculukta debriyajım kaymıyormuş gibi davrandım. Zihnimdeki yapılacaklar listesine *atölye programındaki bazı işleri karıştırmayı* da ekledim, böylece garajdaki boşluğu bu iş için kullanabilecektim. Bu işi fazla uzatırsam başım belaya girebilir.

İçeri girmek için anahtarımı kullanmadan önce kapıyı usulca çaldım. Ofisinde değildi. Muhtemelen onu kaçırmıştım. Kendi kendime sessizce mırıldanarak masasının etrafında son makbuzları aradım ve bulabildiklerimi bir klasöre ekledim.

Dizüstü bilgisayarını açtı, sanki çalışıyordu ve bir şey onu bölmüştü. Gözlerim ekranda gezindi ve Felix Orman ismini gördüğümde bir an duraksadım.

Olamaz.

Felix'ten babama gelen kısa bir e-postaydı. Basitçe, *ben çoktan hallettim* diyordu.

Kalbim parçalandı. Babamın Felix'le yazışmak için haklı sebepleri olduğuna inanmak istiyordum. Hiçbir kız babası hakkında en kötüsünü düşünmek istemez. Ama Felix'in yasal olma ve tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olma ihtimali neydi? Genelde insanların iyi yönlerini gören, şaşmaz bir opti- mistim ama ben bile bunun zorlama olduğunu biliyordum.

Eğer babam yine çalıntı mal satıyorsa, sözünü tutmamış demektir.
Bu gerçekten berbattı.

Makbuzların olduğu dosyayı masasına bıraktım ve burada bıraktığım sulama kabını almak için mutfığa gittim. Kendimi berbat hissediyordum ama bu, bitkilerinin susuz kalması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Doldurduktan sonra bitkilerine su vermek için oturma odasına gittim ama üst kattan gelen bir ses beni durdurdu. Belki de evdeydi.

Onun
dışında.
Olamaz

Oh, lütfen hayır.

Ritmik vuruşlar. Yatak odası evin bu tarafındaydı, tam üstümdeydi ve evet, bu bir kadın sesiydi.

"Şaplak at bana, baba.

Evet." Aman Tanrım.

İğrenç.

Ne yazık ki bu, babamı bir bayan arkadaşıyla ilk kez duyuşum değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Annem ben küçükken beni terk etmişti ve babam o zamandan beri aşağı yukarı bekârdı. Birkaç kadınla çıkmıştı, hatta ben de birkaçıyla tanışmıştım. Ama çoğunlukla... yukarıda düşünmek istemediğim her ne oluyorsa ona dalmış görünüyordu. Farkındaydım ama hayatının bu kısmını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Gerçi düşündüğümde, bunu benden saklamak için hiç çaba sarf etmemişti.

Son bitkileri sulamak için hızla etrafta dolaştım. Gürültü kesildi ve duşun açıldığını duydum.

Gitme zamanı.

"Al bakalım güzelim," diye fısıldadım ofisindeki son bitkiye. "Bu daha iyi değil mi? Biliyorum, ama onları görmezden gel. Yakında gitmiş olacak. Çok halsiz görünüyorsun ama seni kim suçlayabilir ki?"

Sulama kabını mutfığa geri götürmek için döndüğümde merdivenlerin dibinde duran bir kadınla yüz yüze geldim.

Ciyakladı, beni korkuttu ve sulama kabını düşürdü. Parke zeminde sekerek her yere su püskürttü.

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. Platin sarısı saçları dağınıktı ve elinden bir çift topuklu ayakkabı sarkıyordu. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş, ağzı açık kalmıştı.

"Simone?" Ben sordum. "Burada ne yapıyorsun?"

FİONA

Simone çabucak toparlanır gibi oldu, ağzını kapattı ve omuzlarını dikleştirdi. "Fiona, burada ne işin var?"

"Ben de sana bunu sormuştum." Devrilen sulama bidonundan bir su birikintisi ayaklarımın etrafına yayılırken donmuş, olduğum yere çakılmış gibi hissettim. Gözlerim önce merdivenlere, sonra da ona kaydı. "Neden buradasın?"

"Bu şekilde öğrenmeni istememiştim."

"Ne hakkında bilgi edinmek?" Aptalca bir soruydu. Biliyordum. Kendi kulaklarımla duymuştum. Ama beynim birden bulanıklaştı, üzerime bir inançsızlık örtüsü çöktü. Yapmış olamazlar.

"Ben ve Shane hakkında."

"Shane mi? Ona artık *Shane* mi diyorsun?" Sesimi alçaltarak sordum.

"Ona başka ne diyebilirdim

ki?" "Baba, görünüşe göre."

Kızarma nezaketini bile göstermedi. "Aman Tanrım, o kadar da büyük bir mesele değil."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? O benim *babam*. Seni küçüklüğünden beri tanıyor. Bunun iyi olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

"Bu konuda ciddi bir sürtük gibi davranacaksın, değil mi? Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, benim için mutlu olamaz mısın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Babamla yattığın için mutlu musun? Delirdin mi sen? Bu ne zamandır devam ediyor?"

Omuz silkti. "Beş ya da altı ay sanırım. Bilirsin, ara sıra. Sana söyleyecektim ama bana izin vermedi."

"Beş ya da altı ay mı? Eski sevgilinle tekrar takılıyorsun sanıyordum."

"Evet, öyle düşünmene izin verdim. İyi bir kılıftı."

Mide bulantısı mideme yayıldı ve dilimin arkasında safra tadı aldım. "Sanırım hasta olacağım."

Bana kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Ben öyle bir pisliğim ki, babanla birlikte olduğumu düşününce kusacak mısın? Harika, benim hakkımda bu kadar iyi düşünmene sevindim."

"Söylediğim bu değil."

"Hayır mı? Bizim için mutlu olursun sanmıştım. Kötü bir üvey anneye dönüşmeyeceğim, Fiona."

"Ne yani, seninle evlenecekmiş gibi mi?" Gözleri kısıldı. "Ve neden olmasın?"

"Yıllar boyunca kaç kadını kapı dışarı ettiğini biliyor musunuz? Çok fazla. Onları fark etmemiş gibi davranmakta çok iyiydim. Senin farklı olduğunu düşündüren ne?"

"Kıskanacağını bilmeliydim."

"Nasıl kıskanabilirim ki? O benim babam, Simone. Bu iğrenç. Ve sen bana yalan söylüyorsun."

Gözlerini devirdi. "İşi kolaylaştırdın, Fiona. Gerçeği görmek istemiyorsun. Herkes senin gibi iyi olmak istemiyor. Bu seni hiçbir yere götürmez."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Biliyor musun, bunu daha sonra konuşuruz," dedi, sesi o kadar tepeden bakıyordu ki onu tokatlamak istedim. "İşe gitmem gerekiyor."

Ayakkabılarını giymeden dışarı çıktı.

İnanamayarak göz kırptım. Arabasını dışarıda görmemiştim ama belki de sokağa park etmişti ve ben fark etmemiştim.

Aman Tanrım.

Üst kattaki duş kapandı ve kalbim yerinden fırladı. Aşağı indiğinde burada olmak istemiyordum. Sulama kabındaki pisliği çabucak temizledim ve yerine koydum. Sonra ofisine geri döndüm, dosyayı aldım ve -bir şey kaçırmadığımı umarak- oradan ayrıldım. İstedğim son şey geri dönmek zorunda kalmaktı.

Sanki arabam molaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, eve dönerken debriyaj kaymadı. İşe geri dönmedim. Simone orada olacaktı. Baba

eninde sonunda gelecekti. Şu anda ikisine de bakma düşüncesine dayanamıyordum.

Ona *baba* diyordu.

Tanrım, çok iğrençti, hala kusabileceğimi düşünüyordum.

Eve gittim ve eşyalarımı içeri getirdim. Eşyalarımı mutfak masasının üzerine bıraktım ve Si- mone'la son birkaç yıldır paylaştığımız daireye uyuşuk bir şekilde baktım. Buraya taşındığımda kendi hayatımı kurma yolunda ilerlediğimi sanmışım. Ama hiçbir yere gitmemiştim.

Bir sandalyeye çöktüm. "O haklı mı, Myra? Onlar için mutlu olmalı mıyım?"

Hissettiğim derin ihanet duygusu bu olasılığı düşünemeyeceğim kadar şiddetliydi. O ne düşünüyordu? *Adam* ne düşünüyordu?

Yine de daha büyük bir soru zihnimi kurcalıyordu. Hâlâ burada ne yapıyordum?

Birçok kez taşınmayı düşünmüştüm. Farklı bir iş bulmayı. Kendime babama bağlı olmayan bir hayat kurmayı. Ama konuşmak ucuzdu. Yirmi altı yaşındaydım ve hâlâ onun kontrolü altında yaşıyordum. Hâlâ kararları onun vermesine izin veriyordum. İçten içe nedenini biliyordum.

Onu kontrol altında tutmak için yanında ben olmasaydım ne yapacağından korkuyordum.

Babam bir kez hapse girmekten kıl payı kurtulmuştu. Ona yasal kalacağına dair söz verdirmiştim. Ve bu sözün içinde, sözünü tuttuğunu görmek için her zaman burada olacağıma dair dile getirilmemiş bir onay da vardı.

Ama bunu saklamıyordu. Neyin içinde olduğunu ya da ne kadar derine indiğini bilmiyordum. Ama Simone'la yatıyor olması ve bu konuda bana yalan söylemesi, yalan ağındaki yapışkan katmanlardan sadece biriydi.

Ve onun için her şeyi bir arada tutmaya çalışmaktan bıkmıştım. "Myra, Blanche, gidiyoruz."

Ayağa kalktım, kararlılığım bana bir enerji patlaması yaşattı. Sanki bir düğmeyi çevirmiş ve aniden hayatımın kontrolünü elime almış gibiydim. Bu baş döndürücü bir duyguydu, beni ayaklarımın üzerinde hafifletiyordu. Neredeyse başım dönüyordu.

Buradan çıkıyordum.

Bazı eşyalarımı toplarken aklımda bir planın başlangıcı oluştu. Babamın beni takip etmeyeceği, aklıma gelen tek bir yer vardı.

Anne.

Eğer babamla olan ilişkim zorsa, annemle olan ilişkim de karmaşık bir labirent gibiydi. Bu yüzden babam oraya gideceğimi hayal bile edemezdi.

Tabii ki, Iowa'da bin sekiz yüz mil uzaktaydı ve arabam muhtemelen debriyaj değişimi olmadan o kadar uzağa gidemezdi. Banka hesabım içler acısıydı, bir ton öğrenci kredisi borcum vardı ve işimden ayrılmak öngörülebilir gelecekte hiçbir gelirim olmaması anlamına geliyordu.

Sanki evren bana bakıyor, neyden yapıldığımı görmek için bekliyordu. Bana bunun mümkün olmadığını söylemeye çalışıyordu.

Biliyor musun, evren? Biramı tut.

BİRKAÇ SAAT SONRA yoldaydım, arabam tıka basa doluydu. Myra ve Blanche yanımdaki yolcu koltuğunda mutlu bir şekilde oturuyorlardı - gerçekten de oldukça neşeli görünüyorlardı.

Simone'a bir not bırakmış, taşındığımı ve geri dönmeyeceğimi söylemiştim. Belki de daireyi ona bıraktığım için kendimi kötü hissetmeliydim ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Yıllarca onu idare etmiş, işini yapmış, ne kadar boktan olabileceğini görmezden gelmiştim. Benden başka bir şey almıyordu.

Babama gelince, ona sakın bir şekilde işe geri dönmeyeceğimi bildiren bir mesaj bıraktım.

Bu da beni arabamla ilgili acil bir sorunla baş başa bıraktı. İşin içinde duygular olmasaydı, bekleyip önce debriyajı tamir etmek, *sonra* da hayatımı kökünden söküp yeni bir eyalete taşınmak muhtemelen daha akıllıca olurdu. Ama bu, işi bitirene kadar her gün Simone ve babamı görmek anlamına gelirdi. Ve ben bunu yapamazdım.

Ancak artık yoldaydım ve kaçış planımdaki büyük boşluğun gerçekliğiyle yüzleşmek zorundaydım. Iowa'ya gitmek benim için güvenli değildi. Bu da arabamı tamir etmek için mola vermek demekti.

Ama benim de bu konuda bir fikrim vardı. Hayatını bir çırpıda değiştirmenin heyecanını yaşamayan bir insana muhtemelen çılgınca gelecek bir fikir. Muhtemelen aptalca bile.

Ama bu heyecan beni uçurmuştu ve Seattle'ı geride bırakarak otoyolda doğuya doğru hızla ilerlerken, bunun işe yaraması gerektiğine karar verdim. Başka bir şeyi kabul edemezdim.

Evan Bailey'i görmeye gidiyordum.

Planım basitti. Evan Bailey yakın zamanda değerli bir proje arabasını kaybetmişti. Başka bir taneye ihtiyacı vardı. Arabamı tamir etmek için babamın garajı dışında bir yere ihtiyacım vardı.

Evan Bailey'nin bir garajı vardı. Başka bir araba biliyordum, Bay Browning'in Pontiac GTO'su. Bu 67 model Mustang'den bile daha iyi bir keşif olurdu.

Evet, planım biraz karmaşıktı ve babamdan nefret eden bir yabancının işbirliğine ve Bay Browning'i arabasını Evan Bailey'e satmaya ikna edebilmeme bağlıydı. Ama şüphe gibi aptalca bir şeyin ya da yüksek başarısızlık olasılığının beni durdurmasına izin vermeyecektim. Bu işi başaracaktım.

"O kadar da çılgınca değil, değil mi kızlar?" Myra ve Blanche'a baktım. "Bu işin ters gidebileceği pek çok yol olduğunu biliyorum ama şimdilik elimizde olan bu. Alternatifimiz geri dönmek ve bunu yapmadan önce arabamda yaşayacağım."

İçinde bulunduğum durumun belirsizliğine rağmen, kendimi en son ne zaman bu kadar hafif hissettiğimi hatırlayamıyordum. Gülümsemeyi bırakamıyordum. Özgürdüm.

Ancak, Evan'ın dükkanına habersiz gitmek istemedim. Belki deliydim ama kaba davranmayacaktım.

Ayrıca, babam da böyle yapmıştı. Evan'ın benim babam olmadığını bilmesini istedim.

Şehirden yarım saat kadar uzakta küçük bir mini markette atıştırmalık bir şeyler almak için durdum -çünkü yol gezileri atıştırmalıklar gerektiriyordu- ve Evan'ın dükkanının numarasına baktım. Onun yoğun kahverengi gözlerini hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama rahat bir nefes aldım ve aradım.

"Bailey Gümrükleri."

"Merhaba, Evan Bailey ile mi görüşüyorum?" "Evet."

"Oh, güzel. Çok hızlı cevap verdin ve şimdi biraz gerginim."

"Ne?"

"Özür dilerim. Adım Fiona ve arabamın yeni bir debriyaja ihtiyacı var." "Ben o tür işler yapmam."

"Hayır, istemediğini biliyorum."

Ama-" "Buralı mısınız?"

"Değilim, ama senin bölgede olacağım-"

"O zaman Tilikum'daki Dusty's Auto'yu arayın. Numara lazım mı?"

"Hayır, ben-"

"Tamam. Hoşça kal."

Arama kesildiğinde telefonum bip sesi çıkardı. Az önce yüzüme mi kapatmıştı?

Saçlarımı gözlerimden fırçalayıp tekrar gönder tuşuna bastım. Evan Bailey bana yardım edecekti. Sadece henüz bunun farkında değildi.

M Telefon tekrar çaldı ve içimdeki sıkıntı omuzlarımla gerilmesine neden oldu. Aynı numara. Onun nesi vardı? Ona Dusty'nin evini aramasını söylemişim.

Kasaba. Kullandığı boktan arabanın debriyajlarını değıştirmedim. Neden tekrar arıyordu?

"Ne?" Telefona doğru havladım.

"Telefonu kapatma," dedi, kelimeleri hızla tükürerek. "Sadece lütfen dinle. Normal bir tamirci olmadığınızı biliyorum ve bu şartlar altında bir tamirciye götürürdüm. Ama yapamam."

"Neden?"

"Yüz yüze açıklayacağım, sadece yolda olduğumu bilmeni istiyorum." "Ne?"

"Yolda olduğumu bildirmek için arıyorum. İstedığınız bir şeyi almanıza yardımcı olabilirim, bu yüzden benimle konuşmak isteyeceksiniz."

"Neden sen-"

"Biliyorum, garip ama güven bana, beni dinlemek isteyeceksin," dedi. Sesi neden bu kadar neşeliydi? Sesi tanıdık geliyordu ama nedenini bilmiyordum. "Burayı bulabileceğime eminim, ama sorun yaşarsam seni ararım."

"Hayır, yapma-"

"Teşekkürler, Evan! Yakında görüşürüz!"

Aramayı sonlandırdı ve ben de telefonuma baktım. Ne hakkında konuşuyordu? İstedğim bir şeyi almama yardım edebilir miydi? Ve sesini neden tanıdım?

Tam telefonu bırakacaktım ki bir mesajla zil çaldı. Cidden, kimdi bu piliç?

Ama aynı numara değildi. Harika, bu da kimdi?

Hey, sen! Şehre geri döndüm. Buluşmak ister misin?

Arayanın o olabileceği düşüncesi boğazımı sıktı. Ama Carly'nin durup dururken bana böyle bir mesaj atmasına imkân yoktu. Yıllardır konuşmamıştık.

Ben de mesaj attım: *Bu kim?*

Ben Jill, aptal. Yeni bir telefon aldın ve rehberini mi kaybettin?

Jill mi? Jill de kimdi?

Geçen Ekim'deki o aptal ilişkiden beri kimseyle birlikte olmamıştım. Bırakın telefon numaralarını, isimlerimizi bile değiştirmemiştik, yani o olamazdı. Ondan önce de... Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. Artık kimseyle çıkmıyordum ve Jill adında bir kadını kesinlikle hatırlamıyordum.

Sonra kafama dank etti. O pembe hırkalı kızdı.

Pembe hırkalı kız neden bana mesaj atıyordu? Numarasını aylar önce silmiştim.

Her neyse. Yapacak işlerim vardı.

Super Bee üzerinde çalışmakla meşguldüm ve arayan kızı tamamen unutmuştum. Ta ki Koca Ayak kalkana ve bir saniye sonra dışarıda bir araba sesi duyana kadar. Ellerimi bir beze sildim ve kimin geldiğine bakmak için dışarı çıktım.

Ön tarafa park eden araba daha iyi günler görmüştü. Kaportanın her yerinde ezikler ve çukurlar vardı, ön camda bir çatlak vardı ve ön tampon yamuktu. Pas parçaları ve kötü yapılmış onarımlar zaten çirkin olan arabayı daha da kötü gösteriyordu.

Arabadan çok büyük bir kışlık montun içine gömülmüş bir insanın şekilsiz formu çıktı. Gözleri kısmen koyu kaküllerin ardına gizlenmişti ve bunun altında çok fazla makyaj yapmıştı. Burnu tam ortasından delinmişti ve aslında...

Hava sıcaktı ama bunun ne önemi vardı ki?

Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama çıkaramadım.

Sasquatch'a baktım. Dili ağzından dışarı sarktı ve yanıma oturdu.

Bekle, neden oturuyordu?

"Onu tanıyor muyuz?" Ona mırıldandım.

Kız geniş bir gülümseme yaydı ve el salladı. "Merhaba, ben Fiona. Biraz önce aradım."

Telefondaki kız bu muydu? "Yeni bir debriyaja mı ihtiyacın var?" "Evet, ama-"

"Benim işim bu değil."

"Biliyorum ve buraya arabamı tamir ettirmeye gelmedim." Ellerini birleştirdi ve onlara üfledi. "Vay canına, burası çok soğuk. Sen üşümüyor musun?"

Açık pazen gömleğime, tişörtüme ve kot pantolonuma baktım.

"Hayır." "Gerçekten mi? Donuyorum. Bahar değil mi?"

Yükseklikten olmalı." O

tekrar ellerine üfledi. "Her neyse, sana bir teklifim var." "Kimsin sen?"

"Fiona." İç çekti. "Fiona Gallagher."

Bu yüzden onu tanıdım. Shane Gallagher ile buradaydı.

Kollarımı kavuşturdum. "Gallagher mı? Sen onun kızı mısın yoksa karısı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Kızım. Aradaki bariz yaş farkına dikkat çekerdim ama bu sabahtan sonra bunun düşündüğüm kadar önemli olmadığını anladım."

"Ne?"

"Boş ver. Dediğim gibi, sana bir teklifim var. Kulağa garip gelecek ama beni dinle."

Ellerini birbirine sürttü ve büyükannemin sesini neredeyse kulağında duyabiliyordum. Gözlerim seğirdi. Onu içeri davet etmek istemedim. Eğer onu içeri davet edersem, ondan kurtulmak daha zor olacaktı.

"Super Bee'yi babana satmayacağım."

"Oh, biliyorum. Ona satmamalısın. Aslında, fikrini değiştirmeyi düşünseydin, sana bunu yapmamamı söyledim. Zaten büyük ihtimalle sana düşük fiyat verecekti."

Bu... söylemesini beklediğim şey değildi. "Yani buraya araba için gelmedin."

"O değil. Ve buraya babam için de gelmedim. Aslında buradayım çünkü babamdan uzaklaşmaya çalışıyorum."

Kocaayak bana baktı. İnledim. Kızın başı dertteydi, soğukta duruyordu. Dışarısı çok soğuk olduğundan değil. Ama tanrım, şimdi titriyordu.

Yapma, Evan. Bu işe bulaşma.

Ama büyükannemin şartlanması çok derinlere işlemişti. Temelde pisliğin tekiydim ama sınırlarım vardı.

"İçeri gel." Sasquatch'a baktım, bölgesini savunmaya çalışmaması ve onu dışarıda tutmaması için gidip yatmasını söylemek üzereydim, ama yoluna çıkmadı.

"Çok teşekkür ederim." Beni içeri kadar takip etti. "Köpeğiniz muhteşem. Kocaayak, değil mi?"

"Evet."

Çömeldi ve elini uzattı. "Merhaba Koca Ayak. Kimmiş iyi çocuk? Evet, sen."

Kuyruğunu ileri geri sallayarak ona doğru koştu. Başının üstünü okşadı, hala o gülünç tiz sesiyle konuşuyor, ona ne kadar iyi olduğunu söylüyordu.

Evet, gerçekten iyi köpek, garip bir kızın onunla böyle tatlı tatlı konuşmasına izin veriyor.

"Bir bekçi köpeği," diye mırıldandım. "Ne?" Fiona sordu.

"Hiçbir şey. Neden buradasın?"

Koca Ayak'ın kulaklarının arkasını son bir kez kaşdı, sonra ayağa kalktı. "Tamam, mesele şu. Bu sabah öğrendim ki... hayır, tüm bunları bilmenize gerek yok. Yine de bir bağlam sağlıyor. Belki de en baştan başlamalıyım."

Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve kaşlarımı kaldırdım. "Ciddi misin?"

"Yemin ederim, buraya gelirken bu çok mantıklıydı. Söyleyeceğim her şeyi düşünmüştüm ama sen çok büyüksün ve yakından korkutucusun."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve öylece bekledim.

Derin bir nefes aldı. "Tekrar deneyeyim. Çeşitli nedenlerden dolayı bugün hayatımı terk ettim. Iowa'daki annemin yanına gidiyorum ama sanırım debriyajım bozuldu. Nasıl tamir edeceğimi biliyorum, sadece bunu yapacak bir yere ihtiyacım var."

"Bunların benimle ne ilgisi var?"

"Şey..." Bir nefes daha aldı. "Bir anlamaya varabileceğimizi umuyorum. Debriyajımı değiştirebilmem için atölyeni ve aletlerini kullanmama izin verirsin, ben de sana istediğin bir şeyi alman için yardım ederim."

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

"Babama Mustang'den bahsettiğinde buradaydım. Bir Eleanor'du, değil mi?"

Ona baktım. "Evet."

"Yani başka bir restorasyon fırsatına ihtiyacınız olduğunu söylemek doğru olur mu? Belki de nadir ve değerli bir tanesine?"

Bunu söylemek doğru olurdu, ama bunun nereye gittiğinden emin değildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dudaklarını yaladı. "Ya sana 1970 model Pontiac GTO'su olan birini tanıdığımı söylesem? Üstü açık."

Gözlerimi devirdim. "Evet, doğru." "Ben ciddiylim."

"Yargıç'a sahip birini tanıyorsun." Başımı salladım. Bunun imkânı yoktu. Sadece on yedi tane yapılmıştı ve beş tanesi tamamen ortadan kaybolmuştu.

"Adı Walt Browning ve Kuzey Arizona'da bir koleksiyoncu. Yıllardır arabanın üzerinde oturuyor ve onu kendisinin restore edeceğini söylüyor. Ama seksen yaşında ve düzinelerce yarım kalmış arabası var. Sanırım sonunda bazılarını bırakması gerektiğini fark etmeye başladı."

Dikkatimi çektiğini kabul etmek istemiyordum ama kahretsin, çekmişti. Eğer gerçekten 1970 model üstü açık Pontiac GTO'su olan bir adam tanıyorsa ve onu bana satmasını sağlayabilirse... kahretsin. "Satacak mı?"

"Bu sabah onunla telefonda konuştum ve şimdiden bir adamın gelip baktığını söyledi. Bu da bana en azından düşündüğünü gösteriyor."

"Arizona'da mı?"

"Evet, bunun uzun bir yol olduğunu biliyorum, ama size söylüyorum, Mr.

Browning beni sever. Eminim onu ikna edebilirim."

"Ara onu."

Kocaayak'ı tekrar sevmek için eğildi. "Yapacağım, çünkü belli ki hikâyemi doğrulamak isteyeceksiniz. Ama bunu telefonda satmaz. İnsanlarla sadece yüz yüze görüşür. Arabalarına gerçekten duygusal bir bağlılığı var."

"Yani tanıdığın yaşlı bir adamın arabasını bana satma ihtimaline karşı Kuzey Arizona'ya gitmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Mustang'i kaybettin. Demek istediğim, 67 model bir Mustang hayranlık uyandırır, ama 70 model üstü açık bir Pontiac GTO? İkimiz de biliyoruz ki Judge'ı restore etmek bu dükkânı haritaya koyacaktır."

Haksız değildi.

"Karşılığında da debriyajını tamir etmek için benim dükkânımı kullanmak istiyorsun." Gülümseyerek doğruldu. Kocaayak onun yanında kaldı. "Evet.

Ve etrafta olduğumu bile anlamayacaksınız. Hemen girip çıkacağım." "Neden buraya geldin?"

"Bu uzun bir hikaye. Tek söyleyebileceğim, bazı şeyler oldu ve ayrılmak zorunda kaldım. Bu hayatım boyunca yaptığım en çılgınca şeydi ama

Gitmeye karar verdiğim andan itibaren bunun doğru olduğunu biliyordum." Garip bir şekilde bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıştım. "Peki ya yaşlı adam bana arabayı satmazsa?"

Omuz silkti. "O zaman anlaşma iptal. Arabamı başka bir şekilde tamir ettiririm. Ama o yapacak."

"Yine de kasabadaki Dusty's Auto'ya götürebilirsiniz. O iyi bir adam, senden fazla para almaz."

"Ve bu işi kendim yaparsam bana beş katına mal olacak. Şu anda paradan çok zamanım var, bu yüzden sana bu arabayı almak için yolda geçireceğim birkaç gün, nasıl yapılacağını bildiğim bir şey için başkasına para ödemekten çok daha kolay."

Burada garip bir mantık vardı. Ama aynı zamanda akli başında da olabilirdi. Hatta belki de tehlikeli.

Sasquatch'ın başını kaşımak için boş boş uzandı. O da izin verdi.

Bu kız tehlikeli değildi. Sadece Koca Ayak onunla rahat olduğu için değil, gerçi bu bana çok şey anlatıyordu. Daha önce de insanlar hakkında yanıldığım olmuştu ama o zamanlar gafil avlanmıştım. Gerçeği görmeye istekli değildim. Şu anda, kararlarım duygularım tarafından gölgelenmemişti. Tuhaftı ama muhtemelen zararsızdı.

Ve 1970 model üstü açık Pontiac GTO... Eğer bu adam elindeki ne olduğunu bilseydi -ki muhtemelen biliyordu- bana bir servete mal olurdu. Ama restore edildikten sonra.

"Yaşlı adamı ara. Hikayen doğruysa ve bana arabayı gösterirse, bunu düşüneceğim."

Fiona gülümseyerek omuzlarını silkti ve ellerini kavuşturdu. "Aman Tanrım, teşekkür ederim. Evet demediğini, sadece düşüneceğini söylediğini biliyorum ama bu bir ilerleme. Küçük kazançlar, değil mi?"

"Sadece ara onu."

"Tamam, tamam." Dev paltosunun ceplerini karıştırdı ve sonunda bir telefon çıkardı. "Bu çok garip, ikisi de beni aramaya çalışmadı."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece... hiçbir şey." Ekranına birkaç kez dokundu. "Hoparlörü açıyorum."

Hırıltılı bir ses cevap vermeden önce iki kez çaldı. "Alo?"

"Merhaba, Bay Browning. Ben Fiona Gallagher."

"Merhaba tatlım. Sesini bir günde iki kez duyuyorum.

Ne güzel."

Gözlerime baktı ve gülümsemesi genişledi. "Bunu söylemen çok hoş."

"Senin için ne yapabilirim, canım?"

"1970 Pontiac'ınızı merak ediyorum. GTO mu?" "Güzel araba."

"Gerçekten öyle. Daha önce konuştuğumuzda, bakmak için birisinin geleceğini söylemiş miydiniz?"

"Evet, eyalet dışından gelen bir adam. Oldukça ilgili görünüyor." "Ona satmayı kabul ettiniz mi?"

"Hayır, hayır, bebeklerimden birinin herhangi birine gitmesine izin veremem. Doğru kişi olmalı. Onların gözlerinin içine bakmalı, layık olduklarından emin olmalıyım."

Fiona heyecandan neredeyse zıplıyordu. "Biliyorum, tamamen katılıyorum. Harika bir araba ve kesinlikle doğru alıcıya ihtiyacı var."

"Sesinde bir şey duyuyorum, tatlım. Ne pişiriyorsun?"

"İçimi görüyorsunuz Bay Browning. Aslında, elimde mükemmel bir alıcı olabilir."

"Öyle mi? Baban değil."

Bana tekrar gülümsedi. "Hayır, kesinlikle babam değil. Adı Evan Bailey ve çok yetenekli. Yükselişte olan biri. Gerçekten özel bir proje arıyor ve ben ona kefil olabilirim. Sen ne düşünüyorsun?"

Bay Browning derin bir nefes aldı. "Bunu sizden duymak gerçekten anlamlı."

"Yani bunu düşünür müydünüz?"

"Herkes gibi benim de onun gözlerinin içine bakmam gerekiyor. Ama gelip bir bakabilir."

"Doğal olarak," dedi, sesi parlaktı. "Sadece bana bir söz ver, tamam mı?"

"O nedir, tatlım?"

"Oraya varmadan satma."

Bir an için sessiz kaldı. "Hmm. Ne kadar sürede burada olabilirsin?"

"Birkaç gün, sanırım."

"Pekala."

"Teşekkür ederim, Bay Browning. İrtibatta olacağım." "Kulağa hoş geliyor. Hoşça kal, tatlım."

Fiona aramayı sonlandırdı ve muzaffer bir edayla telefonu tekrar geniş cebine soktu. "Gördün mü? Bu gerçek bir anlaşma. Ama gerçekten almalıyız

yolda. Bekleyeceğini söyledi ama bence işi şansa bırakmamalıyız."

Kollarımı kavuşturdum. "Biz mi?"

"Evet. Açıkçası ben de seninle gelmeliyim."

Ona ters ters baktım, burun deliklerim alevlendi.

"Hayır." Güldü, kahkahalarla *güldü*. "Hayır mı?"

"Ben de öyle dedim."

"Ben orada olmazsam sana arabayı satmaz."

"Alıcısının gözlerinin içine bakması gerektiğini söyledi. Alıcı benim." Bakışları sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. "Evet,

Kesinlikle. Orada olmam gerekiyor."

"Sen orada olmazsan bana satacağını düşünmüyorsun değil mi?"

"Ben orada olmazsam sana satmayacağını *biliyorum*. Bana güvenin. Bay Browning'i yıllardır tanırım. Çok eksantrik biridir. Bu oyunu doğru oynamak zorundayız yoksa kimse o arabayı alamaz."

Kaşlarım çatıldı. "Neden benimle o kadar yol gelmek istiyorsun? Ben bir yabancıyım."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hayır, değilsin."

"Dün beni beş dakika görmenin sayılacağını sanmıyorum."

"Birkaç kez telefonda konuşmuştuk. Geçen yıl bizden 68 model bir Camaro için çamurluk seti almıştınız."

"Bunu nasıl hatırlıyorsun?"

"Bak, beni yeniden üye yapmamanın duygularımı *incitmesine* izin vermemeye çalışıyorum. Hayatımıza devam edebilir miyiz? Ayrıca, biber gazı taşıyorum ve beni öldürmeyeceğinden neredeyse eminim."

"Tabii ki seni öldürmeyeceğim."

Gülümsedi. "Gördün mü?"

Tanrım, bu da neydi böyle. Beni buna nasıl ikna etti?

O değildi. Pontiac'tı. Motorunun gırtlaktan gelen kükremesini duyabiliyordum. Havadaki benzin kokusunu. O arabayı gerçekten istiyordum. Daha görmemiştim bile ama istiyordum. Onu bir arada tutmaya yetecek kadar metal kaldığı sürece, ne durumda olduğu önemli değildi. Doğru yapılmış böyle bir restorasyon bana müzenin kalıcı koleksiyonunda bir yer garanti ederdi. Luke Haven'ın yapabileceği hiçbir şey onunla yarışamazdı.

Onu bununla

ezecektim. "Tamam.

Hadi gidelim."

EVAN

Ispor çantamı Toyota Taco- ma genişletilmiş kabinimin arka koltuğuna attım. Römorku bağladım ve gitmeye hazırdım. Ya eve hayatımın en büyük yapısını getirecektim. ya da bir ton pişmanlık. Ama bazen büyük kazançlar büyük riskler anlamına gelir.

Sasquatch, deneyimli bir yolculuk köpeği o l a r a k , yolcu koltuğuna atladı.

"Arkaya geç, koca adam," dedim. "Misafirimiz var."

"Sorun değil; eğer bu onun koltuğuysa, ben almayacağım." Fiona bir sırt çantası taşıyordu ve kollarının altına iki ev bitkisi sıkıştırmıştı.

"Onlar ne?" "Myra ve Blanche."

Ona göz kırptım. "Ne?"

Gülümsedi. "Biliyorum, onlara isim verdim, çok aptalca. Babam çocukken evcil hayvan beslememe hiç izin vermezdi ve oda arkadaşımın da alerjisi vardı. Bu yüzden Myra ve Blanche'ım var."

"Yolculuğa bitki mi getiriyorsun?" "Burada kalamazlar. Onları kim sulayacak?" "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yine gülümsedi. Bu kız neden bu kadar çok gülümsüyordu?

"Ayaklarımın dibinde oturabilirler. Ve köpekler için zehirli değil. Araştırdım."

Kocaayak'a baktım. "Ciddi mi bu?" Koca Ayak arka koltuğa atladı.

"Ne kadar iyi bir çocuk," dedi köpeğime mırıldanarak. "Sen tam bir beyefendisin Koca Ayak. Teşekkür ederim."

"Tanrım."

Fiona yolcu koltuğuna yerleşirken bitkileriyle usulca konuştu. Köpeğimle her zaman konuşurdum ama bunlar *bitkilerdi*. Onu -ve yaşlı kadın isimleri olan bitkilerle sohbet eden bir kadına güvenmenin ne anlama geldiğini- görmezden gelerek yanından geçtim ve sürücü koltuğuna oturdum.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Benimle mi yoksa bitkileriyle mi konuştuğunu bilmiyordum, o yüzden cevap vermedim. Sadece kamyonu çalıştırdım ve yola çıktım. Bu tepede römorka dikkat etmem gerekiyordu.

"Madem arabayı sen kullanacaksın, ben de yol gösterici ve yolculuk koordinatörü olacağım." Telefonunu çıkardı. "Bugün ne kadar uzağa gidebileceğimizi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum."

Bacaklarını koltuğun üzerine çekti ve çaprazladı. "Sorun değil, ben haritaya göz kulak olur ve gece için durabileceğimiz iyi bir yer bulurum."

"Tamam."

"Herhangi bir gıda alerjiniz var mı?" "Hayır."

"Peki ya otel tercihleri? Bilmem gereken bir şey var mı?" "Hayır."

"Birden fazla kelimeden oluşan cevapları nasıl vereceğinizi biliyor musunuz?"

Ona bakmak için döndüm. "Evet."

Güldü. Çünkü tabii ki güldü. Görünüşe g ö r e her şey komikti.

Telefonum çaldı ve ekrana baktım. Gavin. Kamyonetin Bluetooth'undan cevap verdim. "Ne istiyorsun?"

"Spor salonuna gel. Bir antrenman partnerine ihtiyacım var." "Hayır."

"Dostum, böyle yapma. Etrafta kimse yok ve pratik yapmak için iyi birine ihtiyacım var. Ayrıca seni gerçekten simit gibi bağlamak istiyorum."

"Hayır."

"Tamam, sana karşı yumuşak olacağım. Aslında, bu bir yalan, yapmayacağım. Ama yine de eğlenceli olacak."

"Yapamam."

"Neden olmasın? Kendin için çalışıyorsun. Biraz ara ver." "Evde değilim. Yoldayım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir arabaya bakmak için yola çıktım. Birkaç gün içinde döneceğim." "Daha şehir dışına çıkmadın mı? Ben de gelebilir miyim?"

Fiona bana baktı, gözlerinde eğlence dans ediyordu.

"Hayır gelemezsin. Tanrım, Gav, beni rahat bırak." Aramayı sonlandırmak için parmağımı düğmeye bastım.

"Kimdi o?"

"Kardeşim."

"Sadece ikiniz mi varsınız yoksa başka kardeşleriniz de var mı?"

"Biz beş kişiyiz."

"Hiç kız kardeşin var mı?"

"Hepsi erkek."

"Vay canına. Ailen çok cesurmuş."

"Biz-" Durakladım, direksiyonu kavradım. Neden ona bir şeyler anlatıyordum ki? "Ebeveynlerimiz öldükten sonra büyükanne ve büyükbabalarımız tarafından."

"Çok özür dilerim, fark etmemiştim."

Gözlerimi devirdim. Burada oturup onun duygularını yatıştırmak zorunda kalmak istemiyordum. "Sorun değil."

"Ben tek çocuğum. Sayılır. Diğer kardeşlerimle birlikte büyümedim, bu yüzden sanırım tek çocuk olarak yetiştirildiğimi söylemek daha doğru olur."

"Yol boyunca konuşacak mısın?" Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Hayır."

"Güzel."

"Her zaman böyle çekici misin?"

Göz ucuyla ona baktım. "Ne görürsen onu alırsın, tatlım."

"Bildiğim iyi oldu."

ÜÇ SAAT SONRA, pişmanlık duymaya başlamıştım bile.

Bir sürü
pişmanlık.
Tüm
pişmanlıklar.

Aslında tüm yol boyunca konuşuyordu. Benimle konuşması gerekmiyordu. Bana birkaç soru daha sordu ama ben tek kelimelik cevaplarla onu susturdum. Ama bu, ağzının durmadan gevezelik etmesini engellemiş miydi? Hayır, durdurmadı.

Bitkileriyle konuşuyor, onlara dışarıda gördüğü şeyleri anlatıyordu. Görünüşe göre inekler çok heyecan vericiydi. Köpeğimle konuştu, iyi bir çocuk olduğu için onu överken arkasına uzandı ve onu ilgiyle şımarttı.

Susmak bilmedi.

Sonunda sakinleşti ve bir süre sessiz kaldı. Omuzlarım gevşedi, kaldırımdaki lastiklerin uğultusuyla gerginliğim azaldı, manzara akıp gitti. Koca Ayak araba sürerken müzik dinlemeyi severdi, ben de radyoyu açtım.

Büyük hata.

Şarkı

söyledi.

Sadece bu da değil, *yanlış* şarkı söyledi.

Sesi korkunç değildi ve gürültülü de değildi. Ama sanki etrafta başka birinin olduğunu unutmuş gibi şarkı söylüyordu ve belli ki sözleri bilmiyordu. Mısraları mırıldanıyor, nakaratın sözlerini söylüyor, sonra tekrar mırıldanıyordu.

Bu kız beni deli ediyordu.

Tabii ki bu aptal geziyi en başta kabul ettiğim için kendi hatamdı.

Yeni bir şarkı çaldı ve o da melodiyi mırıldandı, arada bir sözlerini ekledi.

Tamam, aslında şarkı söylemesinden nefret etmedim. Tatlı ve sakinleştiriciydi.

Ta ki *düz* çizgiyi *takip etmek* yerine *arı kovanına doğru* şarkı söyleyip - cidden, bunu nasıl yanlış anladı?

"Şarkı sözlerine internetten bakabileceğinizi biliyorsunuz."

Sadece güldü. "Yolculuk oyunlarını sever misin?"

"Hayır."

"Peki ya yirmi soru?" "Hayır."

"Alfabe oyunu

mu?" "Hayır."

İç çekti. "Gerçekten hiç eğlenceli değilsin, değil

mi?" "Hayır."

"En sevdiğin araba hangisi?"

Ona yan gözle baktım.

"Muhtemelen bu soruyu sormamalıydım çünkü şimdi size benimkini söylemek zorunda kalacağım ve bunun için kesinlikle benimle dalga geçeceksiniz."

Tamam, dikkatimi çekmişti. "Nedir bu?" "1965 model Plymouth Belvedere." "Ciddi misin?"

Güldü. "Biliyorum, biraz kutu gibi ve pek çok kaslı araba kadar havalı görünmüyor. Ama ona bir kaput kepçesi ver ve yan tarafına krom şerit koy ve ateşli bir araba olsun. Ayrıca, bilirsiniz, hemi. Bu şeyler çekebilir."

Ona tekrar baktım. Arabalarını gerçekten tanıyor gibiydi. İlginçti.

"Bir favori seçmek zor," dedim. "Ama 68 model bir Camaro'm var çünkü aşık olduğum ilk araba oydu."

"Bu sıcak bir araba."

Ağzım bir gülümsemeyle seğirdi. Ateşli bir arabaydı.

Geç bir akşam yemeği için bir lokantada durduk - yemekler oldukça kötüydü ama Fiona şikayet etmedi - ve bize birkaç saat uzaklıktaki bir motelde oda buldu. Yalnız olsaydım çok daha uzağa giderdim ama iyi bir uyku çekmek kötü bir fikir değildi, bu yüzden onun mola yeri seçimine itiraz etmedim.

Yıkık dökük bir motelin otoparkına girdiğimizde saat on biri geçiyordu. Ofisten anahtarlarımızı aldık ve odalarımızı bulduk.

"Tamam, iyi geceler." Sırt çantasını bir omzuna asmış ve ev bitkilerini kollarında taşıyordu.

Kapısının kilidini açarken bitkilerinden birini yere koymasını izledim, garip bir şekilde huzursuz hissediyordum. Odası sadece üç kapı aşağıdaydı ama nedense aramızda birden fazla duvar olması beni rahatsız ediyordu.

Koca Ayak kahverengi gözlerinde yanan bir yargıyla bana baktı.

"Ne var? Burası o kadar da kötü değil. Kapısı kilitli."

Gözlerini kırptırdı.

Bitkilerini de yanına alarak odasında kayboldu.

"Onunla birlikte odasında uyumak ister misin? Hiç sanmıyorum." Onun durduğu boş alana bir kez daha baktım. "O iyi olacak."

Tabii ki iyi olacaktı. Neden endişeleniyordum ki? O bir yetişkindi. Ondan ben sorumlu değildim.

Yine de ertesi gece odalarımızın birbirine yakın olmasını sağlamaya karar verdim.

FİONA

I yüzümde bir gülümsemeyle uyandım.
Yatak topaklıydı, yastık düzdü, halıda çıplak ayakla yürümemin imkanı yoktu ve
Yan odadaki insanların ne yaptığını duyduğumu düşündüm. Ama hiç bir yerde, yol kenarındaki berbat bir motelde uyandığım kadar iyi hissetmemiştim. Çünkü ilk defa kendi şartlarımla yaşıyordum.
Bugün, Simone'un yerine bakmak ya da yine geç geldiği için onun boşluğunu doldurmak zorunda kalmayacaktım. Babamın kitaplarını karıştırırken ne bulabilirim diye endişelenmek zorunda kalmayacaktım.
"Günaydın kızlar," dedim Myra ve Blanche'a. Onca yolculuğa rağmen pencerenin yanındaki yerlerinde yemyeşil görünüyorlardı. "Tekrar hareket etmeye hazır mısınız?"
Öyleydiler. Belli oluyordu.
Evan hazır olup olmadığını sormak için mesaj atmadan önce hızlı bir duş aldım ve biraz makyaj yaptım. Eşyalarımı aldım ve onunla otoparkta buluştum.
Burası dağlardaki kadar soğuk değildi, bu yüzden montumu sırt çantama tıktırmıştım. Üzerimde rahat bir sweatshirt ve bir çift tozluk vardı, bu yüzden yeterince sıcaktım.
Evan kamyonetinin önünde durmuş, nemli saçları ve güneş gözlükleriyle deli gibi seksi görünüyordu; kaslı vücudu tişörtünü ve kot pantolonunu hiç kimsenin yapamayacağı kadar dolduruyordu. Onun gibi bir adam nasıl hâlâ bekâr olabilirdi? Bekar olduğunu varsayarsak, ki aslında bundan emin değildim. Bu

Öyle görünüyordu. Bir kızıdan bahsetmemişti, kimseye mesaj atmamıştı ya da

-

Bekâr olup olmadığı konusunda endişelenmeyi bırakmalıydım. Seksi miydi? Yüce Tanrım, evet. Alt bölgelerimde garip şeyler olmasına neden olan güçlü bir erkeklik havası yayıyordu. Ama onunla bu yolculuğa çıkma nedenim bu değildi. Manzaranın tadını çıkarmak için mi? Elbette. Şu anda bir erkekle birlikte olmak mı? Kesinlikle hayır.

Ayrıca, zaten benden hoşlanmıyordu.

"Acele edin," dedi. "Bugün kat etmemiz gereken çok yol var." "Ben de geliyorum." Myra ve Blanche'ı yere bıraktım, böylece Evan diğer tarafa geçip içeri girerken kamyonun kapısını açtı. Koca Ayak çoktan arka koltuğa oturmuştu. "Madem bu kadar acelen var, bana yardım edebilirsin."

"Yolculuğa bitki getiren sensin."

İçimi çektim ve onları kamyonla yüklemeyi bitirdim. "Evet, ama-"

Kamyonu çalıştırdı. "Biliyorum, onları kim sulayacak ki? Bunu dün de söylemiştin."

"Peki kahvaltıda ne yapalım?"

Kısıp ve hırıltılı bir ses çıkardı. Bunun kızgın ya da sinirli olduğu anlamına geldiğini çoktan öğrenmiştim.

"Aç değil misin?" diye sordum. "Dün geceki orta dereceli akşam yemeğinden sonra telafi etmek için büyük bir kahvaltı havasında olabileceğini düşündüm."

Çenesi gerildi ama düşündüğü belliydi. "Pekâlâ. İyi görünen bir yer görürsek dururuz."

Bir kamyon durağı gördüğümüzde fazla uzaklaşmamıştık. İyi görüldüğünü kabul etti, bu yüzden otoyoldan çekildi ve park edecek bir yer buldu.

O Sasquatch'i biraz daha egzersiz yapması için götürürken ben de içeri girip cam kenarında oturdum.

Garson kız geldi ve bana bir menü uzattı. Muhtemelen benim yaşlarımdaydı, siyah saçları yüksek bir topuzla toplanmıştı ve birkaç tutamı yüzünün etrafına dölüyordu.

"Kahve?" diye sordu.

"Lütfen. Ne sipariş etmenizi önerirsiniz? Favoriniz var mı?"

"Krepler çok güzel," dedi. "İstersen mavi meyveli de alabilirsin."

"Nefis, yaban mersinli kreplere bayılırım. Ama arkadaşım hala geliyor, bu yüzden sipariş vermek için bekleyeceğim."

"Tamam, geri geleceğim."

"Çok teşekkürler," dedim gülümseyerek.

Garson gitti ve ben kahveme krema karıştırdım. Evan'ın krema mı yoksa şeker mi sevdiğini merak ediyordum. Ya da kahveyi. Hiçbir fikrim yoktu. Yine de düşündüğümde, bana çok fazla sade kahve seven biri gibi göründü.

Yandaki kabinde oturan bir adam arkasını döndü. Açık kahverengi saçları ve çarpıcı mavi gözleri vardı. "Hey, pardon, gıcıklık yapmak istemem ama sesiniz çok tanıdık geliyor."

"Bu çok komik. Öyle mi?"

"Evet. Buralardan mısın, yoksa...?"

"Hayır, Seattle bölgesindenim."

"Huh. Ben de buralardan değilim. Ama yemin ederim sesini bir yerlerde duydum."

"Hmm, bilmiyorum. Nerelisin?"

"Washington'da Tilikum adında küçük bir kasaba. Muhtemelen hiç duymamışsınızdır."

Gözlerim büyüdü. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Az önce
oradaydım."

"Gerçekten öyle
miydin?"

"Evet, ama yola çıkmadan önce çok uzun süre değil."

Bacakları koridorda olacak ve kolu kabinin arkasına sarkacak şekilde yer değiştirdi. Sert bir şekilde çekiciydi. Kalın üst beden. Güçlü bir çene. "Adın ne senin?"

"Fiona."

Ağzı hafif bir sırıtışla kapandı. "Ben Luke."

"Bekle." Hafızamı yokladım. Tilikum'dan Luke mu? "Luke Haven'daki Luke mu?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Evet. Nereden biliyorsun?"

"Ben Gallagher Oto'dan Fiona Gallagher. Telefonda defalarca konuşmuştuk."

Parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Bu yüzden sesini
h a t ı r l ı y o r u m . Fiona mı? Bu çılgınlık."

"Bu çılgınlık. Burada ne yapıyorsun?" "Bir arabayı kontrol etmeye gidiyorum."

Güldüm. "Bu çok komik. Biz de öyleyiz."

Kaşları kalktı. "Biz mi?"

"Evet, Evan Bailey'i tanıyor olmalısın."

Gülümsemesi bir anda kayboldu ve bir saniye sonra gözleri arkamdaki bir şeye takıldı.

Evan kabinin yanında durdu ve Luke'a ters ters baktı. "Burada ne işin var lan senin?"

Luke'un bakışlarındaki kötülük Evan'ınkiyle eşleşti. "Kahvaltı yapıyorum."

Uh-oh. Babama dik dik baktığında Evan'ın kızgın görüldüğünü düşünmüştüm. Ama o zaman gözlerindeki öfke, şimdiki yüz ifadesindeki cehennemle kıyaslanamazdı.

"Anladığımı kadarıyla siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedim, gerginliği biraz olsun azaltmak umuduyla sesimi hafif tutarak. "Ne eğlenceli bir tesadüf."

Luke bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Onunla birlikte misin?"

"Evet. Yani, onunla birlikte değilim. Ama beraberiz. Hayır, o tür bir beraberlik değil. Sadece tanıştık. Ama hayır, demek istediğim bu değil. Birlikte bir arabaya bakmaya gidiyoruz çünkü satan adamı tanıyorum."

Luke'un gözleri tekrar Evan'a kaydı. "Ne arabası?"

Bana mı yoksa Evan'a mı sorduğuna emin değildim ama her şekilde cevap verdim. "Bir Pontiac."

Evan kıpırdamadı, kalın vücudu gergindi, kollarındaki damarlar yeniden patladı. Çenesi gerildi ve gözleri parladı.

"Pontiac GTO mu?" Luke hâlâ Evan'a bakarak sordu.

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Evan.

Neler olduğunu tam olarak bilmiyordum ama iki şey çok açıktı. Evan ve Luke birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ve her iki adam da aynı arabanın peşindeydi.

"Bay Browning'i nereden tanıyorsunuz?" diye sordum.

Luke'un gözlerindeki samimiyet tamamen kaybolmuştu ve sesi düzleşmişti. "Babamı tanıyor."

"Onunla böyle konuşma," dedi Evan, sesi alçaktı. "Evan, sorun yok."

"Onunla ne gibi konuşacaksın? Az önce sorusuna cevap verdim."

"Evine git Luke," dedi Evan. "O arabayı alamayacaksın." Luke alay etti. "Siktir git."

"Ben ciddiym. Araba benim."

"Cehennem gibi."

Garson kız yakınlarda duraksadı, yüz ifadesi endişeyle çizilmişti ve gerginlik hissediliyordu. Luke'un burun delikleri alevlendi ve Evan'ın gözleri seğirdi. Saldırmak için doğru anı bekleyen, birbirinin etrafında dönen iki vahşi hayvan gibiydiler.

"Çocuklar, belki de-" "Bu işe

karışma," diye tersledi Luke.

Evan bir adım öne çıktı. "Sakın onunla konuşma."

Luke ayağa kalktı. "Kıçımı öp, sık kafalı. Burada kardeşlerinin arkasına saklanamazsın."

"Sen de yapamazsın, pislik."

Lokantadaki herkesin dikkatini çekiyorlardı. Fıçı göğüslü ve kalın enseli iki adam mutfaktan çıktı ve bizim masaya doğru yöneldi. Burası bir kamyoncu lokantasıydı. Muhtemelen restoranlarında ilk kez bir kavgayı ayırmıyorlardı.

"Um, çocuklar-"

Luke'un gözleri bana kaydı. "Kedicik, neden kıcını dışarı çıkarmıyorsun ve erkeklerin konuşmasına izin vermiyorsun?"

Evan, Luke'un gömleğini yakasından tuttu. "Onunla konuşma dedim."

Luke Evan'ı itti ve koridora doğru tökezlediler. Arka taraftaki bir kadın çığlık attı -ki bu çok saçmaydı, sadece küçük bir itiş kakıştı- ve mutfaktan iki adam içeri daldı. Yoldan çekilmek için pencereye yaklaştım.

Evan, Luke'un çenesine bir yumruk indirdi ve Luke da Evan'ın kaburgalarına bir y u m r u k l a karşılık verdi. Birkaç yumruktan sonra mutfaktaki adamlar üzerlerine çullanıp onları ayırdılar.

İçlerinden biri, "Gidelim," diye homurdanarak Luke'u kapıya doğru zorladı. Diğeri onunla Luke arasında dururken Evan hırladı.

"Aklından bile geçirme, dostum."

Adamın onu dışarı çıkarmasına izin verdi. Evan'ın yüzündeki ifadeden ve kabinlerin arasındaki koridordan aşağıya doğru ilerleyişinden dışarıya kendi isteğiyle çıktığı anlaşıyordu.

Hızlı bir çıkış yapmam gerekebileceğini düşünerek çantamı aldım. Ama Luke ve Evan belli ki dışarıda kavga etmeye devam etmeyecekti. Luke doğruca bir kamyonete gitti ve bindi.

Garson kız masama geri geldi, dışarıya dalgın dalgın bakıyordu. "Hâlâ bir şey sipariş etmek istiyor musunuz?"

Tekrar pencereden dışarı baktım. Luke park yerinden çıkarken Evan kamyonetinin önünde volta atıyordu.

"Evet, biraz sosis, domuz pastırması ve kızarmış ekmeğe ne dersin? İki kişiye yeter, ben de götürürüm." Evan'ın nelerden hoşlandığını bilmiyordum ama aç olacağını tahmin etmiştim. Ben de açtım. Aptalca bir tartışma yüzünden kahvaltı yapmadan gitmek istemedim.

"Tamam. Senin için hazırlayayım."

Mutfaktaki adamlardan biri içeri dönerken masamın yanında durakladı. "Sen iyi misin?"

"Oh evet, ben iyiyim. Sadece siparişimi bekliyorum, sonra yolunuzdan çekileceğim. Tüm olanlar için gerçekten üzgünüm. Ne oldu bilmiyorum."

"Sorun yok. Senin suçun değil." Bir an bana baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben gerçekten iyiyim. Ama sorduğun için teşekkür ederim." Başını salladı ve mutfağa geri döndü.

İftarımızı beklerken pencereden Evan'ı izledim. Koca Ayak'ı kamyonetten çıkardı ve tekrar çimenlik bir alana götürdü, sonra tekrar içeri koydu. Kahvemi yudumladım. Kızgın olduğu belliydi, neredeyse buradan hissedebiliyordum. Ama dışarı atılması benim suçum değildi.

Garson kız elinde bir çanta ve hesapla geri geldi.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama o eski erkek arkadaşın falan mıydı?" diye sordu.

"Hayır, bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

Bana inanmamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Huh. Şey, senin adam kesinlikle seni koruyor. Güzel olmalı."

"Oh, o benim adamım değil. Birlikte değiliz. Birlikte seyahat ediyoruz ama birlikte olduğumuz için değil."

Camdan dışarı, Evan'ın kamyonetinin yanında durduğu yere doğru baktı, gözleri ilgiyle parlıyordu. Hayır, ilgi değil. Bu gizlenemez bir çekicilikti. Hatta şehvet. Dili alt dudağının üzerinde gezindi ve içimde aniden bir itiş kakış başlatma isteği uyandı.

Boğazımı temizledim. "Artık gitmeliyim."

Gözlerini kırpıştırarak bana döndü ve çantayla hesabı masaya bıraktı. "Elbette. İyi günler."

Neyim olduğunu merak ederek çantayı aldım. Garsonun biri az önce Evan Bailey'i pencereden gözleriyle becermişse kimin umurundaydı? Gidiyorduk ve muhtemelen onu bir daha asla görmeyecekti. Ve görse bile, bunun benimle ne ilgisi vardı? Onu çok az tanıyordum.

Hesabı ödemek için masaya biraz para bıraktım -ve zahmetleri için iyi bir bahşiş- ve dışarı çıktım.

Kamyonetine doğru yürürken Evan bana kaşlarını çattı. Alt dudağında biraz kan vardı ama onun dışında iyi görünüyordu.

"Yüzün nasıl?" diye sordum.

Dudağını yaladı ama o noktayı ıskaladı. Hiç düşünmeden başparmağımla uzandım ve ovaladım.

Vücudu tamamen hareketsizleşti ve bir an için tek hissedebildiğim başparmağımın alt dudağının hemen altındaki çukura bastırdığı küçük deri parçası o l d u .

Geri çekildi ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Çantayı kaldırdım. "Kahvaltımızı hazırlıyordum."

"Bizim mi?"

"Evet, sana bir şeyler sipariş ettim. Acıkmışsındır diye düşündüm."

Tutarsız bir şeyler homurdandı ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

Diğer tarafa geçtim ve bindim. "Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana anlatacak mısın, yoksa kendi versiyonumu mu uydurmalıyım?"

"Arayan Luke Haven'dı. Birbirimizden

hoşlanmıyoruz." "Gerçekten mi? En iyi arkadaş gibi davrandınız."

Bana ters ters baktı.

"Hadi ama. Ne oldu?"

"Onun ailesi ve benim ailem nesillerdir birbirlerinden nefret ediyorlar," dedi.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Bu bir tür kan davası gibi bir şey mi?"

"Eğer Tilikum'dan değilseniz muhtemelen pek bir anlam ifade etmeyecektir.

Ama evet, bu bir kan davası."

"Ne başlattı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yani bana evinizden yüzlerce kilometre uzakta bir lokantada kavga ettiğinizi söylüyorsunuz çünkü aileleriniz nesillerdir kan davalı ve kimse nedenini bilmiyor?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır." "Hayır mı? Kafam çok karışık."

"Kan davası diye bir şey var ama çoğunlukla birbirimize şaka yapıyoruz. Luke ile olan davalarım... kişisel."

"Neden?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Çünkü siz birbirinizin rakibisiniz, değil mi? Onun dükkânı da tıpkı sizin gibi arabaları restore ediyor ve gümrüklü ürünler üretiyor. Bu bir bölge savaşı."

Cevap vermedi.

"Yoksa daha fazlası mı var? Bir kızla falan mı ilgili?"

Dudağımın iç kısmını çiğnedim ve sorduğum sorudan hemen pişman oldum. Bir kız yüzünden Luke Haven'dan nefret ettiğini söylemesini gerçekten duymak istemiyordum. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Evan'ın geçmişinden gelen karşılıksız bir aşk hikâyesi benim için lanet olası bir garsondan daha önemli olmamalıydı.

"Hayır, bir kızla ilgili değil. Luke her şeyden çok bir satıcı. Anlaşma peşinde koşmaktan zevk alır. Ve beni kazıklamaya bayılır. Kirli oynuyor."

"Sen de mi kirli oynuyorsun?"

Bana tekrar baktı ve bakışlarındaki ateş kalbimi hızlandırdı ve içimde çok şaşırtıcı bir uyarılma hissi uyandırdı. Cevap vermeden yola geri döndü.

Vay canına, burası sıcak mıydı?

Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. Çantamdan bir tane to-go kutusu çıkardım. "Kahvaltını ister misin? Yolda yemek daha kolay olsun diye sana biraz et ve kızarmış ekmek aldım."

Bu kez bana bakışı daha yumuşaktı, gözleri yüzümden yemeğe doğru kayıyordu. "Evet, tabii. Teşekkürler."

Gülümsedim ve yemeği uzattım. "Bir şey değil. Luke Haven için de endişelenme. Ben bu yüzden varım."

Homurdandı ve ben de tahrik olmamış gibi davranmaya karar verdim. Kolay olmadı.

Çünkü direksiyonu tutuşundan Luke'a karşı beni savunuşuna kadar yaptığı her şey aptalca ateşliydi.

I Elimi birkaç kez açıp kapadım, dün Luke'a vurmamdan kalan sıkıcı ağrıyı hissediyordum. Onun da benimle aynı arabanın peşine düşeceği belliydi.

Dükkânımı açtığımdan beri, her fırsatta beni kazıklamaya hazırды. Müşteriler için yarıştık. Parçalar için. Anlaşmalar için. Şimdi de 1970 Pontiac GTO'nun Amerika Araba Müzesi'ne giriş bileti olduğunu düşünüyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Gerçi başarımın çok fazla siyah göz kalemi süren ve bitkileriyle konuşan bir kıza bağlı olduğu gerçeğı kendime olan güvenimi pek artırmıyordu.

Peki o neredeydi?

Sasquatch'i biraz egzersiz yaptırmak için erken kalkmış, sonra da yolun aşağısındaki bir fast food dükkanından kahvaltı almıştım. Yaşlı adamdan yaklaşık otuz dakika uzaktaydık, benimkini gelişen bir metropol gibi gösteren bir kasabadaydık. Ama birkaç restoranı ve çok da iğrenç olmayan bir moteli vardı, yani duraklara göre çok da kötü sayılmazdı.

Fiona dün gece yaşlı adamı aramış ve bu sabah gelip arabayı görebileceğimizi söylemişti. Oraya gitmek için sabırsızlanıyordum. İhtiyacım olan son şey arabayı çoktan Luke'a sattığını öğrenmekti çünkü prenses maskara bu sabah hazırlanmak için acele etmemişti.

Yüzüne yapışmış o lanet gülümsemesiyle ev bitkilerini taşıyarak nihayet odasından çıktı. Her zaman neden bu kadar mutlu olduğunu bilmiyordum. Hayatı darmadağındı ama her şey güneş ışığı ve gökkuşağı gibi davranıyordu.

Bugün kocaman bir kışlık montu yoktu ama yine büyük boy bir sweatshirt giymişti. Dürüst olmak gerekirse, hava Kuzey Arizona için doğal olmayan bir serinlikteydi. Bunun kapüşonu ve önünde bir cebi vardı. Ve kıyafetlerinin altından seçebildiğim şekil hiç de ilgimi çekmemişti. Söylemesi zordu ama tüm o kumaşın altında bazı kıvrımlar saklıyor olabilirdi.

Umursadığımdan değil.

"Günaydın, Bay Scowlypants."

Koca Ayak aşağı atladı ve kuyruğunu sallayarak ona doğru koştu.

"İşte iyi bir çocuk. Ellerim boşaldığında seni seveceğim, dostum."

"Orada ne yapıyordun? Saçını siyahın daha koyu bir tonuna mı boyuyordun?"

Güldü. "Siyah değil, kestane kahverengisi ve düşük mor ışıklı ve yarı kalıcı, yani köklerime zarar vermeden doğal rengime dönecek."

"Umurumda değil. Gitmemiz gerek."

"Biliyorum, biliyorum, özür dilerim. Biraz uyuyakalmışım."

"Uyuyakaldın mı? Luke muhtemelen şu anda yaşlı adamın çiftliğinde benim hakkımda kötü konuşuyordur."

"Adı Bay Browning. Walt Browning." "Ne?"

"O *yaşlı adam* değil, Bay Browning. Adını hatırlarsanız muhtemelen davanıza yardımcı olur."

İnledim. "Tanrı aşkına, artık gidebilir miyiz?"

Bana sırttı, lanet olası *sırttı*. "Bana sahip olduğun için çok şanslısın, Yakışıklı Olmayan Prens."

"Evet, şu ana kadar benim için harika oldu."

Yine güldü ve aptal ev bitkilerini yolcu tarafına taşıdı.

Bir an tereddüt ettim, kafamın arkasında yine Gram'ı duydum. Fiona'nın ellerinin dolu olması ve kamyonun kapısını açmakta zorlanması benim suçum değildi. Yolculuğa kim bitki getirir ki?

Gözlerimi devirerek arkasını döndüm ve kapıyı ona açtım.

"Teşekkür ederim," dedi aynı neşeli ses tonuyla.

Neden bu kadar mutlu olduğunu bilmiyordum. Daha kahvaltı bile yapmamıştık.

Yolda yemek yedik ve midemdeki yemek gerginliğimi azaltmaya yardımcı oldu. Ama hala oldukça heyecanlıydım. Hayalimdeki en iyi beş arabadan birine sahip olmak için kilometrelerce yol kat etmiştim. Luke Haven'ın yoluma çıkması, onu satın alma konusunda beni daha da kararlı hale getirdi. Bir teklif savaşı tehlikeli olabilirdi - tam olarak nakit içinde yzmyordum - ama böyle bir yapının avantajı neredeyse sınırsızdı. Özellikle de beni mzeeye sokacaksa.

Bu arabayı almak zorundaydım.

GPS bizi çalılık tarlalarla çevrili iki şeritli uzun bir yola götürdü. Solumuzda Walt Browning'in arazisi belirdi ve yaklaştıa içimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Fiona ona araba istifisi demişti ve haksız da sayılmazdı.

Bir bakışta, elime geçirmeyi çok istediğim bir sürü araba ve kamyon görebiliyordum. Yetmişlerin başında bir Challenger. Ellili yıllardan bir Bel Air. Mustangler, Camarolar, Chargerlar. Düzgün sıralar halinde dizilmiş, çürümeye yüz tutmuş yüzlerce araba vardı. Çok fazla potansiyel vardı. Benim gibi bir adam için burası cennet gibiydi.

Onun araba yolu olarak kullanılan toprak yola saptık. Evi yoldan geriye doğru uzanıyordu ve arkasında daha fazla müştemilat vardı. n tarafa birkaç araç park edilmişti, çoğu muhtemelen ona aitti. Ne yazık ki, görmek istemediğim araç da oradaydı. Luke bizden önce gelmişti.

"Gördün mü," diye homurdandım, kamyonetini işaret ederek. "Her şey yoluna girecek," dedi parlak bir sesle. "Ben varım."

Onun iyimserliğini paylaşmasam da artık bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Dışarı çıktık ve Koca Ayak'ın tasmaşını taktım. Ayakkabılarım çakılların üzerinde ıtırdadı. Fiona ellerini n cebine sokarak nden yürüdü. Sweatshirt'ünün arkası yukarı doğru çekilmişti ve dar bir bele kadar inen taytının içinde iki yuvarlak kalçasını ortaya çıkarmıştı.

Bir an için başka hiçbir şeye bakamadım, yanından geçtiğimiz arabalara bile. Sadece kalçalarının sallanışına ve kalp şeklindeki poposunun kıvrımlarına bakıyordum. Byleyiciydi, bir erkeğin dişlerini geçirebileceği türden bir kı.

Tanrım, ne yapıyordum ben?

Bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorlayarak, Fiona'nın domalmış, ellerimin yemyeşil kalçalarının üzerinde, onu araladığı o çok canlı görüntüden kurtulmak için başımı biraz salladım.

Onunla bir kamyonda geçirdiğim iki gün belli ki kafamı karıştırmıştı.

Yürümeye devam ederken el salladı. "Merhaba, Bay Browning. Ben Fiona."

Kel kafalı ve omuzları çökük yaşlı bir adam onun sesini duyunca gülümseyerek döndü.

Ve tabii ki Luke da onunla birlikteydi.

Fiona omzunun üzerinden bana baktı. "Terbiyeli ol."

Onaylarcasına homurdandım.

"Merhaba tatlım," dedi Bay Browning. "İyi zamanlama. Biz de tam arabayı görmek için dışarı çıkıyorduk."

Birkaç adım öte de durduk. Koca Ayak'ı oturttum ve Luke'un gözlerine baktım.

"Bailey," dedi başını hafifçe eğerek. Ben de

çene ucuyla karşılık verdim. "Haven."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Bay Browning sordu.

"Aynı kasabadanlar," diye araya girdi Fiona usulca. "Komik değil mi? Bu benim arkadaşım, Evan Bailey."

"Bana Walt deyin," dedi yaşlı adam. "Sanırım size elimde ne olduğunu göstermeliyim. Bakalım hâlâ ilgileniyor musunuz?"

Luke Walt'a gülümseyerek, "Yolu göster," dedi ve sonra bana doğru bir bakış fırlattı.

İade ettim.

Şerefsiz.

Walt bizi birkaç ek binadan birine doğru götürdü. İçeride brandayla örtülü birkaç araba vardı.

Birini işaret etti ve başını salladı. "Devam et."

Tasmayı Fiona'ya uzattım. Sonra Luke bir tarafı tutarken ben de diğer tarafı tuttum ve şimdiye kadar yapılmış en kötü arabalardan birinin üzerindeki örtüyü kaldırdık.

Yargıç.

Onu içime çektim, her çizgisini ve kıvrımını. İşe ihtiyacı vardı, hem de çok işe. Vücudu kötü durumdaydı ve koşup koşmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fark etmezdi. Onu hayata döndürecek ve mırıldanmasını sağlayacaktım.

"Motor ve şanzıman numaraları tutuyor," dedi Walt. "Çalışmıyor ama eminim ikinizden biri onu çalıştırabilir."

"Kesinlikle," dedi Luke.

Ona ters ters baktım.

"Ne zamandır sende?" Fiona sordu.

"Muhtemelen yirmi yıldır," dedi Walt. "Her zaman onun üzerinde çalışmak istedim ama bir türlü zaman bulamadım."

"Tamamen anlaşılabilir bir durum," dedi Luke. "Burada oldukça geniş bir koleksiyonunuz var."

Yavaş adımlarla arabanın etrafında döndüm, sadece yarı dinliyordum. Bitirdiğini görmeye hazırdım. Işığın onun zarif hatlarında nasıl parladığını. Motorun kükremesi. Muhteşem olma potansiyeline sahipti - gerçek bir gösteri parçası.

Bu arabaya aşık olmuştum.

Luke bir şeyler söyledi -ne olduğunu anlamadım- ve konuşmayı takip etmediğim gerçeği beni gerçekliğe geri döndürdü. Walt, Luke'a gülümseyerek başıyla onayladı. Lanet olsun. Bu adamı bana satması için ikna etmem mi gerekecekti? Onunla tatlı dille konuşmak istemiyordum, lanet olası bir teklif yapmak istiyordum.

Luke, "İstediğin fiyat fazlasıyla makul," dedi.

Luke'a çenesini kapatmasını söylemek üzereydim ki Fiona usulca önüme çıktı. "Motor ve şanzımanın numaralarının tuttuğunu söyledin, bu harika bir keşif. Böyle bir yapıda özgünlük için söylenecek çok şey var. Evan, iç mekan hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunların hepsinin değiştirilmesi gerekecek," diyerek gösterge panelini işaret ettim. "Ama ben olsam kadrantları yeniden kullanır ve orijinal görünmesi için ahşap kaplamayı değiştirirdim."

Walt kollarını kavuşturarak Luke ve bana baktı. "Peki ya renk?"

Luke omuz silkti. "Böyle bir arabayla pek çok farklı yöne gidebilirsiniz. Siyah her zaman klasiktir. Ya da belki kırmızı."

Arabaya bakmaya devam ettim, ihtiyaç duyacağı işleri hayal ettim. "Hayır. Atol mavisini, tıpkı yeni olduğu zamanki gibi. Uyumlu mavi iç mekan. Dönemine uygun kova koltukları bulmak çok zor olmayacaktır ve gerekirse renk uyumu için onları yeniden kaplayabilirim."

"Başka ne var?" Fiona sordu.

Bir izleyicim olduğunun farkında bile değildim. İşim kafamda yapmaya devam ettim, her adımın nasıl gelişeceğini görüyordum. "Motorun yeniden uğuldaması için biraz sevgiye ihtiyacı var. Bu bir resto-mod değil; onu modernize etmek yok. Süspansiyondan yukarıya kadar orijinal olması gerekiyor. Kırmızı şeritli mavi. Benzer bir modelden yeni yan aynalar alabilirim. Üç kollu bir Formula direksiyon simidi takın."

Walt beni göstererek, "O sensin," dedi. "Onun neye benzemesi gerektiğini biliyorsun."

Fiona parmak uçlarında zıpladı ve alkışladı.

Arabaya baktım. Vay anasını.

Walt Luke'a döndü. "Üzgünüm evlat. Bildiğim zaman, bilirim. Ama istersen, hoşuna giden başka bir şey görürsen, yine de bu yolculuğu senin için değerli kılmaya çalışabilirim."

Luke'un bana bakışı Walt'un gülümsemesine dönüştü. "Evet, aslında ilgilenebileceğim birkaç araba gördüm."

"Etrafa göz atmaktan çekinmeyin," dedi Walt. "Yandaki binada 69 model bir Mus- tang Boss'um var."

"Bunu kesinlikle görmem gerekiyor."

"Fiona, tatlım, hemen döneceğim. Luke'u oraya götüreceğim, sonra geri gelip ayrıntıları konuşuruz."

"Kulağa harika geliyor Bay Browning. Çok teşekkür ederim."

Walt ve Luke bizi Yargıç'la yalnız bıraktı. Parmak uçlarımla arka çamurluğu okşadım. Onunla işim bittiğinde bu araba muhteşem olacaktı.

Fiona parlak beyaz dişlerini göstererek bana gülümsedi ve o anda anladım. Başardı. Yaşlı adamı bana Yargıç'ı satması için ikna etmişti - ya da belki *biz* ikna *etmiştik*-, bu da benim anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmem gerektiği anlamına geliyordu. Arabasını tamir etmesi için benim yerimi kullanmasına izin vermeliydim.

Şehre döndüğümüzde ondan kurtulamayacaktım. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

EVAN

Fİona pencereden dışarıyı işaret etti. "Yukarıda sağda."
Motel tabelasını görünce rahatladım. Göz kapaklarım son bir saattir giderek ağırlaşıyordu. Yolda uzun bir gün geçirmiştik ama durmadan önce mümkün olduğunca çok yol kat etmek istiyordum. Arabanın ağırlığını römorka yüklemek bizi yavaşlatıyordu ve dönüş yolunun gereğinden uzun sürmesini istemiyordum.

Ama saatlerdir araba kullanıyordum ve uykuya ihtiyacım vardı.

Otoyoldan ayrıldım ve kamyonum ile römorkum için yer buldum. Sasquatch'i arka koltukta bıraktık ve oda anahtarlarımızı almak için ofise gittik.

Resepsiyon, tavandaki kırık bir aydınlatma armatürü ile aydınlatılıyordu. Eski ahşap paneller ve ince halı, odaların muhtemelen en iyi ihtimalle eski püskü olduğu anlamına geliyordu. Ama kilometrelerce ötede başka bir motel yoktu.

Benim kadar yorgun görünen orta yaşlı bir kadın bize küçük bir gülümseme verdi.

"Merhaba," dedi Fiona masaya yaklaşarak. "Ben Fiona Gallagher. Birkaç saat önce aramıştım."

Resepsiyon görevlisi faresini tıkladı ve klavyesinde bir şeyler yazdı. Odamı kapatmak için kredi kartımı tezgâhın üzerine koydum.

"Anahtarlarınızı getireyim," dedi kadın. Bir çekmece açtı ve her biri büyük siyah bir anahtarlığa asılı iki anahtar çıkardı. "Bir-yirmi numaradasınız. Zemin katta, şu tarafta."

Fiona, "Aslında iki odaya ihtiyacımız var," dedi.

Sinirli bir nefes verdim. Fiona boş odaları olup olmadığını öğrenmek için aradığında ben de tam orada oturuyordum. Açıkça iki oda istemişti.

"Bunun için üzgünüm." Kadın bilgisayarına geri döndü. "Aslında bu bizim son odamız. Yenileme yapıyoruz, bu yüzden odalarımızın yarısı şu anda inşaat halinde. Gerçekten çok üzgünüm."

"Um..." Fiona perçemini gözlerinden dışarı fırçaladı.

Tezgâhtan anahtarları aldım ve birini Fiona'ya doğru ittim. "Sorun değil. Sadece kalacak bir yere ihtiyacımız var."

Odanın parasını ödedikten sonra Sasquatch'i ve çantalarımızı almak için kamyonete gittik - neyse ki bu gece bitkilerini kamyonette bırakmayı tercih etti - sonra bir-yirmi numaralı odaya yöneldik.

Önce o içeri girdi ve kapının hemen önünde durdu. "Aman Tanrım."

Sasquatch peşimdeyken onu içeri kadar takip ettim ve şimdi neyin yanlış olduğunu merak ediyordum. Her şey yolunda görünüyordu. Oda eskimiş ve yıpranmıştı ama temiz görünüyordu. Küçük bir televizyon, küçük bir buzdolabı, park alanından gelen ışığı engelleyen kalın perdeler. Yatak-

Yatak. *Tek* yatak. Kraliçe boy bir yatak. Lanet olsun.

Koca Ayak çoktan etrafı kokluyor, köşelerde beklenmedik sürprizler olmadığından emin oluyordu. Bir an için köpeğime imrendim. Herhangi bir yere kıvrılıp bebek gibi uyuyabiliyordu. Ve görünüşe göre ben de onunla birlikte yerde yatacaktım. Açıkçası, ona bunu yaptıramazdım.

"Yatağı alabilirsin," diye homurdandım, spor çantamı yere bırakarak. "Ben yerde uyurum."

"Hayır, yerde uyuyamazsın."

"Görünüşe göre uyumak zorundayım."

Birkaç kez benimle yatak arasında ileri geri baktı, ne söylemek istediğinden emin değilmiş gibi ağzını açıp kapattı.

Ayakkabılarımı tekmeledim. "Önce banyoya gitmek ister misin?" "Tabii. Ama gerçekten yerde uyumak zorunda değilsin."

"Sorun değil. Ben çok büyüğüm."

"Evan-"

"Lanet olası tuvaleti kullan da uyuyalım."

Sırt çantasını omzundan yukarı kaldırdı ve dudağı gülümseyerek seğirdi. "Tamam, tamam. Güzellik uykusuna ihtiyacı olduğunu görüyorum."

Gözlerimi devirdim ama o beni görmezden geldi ve banyoya girdi.

Koca Ayak bir köşeye çöktü ve ağzını ön patilerine dayayarak bana baktı.

"Ne?"

Gözlerini kırptırdı.

"Araba kullanmam gerektiği için uykuya ihtiyacı olan ben olsam da centilmence davranıp yatağı ona veriyorum."

Ayağa kalktı, bir tur attı ve tekrar yere uzandı.

"Evet dostum, doğru fikirdeymişsin."

Dolapta fazladan bir battaniye buldum. Fazla bir şey değildi ama yırtık pırtık halıdan daha iyiydi. Yatağın yanına serdim ve yastıklardan birini aldım. Pek rahat sayılmazdı ama kamyonetimde uyumaktan daha iyiydi.

O kadar yorgundum ki Fiona işini yaparken ben de uykuya dalmaya başladım. Kapının açıldığını duydum ve kapalı gözlerimin arkasından banyo odasının ışığının parıltısını görebiliyordum.

"Evan," diye fısıldadı. "İstersen banyoyu kullanabilirsin."

Gözlerimi açarak homurdanarak cevap verdim. Ve neredeyse dilimde boğuluyordum.

Fiona yatağın ayak ucunda durmuş, büyük sweatshirt'ünü katlıyordu. Onu sadece çok büyük kıyafetlere sarınmış olarak görmüştüm. Kocaman paltosu ya da çanta gibi sweatshirtleri. Elbette, daha önce taytının sardığı kıcını bir an için görmüştüm ama bu beni onun gerçekte nasıl görüldüğüne hazırlamak için hiçbir şey yapmamıştı.

Sikeyim.

Mavi bir atlet ve bir çift mavi ekose şort giymişti. Tüm kıyafet pijama gibi görünüyordu ama dikkatimi çeken bu değildi. Sanki kontrolümü kaybetmişim gibi, gözlerim bir erkeğin içinde kaybolabileceği göğüslerden dar bir bele, geniş kalçalara ve kalın uyluklara doğru kaydı. Kıvrımların tanımıydı. Vücudu bir sanat eseriymi -yumuşak ve kadınsı- bir omuzunda ve kolunun üst kısmında çiçek dövmeleriyle süslenmişti. Kalçasında daha fazla dövme gördüm ve döndüğünde

Oh lanet olsun. Şu kış. Taytla iyi görünüyordu, ama ekose pijama şortuyla zar zor görünüyordu? Öldür beni.

Ani uyarılmanın şoku başımı döndürdü. Benim neyim vardı böyle? Kıyafetlerinin altında seksiyse ne olmuş yani? Daha önce de seksi kadınlar görmüştüm.

Ama hiç kimse sikimin böyle tepki vermesine neden olmamıştı. Bana bakmıyordu bile ve sanki pantolonumun içine uzanıp elini sikimin etrafına dolamıştı.

Bu görüntü hiç yardımcı olmuyordu. "Hey. Buraya bak, dostum."

Kahretsin, beni kışına bakarken yakalamıştı. "Dövmen olduğunu bilmiyordum." En iyi bahane değildi ama kalçasında bir dövme vardı.

"Oh, evet, birkaç tane var," dedi parlak bir şekilde. Yaklaştı ve bacağının yan tarafı bana bakacak şekilde döndü, sonra şortunun eteğini kalçasının yukarısına doğru çekti. "Bu da biraz arkadan dolanıyor."

Yavaşça dönüp şortunu o tatlı kalçalarından birinin pürüzsüz tenine doğru kaldırırken kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. O kadar yakındı ki, tek yapmam gereken doğrulmaktı ve onu üstüme çekebilirdim.

Hayır, koca adam. Sikime zihinsel bir kınama gönderdim. Geri çekil. Başımız böyle belaya giriyor işte.

Beni dinlemedi. Onu görmezden gelmeye çalıştım. Kolay olmadı.

Fiona, bedenimin kontrolünü elimde tutmak için verdiğim mücadeleden açıkça habersiz, tekrar bana döndü. Parmağını omzunda ve kolunun üst kısmında gezdirdi. "Ve tabii ki bu."

"Güzeller," diye geveleyebildim. "Banyoya işin bitti mi?"

"Evet. Hepsi senin."

"Yeterince uzun sürdü," diye mırıldandım ve bakışlarımı ondan başka bir şeyden ayırmadan ayağa kalktım.

Çantamı alıp banyoya girdim ve kapıyı arkamdan gereğinden sert bir şekilde kapattım. Damarlarımda kan dolaşıyordu ve kasıklarımındaki ağrı çok sinir bozucuydu. Tüm bunlardan birkaç adım ötede nasıl uyuyacaktım?

Sakin ol. O sadece bir kızdı. Birkaç gün sonra gitmiş olacaktı ve ben bırakın kalçasına yaptırdığı çiçek dövmesini, adını bile hatırlamayacaktım.

Başka dövmesi var mıydı?

Tanrım, dövmeleri umurumda değildi. Sadece biraz uyumam gerekiyordu. Yarın ne kadar çok yol kat edersek, ondan o kadar çabuk kurtulacaktım.

Tek başıma olmam gerekiyordu. Bu şekilde daha iyi çalışıyordum. Onunla geçirdiğim tüm bu yakın zaman kafamı karıştırıyordu.

Daha doğrusu, aletimle. Aklım benim için en iyisinin ne olduğunu biliyordu.

Pantolonumdaki ağrıyan ereksiyon bunu yapmadı.

Hızlı bir duş almaya karar verdim. Yoldan arınacak ve bu biyolojik aşırı tepkinin icabına bakacaktım, böylece biraz dinlenebilecektim.

Sıcak su iyi geldi, sinirlerimi yatıştırdı ve düğümlenmiş kaslarımı rahatlattı. Yıkandım, yarı yarıya ereksiyonumun kendiliğinden geçmesini bekliyordum.

Olmadı.

Güzeldi. Kendimi duş duvarına yaslayarak sikimi elime aldım. Önce sadece bastırdım. Tabanda bir sıkma. Cevap veren bir nabız içimde dalgalandı. Tanrım, şimdiden iyi hissettiriyordu. Görünüşe göre buna ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım ve okşamaya başlarken derin nefesler aldım. Aklıma gelen görüntü sadece yarı gerçektir - onu gerçekten böyle görmemiştim - ama bununla savaşmanın bir anlamı var mıydı?

Beni hızlıca çıkaracağını bildiğim halde değil.

Parmaklarımın kıkırına girdiğini hissedebiliyordum. Amını benim için sergilediğini görebiliyordum. O değildi, o olmak zorunda değildi. Bu sadece bir fanteziydi. Sadece benim hayal gücüm. Önümde domalmış, onu pis pis becermem için hazır bekleyen bir kız.

Şimdi daha sert okşayarak, bu görüntüyü aklımda tuttum. Bu işi bitirmem gerekiyordu. Serbest bırakılmalıydım. Sikim kalındı, yumruğumda zonkluyordu, beyaz-sıcak gerilim hızla artıyordu.

Onu ovarken çıkarmak istediğim iniltileri boğazımda kilitli tuttum. İşte bu kadar. Sadece biraz daha ve o sıcak kıkırın her yerine boşalacaktım.

Sikeyim evet. Dişlerim birbirine çarptı, çenem gerildi ve sırtımdaki kaslar sıkıştı. Kasıklarındaki gerginlik uçurumun kenarına doğru koşarken tavan yaptı ve kafamdaki fanteziyle yuvarlandım, onun kıkırına vuran boşalmayı hayal ettim. Onu sahipleniyordum. Onu benim olarak işaretlemek.

Aletim sertçe atmaya başladı ve gırtlığımdan gelen hırıltıyı zar zor bastırdım. Boşalmaya başladım ve oh tanrım, tatlı bir rahatlama. Sikim elimde zonklarken onu tekrar tekrar okşadım. Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Bir an duraklayarak gözlerimi kapattım ve orgazm sonrası mutluluğun o kısa anının tadını çıkardım. Zor nefes alıyordum ama kasıklarındaki ağrıyan gerginlik yatışmıştı.

İşte. Daha iyi. Doymuştum.

En azından şimdilik.

Temizliğimi bitirdim ve duştan ıktım. Artık ereksiyonum ortadan kalkmıştı, yorgunluk içimi kaplamıştı. Kurulandım ve üzerime bir i çamaşırı ve tişört geçirdim. Umarım yeterince sıcak olurum, ancak bu noktada bunun önemli olacağını düşünmüyordum. Uykuya dalmak için rahatlamaya ihtiyaç duyma noktasını geçmiştim. Başımı yastığa koyar koymaz uyuyacaktım.

Dışarı ıktığımda Fiona yataktaydı, yorganın altında yan tarafına kıvrılmıştı. Yatağın kenarına sarılmıştı, sanki bana yer açmaya çalışıyordu. Bu garip bir şekilde çok hoştu. Ona yerde uyuyacağımı söylemiştim.

Belki de tatlı değildi. Belki de aramızda mümkün olduğuunca mesafe bırakmaya çalışıyordu.

nemli değildi.

Derme atma yatağıma girdim ve gözlerimi kapattım. Temiz, rahatlamış. Altımdaki sert zemin o kadar da kötü değildi. Her an uyku beni ele geçirebilirdi.

Ama olmadı.

Bekledim, zihnimi boşaltmaya ve uykuyu kabul etmeye çalıştım. Unutkanlığa kaymak için. Ama yine de yapamadım.

Sonra hareket etti.

arşaflar teninde fısıldadı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yine kıını düşünüyordum. Yatarken o pijamaları mı giyyordu? Mavi ekose şortla bu kadar meşgul olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradaydım.

Uyumuyorum

Sikeyim.

Tekrar hareket etti ve bu sefer ters dönmüş gibi bir ses çıkardı. Belki bana doğru dönmüştür. Uyumakta zorlanıyor muydu?

Bastırđıđımı sandığım bir içgüdü alevlendi. Ona iyi olup olmadığını sormak için ani bir dürtü duydum. Hatta belki onunla birlikte yatağa tırmanmak, bir kolumu beline dolamak ve onu yanıma çekmek.

Bunu yapmak istemiş olsam bile, boğazıma yumruk yemek için iyi bir yoldu.

Ki yapmadım.

Yatağa sırtımı döndüm ve yastığımı düzelttim. Bu iyiydi. Sadece uyumam gerekiyordu.

Yumuşak sesi enseme gıdıkladı. "Evan?" *Cevap verme.*

Uyuyormuş gibi yap. "Evet?" *Lanet olsun.* "Orada uyuyabileceğinden emin misin?"

"Ben iyiyim."

"Çünkü burada uyumak istiyorsan çok da önemli değil. Ben yatağın benim tarafımda kalacağım, böylece sana yer kalır."

Sessiz sesinde yatıştırıcı bir şey vardı. Yorgundum ve özellikle benimle konuşmasını istemiyordum ama ona bağırarak için de bir dürtü hissetmiyordum.

Ve yatak yerden daha rahat olurdu. "Tamam."

Yatağa tırmandım ve sırtımı ona dönerek yorganın altına girdim. Çok garip bir şeydi: Fazla hareket etmedi, sadece biraz kıpırdadı. Ama rahatladığını hissettiğime yemin edebilirim.

Daha da garibi, bu beni rahatlattı.

Yatağa yerleştim, gözlerim ağırlaşmıştı. Aklımın bir köşesinde, onun yanında yatmanın neden bir fark yarattığını merak ediyordum.

O değildi; sadece yataktı. Bu bir yalandı. Oydu.

Ama bunun ne anlama geldiğini düşünemeyecek kadar yorgundum.

FİONA

N Yatağın sıcaklığına gömüldüğümde gözlerimi açmamaya karar verdim. Muhtemelen sabah olmuştu ama alarmım henüz çalmamıştı. O kadar sıcak ve rahat tım ki mecbur kalana kadar taşınmak istemedim.

Ama yastığım neden nefes alıyordu?

Bu düşünce beni daha da uyandırdı ve farkındalığım arttıkça, belki de -sadece belki de- başımın ayağımın altında olmadığını fark ettim. Belki de-

Aman Tanrım.

Açarsam neyle karşılaşacağım korkusuyla gözlerimi sımsıkı kapalı tutarak hissettiklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Yanağım sıcak ve sert bir şeye dayanıyordu ve tam olarak düz olmayan bir açıyla yatıyordum. Hâlâ yataktaydım ama yastığın ya da altımdaki şiltenin yumuşaklığını hissetmiyordum.

Risk alarak bir gözümü açtım ve geniş bir göğüs üzerine gerilmiş bir tişörtü yakından gördüm.

Evan derin bir nefes aldı, ciğerleri altımda genişliyordu. Aman Tanrım, vücuduna sarılmıştım, yüzüm göğsüne yaslanmıştı. Ağzımın köşesi ıslak mıydı?

Evet, ağzımın suyu akmıştı.

İşte böyle ölecektim, ucuz bir moteldeki yatakta, on dakikadır tanıdığım ve birlikte yola çıktığım bir adamla. Ölüm nedeni: aşağılanma.

Hâlâ hareket etmemiştim ama edersem onu uyandırmaktan korkuyordum.

Ve Evan'ın uyanmasını gerçekten ama gerçekten istemiyordum. Bu şekilde değil.

Belki de üzerinden kaymamın bir yolu vardı ve bu sadece yorganın hareket etmesi gibi hissettirecekti. Yuvarlanabilir ve hâlâ uyuyormuş gibi yapabilirdim.

Mükemmel bir plandı.

Yavaşça, dikkatlice başımı göğsünden kaldırdım, meme ucunda bir salya lekesi yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Belki fark etmezdi. Ya da o uyanmadan önce kururdu.

Bir kız umut edebilir.

Elimden geldiğince yavaş hareket ederek yan tarafıma dönmeye başladım.

Hareket etti, kalın kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Gözlerim kapandı ve donakaldım, nefes almaya bile cesaret edemiyordum.

Ama göğsü aynı sabit ritimle inip kalkıyordu. Hâlâ uyuyordu.

Tabii ki hâlâ uyuyordu. Ne yaptığının farkında olsaydı beni böyle tutmazdı.

Tamam, yeni plan. O kocaman ağır kolunu üzerimden çek, *sonra* yuvarlan ve uyuyormuş gibi yap.

Biraz kıpırdandım, onu uyandırmadan kolunu aşağı indirmeye çalıştım. Belimden kalktı, açık avuç içi vücudumda kayıyordu.

Neredeyse geldik.

Kocaman eliyle tam kığımın üzerinde durdu.

Gözlerim büyüdü.

Elini sıkı.

Birdenbire rüyasında ne gördüğünü gerçekten bilmek istedim.

Tekrar sıkı, kapalı gözlerinin ardında neler olup bittiğini tahmin etmeyi çok kolaylaştıracak bir şekilde etimi yoğurdu.

Utanmalı mıydım yoksa tahrik mi olmalıydım bilemedim. Doğrusu, her ikisini de yaşadım.

Sinirlerimi yatıştırmak için aldığım yavaş nefes işe yaramadı. Tanrım, çok güzel kokuyordu. Yatmadan önce duş almıştı ve sonuçta hiçbir kolonyanın taklit edemeyeceği temiz, erkeksi bir koku ortaya çıkmıştı. Kolunun ağırlığı ve kığımdeki eli bana onun gücü hakkında bir ipucu veriyordu ve beni bir yatakta tartakladığını hayal etmek çok kolaydı. Ya da bir kanepede. Ya da kaslı bir arabanın arka koltuğunda.

Odaklan, Fiona. Evan'ı yastık olarak kullanıyorsun ve o bunu asla ama asla bilemez.

Kıç yanağımı kavrayışının biraz gevşemesini bekledim, sonra dikkatlice tekrar denedim.

Keskin nefes alışı yanaklarımda bir sıcaklık dalgası yarattı. Olamaz, uyanık mıydı? Refleks olarak başımı yüzüne bakacak kadar kaldırdım.

Gözleri açıktı.

Çabuk, Fiona, başka tarafa bak.

Artık çok geçti. Göz teması kurmuştuk. Korkunç, korkunç bir göz teması.

Kaşları havaya kalktı, kıcıımı bıraktı ve ben de üzerinden kalkmak için çabaladım. Çarşaflar bacaklarıma dolandı ve kurtulmak için çılgınca tekmeledim, Evan o kadar hızlı yuvarlandı ki gürültülü bir gümbürtüyle yataktan düştü.

Ayağa kalkarken inledi. Çarşafları çekiştirdim, hâlâ kendimi çözmeye çalışıyordum.

"Bu ne lan?" diye mırıldandı.

"Um..." Bu çarşaflar örümcek ağı gibiydi.

Koca Ayak onun yanında belirdi, yatağın kenarını kokluyor, babasının sıkıntısının kaynağını arıyordu.

Evan'ın bakışları tekrar bana döndü, sonra gözleri büyüdü ve hızla başını çevirdi. "Ah, Fiona."

"Ne? Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum." Örümcek ağını ayağımdan çıkarmaya çalışarak tekrar tekmeledim.

"Senin..."

Ayağım kurtuldu. Sonunda. Evan'a baktım. Tişörtünde ıslak bir leke vardı. "Erkek meme ucuna salyama akıttığım için özür dilerim."

Dalgınca göğsüne dokundu ama sanki bana bakamıyormuş gibi başını çevirdi. "Hayır, öyle değil..."

"Ne?"

"Gömleğin."

"Gömleğim mi?" Göğüs uçlarım karıncalandı, havanın tene değmesiyle sertleşti. Tene değen kumaş değil. Hava.

Olamaz.

Aşağı baktığımda sol göğsümün atletimden dışarı sarktığını gördüm.

Sakin bir şekilde tişörtümü hareket ettirmek yerine Normal bir insan gibi aşırı düzeltme yaptım. Kumaşı çok sert çektim ve sağ göğsümü havaya kaldırdım.

Neyse ki Evan bakmıyordu. Yoksa bakıyor muydu? Öğrenmek için bakışlarımı kaldırmadım. Gömleğimi iki göğsümü de örtecek şekilde düzelttim ve şortumu kontrol ederek soyunmadığımdan emin oldum.

uyuyordum. Bunu neden yapmış olabilirim ki? Hiçbir fikrim yoktu ama Evan'ın üzerine yayılmış bir şekilde uyanmışım. Her şey mümkündü.

"Eh, bundan sonra uyanmak için kahveye ihtiyacım olmayacak," dedim atletimi son bir kez çekiştirerek. "Bunun olmasına şaşırمامalıyım. Göğüslerim küçük değil. Yatarken atlet giydiğimde onları tişörtümün içinde tutmakta çok zorlanıyorum. Sanırım buradan çıkarılacak ders, bir dahaki sefere çok az tanıdığım bir adamla aynı yatağı paylaşırken daha kumaş bir şeyler giymek olacak."

Evan boğazını temizledi. Hâlâ bana bakmıyordu. "Uyurken hareket etmemek buraya kadarmış."

İrkildim. Yatakta yatma alışkanlığımın olmamasını abartmış olabilirdim. Ama bir süredir başka biriyle aynı yatakta yatmamıştım. Elbette, eski sevgilim sürekli battaniyeleri çaldığımdan ve bütün bir yatağı kaplayıp ona yer bırakmadığımdan şikâyet etmişti. Ama onun yanında rahattım. Evan'dan uzak duracağımdan emindim.

Ama... bekle...

Etrafıma bakındım. Hâlâ bir şeyler ters gidiyordu.

"Sen orada başlamadın mı?" Yatağın diğer tarafını işaret ettim.

"Ne? Hayır."

"Evet, öyle yaptın. Bak, yerdeki battaniyen şurada. Ben senin üstünde uyandım ama sen yatağın benim tarafındaydın."

Kara kaşları çatıldı ve ağzını açtı -muhtemelen tartışmak için- ama tekrar kapattı.

"Kendime not. Evan Bailey benden daha büyük bir yatak düşkünü, o yüzden bir sonraki odamızda iki yatak olduğundan emin olun."

"Ben bir yatak domuzu değilim."

Güldüm. "Öylesin."

"Ben sadece büyüğüm. Çok yer kaplıyorum."

Tekrar ağzımı açtım, cüssesi hakkında iğneleyici bir şeyler söylemek üzereydim ki gözlerim açıklanamaz bir şekilde kasıklarına kayd.

Evan'ın sabah odunu vardı. Bir sürü sabah odunu.

Kocaman bir sabah odunu.

Aletine bakmayı kes, Fiona. Kes şunu.

Ama yapamadım. Çok büyüktü.

Çok iriydi. Aletin büyüklüğü sürpriz olmamalıydı - tıpkı uyurken büyük göğüslerimin sürekli atletlerden düşmesi gibi. Mantıklı olan da buydu.

Ama belki de gözlerimi kasıklarına kilitleyip ne yaptığımı tam olarak görmesine yetecek kadar uzun süre tutmamın nedeni şaşkınlık değildi. Belki de hayranlıktı.

Evan Bailey'nin kudretli aletinin heybetine hayretle bakın.

"Özür dilerim." Gözlerimi ayırdım. "Banyo. Yani, banyoya ihtiyacın var mı? Koca Ayak'ın muhtemelen işemesi gerekiyordur. Onu sen mi götüreceksin yoksa benim mi yapmamı istersin? Gidip banyoyu kullanabilirsin. Yoksa beklemen mi gerekiyor? Sanırım sabahları erkekler için bunun nasıl olduğunu bilmiyorum. En azından senin gibiler için. Bütün bunlarla birlikte. Neyse boş ver."

"Önce sen git."

"Emin misin, çünkü-"

"Fiona," diye tersledi.

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırdım. "Sanırım dün gece yaptığın o yatak hengamesi yüzünden yeterince uyuyamadın, huysuz huysuz adam."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Güldüm ve göğüslerimi kapalı tutmaya dikkat ederek yataktan kalktım. "Biliyorum, acele et Fiona, yola çıkmamız gerek. Acele edeceğim."

"Güzel."

Evan açık otoyolda ilerlerken manzara akıp gidiyordu. Tarım arazilerinin, çitlerin, atların ve sığır sürülerinin yanından geçtik. Gözlerim ağırlaşmıştı, vücudum yoldaki tekerleklerin uğultusuyla rahatlamıştı.

Motelden erken ayrılmıştık -sözüme sadık kalarak hazırlanmak için acele etmiştim- ve şimdiden epey yol kat etmiştik. Koltuğumda biraz kıpırdandım ve mesanem bana henüz işlemek için mola vermediğimizi hatırlattı. Bu otoyol boyunca pek bir şey yoktu. Yakında bir kasabaya varacağımızı umuyordum. Ya da en azından bir benzin istasyonuna.

Radyoda yeni bir şarkı çalıyordu ve ben de boş boş eşlik ediyordum. Aslında bu şarkının -ya da çoğu şarkının- tüm sözlerini bilmiyordum ama yine de şarkı söylemeyi seviyordum. Evan birkaç kez göz ucuyla bana baktı ama şikâyet etmedi. Ben de durmadım.

Yapacağımından değil. Nefesinin altında homurdanana kadar ona şımarıkça karşılık verirdim.

Onu kızdırmak eğlenceliydi.

Birbirimizin üstünde uyanmanın utancından kurtulmuş gibiydik. Ya da daha doğrusu ben onun üstünde. Salya olayı oldukça kötüydü ve göğüslerimi görmesi de ideal değildi. Ama yolumuza devam etmiştik. Yeni başlayan arkadaşlığımız test edilmiş ve geçmiş gibi hissettik.

Bizi arkadaş olarak mı görüyordu yoksa bu sadece bana mı aitti merak ettim.

Telefonum çaldı ve ekrana bir bakışta midem düğümlendi. Arayan babamdı.

Aramayı görmezden gelmeyi düşündüm. Ama belki de bu işi bitirmem gerekiyordu. Tabiri caizse bandajı yırtıp atmalıyım.

"Selam, baba."

Evan kafasını çevirip bana baktı. "Neredesin sen?" Babam sordu.

"Yoldayım." Mükemmeldi. Yalan değil, ama ona herhangi bir ayrıntı da söylemek zorunda değildim.

"İşte olman gerekiyordu."

"Sana işe dönmeyeceğimi söyledim."

"Fiona," dedi, sesi çıldırtıcı bir şekilde patronluk taslıyordu, "işe gelmemelik yapamazsın."

"İstifa edersen edebilirsin. Aslında beklenti de bu."

Öfkeli bir nefes verdi. "Bırakmak mı? Hadi ama, işleri biraz fazla ileri götürdüğünü düşünmüyor musun?"

"Hayır."

"Fiona, sen bir yetişkinsin. Belki de babanı paylaşmayı öğrenmenin zamanı gelmiştir."

Boğazımdan çıkmaya çalışan kelime akışı çok kalın ve karmakarışıktı. Ağzımı açtım ama tutarlı hiçbir şey çıkmadı. "Sence... ama o... bu değil... aman Tanrım."

"Surat asmayı bıraktığında konuşuruz. Ve acele et. Bu işin bir gün daha sürmesine izin vereceğim, ama sabah seni işte görmeyi umuyorum."

Aramayı sonlandırdı ve ben de telefonumu kulağımdan uzaklaştırdım, sanki kanatlanıp pencereden uçacakmış gibi ona baktım. Öfke damarlarımda dolaşıyor ve beni titretiyordu.

Bacaklarımı koltuğun üzerine çektim ve dizlerimi göğsüme çektim. Evan hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini yoldan ayırmadı. An-

Gözlerim yaşardı. Ağlamak istemiyordum ama bazen sinirlendiğimde ağlıyordum. Bundan nefret ederdim. Bu beni daha da kızdırıyor, bu da gözyaşlarımı daha da kötüleştiriyordu. Kısır bir döngü, özellikle de dinleyicilerim varken.

Evan radyonun sesini açtı.

Gerçekten mi, Evan? Bir kızı üzgün görmek seni o kadar rahatsız ediyor ki onu müzikle bastırmak zorunda mı kalıyorsun?

Bunu söylemek için ağzımı açtım ama tek bir kelime bile edemeden şarkı söylemeye başladı.

Derin gırtlak sesi alçak ama sessizdi, şarkı sözlerini mırıldanırken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Boğazımdaki yumru hafifledi ve gözlerimdeki acı dağılmaya başladı. Bakışlarımı geçen manzaradan ayırmadan -doğrudan ona bakarsam büyüünün bozulmasından korkuyordum- temizleyici bir nefes aldım.

Sessizce, kendi sesim kulaklarıma ürkek geliyordu, onunla birlikte şarkı söylemeye başladım.

Birbirimize bakmadan, usulca şarkı söyledik. Onun kamyonetinin kabininde çınlayan seslerimiz, coşkulu bir yolculuk melodisi değildi. Sadece ritme uygun olarak başımızı hafifçe sallıyor, şarkı sözlerini mırıldanıyor ve yumuşak sesler çıkarıyorduk. Sözleri bilmediğimde mırıldanarak eşlik ettim, nakaratta yine ona katıldım.

Yeni bir şarkı başladı ve Evan şarkı söylemeye devam etti. Baritonu sessiz kalsa da, vücudumda yankılanan tınıyı neredeyse hissedebiliyordum. Sesi zengin, rahatlatıcı ve aman tanrım, çok seksiydi. İçim erimişti. Eriyip yerde bir su birikintisine dönüşmemem bir mucizeydi.

Koca Ayak başını omzumun üzerinden uzattı ve ben de onu bir güzel tırmaladım. Göz ucuyla Evan'ın bana baktığını gördüm, normalde asık olan yüzünde bir gülümseme belirmişti.

Ve kafamın arkasındaki küçük bir ses "*Uh-oh*" dedi.

EVAN

Treyler evime giden yol boyunca zıpladı. Fiona mışıl mışıl uyuyordu, kamyonun sarsıntısı onu uyandırmak için hiçbir şey yapmıyordu. Tabii ki, neredeyse Sabahın üçüydü ve erkenden kalkmıştık. Uzun bir gün olmuştu. Motel odasında geçirdiğimiz sabahı düşünmekten ısrarla kaçınıyordum ama kalçasının hissi elime kazınmıştı. Yapamadım onun çıplak göğüslerini nasıl göremiyorsam, ondan da öyle kurtulamazdım.

Gerçekten harika göğüsleri vardı.

Kes şunu, Evan.

Yol düzleşti ve dükkanım göründü. Neyse ki Pontiac'ı bu gece boşaltmama gerek yoktu. Sabah hallederim. Şu anda tek istediğim yatağımdı.

Tekrar Fiona'ya baktım. Tişörtlerinden birini yastık olarak kullanmış ve bacaklarını koltuğa doğru kıvrırmıştı.

"Hey." Koluna dokundum. "Uyan. Biz buradayız."

Nefes nefese, bir sarsıntıyla doğruldu. "Evde miyiz?"

Bunu ifade ediş biçimi beni neredeyse kıkırdatacaktı. "Evet. Hadi, gidip biraz uyuyalım."

Gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. "Oh, tamam. Gece için bir yerde durursun diye düşünmüştüm ama işte buradayız. Bana bir saniye ver, beynim çalışmıyor. Anahtarlarıma ihtiyacım var."

"Anahtarlarını neden istiyorsun?"

Çoktan çantasını karıştırmaya başlamıştı. "Kalacak bir yer bulmam lazım. Şehirde bir motel var mı? Umarım ofisleri açıktır."

"Hayır..." Durakladım ve uykulu gözlerini bana kırıştırdı. "İçeri gel. Burada uyuyabilirsin."

"Sorun değil, bunu yapmak zorunda değilsin." "Saat sabahın üçü. İçeri gel."

Ağzının kenarları minnettar bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkürler."

Bana öyle bakması hoşuma gitmiyordu. Göğsümün derinliklerindeki bir şeyi dürtüyordu. Umutsuzca görmezden gelmem gereken bir şey.

O eşyalarını toplarken ben de Sasquatch'ı işine götürdüm, sonra da onunla ön kapıda buluştum. Bitkilerini taşıyordu - çünkü tabii ki öyleydi, tuhaf herif.

Kapının kilidini açtım ve onu içeri buyur ettim. "Bunları istediğin yere koyabilirsin."

"Tekrar teşekkürler. Gerçekten."

Kısa koridorda ayak sürüyerek ilerledim ve çantamı odama bıraktım. Büyükannemin sesi yine kafamın içindeydi ve beni görgü kuralları ve centilmenlik konusunda azarlıyordu. Fiona'nın odamı almasına izin vermek istemiyordum. Yolda geçen günlerden sonra, kendi lanet yatağında uyumak istiyordum.

Sikeyim. Güzel.

"Fi-" Kısa kestim. Neredeydi?

Onu çoktan kanepeye yayılmış, bir kolunu alnına koymuş, gözleri kapalı halde buldum. Ayakkabılarını çıkarmış olmasına rağmen hâlâ giyinikti ve Gram'ın bana verdiği battaniye gelişigüzel üzerine örtülmüştü.

Koca Ayak bana baktı. Sanki ona göz kulak olmak için yatağı yerine kanepenin hemen yanına kıvrılmıştı.

"Gerçekten mi?"

Gözlerini kapattı.

Her neyse. O iyiydi. Hain köpeğim iyiydi. Ben yatmaya gidiyordum.

Yemek kokusu beni uyandırdı. Panjurların arasından ışık parlıyordu ama Koca Ayak beni henüz uyandırmamıştı. Bu çok garipti. Peki neden yemek kokusu alıyordum?

arşaf larım darmadağındı ve görünüşe göre yorganımı yataktan tamamen atmıştım. Neyim vardı benim? Ben

Yalnız uyumaya alışkındım ve iri bir adamdım, bu yüzden kesinlikle tüm yatağı kaplıydım. Ama bu çok saçmaydı.

Peki bu kadar güzel kokan neydi? Fiona orada yemek mi pişiriyordu?

Midem gurulduyordu ve ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Sürekli fast food ve lokanta yemekleriyle beslendikten sonra, ev yapımı bir yemek kulağa harika geliyordu.

Ayağa kalktım ama tereddüt ettim. Oraya gittiğimde ne giyecekti? Yine o lanet mavi pijamaları mı? Kıyafetleriyle uyumaya gitmişti, yani muhtemelen öyle olmayacaktı. Ama Fiona'nın mutfağında o şortla kahvaltı hazırladığı düşüncesi sabah ereksiyonumu ağrıttı.

Ondan etkilendiğimden değil.

Tamam, fiziksel olarak bir sorunum olduğu açık. Ama hepsi buydu. Sadece fiziksel. Ondan hoşlandığımdan bile emin değildim. Pontiac'ı almama yardım etmişti ve bunun için ona çok şey borçluydum. Ama hepsi bu kadardı.

Bir çift gri eşofmanı çekiştirdim, bir tişört aldım, kokladım ve giydim. Sonra işimi halletmek için banyoya daldım - ereksiyon halim göz önüne alındığında zordu. Bu sadece sabah odunu vakasıydı ve şu anda evimde bulunan kızla hiçbir ilgisi yoktu.

Hiçbir şey yok.

Fiona gerçekten de mutfağında kahvaltı hazırlıyordu. Tavada bir şeyler cızırıyordu, havada sosis ve kahve kokusu vardı.

Neyse ki büyük sweatshirt'üne ve taytına geri dönmüştü. Saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı ve ayakları çıplaktı. Kocaayak yakınlarında oturmuş, onun yemek pişirmesini izliyordu. Dikkatini ona mı yoksa yemeğe mi verdiğini söylemek zordu. Muhtemelen ikisine de.

Omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Günaydın, günışığım. Umarım mutfağınızda kendime yardım etmemin bir sakıncası yoktur. Ve yemeğinize."

Ağzım takdirle sulandı. "Sorun değil."

"Nasıl uyudun?" diye sordu sobaya dönerek. "Her şey göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede iyi uyudum. Tamamen kendimden geçmişim. Bu kadar erken uyandığıma şaşırdım ama sanırım biz buraya gelmeden önce bir süredir kamyonunda uyuyordum."

Bir kupa almak için dolaba gittim. "İyi uyudum."

Ben kahvemi doldururken bana tekrar gülümsedi. "Güzel. Eminim buna ihtiyacın vardı."

Kendimi garip bir şekilde onun bakışlarına kapılmış buldum. Farklı görünüyordu. Parmaklarının ucuyla hızlı bir hareket yaparak perçemini gözlerinden uzaklaştırdı ve makyaj yapmadığını fark ettim.

Muhtemelen dün sabah da öyle değildi ama ben fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, gözlerimi ondan uzak tutmak için çok uğraşıyordum.

-Şu anda düşünmediğim nedenlerden dolayı. Her zamanki dumanlı göz farı ve kalın göz kalemi gitmiş, doğal uzun kirpikleri ve ela ile yeşil arasındaki spektrumda bir yerde var olan gözleri ortaya çıkmıştı.

"İyi misin?"

Bakışlarımı ayırdım ve cezveyi yere bıraktım. "Evet. Tamam."

Tanrım, dikkatimi dağıtıyordu.

Yemeği bitirdi ve mutfakta bulaşıkları yıkadık. Dört sandalyeli küçük bir masam vardı, bu yüzden her birimiz oturduk. Şaşırtıcı bir şekilde, biz yemek yerken fazla konuşmadı.

Koca Ayak yukarı baktı ve birkaç saniye sonra dışarıda bir araba sesi duydum. Bu garipti. Erken bir saatti ve kimseyi beklemiyordum.

Bu da muhtemelen kardeşlerimden biri olduğu anlamına geliyordu. İnledim.

Fiona kaşlarını kaldırdı. "Sorun nedir?"

Harika, şimdi onlardan biri içeri girecekti - hiç kapı çalmazlar ya - ve beni onunla kahvaltı ederken bulacaktı. Birileri bir sürü yanlış fikre kapılmak üzereydi. Bunun sonunu asla duyamayacaktım.

Ben cevap veremedim biri kapıyı iki kez çaldı ve cevap beklemeden açtı.

Gavin ağzı kulaklarında içeri girdi. Koca Ayak havladı ama onu yeterince iyi tanıyordu, bu yüzden içeri girmesine izin verdi.

"Hey, dönmüşsün. Döndüğünü anlamıştım. Düşünüyordum da-" Cümlesinin ortasında durdu, ağzı hâlâ açıktı ve gözleri Fiona'ya takıldı. "Oh, kahretsin. Üzgünüm, bayan bir misafirin olduğunu bilmiyordum."

"O bir hanımefendi misafir değil."

Gavin başını eğerek ona baktı. "Onun bir erkek olduğunu sanmıyorum ve sen de az önce kız dedin, bu yüzden bunu bir kız olduğunun teyidi olarak kabul ediyorum."

Fiona güldü ve çatalını yere bıraktı. "Kız kısmı konusunda haklısın ama ben onun kadın misafiri değilim. Yani buraya onunla yatmak için gelmedim. Yattım ama bu nedenle değil. Kanepedeydim. Sadece arabamı tamir etmeye geldim."

Gavin şaşkın görünmek yerine sırtıttı, sanki her şey çok mantıklıymış gibi. Masaya geldi ve bir sandalyeye oturdu. "Merhaba. Ben Gavin Bailey."

Ses tonundaki bir şey tüylerimi diken diken etti.

"Fiona Gallagher," dedi. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Gavin. Sen Evan'ın kardeşlerinden biri olmalısın?"

"Öyleyim. Ben en genciyim. Mükemmelliğe ulaşmaları beş denemelerini aldı ama sonunda benimle bunu başardılar."

Tekrar güldü.

Masanın altına bir yumruk attım.

"Kahvaltı ister misin?" diye sordu. "Biraz abarttım, o yüzden bolca var."

Gavin dudaklarını yaladı. "Seninle kahvaltı etmeyi çok isterim." Ona ters ters baktım.

Beni görmezden geldi.

"Kalkma," dedi oturduğu yerden kalkarak. "Benim yüzümden yemeğinizi bölmenize gerek yok. Aslında, size getirebileceğim bir şey var mı?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sadece mutfaktan bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyorum." Bakışlarını tekrar ona çevirdi, gamzeleri büzüştü. "Neye ihtiyacın olursa seve seve yaparım."

Dudağını ısırdı ve bir kahkahayı bastırdı. "Hayır, ben iyiyim. Ama teşekkür ederim."

Mutfağa gidip bir tabak yumurta ve sosis getirdi. Oturmadan önce sandalyesini ayarladı ve Fiona'ya yaklaştırdı.

Ona hırladım. O

da bana sırtıttı.

"Çok lezzetli görünüyor," dedi çatalıyla yemeğini dürterek. "Zaten yedim, ama kimi kandırıyorum, ben her zaman açım."

"Neden buradasın?" diye sordum.

Yumurtadan bir ısırık aldı ve çatalı ağzından çıkarırken inledi.

"Aman Tanrım. Çok güzel."

Fiona ona bir kez daha gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Umarım kardeşim uygun bir şekilde minnettar olmuştur ve bir sürü nefis ses çıkararak teşekkür etmiştir."

"Nefis sesler mi?" Ben sordum.

Bir kahkaha daha bastırdı. "Kesinlikle yum- my seslerinde bir eksiklik var."

"Burada tek başına yaşayan bir hayvan gibi, bu yüzden diğer insanlarla ilişki kurmaya zorlandığında ne yapacağı belli olmaz."

"Kapa çeneni, Gavin."

"Ee, Fiona, bana kendinden bahsetsene."

Bana baktı, sanki kardeşimle ne yapacağından tam olarak emin olmadığını söylemek ister gibiydi. "Adımı biliyorsun. Eskiden babam için çalışıyordum ama ayrıldım ve şimdi Iowa'da annemin yanında kalmaya gidiyorum. Sanırım yeni bir başlangıç arıyorum."

"Buna bayıldım," dedi bir lokma sosisin etrafında. "Bu çok sert ve cesurca."

Yanakları hafifçe pembeleşti. "Teşekkür ederim. Yine de kendimi pek cesur hissetmiyorum. Oldukça korkuyorum."

"Cesaret korkunun yokluğu değildir," dedim, cevabımla kendimi şaşırtarak. "Korkuyu hissetmek ve yine de bunu yapmaktır."

Fiona gözlerimle buluştu ve göğsümde yine o his vardı. Bir gerginlik ya da belki de bir dolgunluk. Bir şey eskiden kalbimin yaşadığı boşluğu zorluyordu.

"Bunu sevdim," dedi. "Teşekkürler."

Gavin, "Bu çok derin, kardeşim," dedi ve ağzına daha fazla yemek tıktırdı.

Bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum ama Gavin'in de böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Korkuyu hissetti ve onunla yüzleşti mi, yoksa hiç hissetmedi mi?

"Neden buradasın?" Ona tekrar sordum. "Yemeğimi yemek dışında."

"Kahvaltı beklenmedik bir bonus oldu, seninle tanışmak da öyle." Fiona'ya bir gülümseme daha attı. "Bu arada, size korku filmlerindeki ürkütücü kulübeleri anımsatmayacak bir yerde kalmak isterseniz, bize gelebilirsiniz. Söz veriyorum hiçbirimiz seni çıplak falan görmeye çalışmayacağız."

"Bu çok centilmence bir davranış. Ve onun için söyleyebileceğimden çok daha fazlası." Bana göz kırptı.

"*Evan*," dedi Gavin, sesi büyükanneminkine çok benziyordu. "Bu tatlı, güzel kıza neden böyle bir şey yaptın?"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Ona çıplak bakmaya çalışmadım."

Neden seninle bunu konuşuyorum ki? Evine git."

"Hayır, ev sıkıcıdır. Fıstık ezmesi ve jöle bugün görev başında. Bu yüzden buraya geldim."

"Fıstık ezmesi ve jöle?" Fiona sordu. "Oda arkadaşlarına böyle mi diyorsun?"

"Beni duyabilecekleri bir yerde değil."

Gözlerimi devirdim. "İki kardeşimizle birlikte yaşıyor. Onlar ikiz."

"İkiz mi? Bu harika."

Gavin, "Evet, birbirlerinin aynısı ama aynı işi yapmaları dışında tamamen zıtlar," dedi. "Düşündüğünüzde büyüleyici bir şey."

"Sıkıldıysan neden Asher'ı rahatsız etmiyorsun? Hemen yan komşunuz."

"Doğru, ama buraya gelirim daha çok eğleneceğimi hissediyordum. Genelde durum böyle değildir, çünkü dürüst olalım, sen huysuz bir piçsin." Fiona'ya tekrar sııttı. "Ama görünüşe göre doğru seçimi yapmışım."

Eğer onunla flört etmeyi bırakmazsa, ben-

Neye gidiyorsun? Kardeşimin onunla flört etmesi neden umurumda olsun ki? Gavin herkesle flört ederdi; bunun bir anlamı yoktu. Ve öyle olsa bile... bu benim için neden önemli olsun ki?

Olmadı.

"Peki Fiona, bu akşam için bir planın var mı?" diye sordu.

"Kesin şunu," diye kükredim, öyle hızlı ayağa kalktım ki sandalyem geriye düştü. "Ne?" diye sordu, masum numarası yaparak. "Sadece merak ediyordum."

Onun tabağını aldım ve benimkinin üzerine bıraktım.

"Hayır." "Hayır, ne?" Gavin ellerini kaldırarak sordu.

Fiona yine o dudak ısırma hareketini yaptı, sanki gülümsememeye çalışıyordu. "Aslında oldukça meşgulüm. Arabamın yeni bir debriyaja ihtiyacı var ve bunu mümkün olduğunca çabuk halletmek istiyorum, böylece kardeşinin yolundan çekilebilirim."

Tabakları aldım ve mutfığa doğru yürüdüm, sinirim omuzlarımdaki kasları düğümlemişti.

"Bu berbat bir şey," dedi. "Daha iyi bir fikrim var. Evan, sen onun debriyajını tamir et, ben de ona Tilikum'u gezdireyim."

Tabakları tezgaha koyduğumda tıngırdadılar. Biraz daha sert olsaydı kırabilirdim.

"Teşekkürler, ama ben hallederim," dedi ben ona tekrar bağırmadan. "Dükkânını kullanmama izin verecek kadar kibar. İhtiyacım olan tek şey bu."

"Vay canına, bir insan için iyi bir şey mi yapıyor? Sihirli olmalısın."

Fiona güldü. "Pek sayılmaz. Ona bir konuda yardım ettim, o da karşılığında bana yardım ediyor."

"Huh," dedi Gavin. Döndüğümde kollarını kavuşturmuş beni izliyordu. "İlginç."

"İlginç olan ne?" Ben sordum.

"Fiona," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Onunla hiç konuştun mu? Büyüleyici biri."

"Yapacak daha iyi bir işin yok mu?" "Hayır, bu gerçekten eğlenceli."

"Git başımdan."

"Tamam, ama sadece Fiona'nın yapacak işleri olduğu ve onu tutmak istemediğim için." Ayağa kalktı. "Kahvaltı için teşekkürler. Kardeşim, akşam görüşürüz."

"Bu gece mi?" Ben

sordum. "Bugün

Salı."

"Doğru. Akşam yemeği. Tamam."

"Fiona, seninle tanışmak kesinlikle uzun zamandır başıma gelen en güzel şeydi. Sıkılırsan beni ara, tamam mı? Numaram onda var."

"Tamam," dedi.

Gavin ona göz kırptı, bana tekrar gülümsedi, sonra döndü ve dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra, "Çok eğlenceliydi," dedi. "Kardeşinin bu kadar komik olduğunu bana söylememiştin."

"O değil."

"Diğer kardeşlerin de komik mi?"

"Hayır."

Tabağını alıp mutfığa götürürken hafifçe güldü.

"Ben gidiyorum-" Durdum. Git duş al diyecektim ama muhtemelen önce ona teklif etmeliydim. "Banyoya ihtiyacın var mı?"

"Sen git. Ben bekleyebilirim."

"Duş alacağım, sonra da arabayla ilgileneceğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet, aslında. Bir oto yedek parça dükkanına gitmem gerekecek. Lütfen bana yakınlarda bir tane

olduğunu söyleyin." "Var."

"Güzel. Önce bunu yapacağım, sonra arabayı parçalara ayıracağım." "Ben seni götürürüm."

"Y a p m a k zorunda değilsin-"

"Seni şehre götürebilirim," diyerek sözünü kestim. "Seninkiyle riske atmaya gerek yok."

"Teşekkürler, Evan."

Homurdanarak bir cevap verdim, sonra döndüm ve banyoya doğru ilerledim.

Tereddüt ederek durdum ve omzumun üzerinden baktım. "Fiona?"

"Evet?"

"Kahvaltı için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Parlak gülümsemesi içimde rahatsız edici şeyler yarattı. Bu duyguyu içimden atarak ona sırtımı döndüm. Yapacak işlerim vardı.

FİONA

E Van Bailey şimdiye kadar karşılaştığım en büyüleyici yaratıktı.

Okuması çok zordu, her şey derinlere gömülmüştü.

Çatık kaşları, koyu renk kaş çatıkları ve ara sıra huysuzluk patlamaları. Huysuzluğunun yolculuktan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum, ancak bir günün çoğunu onunla kendi bölgesinde geçirdikten sonra, bunun sadece Evan olduğuna ikna oldum.

Tüm bu palavraların altında ne saklıyordu?

Muhtemelen asla bilemeyeceğim.

Bu sabah oto yedek parça dükkanından ihtiyacım olan şeyi almak için beni şehre götürmüştü. Hakkını vermeliyim, arabalar konusunda benden çok daha tecrübeli olmasına rağmen, her şeyi o üstlenip anlatmaya çalışmadı. O sadece içeri girdi ve ihtiyacı o l a n birkaç şeyi aldı, ben de aynısını yaptım.

Sanki ne yaptığımı bildiğimi varsaymış gibiydi.

Yakınımdaki hiç kimse bana bu şekilde davranmamıştı -özellikle de babam. Bu yüzden bir haftadan daha kısa süredir tanıdığım Evan'ın böyle davranması beni çok şaşırttı.

Elbette, belki de umurunda değildi. Bu da güçlü bir olasılıktı.

Arabam üzerinde çalışmaktan ellerim yağlanmıştı ve muhtemelen kot pantolonumu mahvetmiştim. Ama kaputun altına tekrar girmenin rahat bir tanıdıklığı vardı. Babamın garajında büyümüş, onun ekibinden bir şeyler öğrenmiştim. Birkaçı bana arabaları öğretmekten mutluluk duyan havalı amcalar gibiydi.

Bir motoru sıfırdan nasıl tamir edeceğimi öğrenmiştim. Eğlenceliydi ve bozuk bir şeyi tamir edebileceğimi bilmek bana güç veriyordu. Bu yüzden daha yeni bir şey için daha fazla borçlanmak yerine tamir edilmesi gereken bir araba almıştım. Bozulursa tamir edebilirdim. Elbette bu debriyaj değişiminin zamanlamasını hesaba katmamıştım ama bu başka bir konuydu.

Kasabaya yaptığımız yolculuktan sonra Evan bütün günü Pontiac üzerinde çalışarak geçirmişti. Arabayı römorktan indirip garaja sokmasına yardım etmiştim ve o zamandan beri orada kendi dünyasındaydı. Arka planda müzik çalıyor ve o çalışırken Sasquatch babasıyla takılıyordu. Köpeği dışında, bir yalnızlık balonunun içinde yaşıyordu.

Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. Saçlarımı topuz yapmışım, gevşek dalların bir kısmını kafa bandı şeklinde katladığım kırmızı bir bandana ile tutuyordum. Dükkân sıcaktı, bu yüzden kazağımı çıkarıp siyah bir atlet ve kot pantolonla çalışmayı tercih etmiştim.

Evan dükkanın uzak tarafında Pontiac'ı soyuyordu. Arabanın yanına çömelmiş, sırtı bana dönüktü. Gömleği geniş omuzlarına ve sırtına kadar uzanıyordu -tüm kalın, şişkin kasları- ve dövmeli kolları beladan başka bir şey değildi.

Ve o eller. Tanrım, kocamanlardı. Geniş avuçlar ve kalın parmaklar.

Ayağa kalktı, hareketleri aldatıcı derecede zarifti. İri yapılıydı ama kaba değildi, sanki vücudunun her santimini mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu.

Aynı zamanda hoş bir yastık yapan bir vücut.

O beni yakalamadan önce bakışlarımı ondan ayırarak gözlerimi devirdim. Evan Bailey bir erkeğin olabileceği kadar ulaşılmaz biriydi. O kadar içine kapanıktı ki, hayatında bırakın insan olmasını, bir köpeği olmasına bile şaşıırıyordum.

Ayrıca, bu yüzden burada değildim ve kesinlikle kalmayacaktım. Bu hızla gidersem, bu gece debriyajı bitirip yarın Iowa'ya doğru yola çıkabilirdim.

Bu da annemi aramam gerektiği anlamına geliyordu.

Yine de, ona haber vermeden önce arabanın yolculuk için hazır olduğundan emin olmalıydım. Böylece ona daha kesin bir varış tarihi verebilirdim. Bir şanzımanı söktüğünüzde nelerin ters gidebileceğini asla bilemezsiniz.

Volanla ilgili küçük bir sorun yaşıyordum ve Evan'ı rahatsız etmek istemedim, ancak YouTube'un cevabı olabilirdi. Her-

Babamın ekibinden öğrenmediğim bir şeyi YouTube'dan öğrenmiştim.

Telefonum çaldı, ben de arka cebimden çıkardım, içimde küçük bir endişe kıvılcımı kibrit gibi çaktı. Ama arayan babam değildi. Bir iniltiyi bastırdım. Simone'du. Bu pek de iyi sayılmazdı. En iyi düşünceme rağmen cevap verdim. Ne de olsa yıllardır en iyi arkadaş, hatta oda arkadaşıydık. Belki de özür dilemek için aramıştı.

"Alo?"

"Aman Tanrım, cevap vermene çok sevindim," dedi, sesi aciliyetle kalınlaşmıştı.

Kalp atışlarım hızlandı ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Babama bir şey mi olmuştu? "Sorun ne?" "Fotokopi makinesinin kodu ne?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir an için ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Fotokopi makinesi mi? Ciddi miydi? "Hemen üstündeki dolapta yapışkanlı bir not var."

"Gerçekten mi? Hey, haklısın. Teşekkürler bebeğim." Burnumu kırıştırdım. Bebeğim mi?

"Oh, bekle, hazır seni telefonda yakalamışken, zımbalarımız bitmek üzere."

"Ne?"

"Zimba telleri," dedi. "Bilirsiniz, kağıtları bir arada tutan sivri uçlu küçük gümüş şeyler."

"Zımbanın ne olduğunu biliyorum. Nasıl olur da zimba siparişi vermeyi bilmezsin? Ofis malzemelerini sipariş etmek benim işim bile değildi, senin işin."

"Biliyorum, ama sen çok tatlısın, bunu hep benim için yaptın. Bilgisayarında ne olduğunu bilmediğim bir şey vardı."

"Bir şeyim yoktu, sadece web sitesini işaretlemiştim." "Tamam, zımbaları nasıl sipariş edebilirim? Ne var biliyor musun? daha iyi bir fikir. Neden bu öğleden sonra uğramıyorsun ve bunu gerçekten hızlı bir şekilde yapmıyorsun? Masan hâlâ burada ve her şey hazır."

"Zimba siparişi vermeye gelmiyorum."

"Neden? Beş dakikanı alır. Başka ne yapıyorsun?"

"Nerede olduğumu sanıyorsun?"

"Nereden bilebilirim ki? Öfke nöbeti geçirdiğinden beri seni görmedim."

"İşe gelmeyeceğim ve zimbalarınızı sipariş etmeyeceğim," dedim.
"Eminim bir yolunu bulabilirsin."

"Ama, Fi-"

Aramayı sonlandırdım. Onun saçmalıklarıyla uğraşmayacaktım. Ya da beceriksizliğiyle. O artık benim sorunum değildi.

Evan dükkânın diğer tarafından beni izliyordu, kaşları çatıktı. Bunu yaptığında ne kadar seksi olduğu aptalca bir şeydi. Ve bu suratı her zaman yapardı.

Hepsi

.

O.

Zama

n.

Bir an için bana iyi olup olmadığımı sorabileceğini düşündüm. Kalbimin küçük bir parçası onun ilgisini arzuladı, bana en küçük bir teselli jesti bile sunacağını umdu. Bu aptalcaydı ve bunu biliyordum. Beni umursamıyordu. Sadece anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmek istiyordu, bu yüzden bana hiçbir şey borçlu değildi.

Elbette, döndü ve arabasıyla çalışmaya devam etti. Ki bu iyiydi. Ondan bir şey istemedim.

Nerede kalmıştım? Doğru, volan.

Evan'ın ofisi dükkânın arka tarafındaydı. Bir duvarda büyük bir ilan panosu vardı, üzerinde araba ilanları, post-it notlar ve bunları birbirine bağlayan ipler vardı, büyük bir komplo teorisi panosu gibi. Bazılarında *nakit*, bazılarında *takas* yazıyordu. Diğerlerinde *ise Ocak ayında Jeff'i arayın* ya da *proje arabası için takas yapabilirsiniz* gibi notlar vardı.

Masasına oturdum ve fareye erişebilmek için bazı evrakları yavaşça hareket ettirdim. Burası biraz dağınıktı. Bir şeyi nasıl bulabilirdi ki? Etrafa tıkladım ve iyi bir derse benzeyen bir şey buldum ve sesi açtım.

Evan'ın telefonu çaldı. Masasının kenarında dikkatsizce duruyordu, sanki düşünmeden oraya bırakmış gibiydi.

İçeri girdi ve o kocaman ellerinden biriyle masanın üzerindeki telefonu kaptı. "Bailey Gümrük."

Videoyu durdurdum ve göz ucuyla onu izledim, öyle değilmişim gibi davranmaya çalıştım. Yüz hatlarının üzerinden bir kızgınlık bulutu geçti.

"Evet, biliyorum." Konuşurken küçük alanda hareket ediyordu. "Bugün olmayacak. Boktan bir arabadan boktan bir şanzıman çıkarmak için sabahımın yarısını kaybettim."

Gözlerimi devirmiştim. Çok uzun sürmemişti bile.

"Sadece beklemek zorundasınız," diye devam etti. "Elbette, parça numarası sizde var mı? Bekle, yazmam lazım."

Sağıma doğru eğilerek, masasının etrafında dolanırken yolundan uzak durmaya çalıştım.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bekle, Pete."

Bir makbuzun altına sıkıştırılmış bir kalem görebiliyordum, bu yüzden onu aldım ve havaya kaldırdım.

Evan elimden aldı. "Tamam, devam et."

Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. O kadar iriydi ki, hiç uğraşmadan bir odadaki tüm alanı kaplayan türden bir adamdı. Belki de istemedi. Huzursuz vahşi bir hayvan gibi etrafta volta atıyordu ve bir şeylere ne kadar sık hırladığını bilip bilmediğinden emin değildim. Ben bunu çok eğlenceli buluyordum.

Ve tahrik edici. Ama bunun üzerinde durmak istemedim.

Bir şeyler yazdı ve konuşmaya devam etti. "Emme manifoldu mu? Evet, sanırım öyle ama faturayı kontrol etmem gerek. Hangi cehennemde bu?" Masasının üzerinde gelişigüzel dağılmış evrakları karıştırdı. "Hayır, sorun yok, bugün sadece boktan bir gün."

Masasının üzerindeki evraklara tekrar bakarken, *emme manifoldu* kelimeleri gözüme çarptı. Faturayı aldım ve göğsüne vurdum.

Yarım saniye duraklayıp gözlerime baktı, sonra faturayı alıp kontrol etti. "Evet, burada yazıyor. Tamam, birkaç gün içinde seni ararım."

Telefonu kapattı ve masasının üzerine fırlattı.

"Hiç birini işe almayı düşündün mü?" Ben sordum. "Belki idari işlerde yardımcı olur?"

"İş tavsiyesine ihtiyacım yok."

Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Çok meşgul görünüyorsun." "Gerçekten meşgulüm."

"Ben de bunu söylüyorum."

Yine o lanet kaşlarını çatarak bana baktı. Ben de onun yoğun bakışlarına karşılık verdim ve bu bakışın külotuma ne yaptığını anlamamasını umdum.

Islak değillerdi. Hem de hiç.

Bu bir yalandı. Kesinlikle öyleydi.

"Kasabaya gitmem gerekiyor," dedi aniden. "Daha sonra döneceğim." "Oh, tamam. Ben burada çalışıyor olacağım."

Uzun bir süre gözlerimi tuttu, sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibiydi. Bekledim, uzun süreli göz teması benim

Kalbim daha hızlı atıyordu.

Ama başka bir şey söylemedi. Sadece döndü ve çıktı.

İçimden hafif bir hayal kırıklığı damlası akıp geçti. Ama hayal kırıklığına uğramamı gerektirecek ne vardı ki? Ne bekliyordum ki, Evan'ın beni yemeğe davet etmesini mi?

Gelmedi. Ve gerçekten, bunu yapmasını istemedim. Bizler gelip geçen gemilerdik, daha fazlası değil. Yakında bir gün onu bir kez tanıştığım bir adam olarak hatırlayacaktım. Ve muhtemelen o beni hiç hatırlamayacaktı.

Bu düşüncenin beni neden bu kadar üzdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

EVAN

S Fiona'yı yalnız bıraktığım için hissettiğim suçluluk duygusunu görmezden gelerek bisikletime bindim. Ona bir şey olmazdı. Buzdolabında yiyecek vardı ve belli ki yemek yapmayı biliyordu.

Gerçi dönüş yolunda ona mesaj atıp bir şeyler almamı isteyip istemediğini sorabilirdim. Bugün neredeyse hiç durmadan arabası üzerinde çalışıyordu. Acıkmış olmalı.

Ama kendi başının çaresine bakabilirdi.

Büyükannemin evine gittim ve dışarıya park ettim. Dışarıdaki arabalardan herkesin burada olduğunu ve en son benim geldiğimi anlayabiliyordum. Bunun için de bir suçluluk hissettim.

Ama buna alışmışlardı. Ben meşguldüm. Kendi işinizin sahibi olmak, çalışmadan geçirilen zamanın para almadan geçirilen zaman olduğu anlamına geliyordu. Vardiyamı bitirip eve gidemezdim.

Jack üvey oğlu Elijah'la birlikte yandaki evinin önündeydi. Bir şey inşa ediyorlarmış gibi görünüyordu. Ellerinde bir masa testeresi ve bir yığın kereste vardı. Jack selamlamak için elini kaldırdı. "Hey, Evan."

Elijah'a bir şeyler söyledi, sonra bana doğru gelmeye başladı. İki ev arasındaki yolun yarısında onunla buluşmak için yürüdüm.

"Hey, Jack. Ne inşa ediyorsunuz?"

"Yeni kitap rafları. Naomi daha fazla depolama alanı istiyor ve Elijah da yardım etmek istedi. Dinle, araba için üzgünüm."

Jack'in söylediği gibi, federaller Mus- tang'a el koymuşlardı. Ama Pontiac'ı aldığımdan beri onu neredeyse unutmuştum. "Sorun değil. Başka bir proje buldum."

"Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm. Federallerden bir şey duymadım ama duymayı da beklemiyorum. Bu benim yetki alanımın dışında. Ne olursa olsun

yapıyorlarsa, bunu kendilerine saklayacaklardır." "Evet, tabii ki."

"Yemeğe gitmene izin vereceğim. Büyükanne ve kardeşlerine selamımı söyle." "Söylerim. Teşekkürler, Jack." Elijah'a el salladım. O da elini ve el salladı.

Büyükanne evine gittim ama telefonumu kontrol etmek için verandada durakladım. Fiona'yı düşündüğümünden falan değil. Sadece ne olur ne olmaz diye.

Bir mesaj aldım ama Fiona'dan değildi. Jill'den. Tanrım.

Selam güzelim! Senden haber alamadım. Her şey yolunda mı?

Bu kız neden bana mesaj atıyordu? Son mesajını görmezden gelmişim ama belli ki ipucunu almamıştı. Numaramı nasıl bulduğunu bile bilmiyordum.

Cevap vermeden telefonumu cebime attım. Bir yolunu bulurdu.

İçeri girer girmez evin arka tarafından gelen tanıdık bir gürültü beni karşıladı. Çoğunlukla sesler, artı tencere ve tavalar, tabaklar ve gümüş eşyalar. Metal, seramik ve cam şingirtıları. Logan bir şeye gülüyordu. Muhtemelen kendi şakasına gülüyordu. Komik olduğunu düşünüyordu.

Ön kapının yanında duraksayarak derin bir nefes aldım ve buranın kokusunu içime çektim. Bu evde bir şeyler vardı. Ev gibi kokuyordu ama buradayken kendimi rahat hissetmemi sağlayacak şekilde değil. Bu kapıdan içeri girip de kayıp hissetmemek çok zordu.

Bu duygudan kurtulamamak beni rahatsız ediyordu. Hâlâ büyükanne vardı. Her ne kadar beni çıldırsalar da hâlâ kardeşlerim vardı. Ve bu yeterliydi. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Başka bir şeye ihtiyaç duymak *istemiyordum*. Ben iyiydim.

Mutfığa doğru yürüdüğümde yerler ayaklarımın altında gıcırdadı - her zaman olduğu gibi-. Gavin ocağın başında, Gram'in yanında, sıcak ekmekleri fırın tepsisinden alıp bir sepete atıyordu. Asher ve Grace masada oturuyorlardı, sandalyeleri Ash'in kolunu Grace'in arkasına atabilmesi için birbirine yaklaştırılmıştı. Levi ve Logan karşı karşıya oturmuşlardı ve Logan'ın az önce söylediği şey Levi'nin gülümsemesine neden olmuştu.

"Selam," dedim içeri girerken. Büyükanne doğru yürüdüm ve başının üstünden öptüm.

"İşte Yalnız Kurt." Döndü ve alını kırışarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Eee?"

"Peki, ne?" "Nerede o?" "Kim nerede?"

Mutfak sessizleşti.

"Seninle kalan kız," dedi. "Fiona," diye teklif etti Gavin.

Ona ters ters baktım. "Bunu nereden biliyorlar?"

Ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Doğru."

"Tek kelime etmedim. Ama cidden, nerede o?"

"Arabası üzerinde çalışıyor, başka nerede olabilir ki?"

"Ama yemek vakti," dedi büyükannem.

"Bekle, Evan, gerçekten seninle kalan bir kız mı var?" Grace sordu.

"Bunun sadece bir söylenti olduğunu düşünmüştüm."

İnleyerek, hayal kırıklığı içinde gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Söylentiler hazır mı? Buraya geleli yirmi dört saatten az oldu."

"Nerede yaşadığını hatırlıyor musun?" Grace sordu. "Jessie Montgomery ve Kaitlyn Peterson bugün kafede bunun hakkında konuşuyorlardı. Kaitlyn senin posta siparişiyle gelin aldığını duyduğunu söyledi."

"Ne?" Sesim düz bir şekilde sordum.

"Ama Jessie bunun doğru olmadığı konusunda ısrar etti, Ellensburg'un dışından aldığınız bir otostopçu olduğunu söyledi. Bu konuyu açıklığa kavuşturmamı istediler ama onlara hiçbir şey bilmediğimi söylemek zorunda kaldım. Posta siparişiyle gelin almadığından emin olmam dışında."

"Oldukça emin misin?" Ben sordum.

Grace omuz silkti, Asher ise kahkahasını bastırdı.

Büyükanne kollarını kavuşturdu. "Kasabadaki işgüzarların ne dediğı umurumda değıl. Soruma hâlâ cevap vermediniz."

"Büyükanne, o çalışıyor."

"Neden o zavallı kızı akşam yemeğı boyunca çalıştırıyorsun?"

"Hayır, öyle değıl..." Durakladım ve sinirli bir nefes verdim.

"Benim için çalışmıyor. Iowa'daki annesine falan gidiyormuş ve debriyajını değıştirmek için bir yere ihtiyacı varmış. Dükkanımı kullanmasına izin veriyorum."

"Bunun akşam yemeğı için neden burada olmadığıyla ne ilgisi var?" Büyükannem sordu.

"Onu neden getireyim ki? O sadece kasabadan geçen bir kız."

Büyükannem bana öyle bir baktı ki, çocukken olsa kaçacak delik arardım. Yetişkin bir adam olarak, bu beni hala biraz rahatsız ediyor.

"Bir kurt gibi davranabilirsin ama bir kurt tarafından yetiştirilmedin. Ben yemeğini hazırlayayım, sen de ona götürürsün."

"Y a p m a k zorunda değilsin-"

Kaşını hızlıca kaldırarak sözümü kesti. "Teşekkürler, büyükanne."

"Yolculuğunuz nasıldı?" Gavin sordu. "Fiona seninle miydi? Bu yüzden mi gelmeme izin vermedin?"

"Vay canına," dedi Logan. "Brofoot, onunla bir yolculuğa çıktın ve şimdi senin evinde kalıyor ve bunun bir şey olmadığına inanmamız mı gerekiyor?"

"Bu bir şey değil."

Logan Levi'ye döndü. "Sence de öyle değil mi?" Levi başını salladı. "Kesinlikle."

"Kesinlikle ne?" diye sordum.

Birbirlerine başlarını salladılar.

Bunu yapmalarından nefret ederdim.

"Hiçbir şey yok. Debriyajını değiştirmek için bir yere ihtiyacı vardı, bu yüzden bana nadir bulunan bir proje arabasını almam için yardım etmeyi teklif etti. Arabanın sahibini tanıdığı için bu işte parmağı vardı. Ama onu almak için Kuzey Arizona'ya gitmemiz gerekiyordu. Yani evet, birkaç gün boyunca onunla yollardaydım. Arabayı almamda bana yardımcı oldu ve şimdi de debriyajını değiştirmesi için birine para ödemek zorunda kalmasın diye dükkanımı kullanmasına izin veriyorum."

"Yani kadın tamirci gibi bir şey mi?" Logan sordu. "Bu çok seksi." Evet, seksiydi.

Lanet olsun. Hayır, değildi. Değildi. O sadece bir kızdı. "Proje arabası ne?" Asher sordu.

Konu değişikliği için minnettarım, onlara Pontiac'tan bahsettim.

Sohbetin arabalardan, evimde kalan rastgele kızlardan ve genel olarak benden uzaklaşması uzun sürmedi. Grace Gram'a düğün planlarından bahsetti. Asher geçen sonbaharda evlenme teklif ettikten sonra hemen evlenmeyi düşünmüşlerdi. Ama açık havada bir düğün istediklerine karar vermişlerdi ve havanın güzel olması için yazı beklemekte bir sakınca görmüyorlardı.

Yemek boyunca sessizdim, aklım Pontiac'a kayarken yarı dinliyordum. Artık neye ihtiyacı olduğu konusunda daha iyi bir fikrim olduğuna göre, parça aramaya başlayabilirdim.

Fiona'nın arabasıyla ilgili bir sorunu var mıydı? Tanrım, neden yine onu düşünüyordum?

Yemek bitti ve ben de mutfağın temizlenmesine yardım ettim. Geri kalanların daha uzun kalacağını biliyordum. Bir saat, belki iki saat. Büyükanнем yatmaya hazır olduğunu söyleyecek ve dışarı çıkan son kişi ışıkları kapatıp kapıyı kilitleyecekti. Sonra Asher ve Grace evlerine gider, küçük kardeşlerim de Asher'ın yan komşusu olan evlerine giderlerdi.

Bu çok tuhaf bir şeydi. Bazı küçük kasaba aileleri çocuklar yetişkinliğe ulaştığında dağılır, çocuklar fırsat ya da belki de aşk arayışına girerdi. Biz öyle değildik. Beşimizden dördü aynı blokta, büyüdüğümüz yere yürüme mesafesinde yaşıyorduk.

Kasabanın sadece birkaç mil dışında yaşıyordum ama her zamanki gibi dışlanmış biriydim.

Ama ben buydum işte. Büyükanнем çocukluğumdan beri bana Yalnız Kurt derdi. Ve ben de bu isme uygun yaşadım. Her zaman öyleydim.

Onlar benim sürümdü ama gerçekten onların bir parçası olduğumu hissetmeyeli yıllar olmuştu.

Belki de hiç sahip olmadım.

Büyükanнем bana yeniden kullanılabilir alışveriş torbalarından birini uzattı. "Arkadaşın için akşam yemeği ve senin için daha fazlası. Hepsini yemeye kalkma. İki kişiye yetecek kadar var."

"Teşekkürler, büyükanne."

Gözleri bana çok şey anlatıyordu. Erken kesiyordum. Yine. Ve o bundan hoşlanmadı. Kalmamı istiyordu. Herkesle birlikte oturmamı. Konuşup gülmemi ve hepsinin sahip olduğu şeyin bir parçası olmamı. Uzun süredir ortalıkta olmayan Asher bile benim yapamadığım şekilde ailesiyle yeniden bağ kurmuş görünüyordu.

Ama gözleri bana bunun için beni suçlamayacağını da söylüyordu. "Seni seviyorum," dedim sessizce ve onu başından öptüm.

"Ben de seni seviyorum Wolf," dedi ve kolumu okşadı.

Gitmek için döndüm ama koluma tekrar dokundu.

"Eğer bir şeyler değişirse ve arkadaşınız gelecek hafta burada olursa, başımızın üstünde yeri var."

Ona kısa bir baş selamı verdim. "Tamam. Teşekkürler."

Büyükanne gülümsedi, gözlerinin kenarları kırışmıştı. "İyi geceler, Wolf."

Dikkatli sür."

"Kullanacağım."

Gram'ın paketlediği yemek artıklarını alarak bisikletimin yanına gittim. Fiona gelecek hafta burada olmayacaktı. Bundan emindim. Muhtemelen arabasının şanzımanını takmak için yardıma ihtiyacı olacaktı ama bu uzun sürmezdi. Sonra Iowa'ya ya da her nereye gidecekse oraya doğru yola çıkacaktı. Ve hepsi bu kadar.

Olması gereken de buydu.

FİONA

"M yra, rengin beni çok mutlu etti. Dağ havası belli ki sana iyi geliyor." Sulama kabını eğdim ve onu ıslatacak kadar verdim-

Toprağa. "Blanche, sen de çok canlı görünüyorsun."

Bitkilerim şu anda Evan'ın oturma odasındaki ön pencerenin yanında küçük bir masanın üzerinde yaşıyordu. Geçici bir durum elbette, ama gelişıyorlardı.

"Burada çok daha iyi bir sihir var. Görünürde tek bir boktan sözde en iyi arkadaş yok. Sadece kocaman huysuz bir adam var ama ona aldırmiyoruz, değil mi?"

Evan dükkândaydı. Buradaki ikinci günüm olmasına rağmen, Evan'ın en sevdiği eğlenceleri çoktan öğrenmişim: çalışmak, onu rahatsız eden şeylere hırlamak ve köpeğiyle konuşmak.

Sonuncusu çok tatlıydı.

Başka hobileri olup olmadığını söylemek zordu. Evi sade bir yerdi, sanki temel ihtiyaçların ötesinde bir şey almaya zahmet etmemiş gibiydi. Tam bir bekâr evi. Sadece bir bekâr evi değil, yalnız ve münzevi bir ev. Erkek arkadaşlarını bira içmeye çağıran bir adam gibi gelmedi bana. Ve hiçbir yerde bir kadının dokunuşuna dair en ufak bir ipucu bile yoktu. Eğer bu mekânı bir kızla paylaştıysa, ona dair her izi temizlemişti.

Yine de burada hep yalnız yaşadığına dair bir his vardı içimde.

Debriyaj değişimim umduğumdan daha uzun sürüyordu. Araba kullanmayı biliyordum ama bir uzman değildim. Ve benden sadece birkaç metre ötede çalışan gerçek bir uzman olmasına rağmen, onu rahatsız etmek istemiyordum. Onun yolundan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum.

Ve ona çok fazla bakmamak.

Bu kolay değildi.

Evan'ın yaptığı her şey zahmetsizce seksiydi. Aletlerini o kocaman elleriyle tutuşu. Hareket ediş şekli, kaslarının kıyafetlerine karşı dalgalanması ve esnemesi. Bakmadığımı düşündüğünde kendini rahatça ayarlamıştı ve omurgamdaki karıncalanma beni ürpertmişti.

Sürekli kaşlarını çatması bile sıcaktı. Her zaman kızgın görünürdü ama bu surat ifadesini çok farklı bir nedenden dolayı takındığını hayal etmemek mümkün değildi - tercihen homurtu ve hırıltılarla birlikte.

Ondan etkilenmek istemiyordum - bu sadece işleri karmaşıktırırır - ama onun çekiciliğine direnmek akıntıyı durdurmaya çalışmak gibiydi. İmkansızdı.

Onu çalışırken izlerken onunla ilgili kurduğum kirli fantezileri asla öğrenemeyecekti. Asla.

Bunlar benim saklamam gereken küçük sırlarımdı.

Ve neden arada bir hayallere dalmayayım ki? Eski sevgilimle ayrılalı bir yıldan fazla olmuştu ve o zamandan beri sıradan bir randevuya bile çıkmamıştım. Açıkçası şu an yeniden birileriyle çıkmanın zamanı değildi. Önce Iowa'ya gidip yerleşmem gerekiyordu. Ama buradayken manzaranın tadını çıkarmak? Bunda bir zarar yok gibi görünüyordu.

Sulama kabımı mutfığa geri koydum. Kıyafet çantam dışında arabamdan getirdiğim birkaç şeyden biriydi. Geri kalanlar hâlâ bagajda ya da arka koltuktaydı.

Bir gece daha Evan'ın kanepesinde uyudum. Kalacak bir yer bulmaktan bahsettiğimde, bana "*bu konuşmayı gerçekten yapmamız gerekiyor mu?*" der gibi bir bakış fırlatmıştı. Bir motel odasına para harcamak zorunda kalmadığım için minnettardım, bu yüzden onu kabul ettiğim için mutluydum. Ve her şey yolunda giderse, burada fazla kalmayacaktım.

Bütün gün çalışmaktan kendimi iğrenç hissediyordum, bu yüzden Evan hala dükkandayken hızlı bir duş almaya karar verdim. Banyosu küçük ve sadeydi ama temizdi. Telefonumu tezgâhın üzerine koydum ve duş alırken şarkı söyleyebilmek için biraz müzik açtım.

Duşta ya da araba kullanırken şarkı söylemek gerçekten hayatın en büyük zevklerinden biriydi.

İşim bitince kurulandım ve kapıdan dışarı baktım. Burası çok sıkıştı, giyinmek biraz acı vericiydi. Görünüşe göre Evan hâlâ dükkândaydı ve yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. I

Giysilerimi giymek için bir dakikalığına içeri girmeme aldırmayacağını düşündüm.

Odasının hemen dışında durup koridorun diğer tarafındaki kapalı kapıya baktım. Buranın ikinci bir yatak odası olduğundan emindim ama belli ki misafir odası olarak kullanmıyordu. Muhtemelen ofis olarak da kullanmıyordu, çünkü dükkânında bir tane vardı. İçeride ne olduğunu biraz merak ediyordum, çünkü Evan'ın kendisi çok ilgi çekiciydi. Onun gibi bir adam ikinci yatak odasında ne saklardı?

Muhtemelen boştu. Evi ve içindeki her şey -buraya ulaşmak için kullanılan dik ve engebeli yoldan, minimal mobilya ve mutfak malzemelerine kadar- ziyaretçileri caydırmak için tasarlanmış gibiydi.

Odasına girdim ve kıyafetlerimi yatağının kenarına koydum, hala şarkı söylüyordum - yani bilmediğim satırları mırıldanıyor, sonra nakarat için güçlü bir şekilde geliyordum. Saçlarımı bir omzumun üzerinde topladım, havluyu çıkardım ve hala ıslak olan saçlarımın arasına sıkıştırdım.

Bir hava fısıltısı tenime değdi ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Yerimde donup kaldım, hâlâ havluyla saçlarımla tutuyordum ve yavaşça omzumun üzerinden baktım.

Evan kapı aralığında durmuş, gözlerini kocaman açmıştı.

"Çalıştığını sanıyordum," dedim havluyu kurcalarken. "Neden benim odamdasın?"

"Başka nerede üstümü değiştirebilirim ki?"

"Lanet olası banyoda."

Gözlerimi devirdim ve havluyu kendi etrafıma sarmayı başardım. Tabii ki ben çıplakken içeri girmişti. Zaten göğüslerimden en az birini, muhtemelen ikisini de görmüştü. Listeye kırımını da ekleyebilirdi.

Havluyu sabitledikten sonra yüzümü ona döndüm. "Banyon çok küçük ve ayrıca kapı çalma diye bir şey duydun mu?"

"Burada olduğunu bilmiyordum. Ve burası *benim* odam."

Bir yanağında koyu bir leke vardı ve uzanıp o lekeyi silmek için içimde çılgınca bir istek vardı. Bir havludan başka bir şeye sarınmamışken ona bu şekilde yaklaşırsam ne olacağını görmek istedim. Çalışmaktan kirlenmişti ve ben de yeni duş almıştım, ama bu gerçekten de bir kazanç gibi görünüyordu.

Gözleri yanıyor, beni içine çekiyormuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Yanaklarımda bir kızarıklık belirdi ve odadaki gerginlik tavan yaptı-

roketlendi. Burası sauna gibiydi, ısı ve feromonlar havaya nüfuz ediyordu.

"Ben duş alacağım," diyerek sessizliği bozdu. Arkasını döndü.

"Sen çıkmadan ben yolundan çekileceğim," dedim arkasından.

Bir şeyler homurdandı. Bu bir kelime olabilirdi, belki de sadece beni duyduğuna dair bir onaydı. Söylemesi zordu.

Avucumu alnıma vurdum. Bu adamla daha kaç garip karşılaşma yaşayacaktım?

Ama sonra, yakın alanlarda yaşıyor ve çalışıyorduk. Belki de bu kaçınılmazdı.

Çabucak giyindim ve odasını boşalttım.

Kendime not: Acı verici olsa da banyoda üstümü değiştireceğim.

Duştan ya da Evan'la yaşadığım o gergin andan dolayı yanaklarım hâlâ sıcaktı, bu yüzden biraz temiz hava almak için dışarı çıktım.

Hava güzeldi, bahar havası tazeydi. Evan'ın evini ve dükkânını çevreleyen çamların arasından hafif bir esinti esiyordu ve havada bir hanımeli kokusu yakaladım. Koca Ayak açık kapıdan çıktı ve yanıma oturdu.

"Hey, dostum. Baban neden her zaman böyle huysuz?"

Kabarık kuyruğu yere vuruyordu.

"Eminim sana her şeyi anlatmıştır. Onu dinlediğin ve daha iyi hissetmesini sağladığın için iyi bir çocuksun."

Koca Ayak ayağa fırladı ve bir kez havladı.

"Orada ne var?" Hiçbir şey görmedim. Tekrar havladı ve ağaçların yanında bir hareket gördüm. "Sanırım sadece bir sincap."

Bir ağacın arkasından küçük gri bir sincap sıçrayarak çıktı. Durdu, arka ayakları üzerinde oturuyor, gür kuyruğunu sallıyordu.

"Ah, şu küçük adama bak. Gördün mü, sadece bir sincap. Havlamana gerek yok, sana zarar vermez."

Kocaayak bana pek emin değilmiş gibi baktı. "Hadi dostum."

Koca Ayak'ı içeri götürdüm ve sincabı yaklaştırmak için bir şeyler aramaya başladım. Çok sevimliydi, eve yaklaşıp yaklaşmayacağını görmek istedim. Evan'ın dolabında bir kutu karışık fındık vardı, ben de bir avuç aldım ve dışarı çıktım - bu sefer tek başıma, böylece Sasquatch onu korkutmayacaktı, aptal köpek.

Sincap hâlâ geniş açıklığın diğer tarafındaki ağaçların yanında oturuyordu. Çöktüm ve elimi uzattım.

ona ikramlarım olduğunu gösterdim. Merakını yenemedi ve daha da yaklaştı. Durdu ve arkasında başka bir sincap belirdi.

"İşte böyle çocuklar," dedim usulca. "Biraz daha yaklaşın."

Onları elle beslemek istemediğim için fındıkları birkaç metre önüme attım.

"Sorun yok," dedim. "Büyük korkunç köpek içeride. İşte bir barış ieği. Gel de al."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru geri çekildim. İkinci sincap ilkinden daha cesurdu, arkadaşının yanından koşarak geçti ve doğrudan fındıklara yöneldi. İlki kaçıracağını anlamış gibiydi, bu yüzden kendi payını toplamak için koştu.

"Size Peek ve Boo diyeceğim."

Hızlı, sarsak hareketleri ve gr kuyruklarıyla çok sevimliydim. Dağıttığım tüm fındıkları topladıktan sonra ikisi de dönüp ormanın içinde kayboldular.

"Gle gle, Peek. Gle gle, Boo."

Artık arkadaş olduğumuza emindim.

Ellerimi fırçalayıp içeri girdim. Koca Ayak şüpheci görünüyordu, ben de başını okşadım.

Saçlarım hâlâ ıslaktı ama Evan duştaydı, o yüzden fnle kurutmak için bekleyecektim. Ya da belki sadece ıslak bıraktım. Bir yere gittiğim yoktu.

Islak saçlarımı düşünürken havlumu Evan'ın odasında unuttuğumu fark ettim. Oops. O dışarı çıkmadan önce hatırladığıma sevindim, almak için yatak odasına gittim.

Banyonun önünden geçerken gözlerim bir ışık şeridine takıldı. Kapı kilitli değildi. Sonuna kadar kapanması için kapı tokmağını çekmeniz gerektiğini fark etmiştim; Evan'ın yapmadığı bir şeydi bu. Dışarı çıktığımda havanın yer değiştirmesi kapının biraz daha açılmasını sağlamış olabilir.

Ben bakmazdım. Bakmazdım. Sadece yürümeye devam et. Peki, tamam. Yavaşladım.

Bu koca bir yalan. Bıaktım.

Suyu kapatır kapatmaz dışarıdaki sincaplar gibi kaçmaya hazır bir şekilde küçük boşluğa doğru srndm. Bu açıdan duşu göremiyordum ama aynadaki yansımısını görebiliyordum.

Cam duş. şeffaf cam kapılı.

Sadece hızlıca bir göz atacaktım -on dakika önce beni çıplak görmüştü, neden olmasındı- ama gözlerim o muhteşem erkek örneğine takılır takılmaz kendimi alamadım. Yüzünü spreye dönmüştü, su devasa, kaslı gövdesinden aşağı akıyordu.

Tam bir erkeksi mükemmellikti. Ve aman tanrım, çok sertti.

Başka tarafa bak, Fiona. Evan'ın sikinin heybetiyle hipnotize olma.

Çok geç.

Evan'ın her parçası büyüktü ve siki de istisna değildi. Kocaman ve kalındı, dimdik duruyordu, ihtiyaçtan şişmişti.

O kötü çocukla yapabileceğim şeyler.

Bakmayı kesmem gerekiyordu. Ve bakacaktım da. Ta ki uzanıp elini kendi etrafına sarıp okşamaya başlayana kadar.

Gözlerim büyüdü ve vücudumdaki her kas dondu. Hareket edemiyordum. Bir zombi sincap ordusu evi ele geçirmiş olabilirdi ve ben hiçbir şey fark etmezdim.

Bir eliyle kendini duş duvarına dayadı ve diğer eliyle sert uzunluğunu pompaladı. Bu çok kötüydü. İzliyor olmamalıydım. Bakışlarımı Evan'ın duşta mastürbasyon yaparkenki hipnotize edici görüntüsünden ayırmam gerekiyordu ama kendimi buna zorlayamıyordum.

Bir sıcaklık sarsıntısı tam bacaklarımın arasına çarptı. Eğer bunu yapabilecek cesarete sahip olsaydım, muhtemelen koridorda kendimi boşaltabilirdim. Bu şimdiye kadarki en hızlı orgazm olurdu.

Bunun yerine, klitorisimin rahatlamamış bir basınçla titreşmesini izledim.

Ayna yukarıdan aşağıya doğru buğulanmaya başladı. Hâlâ elinin kalın siki üzerinde çalıştığını görebiliyordum. Vücudu sertleşti, eli daha hızlı hareket etti ve boşalmasını izlerken içimi bir sıcaklık kapladı.

Suçluluk duygusu bir kova soğuk suyla ıslatılmışım gibi üzerime çöktü. İzlemek için kalmamalıydım. En başta bakmamalıydım.

Ama uzaklaşırken, imkansızı hayal etmekten kendimi alamadım. O bitirmeden önce banyoya girmeyi. Kıyafetlerimi çıkarmak. Onunla birlikte duşa girmek, önümü sırtına bastırmak. Kendisini okşadığı gibi onu okşamak için etrafına uzanmak- sadece daha iyisi. O zevkle hırlarken onu bitirmek.

Tanrım, bu en kötüsüydü. Belki de asla sahip olamayacağım bir adamla ilgili seks fantezilerine dalmanın zararı buydu. En ufak bir cazibe karşısında kendimi kontrol edememek ve düzgün bir insan gibi davranamamak.

Tamam, kocaman, kalın, zonklayan bir ayartma. Yine de.

Odasına daldım ve yatağından havlumu aldım. Huysuz ve mesafeli tavrına rağmen Evan bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bana sadece arabamı tamir edecek bir yer değil, kalacak bir yer de vererek her şeyin ötesine geçmişti. Ve bunun için çok minnettardım. Zihnimin o yere gitmesine izin vermemeliydim - Evan ve benim imkansız olduğumuz yere...

Böyle bir şey olmayacaktı. Ve bu sorun değildi. Kendime milyonlarca kez söylediğim gibi, sadece geçiyordum.

FİONA

I

planıma olan güvenimi kaybetmeye başlamıştım.

Üç gün önce başarıdan başarıya koşuyordum. Debriyajı tekrar yerine takmıştım -haydi ben!- ve arabamı tekrar bir araya getirmiştım-

er. Her cıvatanın sağlam olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra test sürüşüne çıktım.

İlk vites harika hissettirdi. İyi iş, Fiona!

Rüya gibi ikinci vites. Tam bir baş belasıydım!

Üçüncüye doğru kaydı. Evet, bunu tek başıma yaptım!

Ve dördüncü.

Dördüncü vites her şeyin dağıldığı yerdi. Neredeyse tam anlamıyla. Kayma. Eziyet. Kayma. Eziyet. Dördüncü vites yok.

Evan'ın dükkanına geri döndüm ve o da kötü haberi doğruladı. Soruna neden olan sadece eski debriyaj değildi. Şanzıman da bozulmuştu.

Bu da bana şanzımanın tamamını değiştirebilmek için birkaç gün daha kalmaktan başka bir seçenek bırakmamıştı. Ve banka hesabım bana teşekkür etmiyordu.

Aslında işler oldukça vahim görünüyordu.

İşte burada, Koca Ayak Lokantası'nın pencere kenarındaki kulübesinde oturmuş, dışarıdaki kaldırımda duran küçük bir grup sincaba bakıyor ve hayatımdaki tüm seçimlerimi sorguluyordum.

Tabağında kalan patates kızartmalarını elime aldım. Evan'ın şehre gelmesi gerekiyordu, ben de ona katılıp katılamayacağımı sordum. Ona gereğinden fazla ayak bağı olmak istememiştım ama dükkândan ve arabamdan da uzaklaşmam gerekiyordu. Neredeyse bitmek üzereydi ama ayırabileceğimden çok daha pahalıya mal olmuştu. Bu yüzden düşünmek için biraz alana ihtiyacım vardı.

Seeneklerim neydi? Iowa'ya doğru yola devam edebilirdim. Buradan arabayla yaklaşık yirmi sekiz saat sürüyordu, duraklamalarla daha da uzuyordu. Uyumak için bir yerde durmadan o kadar yolu tek başıma gidebileceğimi sanmıyordum, bu da bir gece daha motelde kalmak demekti. Bu da para demekti. Ve yemek yemem gerekiyordu. Bunu yapabilecek kadar param kalmıştı ama felaketten bir lastik patlaması kadar uzaktaydım. Başka bir şey ters giderse, mahvolurdum.

Eve gidersem, işime geri dönebilirdim. Kaldığım yerden devam eder ve babamın cimri olduğu düşünülürse küçük de olsa yeniden maaş almaya başlardım. Ama bu acil b i r gelir kaynağı anlamına gelirdi.

O da işe yaramadı. Geri dönemezdim, geçici olarak bile. Eve gidersem, yine babamın ağına düşerdim. Böyle bir şey olmayacaktı.

Bu da geriye üçüncü bir seçenek bırakıyordu. Tilikum'da kalmak. Geçici bir iş bul. Biraz para biriktir. Sonra Iowa'ya devam et.

Dışarıdaki sincaplar dağılırken bir adam yan yoldan geldi ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Onu tanıdım, buranın benim şehrim olmadığını düşünürsek bu çok tuhaf bir duyguydu.

Luke Haven'dı.

Pencereden gözüme ilişti ve hızla gözlerimi kaçırdım. Onun ailesiyle Evan'ın ailesi arasındaki kan davası olmasa bile Luke'un benden çok hoşlandığından şüpheliydim. Pontiac'ı onun elinden almıştım. Elbette kişisel bir şey değildi ama Evan Bailey'e karşı kaybetmiş olmasının durumu daha da kötüleştirdiğini hissediyordum.

Bu yüzden neden lokantanın girişine doğru geri döndüğü, benim masama doğru yürüdüğü ve oturduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Selam." Burada görölmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi restoranın etrafına temkinli bir bakış attı.

"Selam. Bak, Pontiac hakkında-"

Bir elini kaldırdı. "Açıklamak zorunda değilsin. Bu anlaşmayı nasıl yapacağınızı benden daha iyi biliyordunuz ve adil bir şekilde kazandınız. Bir Bailey için olduğu gerçeği..." Omuz silkti. "Boktan ama muhtemelen senin hatan değil."

Rahatlamış bir nefes aldım. Evan'ın Luke'tan nefret ettiğini biliyordum ama o kadar da kötü görünmüyordu. "Yani ailen gerçekten Bailey'lerle kan davalı mı?"

"Evet. Nesillerdir öyle."

"Bu size de garip gelmiyor mu? Bir kan davasını her zaman olduğu gibi sebepsiz yere sürdürmek?"

Ağzının bir köşesi kancalandı. "Biz buyuz işte."

"Ama bana karşı kin gütmüyorsun, değil mi? Muhtemelen tutmalısın, biliyorsun. Ona söylemeseydim Evan'ın Pontiac'tan haberi olmayacaktı."

"Sanırım Evan Bailey kin tutma kapasitemin tamamını kullanıyor. Ayrıca, beni kendi oyunumda yenmeyi başaran çok fazla insan yok. Buna saygı duyuyorum."

İtiraf etmeliyim ki bu yorumu karşısında biraz gururlandım.

"Teşekkürler." "Peki senin olayın ne? Evan için mi çalışıyorsun?"

"Hayır, ben onun için çalışmıyorum." Ama bu büyük, düşünceli bir pakete sarılmış güzel bir çözüm olmaz mıydı? "Sadece geçiyordum, gerçekten. Burada ne kadar kalacağımdan emin değilim."

"Belki de birinin sana kalman için bir sebep vermesi gerekiyordur."

Bunun çapkınlık amaçlı olup olmadığını anlayamadım. Flörtöz olmasını istiyor muydum? Luke yakışıklı bir adamdı. Dürüst olmak gerekirse, gerçekten yakışıklıydı. Ve Evan'ın ondan nefret etmesine rağmen, iyi birine benziyordu.

"Bilmiyorum, belki," dedim. "Sanırım planladığımdan daha uzun kalmam gerekecek ama henüz her şeyi nasıl halledeceğimi bulamadım. Bu yüzden burada oturmuş patates kızartmalarımı didikliyorum. Bilirsiniz, yağlı yiyeceklerle geleceğimi düşünüyorum."

"Üzerinde çok yük varmış gibi görünüyorsun."

Bu konuda onunla aynı fikirde değildim. "Evet, öyle. Ama bir yolunu bulacağım."

"Bir işin yardımı olur mu?" "İş mi?"

"Evet. Belli ki arabalardan anlıyorsun. Ve bir dahaki sefere bana karşı çalışmak yerine yanımda olmanı tercih ederim." Göz kırptı.

"Vay canına. Bu gerçekten beklenmedik bir şey." Bu yetersiz bir ifadeydi. "Ne tür bir iş?"

"Proje arabaları ve parçaları için fırsatlar bulmak. En iyi fiyatı almama yardımcı olmak. Nelerde iyi olduğunuza bağlı olarak muhtemelen başka şeyler."

Tereddüt ettim, ne söyleyeceğimden emin değildim. "Sanırım... Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, eğer sorun olmazsa."

"Elbette. Baskı yok. Bunu sana durup dururken söyledim, o yüzden şu anda bana bir cevap vermeni beklemiyorum. Ama bir düşün. Belki de-" Pencereden dışarı bakan bir şey gözüne çarptı ve kısa bir süre durdu. "Kahretsin."

"Sorun nedir?"

"İşte kan davası geliyor."

Gavin ve başka bir Bailey olması gereken bir adam lokantaya girdiler ve koridordan geçerek benim masama doğru ilerlediler. İkisi de düşmanca görünmüyordu ama tanımadığım adam masanın yanında durup Luke'a sinirli bir bakış fırlattı. Gavin yanımdaki bank koltuğuna kaydı.

"Hey, Fiona," dedi, kolunu arkamdaki koltuğun arkasına dolayarak. "Nasıl gidiyor?"

"İyiym. Sen nasılsın?"

Tabağımdan bir kızartma aldı ve ağzına attı. "Şimdi harikayım. Salı günkü yemekte seni özledik, değil mi Logan?" "Kesinlikle öyle," dedi

Logan. Kollarını kavuşturdu ve

Luke'un tarafındaki kabinin kenarına oturdu. "Yürü Haven, benim yerimdesin."

Luke'un ağzı bir sırıtişla seğıirdi. "Fiona'yla konuşmam bitmedi."

"Ama yine de gerçekten öylesin," dedi Logan.

Luke gözlerime baktı, dudaklarını birbirine bastırmıştı, sanki Bailey'nin davetsiz misafirliğini her şeyden daha eğlenceli buluyordu. Rakiplerinden sayıca üstün olmasına rağmen kendinden emin bir tavır sergiliyordu. "Seninle yakında tekrar konuşacağız."

Gülümsedim. "Tamam. Hoşça kal Luke."

Ayağa kalktı ama Logan tam olarak yolundan çekilmedi. Luke geçmek için yanından kayarak geçmek zorunda kaldı ama bu da onu korkutmuşa benzemiyordu.

Logan kabinin diğer tarafına geçti ve tabağımdan bir kızartma aldı. "Selam. Ben Logan. İyi oynadın."

"İyi oynanan neydi?" Ben sordum.

"Luke'a iyi davranıyormuş gibi yapmak."

"Numara yapmıyordum. Buraya sadece onu rahatsız etmek için mi geldiniz?"

"Evet, tabii ki," dedi Logan, sanki aptalca bir soru sormuşum gibi. "Bunun tuhaf olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Logan omuz silkti. "Eğer bizden biri onların lokantasında olsaydı o ve kardeşleri de aynı şeyi yapardı. Ayrıca, mesele sadece onun bir Haven olması değil. Eğer farkında değilsen, az önce Evan'ın can düşmanııyla aynı masada oturuyordun."

"Oh, biliyorum." Bir kızartma daha kaptı, ben de elinden aldım. "Bir lokantada kavga etmelerini izledim, sonra Evan'ın Luke'un burnunun dibinden nadir bir Pontiac almasına yardım ettim."

"Ondan hoşlanıyoruz, değil mi?" Logan yarım bir gülümsemeyle sordu.

Gavin, "Evet, ondan hoşlanıyoruz," dedi. "Bu arada hızmanı beğendim. İlk tanıştığımızda bunu sana söylediğimi sanmıyorum."

"Um, teşekkürler?"

"Büyük adam nerede bu arada?" Logan sordu.

"Şehirde birkaç işi olduğunu ve benimle daha sonra burada buluşacağını söyledi."

"Seni pencereden gördüğümüze sevindim," dedi Gavin. "Evan içeri girip seni Luke'la otururken görseydi çıldırırdı."

"Kiminle konuştuğum Evan'ı ilgilendirmez, değil mi?"

"Bu onu kızdırmayacağı anlamına gelmez," dedi Gavin. "Oldukça bölgecidir."

"*Ben kimsenin bölgesi değilim*" diyecektim -ki gerçekten de değildim- ama bunda arkaik bir çekicilik vardı. *Uzak dur, o Evan Bailey'nin.*

Gerçi Luke gibi bir adamın da bölgeci olacağını hissediyordum.

"Her neyse, bu gece ne yapıyorsun?" Gavin sordu, ses tonu önerilerle dolu. "Kesinlikle dışarı çıkmalıyız."

Logan, "Gav, senin yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi.

"Neden olmasın? Evan sırf onu ilk o gördü diye hak sahibi olamaz."

Logan'ın bakışları bana döndü. "Ona aldırma, sadece seninle uğraşiyor çünkü ölmek istiyor."

"Bu doğru değil."

"Fark etmez, çünkü biriyle çıkmak şu anda gündemimdeki en son şey," dedim. "Üzgünüm, Gavin."

İçini çekti. "Sorun değil. Kalbim iyileşecek. Bir gün." Logan gözlerini devirdi. "Hâlâ adı her neyse onunla çıkmıyor musun?"

"Hayır, ayrıldık."

"Bu çok kötü," dedim.

Tabağımdan bir kızartma aldı ve ağzına attı. "Evet, biraz berbat ama neyse."

"Şimdiden mi?" diye sordu Logan. "Yemin ederim, kızların peşinde, onları seninle çıkmaya ikna ettikten sonra onlarla çıkmaktan daha fazla zaman harcıyorsun."

Gavin bunu düşünüyormuş gibi gözlerini kaldırdı. "Bu muhtemelen doğru."

Logan başını salladı.

Uzun sarı saçlı, pembe hırkalı ve kırpılmış kot pantolonlu bir kız masamıza doğru yürüdü. Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Merhaba çocuklar. Evan'ı gördünüz mü?"

Göğsümde kıskançlık olması mümkün olmayan bir şey alevlendi. Yanaklarım ısındı ve ifademi nötr tutmak için dudagımın içini çiğnedim. Benim neyim vardı böyle?

Logan Gavin'e baktı, alnı kırıışmıştı. "Ah, hayır."

Kızın omuzları çöktü ve alt dudacı hafifçe somurtarak dışarı çıktı. "Peki, onu görürsen Jill'i aramasını söyleyebilir misin?"

"Elbette," dedi Logan.

Tekrar gülümsedi. "Teşekkürler. Sonra görüşürüz çocuklar."

Logan koltuğunda dönerek onun gidişini izledi, sonra tekrar döndü. "Onu tanıyor muyuz?"

"Evet, onu etrafta gördüm," dedi Gavin.

"Evan onunla çıkıyor mu?"

Gavin omuz silkti. "Bilmiyorum, belki. Bize bir şey anlattığı yok."

Evan onunla çıkıyor muydu? Günlerdir birlikte yoldaydık ve bir kız arkadaşından tek kelime bile bahsetmemişti. Çok fazla mesajlaştığını fark etmemiştim ve kesinlikle çok fazla telefon görüşmesi yapmamıştı. Belki de çıkıyorlardı ve ayrıldılar ve kız onu geri kazanmak istiyordu. Ya da belki birkaç kez çıkmışlardı ama henüz bunun ötesine geçmemişti ve geçmesini umuyordu.

Her iki durumda da, Evan'ın onunla çıkma fikrinden hoşlanmadım. Hem de hiç.

Neden? Hiçbir fikrim yok. Onun için çok yanlış görünüyordu. Nedenini bilmiyordum -ben kim oluyordum da onun için neyin doğru olduğuna karar veriyordum- ama bundan emindim. Kız öğrenci yurdu kızı gibi güzeldi, hoş bir gülümsemesi ve muhteşem saçları vardı. Ama onda bir şeyler vardı.

Sanki bir işaretmiş gibi, Evan dışarıdaki kaldırımında belirdi. Dik dik bakacak kimse olmasa bile gözleri kısılmıştı ve kaşlarının arasında yoğun bir çukur vardı. Bir fırtına bulutu gibiydi, karanlıktı ve nereye giderse gitsin geniş bir gölge bırakıyordu.

Jill tam Evan içeri girmek üzereyken kapıdan çıktı. Yarım adım geriye doğru sallandı ama yüz ifadesi değişmedi. Jill birkaç kez parmak uçlarında zıpladı, kabarık saçları ve cilveli gülümsemesiyle.

Evan'ın kardeşleri konuşmaya devam ediyordu ama ben dikkatimi vermiyordum. Kelimeleri Jill'in ağzına yerleştirmeye çalışmakla meşguldüm. Orada ona ne söylüyordu? Ondan hoşlanıyor muydu? Bir şey söylemek imkansızdı.

ama bu her zaman böyleydi. Evan taştan da oyulmuş olabilirdi. Huysuz, fırtınalı, huysuz bir taştan.

Bir şey söyledi ama dudaklarını okuyamadım, yüz ifadesini okuyabildiğimden daha iyi. "*Seni arayacağım*" mıydı? Belki *bu akşam görüşürüz*? Umarım daha çok *hayır teşekkürler, meşgulüm* gibi bir şeydir. Her neyse, konuşmaları sona erdi. Jill ters yöne doğru gitti.

Evan içeri girdi ve gözlerim ona odaklanmamış olsaydı bile orada olduğunu bilirdim. Varlığı hissediliyordu, sanki o kadar çok havayı yerinden oynatmıştı ki bana baskı yapıyordu, nazik ama ısrarcıydı. Eminim dudakları nazik ama ısrarcıydı. Alt dudağı çok dolgundu.

Tanrım, neden Evan'ın dudaklarını düşünüyordum ki? Bozuk bir trans- misyonum ve nakit akışı krizim vardı ve burada adamın ağzına bakıyordum.

Evan kabine yaklaşırken Logan başını kaldırıp baktı. "Hey, brodozer."

Logan'ı görmezden geliyor gibiydi, bakışlarını hâlâ kolunu arkamdaki kabinin arkasına sarkıtmış olan Gavin'e dikmişti.

Gavin onun adını vurgulayarak, "*Jill*'i araman gerekiyor," dedi.

Evan'ın burun delikleri alevlendi ve boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltı duydum.

Logan kardeşlerini izledi, açıkça eğleniyordu.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Evan sordu.

"Fiona'ya arkadaşlık ediyor," dedi Gavin. "Onu Luke'un elinden de kurtardık. Bir şey değil."

Evan'ın gözleri bana kaydı. "Luke'u gördün mü?" "Evet, ama iyiydi."

"Emin misin?" diye sordu.

Hayal mi görüyordum, yoksa Evan öfke yerine endişeyle mi tepki veriyordu? Olamazdı.

Ama o viski kahvesi gözlerde öfke yoktu.

"Olumlu. Pontiac'la ilgili herhangi bir kırgınlığı yok.

Aslında kızgın değil, etkilendiğini söyledi."

Evan'ın gözleri seğirdi ve bana inanıp inanmadığını merak ettim.

"Güzel.

Hazır mısın?"

"Evet, işim bitti."

"Onu alabilirim," dedi Gavin. "Sen ne dersin, Fiona? Önce gidip biraz tatlı yiyebiliriz."

"Hayır," dedi Evan, sesi alçaktı.

Gavin, "Kendi kararlarını verebileceğinden eminim, kardeşim," dedi.

"Yapabileceğini biliyorum. Senin kararını ben veriyorum ve bu hayır."

"Sizi kimin alfa kardeş olduğu oyununu oynama zahmetinden kurtaracağım," dedim. "Evan'ın dükkânına geri dönmem gerekiyor. Hâlâ yapacak çok işim var."

"Pekâlâ, bu adil." Gavin ayağa kalkabilmem için kabinden kayarak çıktı. "Ama kesinlikle benim."

Logan güldü. "Evet, doğru."

"Seninle tanışmak güzeldi Logan," dedim. "Hoşça kal,

Gavin." "Güle güle, Fiona," dedi Gavin. "Ara beni."

Başımı salladım ve Evan'la birlikte oradan ayrıldım.

Onun evine geri döndük, motosikletinin gürültüsü konuşmamızı engelliyordu. Luke'un bana iş teklif etmesiyle ilgili hiçbir şey söylememiştim. Ama ne söylemem gerekiyordu ki? Bana kabul etmememi söyleyeceğini zaten biliyordum. Ve bir parçam bunu düşündüğüm için bile kendimi hain gibi hissediyordu.

Ama onların garip aile kavgasının benimle bir ilgisi yoktu.

Neden bir taraf seçmek zorundaydım ki?

Bir işe ihtiyacım vardı. Luke bende, rakibine yardım etmiş olmama rağmen beni işe almak istemesine neden olan bir şey görmüştü. Bunun bir değeri yok muydu?

Ama eğer onu alırsam, Evan bunu arkadaşlığımıza ihanet olarak görür mü?

Bu riski almaya istekli miydim?

Kafam çok karışmıştı.

Kollarımı beline dolayarak motosikletinin arkasına binmek yardımcı olmuyordu.

Evan'dan hoşlanmıştım. Ama onun benden hoşlanıp hoşlanmadığını ya da sadece bana olan borcunu ödemeye mi çalıştığını bilmiyordum.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Luke'un teklifini kabul etsem de etmesem de bu işi kendi başıma çözecektim. Ben Evan'a yardım etmişim, o da bana yardım etmişti. Yapacağım son şey ondan daha fazla bir şey istemek olacaktı.

EVAN

A Kasabaya yaptığımız geziden sonra Fiona'yı arabasını tamamlaması için dükkânda bırakırken ben de Koca Ayak'ı yürüyüşe çıkardım. Buna en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı; kafamı boşaltmak için boşluğa ve temiz havaya ihtiyacım vardı.

Başım. Orada çok fazla zıplıyordum. Dikkatimi dağıtıyor, Pontiac'ta iyi bir ilerleme kaydetmemi engelliyordu.

Fiona'nın nakli onu birkaç gün geciktirmişti ama çoğu işini bitirmişti. Bu da yakında ayrılacağı anlamına geliyordu. Muhtemelen yarın. Hatta belki bugün bile, eğer biraz yol kat etmek istiyorsa.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim.

Kendi alanımı ne kadar sevsem de -bir süre yalnız yaşadım ve çalıştım- ona alışmaya başlamıştım. Çalışırken müzik eşliğinde mırıldanmasına. Beni ona bakarken yakaladığında gülümsemesi. Bitkileriyle konuşma şekli bile tuhaftı.

Gittiğinde onu gerçekten özleyecek miydim? Tabii ki özlemeyecektim.

Belki de öyleydin.

Kahretsin, bu kafa karıştırıcıydı.

Peki Luke ne istiyordu? Ona yaşlı Harvey Johnston'ın Tilikum'un sincap çetesine güvendiği kadar güveniyordum, yani hiç güvenmiyordum. Bir şeylerin peşindeydi ve benden intikam almak için Fiona'yı kullanabileceği düşüncesi beni çok öfkелendirdi.

Ama zaten gidiyorsa, muhtemelen fark etmezdi.

Koca Ayak burnunu takip ederek çalıların arasına dalıp tekrar geri dönerken ben patikadan aşağı doğru yürüdüm. Yaklaşık bir saat dışarıda kaldık.

Güneş gökyüzünde alçaldıkça sıcaklık da düşmeye başladı.

Geri döndüğümüzde dükkana girdim ve Fiona'yı ayaklarını arabasının altından çıkarmış halde buldum. Durup bir süre onu izledim. Kollarının çalıştığını görebiliyordum; egzozu yeniden takıyor gibiydi. Bir kadının arabanın altında ellerini kirletmesinde inkar edilemez derecede seksi bir şey vardı.

Özellikle de bu kadın.

Arabanın altından çıktı. "Oh, selam. Yürüyüşün nasıldı?"

Ellerini silebilmesi için ona bir bez attım. "İyiydi." "Teşekkürler."

Ayağa kalktı ve omzunun üzerinden arabasına baktı.

"Neredeyse bitti, yine de uğursuzluk getirmek istemiyorum. Her şey tamam dersem, evrenin gelip başka bir şeyi bozmasından korkuyorum."

"Evet, hiç de bile."

Birden aklıma bir fikir geldi: *Onu yemeğe davet etmek.*

Mantıklı geldi. Geç oluyordu ve ben acıkmıştım. Muhtemelen o da acıkmıştı. Buraya geldiğinden beri birçok kez birlikte yemek yemiştik.

Ama önceden sorsaydım, bunun bir randevu olduğunu düşünür müydü? Bunun bir randevu olmasını istiyor muydum?

Tabii ki çıkmadım. Artık kimseyle çıkmıyordum. O da zaten gidiyordu.

Bir veda yemeği o zaman?

Hala hayır.

"Vites değiştiriciyi yeniden takacağım, sonra da başka bir test sürüşüne çıkacağım," dedi. "Çok uzun sürmez. Her şeyin yolunda gitmesi için dua edeceğim."

"Olacak. Harika bir iş çıkardınız."

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Teşekkürler."

"Luke ne istiyormuş?" Tanrım, bunu ona neden sormuştum ki? Bu beni ilgilendirmezdi.

Soruma şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı. "Luke mu? Neden?"

"Çünkü..." Ne söylemem gerekiyordu? *Çünkü ona güvenmiyorum ve bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum.* "Seninle böyle konuşmak için durması çok garip."

"Sana söyledim, Pontiac'la ilgili bir kırılganlığı olmadığını söyledim."

"Bu kadar mıydı?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Çoğunlukla. Bunun için endişelenme. Senin can düşmanın falan olduğunu biliyorum ama iyi biriydi. Hoş bir sohbet ettik ve sonra kardeşlerin geldi. Neden bu kadar endişeleniyorsun?"

Hoş sohbet mi? Bu da ne demek oluyor? "Çünkü benden intikam almak için seni kullanacağını tahmin etmezdim."

"Yani anlaşılmayı lehimize çevirmemden etkilendiğini söylerken ciddi olmadığını mı söylüyorsun? Sadece bir şekilde senden intikam almak için benim gözüme girmeye çalıştığını düşünüyorsun."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Kollarını kavuşturdu. "Samimi olduğunu düşünmüyorsun."

Sana asılıyor muydu? Sana çıkma teklif etti mi? "Bence itiraf ettiğinden daha fazlası var."

"Bunun seni ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Haklısın, değil. Ama sana dokunursa, suratını dağıtırım. "Ben sadece -"

"Ne zamandan beri sana her şeyi anlatmak zorundayım? Biriyle görüştüğünü bana sen söylemedin ki."

"Sen neden bahsediyorsun? Kimseyle görüşmüyorum."

"Henüz ciddi olmasanız bile, bu konudan bahsetmeliydiniz. o."

"Neyden bahsetti?"

"Jill." Bu ismi bana bir suçlama gibi savurdu.

"Siktir," diye mırıldandım. Onun adını duymak tüylerimi diken diken etti. I

Jill'in benim yarattığım bir sorun olduğunun farkındaydım - Luke'un önünde onu öperek onunla dalga geçme girişimim beni kıcımdan ısırmak için geri dönüyordu. Ama bunu itiraf edecek halim yoktu. "Düşündüğün gibi değil."

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama özellikle de aynı otel odasını paylaştığımızı düşünürsek, bunu bilmek güzel olurdu."

"Jill'le çıkmıyorum."

"Her neyse, öyleysen sorun değil. İstedğin kişiyle çıkabilirsin, tıpkı benim istediğim kişiyle konuşmaya hakkım olduğu gibi, anlamsız bir kan davasının diğer tarafında olsalar bile."

"Kan davası umurumda bile değil. Luke benim işime burnunu sokmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan bir pislik." *Ve korkarım seni benden almaya çalışacak.*

Vay be. Bu da nereden çıktı şimdi? Neyse ki son kısmı yüksek sesle söylememiştim.

Hem neden endişeleniyordum ki? Fiona kalmıyordu. Bu düşünce beni daha iyi hissettirmedi.

"Tamam, peki," dedi.

Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ne Jill, ne Luke, ne de başka bir şey. Ağzından çıkan her kelime içimi burkuyordu. Bundan hiç hoşlanmadım. "Yapacak işlerim var."

Dükkanın diğer tarafına gittiğimde hiçbir şey söylemedi. Koca Ayak onunla kaldı, hain köpek olduğu için. Muhtemelen gitme vakti geldiğinde arabasına atlamaya çalışacaktı.

Neden onun gitme düşüncesi beni bu kadar germişti? Onu bir haftadan biraz daha uzun süredir tanıyordum. Bu neredeyse hiçbir şeydi.

Tüm bu lanet duygular tam da bu yüzden yalnızdım. Onu görmezden gelerek Pontiac'a odaklanmaya çalıştım. Yapacak çok işim vardı,

Daha fazla dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım yoktu. O gittiğinde her şey daha iyi olacaktı. Huzur içinde çalışabilirdim.

Bu yüzden onun çalışma sesinin sadece belli belirsiz farkındaydım. Krikoları indirip -işini bitirmiş olmalıydı- arabaya bindiğinde ve motoru çalıştırdığında bunu aklımdan çıkardım. Ve garajdan çıkarken kesinlikle dikkat etmedim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra geri geldi -saatini not etmemiştim- ve dışarıya park etti. Bu da muhtemelen test sürüşünün iyi geçtiği anlamına geliyordu. Arabası bitmişti. Sonunda gidebilirdi.

İyi oldu. En iyisi buydu.

Koca Ayak, garaja geri döndüğünde onu dostça bir koklamayla karşıladı. Onu sevmek için eğildi ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Evan?"

Ona baktım, midemde bir düğüm oluştu. *Şu vedalaşmayı bir an önce bitirelim. Sonra hayat normale dönebilir.*

Telefonu çaldı ve söylemek üzere olduğu şeyi yarıda kesti. Cebinden çıkardı, ekrana baktığında alnı kırıştı.

"Bekle." Cevaplamak için kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü.

"Baba?"

Sırtıma bir diken battı ve kaslarım gerildi. Bilinçli bir düşünce olmadan, kendimi ona doğru ilerlerken, mesafeyi yavaş adımlarla geçerken buldum.

Yüzü açık garaj kapısına dönük olacak şekilde yer değiştirdi. "Sana zaten söyledim, istifa ediyorum."

"Pes edemezsin," dedi.

Sesi yüksekti; onu net bir şekilde duyabiliyordum. Bu benim işim değildi ve onu dinlememeliydim. Ama kendimi oradan uzaklaşmaya zorlayamadım.

"Evet, yapabilirim," dedi. "Yapabilirim ve yaptım."

"Lanet olası bir haftadır yoksun ve burada işler kaos içinde. Çocuk gibi davranmayı bırak ve işinin başına dön."

"Çocuk gibi davranmıyorum. Kendim için doğru olanı yapıyorum. Bunu kaldıramadığın için üzgünüm."

"Tıpkı lanet olası annen gibisin."

Fiona sertleşti. "Baba, bu hiç adil değil."

"Ailenin işini bırakıp gitmek ve beni ortada bırakmak adil değil. Tanrım, Fiona, şu anda başımda yeterince dert var, bir de burası dağılsın."

"Neden dağılıyor? Hâlâ Simone var. Zaten hiç meşgul değildi; boşluğu doldurmak için bolca zamanı olmalı."

"İkimiz de Simone'un... hemen hemen hiçbir şey için yeterince zeki olmadığını biliyoruz."

Ağzı açık kaldı. "Tanrım, baba. Kendini duyuyor musun? Simone senin... O... Ve sen..."

"Simone için endişelenme. O önemli değil. Şu anda nasıl bir baskı altında olduğumu anlamıyorsun. Sana burada ihtiyacım var."

Durakladı ve aklımdan mide bulandırıcı bir düşünce geçti. Ya geri dönerse?

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi birbirine geçirdim. Elbette babasından hoşlanmamak ve daha da önemlisi ona güvenmemek için kendimce nedenlerim vardı. Ama beni kızdıran şey bu değildi. Neden gittiğinin ayrıntılarını bilmiyordum ama tüm hayatını toplayıp gitmişti. Bu adam en azından sebebin bir parçasıydı. Ve şimdi de onu geri döndürmeye çalışıyordu.

Bunların hiçbiri iyi değildi.

"Eminim büyük bir baskı altındasınızdır," dedi Fiona, sesi buz gibi soğuklaşarak. "Şimdi peşinde kim var? Polisler mi? FBI MI?"

"Fiona," diye tersledi.

"Felix Orman'la yine karanlık işler çevirdiğini biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Bana yalan söyleme baba. Ben ayrılmadan hemen önce ondan bir e-posta almışsın. Onu gördüm."

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Ellerimi yumruk haline getirdim.

"Haklısın, değil. Çünkü artık senin için çalışmıyorum. Bu yüzden Felix'le her ne yapıyorsanız, pisliği kendiniz temizlemek zorunda kalacaksınız."

"Hapse girdiğimi mi görmek istiyorsun?" diye tükürdü. "Bu mudur yani? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?"

"Tabii ki hayır. Ama eğer yaparsan, bu benim hatam olmayacak. Yıllardır seni beladan uzak tutmaya çalışıyorum." Sesi kırılmaya başladı. "Artık bunu yapmayacağım."

Aramayı sonlandırmak için parmağını ekrana bastırdı.

Orada durup ona baktım, hareket edemiyordum. Babasının dişlerini tekmelemek istedim. Ya da onu kollarıma alıp sarılmak.

Belki ikisi de.

Dönüp bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. Kırılmanın, tam da burada, dükkânımda parçalanmanın eşiğindeydi.

Üzerine çullanabilirdim. Onu kollarıma alırdı ve birlikte tutardım.

Ama yapmadım. Bir aptal gibi tereddüt ettim ve bir kalp atışı sonra o an yok oldu.

Omurgasını dikleştirerek burnunu çekti ve gözlerinin altını sildi. Tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Sikeyim.

Birkaç dakika sonra, bir omzundan sarkan sırt çantası ve her iki kolunun altına sıkıştırdığı ev bitkileriyle evimden çıktı. O arabasını toplarken ben de çaresizce-aptalca- onu izledim.

Hareket ettiğimin yarı yarıya farkında olarak dışarı çıktım. Açık olan sürücü kapısının yanında duruyordu.

"İşim bitti, o yüzden yolunuzdan çekiliyorum," dedi, sesi hafifçe titreyerek. "Anlaşmanın sana düşen kısmını fazlasıyla yerine getirdin. Bu yüzden teşekkür ederim."

Başımı salladım. Ağzım hareket etmiyordu, boğazım kapalıydı. Ona bir şey söylemem gerekiyordu ama ne? "Pontiac'la ilgili yardımın için teşekkürler."

Bu kadar mıydı? Söyleyeceğim şey *bu* muydu?

Alt dudağı titredi. "Evet. Sorun değil."

Göğsüm daraldı. Tanrım, çok kızgındım. Babasına.

Luke'a. Hatta Jill'e bile.

Ama en çok kendime kızıyordum. İçimde uğuldayan, beni içten içe büken duygulara kızgındım. Yıllarımı birilerine bağlanmaktan kaçınarak geçirmiştım çünkü b a ş ı m a gelen hep buydu. Belirsizlik ve acı.

Bırak onu, Evan. Bırak onu, her şey unutulup gitsin.

Ben de öyle yaptım.

Arabasına bindi. Ben de içeri girdim.

EVAN

T Göğsümdeki ağrı geçmedi.
Saatler geçti. Pontiac üzerinde çalıştım, sonra gece için
dükkanı kapattım. Akşam yemeğini tek başıma yedim.
An-

Logan'dan bir mesaj aldım, sadece buraya gelip cevap vermediğim için
beni kızdırmaya karar vermediğinden emin olmak için. Televizyon
izledim.

Ve onu özlemedim.

Ama bu kendimi doğru olduğuna ikna edemeyeceğim kadar büyük
bir yalandı. Sadece onu özlemek *istemiyordum*.

Koca Ayak yardımcı olmuyordu. Hain köpeğim akşamı kayıp bir
köpek yavrusu gibi etrafta dolanarak geçirmişti. Şimdi kanepenin karşı
köşesinde kulakları sarkık bir şekilde kıvrılmış oturuyordu.

"Gerçekten mi? Bütün gece orada öylece oturacak mısın?"

Sızlanmaya başladı.

Biramdan bir yudum aldım. "Ne kadardır buradaydı, sekiz gün mü?
Ona bu kadar mı bağlandın?"

Kulakları aşağı sarktı.

"Evet, biliyorum. Ben de öyle sayılırdım."

Bu çok garip bir şeydi. Bir hafta kadar önce hayatıma girmişti ve
ben köpeğim kadar üzgündüm.

Acınası.

Ama bok gibi hissetmeyi hak etmiştim. O üzgündü ve ben de kendi
aptal duygularıma kapılıp bu konuda bir şey yapamamıştım. Nasıl bir
adamdım ben?

Aptalın teki.

Uzun bir nefes aldım. Hâlâ kafam karışık. Bu benim için neden bu
kadar önemliydi? Kızgındı, ne olmuş yani? Onun boktan babası
benim

Sorun.

Ona karşı biraz hıyar gibi davranmış olmama rağmen arkadaş olmuştuk. Bunu itiraf etmekte isteksizdim ama doğruydu. Yolda geçirdiğimiz o saatler hızlı bir dostluk kurmamızı sağlamıştı.

Bu da onu önemseydiğim anlamına geliyordu. Tam olarak kaçınmaya çalıştığım şey. Ve yine de, buradaydım.

"Tamam." Biramı bıraktım ve telefonumu aldım. "Ona mesaj atıp iyi olup olmadığını soracağım."

Başparmaklarım ekranın üzerindeyken tereddüt ettim. Ne söylemeliydim?

Babanın telefonda ne dediğini duydum ve-

Hayır. Sil.

Fiona, keşke

yapsaydım- Hayır.

Tekrar sil.

Yapmadığım için

üzgünüm-

Yine mi hayır? Sil. Benim sorunum neydi?

Sadece iyi misin diye kontrol ediyorum.

Şurada. Yeterince iyi.

Cevabı birkaç dakika sonra geldi. *Evet, ben iyiyim.*

Teşekkürler.

O iyiydi... ki bu iyiydi. Tabii iyi değilse ve bana söylemek istemiyorsa o başka. Ve cevabı bana nerede olduğu ya da ne yaptığı gibi yararlı hiçbir bilgi vermedi. Bu gece kalacak güvenli bir yeri var mıydı? Kasabadan ayrılmış mıydı? Iowa'ya doğru yola çıkmış mıydı? Belki de ona daha spesifik bir şey sormalıydim.

Sikeyim.

Telefonumu yanımdaki kanepeye fırlattım. Şimdi gerçekten aptallık ediyordum.

Biramı bitirdikten sonra, uykunun göz kapaklarımı çekiştirdiğini hissedene kadar televizyon izledim. Sabah kendimi daha iyi -ya da daha az- hissedeceğimi umarak yattım.

KESKİN BİR NEFES ALIŞLA, gözlerimi yatak odamın karanlığında açtım.

Neden uyanıktım?

Uzun bir süre dinledim. Sessizlik. Koca Ayak'ın etrafta dolaştığını bile duymadım. Anlaşılan beni uyandıran şey onu uyandırmamıştı.

Muhtemelen rüya görüyordum.

Ağzım kurumuştı, bu yüzden kalktım ve biraz su almak için mutfığa doğru yürüdüm. Hala Koca Ayak yoktu, bu garipti. Normalde gece kalkarsam, araştırmaya gelirdi.

Soğuk hava çıplak omuzlarımı ve göğsümü fırçaladı. Burası neden bu kadar soğuktu? Pencereyi açık falan mı bırakmıştım?

Bardağı lavaboya koydum ve pencereleri kontrol etmek için oturma odasına gittim. Hepsi kapalıydı ama hâlâ soğuk bir hava akımı hissediyordum. Peki köpeğim neredeydi?

"Kocaayak mı?"

Genellikle benim odamda ve oturma odasındaki köpek yatağında uyumak arasında gidip gelirdi ama onu hiçbir yerde göremedim.

Artan bir endişe duygusuyla ön kapıyı kontrol ettim. Kapalı ve kilitliydi. Boş yatak odası her zamanki gibi kapalıydı, yani orada değildi.

Serin bir hava esintisi tenimde dolaştı ve menteşelerin gıcırtısını duydum.

Arka kapı hafif aralıktı. Dışarı çıkmış olmalı. Bu nasıl oldu?

İnleyerek soğuk gece havasına çıktım. "Kocaayak mı?"

Arka kapının mandalını nasıl çalıştıracakını hep merak etmişimdir. Çok zekiydi.

"Koca Ayak, gel!" diye bağırdım karanlığa. Hiç kaçmadı. Hangi cehennemdeydi?

Boş yatak odasını kontrol etmek üzereydim -her zaman kapıyı kapalı tutardım, ama her ihtimale karşı- o sırada ağaçların arasından gelen keskin bir havlama sesi duydum.

Koca Ayak bana doğru koştu, sonra bir U dönüşü yaptı ve ağaçlara doğru fırladı. Geri döndü, dili ağzından dışarı sarkmış bir şekilde sertçe koşuyordu. Bacaklarımı sıyrıp geçti ve tekrar benden kaçtı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Sanki onu takip etmemi istermiş gibi tekrarladı.

"Sen kim olmaya çalışıyorsun, lanet olası Lassie? Biri kuyuya mı düştü?"

Tekrar ağaçların yanında durdu ve bana baktı.

Bir şey onu çok kızdırmıştı. Onu daha önce hiç böyle davranırken görmemiştim.

"Kocaayak, üzerimde kıyafet yok."

Görünüşe göre bu önemsiz bir ayrıntıydı. Bana doğru koştu, sonra tekrar ağaçlara doğru.

"İyi. Bekle."

Bir çift eşofman ve fanila giymek için içeri girdim. Düğmelerle uğraşmadım, sadece üzerime geçirdim, ayaklarımı bir çift ayakkabının içine soktum ve bir el feneri aldım.

Koca Ayak hâlâ ağaçların arasında beni bekliyordu. Arazim dağın yamacında oldukça uzaktaydı ve kardeşlerimle birlikte toprak bisiklet yollarından oluşan dolambaçlı bir labirent açmıştı. Koca Ayak, patikayla buluşana kadar ormanın içinde hızla ilerledi, sonra yokuş aşağı döndü. Önden koştu, sonra sanki hala onu takip ettiğimden emin olmak istercesine geri döndü.

Hâlâ yarı uykuluydum ama gecenin bir yarısı el fenerinden başka bir şeyim olmadan köpeğimi ormana kadar takip ettiğimi fark etmeye başlamıştım. Pek de akıllıca bir hareket sayılmazdı.

Tekrar önden koştu ve patikadaki bir dönemeçte gözden kayboldu. Işık huzmesi köşedeki bir şeyden parlıyordu. Bir tampona benziyordu.

Bir arabanın burada ne işi vardı?

Koca Ayak, sanki hedefimize ulaştığımızı söylemek istercesine yanına oturmuştu. Arabanın daha büyük bir kısmı görüneneye kadar yaklaştım. İçinde biri mi vardı? Arazime kim araba bırakmış olabilirdi ki?

Bekle. Bu Fiona'nın arabasıydı.

Korku içimde şimşek gibi çaktı. Arabası neden buradaydı? İçinde miydi? El fenerini arka cama doğru tutarak koştum ama arabası tıka basa doluydu. Hiçbir şey göremiyordum.

Arabasının burada olmasının en kötü nedenlerini düşünerek aceleyle sürücü tarafına geçtim ve ışığı camdan içeri tuttum.

Çılgılık atarak doğruldu ve gözlerini ışık huzmesinden korumak için kolunu kaldırdı.

"Fiona. Benim."

Gözlerini kırıştıtarak kilidi kurcaladı ve kapıyı açtı. "Evan? Ne yapıyorsun sen? Ödümü kopardın." "Ne mi yapıyorum? *Sen* ne yapıyorsun?"

"Senin bir katil olduğunu sanıyordum."

"Ben lanet bir katil değilim. Neden buradasın? Arabanda mı uyuyorsun?"

Battaniyenin kenarlarını omuzlarına daha sıkı doladı. "Belki."

"Neden? Burası buz gibi."

Dışleri birbirine çarpıyordu. "Evet, bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim."

Ona baktım, içimde derinlerde bir yerde ilkel bir içgüdü canlandı.

Onu koruyun. Onu güvende tut.

Bunun nereden geldiği ya da koruma dürtüsünün neden birdenbire bu kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun ne anlama geldiğiyle daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Şimdilik üşüyordu ve uyumak için güvenli bir yere ihtiyacı vardı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Hadi ama."

Battaniyesini düzeltti ve dışarı tırmanmaya başladı. İtiraz edemedi onu kaldırdım -bir kolunu arkasına, diğerini dizlerinin arkasına koydum- ve arabanın kapısını kapatmak için ayaklarını kullandım.

"Yürüye biliri

m." "Hayır."

Neyse ki itiraz etmedi. Sadece kolunu omuzlarıma doladı ve battaniyesini çenesine yaklaştırdı. Titriyordu. Bahardı ama dağlarda bahar hâlâ kar anlamına gelebilirdi. Ve bu kesinlikle soğuk geceler demekti.

Onu evime kadar taşıdım, Koca Ayak da yanımda tırıs gidiyordu. Onun orada olduğunu nereden biliyordu? Çılgın köpek.

Yürürken çam iğneleri ayaklarımin altında çıtırdadı. Fiona hiçbir şey söylemedi, sadece kollarımda titredi.

Eve vardık ve onu arka kapıdan içeri aldım. Koca Ayak'ın nasıl dışarı çıktığını daha sonra çözmem gerekecekti. Şimdilik onu ısıtmam gerekiyordu.

Onu güvende tut.

Onu kanepeye bırakacakmışım gibi bile yapmadım. Onu doğruca yatak odama götürdüm ve yatağa yatırdım. Kocaayak da yanına uzandı.

Battaniyeyi göğsüne bastırdı ve alt dudağı titredi. "Teşekkür ederim."

Kendimi yatağın kenarına, onun yanına bıraktım ve perçemlerini gözlerinin önünden nazikçe çektim. "İyi misin?"

"Evet. Hayır." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Arabamda uyumak temelde hayatımın nasıl gittiğini gösteriyor, yani bu da var. Ama şu anda sadece üşüyorum ve çok yorgunum."

"Bunu sabah konuşabiliriz." Başını salladı. "Tamam."

Elimi onunkinin üzerine koydum ve soğuk tenini hissettim. "Hadi seni ısıtalım."

Battaniyeyi bıraktı ve benim yorganımın altına girdi. Ayakkabılarımı çıkardım ve pazen gömleğimi sıyırdım, sonra onunla birlikte yatağa girdim. Başını genelde kullandığım yastığa koyarak kıvrıldı ama ben ona izin verdim.

Hâlâ üşüdüğünü söyleyebilirim. Onu çabucak ısıtmanın bir yolu vardı. Ben. Vücudum bir fırın gibi ısı pompalıyordu.

En son aynı yatağı paylaştığımız zamanın anıları aklımdan geçti. Uyandığımda o üzerime yayılmış, elim kışının yanaklarında geziniyordu. Şimdi ona dokunursam, sadece ısınmasına yardım etmek için bile olsa, neye uyanırdım?

Ama üzerinde küçük bir atlet ve şort yoktu. Büyük bir sweatshirt ve polar pijama pantolonuna gömülmüştü.

Bu iyi olur.

"Buraya gel," dedim, ona doğru uzanarak. "Daha hızlı ısınırsın."

Onu nazikçe kendime doğru çektiğimde itiraz etmedi. Sadece başını göğsüme yasladı ve bir kolumu ona dolamama izin verdi. Birkaç saniye içinde vücudu gevşemeye başladı, son titremeleri de azaldı.

"Vay canına, sıcacıksın," diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapatırken onun kokusunu içime çektim. "Evet."

Yavaş nefesi benimkiyle eşleşti ve garip bir düşünce bilincimin sınırlarını zorladı. Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

FİONA

M Gözlerim hâlâ ağırdı ama kırpıştırarak açtım. Bir an için nerede olduğumu hatırlayamadım.

Doğru, Evan'ın evi. Beni evimde uyurken bulmuştu. ve beni evine geri getirdi. Neye baktığımı merak ederek tekrar gözlerimi kırptım.

Ve neden yastık dışında bir şeyin üzerinde yatıyormuşum gibi hissediyordum? Tekrar.

Yanağıma değen gergin bir ten ve hafif bir saç gıdıklaması. Ve tam yüzümün önünde-

Aman Tanrım.

Yanağıma Evan'ın karın kaslarına dayanmış yatıyordum, sabahki ereksiyonunun muhteşem şişkinliği gözlerimin önündeydi.

Tanrıya şükür üzerinde eşofman vardı, ama örtüler gitmişti ve o muhteşem sabah odunu yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bu açıdan, neredeyse ona bakıyordum. Sanki bir dağın eteklerinde durmuş, saf ihtişamı seyrediyor gibiydim.

Ayrıca not: Evan'ın karın kasları da göğsü kadar iyi bir yastık oldu.

Otel *odasındaki* garipliklerin tekrarını yaşamadan önce -lütfen *bana* yine *üzerine salyama akıtmadığımı söyleyin*- ayağa kalktım. Yatağın tamamı bir felaketti. Geceyi tamamen -ya da Evan'ın durumunda çoğunlukla- giyinik halde uyumadan, vahşi maymun seksi yaparak geçirmişiz gibi görünüyordu. Yatağın çaprazına yayılmıştı, başı bir köşede, ayakları diğer köşedeydi. Ben de bir şekilde ona dik bir şekilde uzanmış, karın kaslarını yastık olarak kullanıyordum.

Ağzımın kenarını sildim. Kuru. Şükürler olsun.

Gözlerim gövdesine takıldı. Gömlek giymiyordu, geniş göğsü ve belirgin karın kasları tam teşhir halindeydi. Teni altın sarısı kahverengiydi ve tüm bu sert kaslara karşı sıkıydı. Pantolonunun altında küçük bir kıl izi vardı ve henüz uyanmadığı için çok mutluydum; kendimi aptal durumuna düşürmeden bu nefis manzarayı seyretme şansım vardı.

"Günaydın," diye mırıldandı. Boş ver.

"Merhaba." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

"Yine mi yaptık?" diye sordu, ses tonunda bir parça eğlence vardı.

Dağınık yatağın etrafına bakındım. "Yaptık. Ve görünüşe göre iyi bir yastık yapıyorsun."

Ağzı uykulu bir gülümsemeyle seğirdi ve bu o kadar tatlıydı ki burada ölebileceğimi düşündüm.

Bunu mahvetmek istemedim, bu yüzden içim erimiyormuş gibi davrandım. Başparmağımı banyoya doğru salladım. "Ben sadece..."

"Evet, önce sen."

Ayağa kalktım ve banyoya gittim. Aynadaki yansıمامı görünce irkildim. Makyajımla uyumuştum. Dün gece kasabadaki bir kafenin tuvaletini kullanmış, sonra da uyuyabilmek için park edecek bir yer bulmak üzere buraya dönmüştüm. Ama yüzümü yıkamamıştım. Şimdi gözlerimin altında beni bir striptizcinin bekârlığa veda partisinde tekila içmişim gibi gösteren koyu lekeler vardı.

Pek iyi görünmüyor.

Yüzümü yıkadım, savaş boyalarım olmadan kendimi tamamen çıplak hissediyordum. Ama çantam arabamdaydı ve gece uyumak için güvenli bir yer olacağını umarak ormanın içine park etmişim.

Dışarı çıktığımda Evan, Koca Ayak'la dışarıdaydı. Mutfığa girdim, kahve koydum ve kahvaltı malzemeleri için buzdolabını karıştırdım. Oldukça seyrekti. Yemek yemeyi çok seven bir adam için fazla bir şey bulundurmuyordu. Sadece temel şeyler. En azından yumurta ve peyniri vardı, ben de hızlıca bir yemek hazırlamaya koyuldum.

Bugün müzikle yüzleşmem gerektiğini hissettim. Bunu tok karnına yapmak daha iyi.

Evan bir tişört ve eşofman giymiş olarak içeri geri geldi. Sasquatch'e yemeğini getirdi, sonra da ikimize birer fincan kahve koydu. Yumurtaları tabağa koydum ve masaya getirdim.

"Teşekkürler," dedi.

Onun karşısına oturdum. "En azından bunu yapabilirim."

Kahvaltımıza dalarken başka bir şey söylemedi. Yemeğimi yerken ne söyleyeceğimi düşündüm. Arabamda uyumak zorunda kaldığım gerçeğinden pek de gurur duymuyordum. Evan'ın beni orada bulması oldukça utanç vericiydi.

Sonunda sessizliği bozdu. "Bana söyleyecek misin, yoksa benim mi sormam gerekiyor?"

"Neden arabamda uyuyordum?" Bir kez başını salladı.

Çatalımla oynadım. "Nereden başlayacağım ki?"

"Başlangıca ne dersin?"

"Başlangıç. Tamam." Çatalımı yere bıraktım ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Neredeyse babamın garajında büyüdüm. Annem ben küçükken terk etmiş, bu yüzden orada çok zaman geçirdim. Çocukken dükkanının suç faaliyetlerine paravan olduğunu bilmiyordum. Araba hırsızlığı çetesinin bir parçasıydı ve garajını bir tamirhane olarak kullanıyordu."

"Kahretsin," dedi.

"Evet. Sonra birlikte çalıştığı bazı insanlar yakalandı. Bir şekilde başını belaya sokmaktan kurtuldu ama ona durması gerektiğini söyledim. Aslında durması için yalvardım. Sahip olduğum tek şey oydu; annem dışında başka bir ailem yok ama o da... karmaşık. Her neyse, kabul etti. Aslında söz verdi."

Evan sessiz kaldı, o viski kahvesi gözleriyle beni izliyordu.

"Sözünü tutacağına tam olarak inandığımı sanmıyorum. Lisedeyken onun için çalışmaya başlamamı istedi ve ben de bunun işlere göz kulak olmam için iyi bir yol olacağını düşündüm. Etrafında olursam temiz kalacağını düşündüm. Birkaç yıl sonra liseden mezun oldum ve üniversiteye gitmek istedim. O kabul etmedi. Sanırım sonsuza kadar onun için çalışmamı istiyordu ve okul masraflarımı karşılamama yardım edemeyeceğini iddia ediyordu. Yine de gitmek istiyordum, bu yüzden ödemek için dağ gibi öğrenci borcu aldım. Ve hala babam için çalışıyordum. O gerçekten

bırakayım.

"Özellikle diplomamı aldıktan sonra birçok kez başka bir iş yapmayı düşündüm. Hatta bir keresinde farklı bir işe girdim ama sonunda geri döndüm. Ve çok şeye katlandım. Bana karşı biraz kötüydü ve bana neredeyse hiç ödeme yapmıyordu. Bu kadar uzun süre kalmam aptalcaydı."

"Aptalca değildi," dedi Evan sessizce.

Omuz silktim. "Her neyse, bu k o n u y l a ilgili görünmeyebilir ama sadede geliyorum. Arkadaşım Simone da orada çalışıyordu. Babalarımız

Gençken arkadaşlık ama biz lisedeyken babası öldü. Sanırım babam ona göz kulak olması gerektiğini hissetti.

-Ya da ben böyle düşünürdüm. Ona bir iş verdi ve ben de onu en iyi arkadaşım olarak gördüm, çünkü birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanıyorduk. Gerçi şimdi geriye dönüp baktığımda, o benim için hiçbir zaman arkadaş olmamıştı.

"Babamla buraya geldiğimizde, sana çalıntı bir araba sattığını söylediğinde, sözünü tutmadığından şüphelendim. İnkâr etti ama sonra Felix Orman adında biriyle e-posta yazıştığını gördüm. Felix onun suç günlerinden kalmaydı. O her türlü kötü haber-gerçekten korkutucu. Yasadışı bir şey yapmadığı sürece babamın onunla iletişim kurması için hiçbir neden yoktu."

"Bunu ona sordun mu?"

"Hemen değil o zaman. Fırsatım olmadı. Çünkü o zaman babamın sözde en iyi arkadaşım Simone ile yattığını öğrendim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

"Biliyorum. Kulağa geldiği kadar iğrenç. Onu küçüklüğünden beri tanıyor ve hala..." Ürperdim. "Onun evindeydim ve onları duydum... bilirsin işte. Orada kimin olduğunu bilmiyordum. Yıllar boyunca pek çok kadınla birlikte oldu. Ama sonra Simone aşağı indi."

"Tanrım."

"O gün oradan ayrıldım ve bu yüzden Walt Browning'den Pontiac'ı almana yardım etmek için o saçma planı yaptım, böylece arabamı tamir etmek için senin dükkanını kullanabilecektim. Orada bir gün daha kalamazdım. Simone oda arkadaşımdı ve ben de babam için çalışıyordum. Eğer kalsaydım onları her gün görmek zorunda kalacaktım."

"Ben de giderdim."

Anladığı için minnettar bir şekilde gözlerine baktım. "Teşekkür ederim. Arabamı toplayıp gittiğimden beri kendimi milyonlarca kez ikinci kez tahmin ettim. Ama aynı zamanda, nasıl kalabilirdim ki?"

"Yapamazsın."

"Hayır. O zaman ne olduğunu biliyorsun. Bir şekilde seni çılgın bir yolculuğa ikna ettim. Pontiac'ı aldık, buraya döndük ve arabamın sadece yeni bir debriyaja değil, yeni bir şanzımana da ihtiyacı olduğunu öğrendim. Bu da beni neden arabamda uyuduğuma götürüyor."

"Ve bunun nedeni..."

"Beş parasızım." Ellerimi avuç içlerim yukarı bakacak şekilde açtım. "Ayrıldığımda para içinde yüzmüyordum. Öğrenci borçlarımın altından kalkmaya çalışıyordum ve babam cimrinin tekiydi, diğer çalışanlarının kıskanmasını ya da kendisini adam kayırmakla suçlamasını istemediğini söyleyerek bana neredeyse hiç ödeme yapmıyordu. Gerçekten, sanırım sadece benden faydalanıyordu."

Evan homurdandı ve doğrudan merkezime bir sıcaklık sarsıntısı gönderdi. Görmezden gelmeye çalışarak sandalyemde kıpırdandım.

"İşte şimdi buradayım. Önümüzdeki birkaç gün karnımı zor doyuracak kadar param var, bu yüzden bir süre arabamda uyuyabileceğimi düşündüm."

"Neden bana burada kalıp kalamayacağını sormadın?"

Omuz silktim. "Zaten anlaştığımızdan daha uzun süre dükkânını kullanmama katlandın ve kanepende uyumama izin verdin. Senden başka bir şey istemek istemedim."

"Artık arabanda uyumak yok."

Tartışmaya bile çalışmadım. "Evet, gecenin yarısı için bile olsa berbattı."

"Burada istediğin kadar kalabilirsin. Temizleyebileceğimiz fazladan bir odam var. Artık sadece pislik dolu."

Midemdeki küçük hayal kırıklığı çok aptalcaydı. Ne yapacağını sanıyordum ki, her gece onunla birlikte yatağını dağıtmama izin vereceğini mi? Belli ki etmeyecekti.

"Kanepe iyi. Rahat." Çatalımı elime aldım ve son yumurtalarımı ittim. "Dışarıda olduğumu nereden biliyordun?"

"Kocaayak seni buldu."

"Gerçekten mi?"

"Evet, biraz su almak için kalktım ve arka kapıdan kaçmayı başarmıştı. Senin orada olduğunu nasıl bildiği ise başka bir soru."

"O çok iyi bir çocuk."

Evan'ın ağzı yine o gülümseme ifadesiyle seğirdi.

"İyi haber şu ki, düşünmek için biraz zamanım oldu ve yeni bir plan yaptım."

"O da ne?"

"Bir süre daha Tilikum'da kalacağım. Geçici bir iş bulabilirim, biraz para biriktiririm ve arabamda uyumamı gerektirmeyecek daha iyi bir pozisyona geldiğimde Iowa'daki annemin yanına giderim."

Kaşları çatıldı ve keşke ne düşündüğünü bilseydim dedim. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Birkaç ay, belki? Bunların kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama babama geri dönemem. Ve burada, en azından ondan biraz uzakta olduğumu hissediyorum."

"Kulağa çılgınca gelmiyor. Peki ya annen? Hemen gelmeyeceğini biliyor mu?"

Tabağıma baktım. "Aslında onu henüz aramadım." "Aramadın mı?"

"Hayır. Annemle işler biraz karışık. Ve ona tam olarak ne zaman geleceğimi söyleyebilmek istedim. Pontiac'ı almaya gidip arabamı tamir etmenin ne kadar süreceğini bilmediğim için bekledim."

"Ama senin gelmene bir şey demeyecek mi?"

"Evet, tabii ki," dedim, planımda küçük delikler açmaya çalışan şüphe iğnesini görmezden gelerek. "O benim annem."

Uzun bir süre bana baktı, sanki bana inandığından emin değilmiş gibiydi. "Yani şimdi ihtiyacın olan şey bir iş."

"Evet."

"Seni işe alacağım."

Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey çıkmadı. Uzun bir süre ona bakakaldım. "Bekle, az önce ne dedin sen?"

"Sana bir iş vereceğim. Eğer istiyorsan. Benim için çalışmaktan nefret edeceğinden eminim ama geçici bir işse..."

"Yalnız çalışmayı sevdiğini sanıyordum."

"Evet, ama sanırım bir istisna yapabilirim. Ayrıca belli ki yardıma ihtiyacım var."

O viski gözlerindeki mizah beni benden alıyordu. O kadar nadir gülümserdi ki, gülümsediğinde yaz güneşinin tadını çıkarıyormuş gibi hissederdim.

"Tamam. Kabul ediyorum. Ancak bilmeniz gereken bir şey var ve bu teklifinizi geri çekmek istemenize neden olursa bunu tamamen anlarım."

"Ne?"

Alt dudağımı kemirdim. "Luke Haven da bana bir iş teklif etti."

Çenesi gerildi ama hakkını yemeyelim, patlamadı. "Öyle mi yaptı?"

"Dün lokantada bana bahsettiği bir diğer konu da buydu. Bunu beklemiyordum, bu yüzden ona düşüneceğimi söyledim. Sonra kardeşleriniz geldi ve o da gitti. Ama ona hayır diyeceğim."

Yavaş bir nefes alarak bakışlarını başka yöne çevirdi. "Eğer daha iyi bir işse..." "Hayır. Daha iyi olsa bile burada seninle olmayı tercih ederim."

Gözlerimiz buluştu ve kalbim kaburgalarımın arkasında çırpındı.
Daha önce bu kadar doğru bir cümle kurduğumu sanmıyordum.
Burada seninle olmayı tercih ederim.

FİONA

W Yeni bir plan yapılmış, iş güvence altına alınmış ve kalacak bir yer bulunmuşken -en azından şimdilik; misafirliğimi fazla uzatmak istemiyordum- sonunda işler yoluna girmeye başlamıştı.

Banka hesabım henüz ikna olmamıştı ama bunun değişmesi uzun sürmeyecekti.

Evan ve ben arabama doğru yürüdük ve arabayı onun evine geri götürdük. Eşyalarımı içeri taşıırken Koca Ayak etrafta koşuşturup bir şeyleri kokladı ve sonunda gizemli boş yatak odasını görebildim.

Anti-klimaktikti. Çoğunlukla sadece kutular. Depo olarak kullanmış.

Gerçi o kutulara yan gözle bakması, içlerinde ne olduğunu merak etmeme neden oldu.

Tilikum'daki geçici ikametimle ilgili her şey aşağı yukarı belirsiz olduğu için -ne kadar kalacağım, kendi yerimi ne zaman bulacağım- eşyalarımın çoğunu boş yatak odasına yığdık. Orayı boşaltmayı ve benim için bir yatak koymayı teklif etti, ama ben kanepeyle idare edebileceğimi söyledim.

Her gece onunla yatmama izin vereceğini ummuyordum. Bu hiç mantıklı olmazdı. Karşı cinsten oda arkadaşları sebepsiz yere aynı yatağı paylaşmazlar.

Tamam, olabileceğini umuyordum ama şansın sıfır olduğunu da biliyordum.

Sonraki birkaç saati onun işine ve benim yeni, oldukça hazırlıksız işime odaklanarak geçirdik. Ona babam için yaptıklarından bahsettim - aşağı yukarı her şeyden - ve yardım etmemi istediği şeyler üzerinde çalıştık. Bu onun için hızlandırılmış bir kursa dönüştü.

zar zor çözülebilen bir organizasyon sistemi vardı ve ben de ofisinin elden geçirilmesi gerektiğine karar verdim.

Beni yalnız bıraktı ve dükkâna gitti. Evrak yığınlarını ve gelişigüzel toplanmış ofis malzemelerini ayıkladım, Evan'ın aletlerinin sesi ve arka plandaki ağır met- al müziğiyle kaostan bir düzen yarattım.

Son zamanlarda geçirdiğim en iyi iş günüydü... belki de hiç.

Evan ofis kapısında belirdiğinde zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Elleri kirliydi, saçları biraz dağınıktı ve tişörtüyle kot pantolonunu sanki sadece onu seksi göstermek için icat edilmiş gibi doldurmuştu.

"Geç oluyor," dedi. "Aç mısın?"

Sanki bir işaretmiş gibi karnım guruldamaya başladı. "Açlıktan ölüyorum."

"Kasabaya gidip bir şeyler almayı düşünüyordum. Sen de gelmek ister misin? Ben ısmarlıyorum."

Ona gülümsedim. "Kulağa harika geliyor."

Evin bulunduğu yöne doğru başını salladı. "Önce bir duş almam lazım." Oh Tanrım. Evan duşta.

Hafızamdan silmeye çalışarak hızla gözümü kaçırdım.

Dur, Fiona. Aklından bile geçirme.

"Harika," dedim. "Şunları bitireyim ve gitmeye hazır olayım."

Başını salladı ve gitti. Uzun bir nefes aldım.

Hormonlarımı kontrol altına almam gerekiyordu. Evan ve ben arkadaş olmuş muyduk? Evet, kesinlikle öyle olduğumuzu söyleyebilirim. Bir yatakta birkaç rahat ve aynı zamanda garip geceyi birlikte paylaşmış mıydık? Evet, bunu da yapmıştık. Ama onu görmenin bile beni kibrit gibi yakmasına rağmen aramızda cinsel bir şey yoktu. Ayrıca, artık onun için çalışıyordum. Onun evinde uyumak, evet. *Onunla* yatmak, kesinlikle değil. Bazı sınırları korumam gerekiyordu, aksi takdirde kendimi her türlü belanın içinde bulacaktım.

Yeni duş almış bir Evan'ın arkasında motosiklete binmek kararlılığımı korumanın en iyi yolu değildi. Hormonlarım onun yakınlığı karşısında dans edip şarkı söylüyor, dikkatimi onun ne kadar ateşli görüldüğüne odaklıyordu

Deri ceketinin içinde kollarımı beline dolayıp tutunmanın ne kadar iyi hissettirdiğini.

Ve gerçekten, yolculuğun tadını çıkarmanın ne zararı vardı?

Kasabaya doğru sürdük ve Caboose adlı bir restoranın önüne park etti. İçeride bizi bir gürültü uğultusu ve kötü yemeklerin çekici kokusu karşıladı. Mekan çok güzeldi, demiryolu işaretleri ve maket trenlerle süslenmişti.

Evan bar alanına doğru ilerledi ama açık masalardan birine gelmeden önce durakladı. "Kardeşim burada."

Ses tonundan bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadım. "Hangi kardeş?"

"Asher. Gel hadi."

Burada olduğunu öğrendiğimde Evan'ın kardeşi Asher'ı kolayca seçtim. Benzer koyu renk yüz hatlarına sahipti ama ifadesi biraz daha yumuşaktı. İçimden bir ses bunun yanındaki güzel sarışın kadınla çok ilgili olduğunu söylüyordu. Kolunu kadının sandalyesinin arkasına dolamıştı ve saçlarını koklamak için yakınına eğilmişti. Kadın ona doğru döndü ve adamın bakışlarında öyle bir şefkat ve arzu karışımı vardı ki göğsümde bir ağrı hissetmeme neden oldu. *Vay canına. Dünya kadınları, kendinize size böyle bakan bir erkek bulun.*

Asher Bailey kız arkadaşına bakıyor.

Masada onlarla birlikte başka bir kadın daha oturuyordu. Muhteşem kıvılcık saçları vardı ve siyah bir tişört ile dar kot pantolon ve kiraz kırmızısı topuklu ayakkabı giymişti. Küçük bir pipetle içkisini karıştırıyor, gözleri sıkılmış gibi geziniyordu. Ya da belki karşısındaki mutlu çifti görmezden gelmeye çalışıyordu.

Masalarının yanında durduk ve üçü de Evan'ı gördüklerine şaşırmış görünüyorlardı. Ya da belki de şaşkınlıkları benim içindi. Bunu söylemek zordu.

"Hey, dostum," dedi Asher.

"Bu Fiona," dedi Evan. Sanki bilmeleri gereken tek şey ilk adımmış gibi orada durdu. "Kardeşim Asher, nişanlısı Grace ve bu da Cara."

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Grace. "Bize katılmak ister misiniz?"

Teklifi beni biraz mutlu etti. Onlara katılmak istiyordum. Asher'ın diğer kardeşleriyle konuşmak oldukça güzeldi ve ailesinden daha fazla kişiyle tanışma şansı kulağa eğlenceli geliyordu. Evan'a baktım ama yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu.

Belki de öyleydi. Kaşlarını çatmıyordu. Bu muhtemelen olumlu bir cevaptı.

"Sakıncası olmadığına eminseniz,"

dedim. "Hiç de değil," dedi Grace.

Cara beni daha iyi görebilmek için koltuğunda döndü ve parmağıyla dudaklarına dokundu. "Kesinlikle postayla sipariş edilmiş bir gelin değil."

"Ne?" Ben sordum.

"Otostopçu da olabilirdi ama ben öyle bir izlenim edinmedim," diye devam etti Cara, beni dikkatle inceleyerek. "Ormanda kaybolmak hiç mantıklı gelmedi. Sıkıcı olsa da ben paramı üniversiteden bir arkadaşaya yatırırdım ama yatılı köpek bakıcısını da göz ardı etmiyorum."

Yerimize otururken Evan'a baktım ama o da ne dediğini anlamamış gibi omuz silkti.

"Söylentilerden herhangi birinin doğru olmasını gerçekten bekliyor muydun?" Grace sordu.

"Asla bilemezsin," dedi Cara. "Bazen çok yakın oluyorlar."

"Söylentiler mi?" Ben sordum.

"Özür dilerim," dedi Grace. "Buralarda insanlar hikâye anlatmayı sever." "Ve bununla tüm kasabanın profesyonel hikayecilerle dolu olduğunu kastediyor.

dedikodular," dedi Cara. "Bir kez alıştığınızda, aslında oldukça eğlenceli oluyor."

"İnsanlar benim Evan'ın posta siparişi gelini olduğumu mu düşünüyor?" diye sordum. Evan inledi.

"Katılıyorum, çok klişe," dedi Cara. "Peki senin hikâyen ne?"

"Belki de önce bir içki içmesine izin vermeliyiz," dedi Grace.

"Sorun değil," dedim. "Kısacası, berbat bir aile-iş durumundan kaçmak için çılgınca bir plan yaptım ama işler pek de planladığım gibi gitmedi. İşte buradayım."

Cara'nın kaşları kalktı. "Bu söylentilerden çok daha ilginç. Kâbus gibi bir kulübede en düşünceli Bailey ile kalmayı daha iyi bir seçenek haline getirecek kadar berbat olan neydi?"

Güldüm. "O kadar da kötü değil. Babam için çalışıyordum, zaten o kadar da iyi bir iş değildi ama ayrılmamı zorlaştırdı. Babam eskiden yasal olmayan işlerle uğraşırdı. Bir keresinde neredeyse yakalanıyordu ve ondan sonra yasal kalacağına söz verdi. Ama suç günlerinden kalma o ürkütücü adamla tekrar çalışmaya başladığını öğrendim."

"Bu hiç iyi değil," dedi Grace.

"Hayır, gerçekten iyi değil. Sonra en iyi arkadaşımınla yattığını öğrendim."

"Bekle," dedi Cara, elini kaldırarak. İçkisini yere bıraktı. "Baban en iyi arkadaşını mı beceriyordu?"

Burnumu kıvırdım. "Evet. Hatta duydum... boş ver. Bu iğrenç."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi ağzı bir karış açık kaldı.

"Gerçekten neyin berbat olduğunu bilmek ister misin?" Neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyordum. Bu insanlarla daha yeni tanışmıştım ama duracak gibi değildim. "İkisi de bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyor gibiydi. Sanırım ikisi de yetişkin ama yine de. Adam onu küçüklüğünden beri tanıyor ve babasıyla arkadaş. Sadece birlikte olmaları da değil, aylardır bu konuda bana yalan söylüyorlardı. Eski pislik sevgilisiyle takıldığına inanmama izin verdi çünkü bu iyi bir kılıftı."

"Adı ne?" Cara monoton bir ses tonuyla sordu.

Grace masanın öbür ucuna uzandı ve elini Cara'nınkinin üzerine koydu. "Sakin ol, tatlım."

"Bana onun kim olduğunu söyle ki lanet hayatını yakabileyim."

Telaşla Cara'ya göz kırptım. "Sorun değil, kimsenin onun hayatını yakmasına ihtiyacım yok."

"Simone bilmem ne," dedi Evan, sesi rahattı. "Soyadını bilmiyorum ama Gallagher Auto için çalışıyor. Bu onu bulmak için yeterli olacaktır."

Cara Evan'a kötü niyetle karışık bir gülümseme verdi. "Oh, onu bulacağım."

"Bu konuda endişelenmeme gerek var mı?"

Evan omuz silkti. "Muhtemelen."

"Hayır," dedi Grace. "Çünkü Cara hiçbir şey yapmayacak." "Evet, yapacağım."

Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. "Aslında onun başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

Cara, "Aman Tanrım, Grace, o kadar iyi ki, çok sevimli," dedi. "Onun için birinin hayatını mahvedemez miyim?"

"Belki de onu Stitch and Sip'e davet etmeliyiz."

Cara içkisinden bir yudum aldı. "Tamam. Onu yavaşça Stitch ve Bitch hanımlarla birlikte Tilikum'un hayatına katabiliriz. Bu o kadar eğlenceli değil ama belki de daha sağlıklı bir seçenektir."

"Sanırım öyle," dedi Grace gülümseyerek. "Stitch and Sip bizim haftalık tığ işi ve örgü grubumuz. Barmenimiz katılana kadar yudum kısmı çay anlamına geliyordu."

"Çok nazıksınız ama ben örgü örmeyi ya da tığ işi yapmayı bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi Grace. "Cara da öyle."

"Aynı fikirde değilim, benim canlı tropikal balığım. Bana tığ işi yapmayı sen öğrettin."

Grace onaylarcasına başını eğdi. "Başka şekilde ifade edeyim. Cara tığ işi yapabiliyor ama bu işte berbat ve hâlâ mutlu bir Stitch and Sip üyesi."

Cara gözlerini devirdi. "Alınırdım ama haksız değilsin." Grace, "D e m e k istediğim, her halükarda gelebilirsiniz," dedi. "Bu eğlenceli bir

Grup. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız."

Gözlerim aniden yaşlarla doldu ve teşekkür etmeye çalışırken boğazım düğümlendi. Bakışlarımı kaçırarak dudağımı ısırdım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Bu ani duygu patlamasının nereden geldiğini anlamamıştım.

"Özür dilerim." Burnumu çektim. "Çok nazıksınız. Gelmeyi çok isterim." "Güzel," dedi Grace parlak bir sesle. "Pazartesi geceleri Knotty'de

Örücü. Detayları size mesaj atabilirim."

İçecek ve yiyecek sipariş ettik ve her şey hızlı bir şekilde çıktı. Çizburgerim harikaydı ve soğan halkaları muhteşemdi. Evan ve kardeşi arabalar hakkında boş boş sohbet ettikten sonra ikisinin de yakın zamanda izlediği bir MMA dövüşüne geçtiler.

"Evan senin Asher'ın nişanlısı olduğunu mu söyledi?" Grace'e sordum.

Gülümsedi ve yüzüğüne baktı. "Evet. Düğün yakında."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Gerçekten çok heyecanlıyım."

"Tarihin gelmiş geçmiş en güzel düğünü olacak." Cara telefonunu çıkardı. "Grace'in gelinliğinin fotoğrafı yok ama nedimelerin giydikleri bunlar."

Cara bana muhteşem soluk mavi bir elbisenin fotoğrafını gösterdi. Ayrıca pasta tasarımının, buketlerin ve resepsiyon dekoru için fikirlerinin fotoğraflarını da gösterdi. Düğün Grace'in ailesinin şarap imalathanesinde olacaktı ve bana onun da fotoğraflarını gösterdiler.

Birkaç kızla düğün konuşmak eğlenceliydi. Gittiğim tek düğün, babam için çalışan bir tamircinin düğünüydü. O da

Birinin arka bahçesindeydik ve barbekü ile bira ikram etmişlerdi.

"Vay anasını Fiona, onu gerçekten mağarasından çıkardın." Logan elinde bir birayla masamıza geldi. "Bu hafta zaten insan içine çıkmadın mı Evan? Kendini iyi hissediyor musun?"

"Sen bir aptalsın," dedi Evan.

"Bu çok hafif bir ifade," dedi Cara.

Logan ona ters ters baktı ve Asher'ın yanındaki koltuğa oturdu. "Her neyse, çilekli çılgın kek."

"Buraya gelmek onun fikriydi," dedim. "Ama sanırım yalnız kurt bile arada bir ortaya çıkmak zorunda."

"Doğru. Gram'la tanıştın mı?" Logan sordu.

"Büyükanne mi? Büyükanen mi? Hayır, tanışmadım."

"Huh." Birasından bir yudum aldı. "Kurt dedin, ben de bunu büyükannemden aldığını düşündüm."

Evan kaşlarını çatarak bana baktı. İçim kıpır kıpır oldu ve elimi masanın altından onun kalçasına doğru kaydırmak için garip bir istek duydum.

"Bir bira daha ister misin?" diye sordu.

"Ne?" Gözlerinin içine mi bakıyordum? Tanrım, ne kadar utanç vericiydi. "Hayır, sanırım şimdilik böyle iyiyim."

Başıyla kısa bir selam verdikten sonra kalktı ve bara gitti.

Bir masa dolusu insanın önünde o kısa bakış beni hipnotize etmemiş gibi davranarak yerimde kıpırdandım. Farklı koşullar altında muhtemelen bir bira daha içerdim ama şu anda yetilerimi -ve engellemelerimi- sağlam tutmam gerekiyordu.

Aksi takdirde çok aptalca bir şey yapacaktım.

Grace ve Cara bakışlarını paylaştılar. Bakışlarımı kaçırarak perçemlerimi gözlerimden uzaklaştırdım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Gerçekten çok sevimli, değil mi?" dedi Cara Grace'e. "Onu evlat edinebilir miyiz?"

"Hmm, bir yetişkin nasıl evlat edinilir?" Grace sordu, ses tonu bunun tamamen normal bir soru olduğunu gösteriyordu.

"Sadece bir evlat edinme anlaşması yazacağız. Kalem var mı?"

Grace çantasından bir kalem çıkardı ve Cara'ya uzattı.

Önüne bir peçete koydu ve yazmaya başladı. "Teşekkür ederim, boo. Fiona, seni evlat ediniyoruz diye soyadını değiştirmek zorunda değilsin, özellikle de Grace ve benim için ortak bir soyadı fikrim masadan kalkmışken."

"Ortak soyadı mı?" Ben sordum.

"Grace'in Asher'la evliliği hala... *havada kalmış* diyelim... cinsiyetsiz bir evlilikle lezbiyen olmayan platonik hayat arkadaşı olmamızı önerdim, bu durumda Grace'in soyadını almaktan memnuniyet duyardım. Cara Miles kulağa mükemmel geliyor. Ne yazık ki oradaki sevgilim Asher'la evleniyor -ki bu beni yanlış anlamayın, onu mutlu ettiği için beni de mutlu ediyor. Ancak bu durum, lezbiyen olmayan platonik hayat arkadaşı statüm ve evliliğimizi resmileştirdiğimizde hangi ismi alacağım konusunda beni biraz zor durumda bırakıyor."

"Cara, benimle evleniyor," dedi Asher.

Bu önemli değilmiş gibi elini salladı. "Detaylar. O asla anlayamayacağın bir şekilde hâlâ benim. Ama artık o ve ben aynı soyadını taşıyamayız çünkü o bir Bailey oluyor ve bu benim için zor bir hayır."

Logan birasını yudumlarırken boğuldu.

"İyi misin?" Asher sordu.

"Evet." Logan elinin tersiyle ağzını sildi. "Cara'nın bir Bailey olacağı düşüncesi beni bir an için dehşete düşürdü."

"En çılgın rüyalarında bile göremezsin," dedi.

Logan yüzünü buruşturdu. "Bu benim kabusum olurdu."

Cara kalemi indirdi, gözleri Logan'ın üzerindeydi. "Levi bu gece nerede?"

Eminim bir arkadaşına ihtiyacı vardır."

"Ondan uzak dur."

"Neden?" Cara sordu, sesi şeker gibi tatlıydı. "Bence Levi ve ben birlikte harika olabiliriz."

Logan'ın çenesi gerildi ve burun delikleri açıldı. Aniden ayağa kalktı. "Bir biraya daha ihtiyacım var."

İkisinin arasında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en az Evan ve Luke Haven kadar kötüydüler. Adam bara doğru yürürken Cara arkasından bir öpücük kondurdu.

"Nerede kalmıştım?" Cara

sordu. "Soyadları," dedi

Grace.

"Doğru. Grace ve ben aynı soyadını taşıyamayacağımıza göre, kızlık soyadı olan Miles'ı kullanabilirim diye düşünüyorum. Tanıdığım ve sevdiğim Grace Miles'a bir saygı duruşu gibi olur. Ya da belki tire kullanırım. Cara Goulding-Miles fena olmaz. Sen ne dersin?"

"Neden adını değiştirmek istiyorsun ki?" diye sordum.

"Sembolik bir şey."

Grace, "Ama belki de sonunda mutlu bir heteroseksüel evliliğiniz olur, seks yaparsınız ve onun adını alırsınız," dedi. "Ya da seninkiyle onunkini birleştirirsin."

Cara peçeteye bir şeyler yazarken güldü. "Çok tatlısın ama ikimiz de biliyoruz ki ben eş olacak biri değilim. Fiona, şu anki soyadın ne?"

"Gallagher."

Başka bir şey yazdı, sonra peçeteyi Grace'e doğru kaydırды ve kalemi ona uzattı. "Altını imzala."

Grace bir eliyle peçeteyi tuttu ve adını yazarak imzaladı.

Cara onu aldı ve törenle önüne koydu. "Fiona Gallagher, Grace ve ben bu vesileyle seni lezbiyen olmayan platonik hayat arkadaşı çocuğumuz olarak evlat ediniyoruz."

Peçeteyi okudum. Söylediklerini tekrarlıyordu ve altında imzalamam için bir boşluk vardı.

"Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biri," dedim yine gözyaşlarımı tutamayarak. "Saçmaladığının farkındayım ama benim hiçbir zaman çok fazla arkadaşım olmadı. Olan da babamla yatıyordu."

Cara elini koluma koydu ve yüz ifadesi tamamen ciddiye, gözlerimle buluştu. "Sana yemin ederim, babanı asla becermeyeceğim. Sana ihanet edersem vajinam kurusun ve ölsün, bir daha asla büyük bir penis tarafından becerilmeyeyim."

Evan sandalyesinin yanında durdu, Cara'ya baktı, sanki geri oturup oturmayacağına ya da beni alıp kapıdan çıkıp çıkmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

Kalemi aldım ve altına imzamı attım. "Tamamdır. Bunu saklamak ister misin, yoksa ben mi saklayayım?"

"Sende kalsın," dedi Cara. "Sadece güvende tut."

"Yapacağım." Ve ciddiydim. Ne kadar aptalca olsa da, bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyordu. Nazikçe katladım ve çantama koydum.

İki yeni kız arkadaş mı edinmiştim? En güzel günümdü.

Bir süre daha takıldık, boş boş sohbet ettik ve ben bir bira daha içmeye karar verdim. Asher kardeşiyle konuşmak yerine Grace'le giderek daha fazla meşgul oluyor gibiydi. Onun saçlarıyla oynadı ve eğilip boynunu nazikçe öptü. Sonunda gitmek için kalktılar ve vedalaştılar. Gözlerindeki ifadeden neden eve gitmek istediklerini anlayabiliyordum.

Biraz kıskançlıktan daha fazlasıydım.

Cara ayağa kalktı ve bana sarılabilmek için beni ayağa sürükledi. Evan'ın motosikletine bindiğimde her zaman kask takacağıma dair bana söz verdirdikten sonra gitti.

"Hazırsan gidebiliriz," dedim.

Evan yarısı boş bira şişemi işaret etti. "Acelesi yok."

Tekrar oturdum. "Asher ve Grace çok tatlı bir çift. Ne zamandır birlikteler?"

"Çocukken çok iyi arkadaşlardı. Sanırım üniversitede çıkmaya başladılar."

"Üniversiteden beri mi birlikteler? Evlenmek için neden bu kadar beklediler?"

"Bu bir seçim değildi. Asher yedi yılını hapiste geçirdi."

"Aman Tanrım. Ne için?"

"Kasıtsız adam öldürme. Adamın biri barda Grace'e saldırdı. Asher onu öldürdü." "Ciddi misin sen? Ama bunun için neden hapse girdi? Hapse girmez miydi?"

Bu nefsi müdafaa falan sayılır mı?"

Evan gözlerini kaçırdı ve bu konunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Şaşırtıcı bir şekilde konuyu kapatmadı ve değiştirmede. "Tam bir saçmalıktı. Eyalet, Asher'ın adam ölmeden önce durması gerektiğini savundu, özellikle de dövüş sanatları eğitimi nedeniyle. Onu cinayetle suçladılar ama o daha hafif bir suçlama için savunma pazarlığı yaptı, bu yüzden mahkemeye gitmedi. Yedi yıl hapis yatmış. Yaklaşık bir yıl önce eve döndü."

"Vay canına. Bu herkes için korkunç olmalı."

Gözlerime baktı ve ifadesindeki acı karşısında nefesim kesildi. "Berbat bir şeydi."

Bu kez, uzanıp ona dokunmanın cazibesi görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. Elimi koluna koydum. "Özür dilerim."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve kalbim küt küt attı.

Arkasını döndü ve son birasını bitirdi. "O şimdi evde, yani sorun yok."

Hâlâ ona dokunduğumu fark ederek elimi çektim ve beni sıcak teninin anısıyla baş başa bıraktı.

Sıcak ve davetkar.

Belki de o ikinci birayı içmemeliydim.

Ama o an -eğer öyle bir an varsa bile- geçmişti. Yine her zamanki gibi içine kapanıktı. Bir saniyeliğine de olsa

onun bariyerlerini gördüm. İ t i r a f etmek istemiyordum ama bu her gerçekleştiğinde, gördüğüm şey gerçekten hoşuma gidiyordu.

EVAN

M Telefon Pazartesi sabahı için çok erken çalışıyordu. Zaten kalkmış Pontiac üzerinde çalışıyordum. kimseyle konuşacak havada değildim. Fiona'yla konuşmuştum ama o farklıydı. Neden? Hiçbir fikrim yoktu.

Önemli değildi.

Arayan Levi'ydi, ben de müziğin sesini kısıp cevap verdim.

"Evet?" "Bir sorunumuz var."

Kendi tarafındaki arka plan gürültüsünden onu duymak zordu. "Neler oluyor?"

"Haven'lar Caboose'u vurdu. Gav ve Logan bugün görevde, bu yüzden burayı temizlemek için yardıma ihtiyacımız var."

Burnumun kenarını çimdikledim. "Lanet olsun. Şimdi ne yaptılar?"

"Bana inanmayacaksınız. Hemen buraya gel. Kamyonunu da getir." Telefonu kapattı.

Fiona kafasını ofisten dışarı uzattı. Üzerinde kışından başka bir şey düşünmeyi çok zorlaştıran bir tişört ve bir çift tayt vardı.

Onun dünyamdaki varlığı, kışından başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu. Görünüşe göre bu artık sadece benim hayatımdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Haven şakası. Caboose'a bir şey yapmışlar." "Şu kan davası olayını mı diyorsun?"

"Evet. Kardeşim Kardeşim Levi'nin temizlemek için yardıma ihtiyacı var." "Temizlemek mi? Ne yapmışlar?"

Omuz silktim ve telefonumu arka cebime attım. "Söylemedi."

Önce parmak uçlarına kalktı, sonra tekrar topuklarına döndü. Ve bunu yaptığında gördüğüm en şirin şeylerden biri değildi. Hem de hiç.

"Seninle gelebilir miyim?"

Evet, çünkü sen bana öyle bakarken sana hayır demek imkânsız. "Eğer istersen."

Tekrar ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve alkışladı. "Yaşasın."

Sasquatch'i evde bırakarak kamyonete bindik ve şehre doğru yola çıktık.

"Peki, neden Caboose'da bir eşek şakası yaptılar?" diye sordu.

"Sahibi bir Bailey mi?"

"Hank? Hayır. Ama Caboose bizim bölgemiz, çok takıldığımız bir yer. Bu ilk kez olmuyor."

"T a k ı l d ı k l a r ı bir yer var mı? Havens'ı kastediyorum."

"Timberbeast Tavernası."

"Oraya hiç şaka yaptınız mı?" "Evet, birkaç kez."

Başını öne eğdi. "Bu tür şeyler yüzünden kimsenin başı derde girmiyor mu?" "Genelde olmaz. Kimse gerçek bir şey yapmadığı sürece polisler bunu görmezden geliyor.

hasar."

"Yani ciddi değil mi?"

Ona şöyle bir baktım. "Hayır, bu ciddi bir şey. Ama konuşulmayan kurallar var.

Yaralanma ya da maddi hasar yok. Kişisel bir şey de yok." "Onlara yaptığınız son eşek şakası neydi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bunu yapanlar genellikle kardeşlerim oluyor."

Caboose'un otoparkına girdiğimizde tam bir kaos vardı. "Ne oluyor lan?" Mırıldandım.

Restoranın önünde saman balyalarından yapılmış bir yapı vardı. Samanların bir kısmı geniş bir kavis çizerek yayılmıştı ve en az bir düzine keçi etrafta dolaşarak mutlu bir şekilde otliyordu.

Ama bu en garip kısmı bile değildi.

Kuşlar her yerdeydi. Etrafta uçan, restoranın çatısında oturan ya da keçileri bombalayan en az yüz tane olmalıydı. Daireler çiziyor, etrafta uçuşuyor ve içeri dalıp

keçilerin sırtındaki bir şeye doğru uçtu, sonra tekrar uçarak ulaşamayacağı bir yere gitti.

Açıklanamaz bir şekilde keçilerin üzerine konmaya çalışan kuşların ortasında hayatımda hiç görmediğim kadar çok sincap vardı. Keçiler için kuşlarla savaşıyor gibi görünüyorlardı.

Bu da yetmezmiş gibi, insanlar keçileri gütmeye çalışıyordu - atıştırmalıklarından uzaklaştırılmak istemedikleri açıkça belli olan keçileri. Tüm bunlar olurken sincaplara takılıp düşüyor ve kuşlar tarafından bombalanıyorlardı.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kahretsin." Kapımı açmaya başladım.

"Bekle." Fiona elini göğsüme koydu. "Orada neler oluyor?"

"Biliyorsam ne olayım."

Levi kamyonu doğru koştu ve ben de camımı indirdim.

"Ne yapmışlar böyle?" diye sordum.

"Geçen yıl yaptığımız kuş yemi şakasına benziyor, ama onlar işi iyice azıttılar. O samanın içine her ne koyuyorlarsa keçi malı. Aptal keçileri uzaklaştırıyoruz."

"Kuş yemi nerede?"

"Keçilerin üzerine. Sırtlarına fıstık ezmesi sürdüler ve üzerlerine kuş yemi koydular. Sonra onları serbest bıraktılar."

Fiona gördüğü manzara karşısında ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şaka dediğinde ne düşünmüştüm bilmiyorum ama bu değildi."

Levi Fiona'ya baktı, sonra kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Bu Fiona," dedim. "Fiona, kardeşim Levi."

Gülümseyerek ona el salladı. "Merhaba. Sen diğer ikiz olmalısın. Logan'la çoktan tanıştım."

"Peki plan nedir?" diye sordum.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Levi. "Keçileri toplayıp Josiah Haven'ın oturma odasına mı atacaksın?"

"Bunlar nereden geldi?" "Onlar

Harry Montgomery'nin."

"Gerçekten mi?" Ben sordum. "Keçilerini Haven'ların aldığını biliyor mu?" "Evet, ama bu konuda bize kızgınmış gibi davranıyor."

Başımı salladım. "Pislik herif."

"Kafam çok karışık," dedi

Fiona.

"Montgomery'ler de bir başka eski Tilikum ailesi," dedim.

"İsviçre'ymiş gibi davranıyorlar ama bu saçmalık. Onlar

her iki tarafa da yardım etti, sadece bunu kabul etmiyorlar."

"Harry muhtemelen *yanlışıklıkla* kapısını açık bırakmıştır," dedi Levi, tırnak işareti yaparak.

Fiona, "Belki de Haven'lar ve Bailey'ler bir araya gelip Montgomery'lere şaka yapmalı," dedi.

"Evet doğru," dedim. "Tamam, şu lanet keçilerle ilgilenmemiz gerek. Saman balyalarının yanına gideceğim ve onları kamyonun kasasına sürüp süremeyeceğimize bakacağız. Harry'nin evi uzak değil. Onları oraya götürebilirim."

Asher büyükbabamın eski kamyonetiyle geldi, biz de onu bilgilendirdik, sonra her birimiz keçilerin içeri girmesine yardım etmek için belli bir açıyla geri çekildik. Tüm kuş yemlerinin peşinden gelen kuşlardan ve sincaplardan habersiz bir şekilde samanları afiyetle yediler.

Dışarı çıktım ve basamak görevi görmesi için kamyonların arkasına birkaç saman balyası taşıdık ve yataklara gevşek saman serptik. Bir el ful aldım ve en yakın keçiyi beni takip etmesi için ikna etmeye çalıştım. O ürkütücü keçi gözleriyle bana baktı, çenesi bir ağız dolusu samanla çalışıyordu.

"Onları nasıl hareket ettiriyorsun?" diye sordum.

"Buraya gel, iyi çocuk. İşte böyle. Gel bakalım." Fiona bir demet saman uzatarak yavaşça geriye doğru yürüdü. Bir keçi de onu takip etti. "Yukarı, yukarı. İşte böyle. Çık şuraya."

Keçiyi saman balyasının üzerine tırmanmaya ve kamyonetimin arkasına binmeye ikna edişini hayranlıkla izledim. Hareket ettirmeye çalıştığım keçi, sanki ayakları yerinde sabitlenmiş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Bir sincap koşarak yanımdan geçti ve bir kuş yüzüme o kadar yaklaştı ki kanatlarından gelen havayı hissettim. "Lanet olsun."

Fiona ikinci keçisinin üzerindeydi. Asher bir keçiyi daha büyükbabanın kamyonuna bindirmeye çalışıyordu ama şansı benim kadar yaver gitmiyordu.

Levi, bir sincap bacağına doğru koşup minik pençeleriyle kot pantolonuna yapışmadan önce bir tanesini kamyonetime sokmayı başardı.

"Tanrım," diye bağırdı ve sincabı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

"Bunu kaydettiklerine dair ne kadar bahse girmek istersin?" dedi Asher. "Hiç şüphesiz," dedi Levi. "Pislikler."

Bir başka keçi de fareli köyün kavalcısı gibi Fiona'yı takip etti.

"Bunu nasıl yapıyor?" Levi sordu.

Ben sadece başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

Kamyondaki keçiler fıstık ezmesini birbirlerine yalatmaya başladılar. Benim bir aptal keçiyi yüklemem için geçen sürede Fiona dört tane daha yükledi. O tatlı, neşeli sesiyle onlara ne kadar iyi olduklarını söyleyerek iltifat etti.

Onlara daha önce isim vermemiş olmasına şaşırdım.

Sonunda tüm keçileri iki kamyona yükledik. Hank ve diğer birkaç adam saman balyalarını taşımakla meşguldü, bu yüzden Fiona ve ben bir kamyon dolusu meleyen keçiyle ayrıldık. Asher beni Harry Montgomery'nin evine kadar takip etti ve neyse ki yükümüzü boşaltmak daha kolay oldu. Bir grup kuş da peşimden geldi ama keçilerin umurunda bile değildi. Etrafta dolaşp çiğneyecek yeni şeyler bulup birbirlerini yalarken, kuşlar da içeri dalıp son kuş yemlerini topladılar.

Kamyona geri döndüğümde "İşte lanet olası sabahım gitti," dedim.

Fiona güldü. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en çılgınca şeydi. Bütün şakalar böyle mi?"

Omuz silktim. "Değişiyor. Her iki taraf da kasabanın etrafına sahte tabelalar asmayı seviyor ve kardeşlerim Lola'ya sürekli sakal takıyor."

"Lola?"

"Dame and Dapper Bar-ber Shop'un dışındaki pinup kız heykeli."

"Oh, onu gördüm. Onlardan intikam almak için bir şeyler yapacak mısınız?"

"Kardeşlerim yapacak, evet." "Sen değil mi?"

Yine omuz silktim. Şakalar pek bana göre değildi. Gerçi bundan sonra onları geri almak istiyordum. Onların saçmalıkları yüzünden çok zaman kaybetmişim ve yapmam gereken işler vardı.

Evime döndük ve Fiona, ben işe gidebileyim diye Koca Ayak'ı yürüyüşe çıkarmayı teklif etti. Ona teşekkür ettim ve doğruca dükkana gittim.

Şef Stanley dışarı çıktığında henüz yirmi dakika kadar olmuştu.

Neyin peşinde olduğunu merak ederek onunla buluşmak için dışarı çıktım. Üzerinde sokak kıyafetleri vardı; flanel gömlek ve kot pantolon. Koyu renk saçlarında bir tutam gri vardı ve gözlerinin kenarları gülümsemesiyle kırışıyordu.

"Hey, Şef."

"Evan," dedi hafifçe başını sallayarak. "Umarım sana uğramamın bir sakıncası yoktur."

"Hayır, içeri gel."

Şef Stanley çocukluğumdan beri hayatımın çevresinde dolanıyordu. Babamın en iyi arkadaşıydı ve annemle babam öldükten sonra da sessizce yanımda kalmıştı. Kardeşlerim arasında babamın izinden gidip itfaiyeci olmak istemeyen tek kişi bendim ama Şef yine de benim yanımdaydı.

Garaja girdik ve Pontiac'a ıslık çaldı.

"Bitirdiğinde harika bir araba olacak." "Umarım öyle olur. Ona şimdiden çok yatırım yaptım."

"Ortaya çıkacaktır. İyi iş çıkarıyorsun."

"Teşekkürler."

"Aslında bu yüzden buradayım. Benim için bir arabayı restore etmeniz konusunda sizinle konuşmak istedim. Tabii zamanınız varsa."

"Zaman ayıracağım. Arabayı aldın mı?"

"Henüz değil. Birkaç tanesini gözüme kestirdim ama o konuda da yardımınızdan memnun olurum."

"Elbette. Ne arıyorsunuz?"

"Bir '59 Cadillac serisi 62 üstü açık. Ya da bir '60, benzerler."

Başım la onayladım. "İyi seçim."

"Skylar küçükken benim de bir tane vardı. Onu ve annesini güneşli günlerde uzun yolculuklara çıkarırdım. Dondurma yemek için durur, manzaranın tadını çıkarırdık, bu tür şeyler işte."

"Güzel anılar."

"Aynen öyle. Skylar'la paylaşmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Belki onunla yeniden bağlantı kurmanın bir yolu olabilir."

"Eminim bayılacaktır. Sizin için çalışmama izin vermenizden onur duydum."

"Bu konuda güvenebileceğim başka kimse yok." Ponti-ac'in etrafında dolaştı. "Söyle bakalım, buralarda yeni ne var?"

Çalışma banklarından birine yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Ne duydun?"

"Sanırım en sevdiğim hikâye onu bir tarikattan kurtarmış olmanız, ama ikinci sırada ailesinin dünyanın sonunun geldiğini düşündüğü ve tüm hayatını sizin arazinizde olduğunu fark etmediğiniz bir yeraltı sığınağında geçirdiği teorisi var."

Güldüm. "Tanrım. Ben de postayla gelin hikayesinin kötü olduğunu sanıyordum."

"Bunu bir iki dakikalığına merak ettim." Ona kaşlarımı çattım.

"Şaka yapıyorum."

"O bir posta siparişi gelini *değil*. Fiona bir arkadaş sanırım. Sadece yardıma ihtiyacı olan biri."

"Kendi elini ona uzatan kişi olman çok güzel."

"Yapmamayı zorlaştırdı. O Pontiac'a sahip olmamın sebebi o."

"Dediğim gibi, güzel araba. Ve muhtemelen bir arkadaşınızın olması sizin için iyi olacaktır."

Tartışmak için ağzımı açtım ama onunla aynı fikirde olduğumu fark ettim. Yıllardır kendime ısrarla yalnız kalmamın daha iyi olacağını söylüyordum. Ama Fiona bunu sorgulamama neden oluyordu.

"Evet, sanırım öyle."

Şef'in ağzı bilmiş bir gülümsemeyle seğirdi. "Sizi tutmayayım. Eminim meşgulsünüzdür."

"Arabayı aramak için işe koyulacağım. Ya da Fiona arar. Bu konuda oldukça iyidir."

"Teşekkürler, Evan. İrtibatta olacağım."

Şef Stanley ayrıldı ve ben de ilan panosuna bir not asmak için ofise gittim. *Elli dokuz Cadillac serisi 62 üstü açık araba*. Parlak kırmızı ve kırmızı-beyaz iç döşemesiyle harika görünüyordu. TFD amblemi gibi bazı özel dokunuşlar ekleyerek onun için gerçekten kişiselleştirebilirdim. Harika bir araba olacaktı.

Yarım saat sonra, ben Pontiac üzerinde çalışmaya devam ederken, Fiona mutlu görünümlü bir Koca Ayak ile geldi. Hain köpeğim onunla vakit geçirmeye bayılıyordu.

Onu suçladığımdan değil, gerçekten.

Ben de suçladım. "Kasabaya gitmem gerek," dedi. "Tabii. Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır, yalnız gitmemin daha iyi olacağını düşünüyorum." "Neden?"

"Ölümçül düşmanını görmeye gidiyorum." İngiliz anahtarımı yere bıraktım. "Ne?"

"Gidip Luke'la konuşmam ve başka bir işe girdiğimi söylemem gerekiyor."

Ağzımın kenarı bir gülümsemeyle seğirdi. Ona iş teklif ettiğimde aklımda tek bir düşünce vardı: Kalmasını sağlamak. Onu istemeden Luke'un altından çalmış olmam sadece bir bonustu.

Yine de onu görmeye gitmek zorunda mıydı? "Sadece arayamaz mısın?"

"Onunla yüz yüze konuşmam gerektiğini hissediyorum. Tabii beni esir falan alacaklarını düşünmüyorsanız. Tilikum davasında savaş esiri olmak istemiyorum."

Luke'un dükkânına gitmesi fikri her ne kadar hoşuma gitmese de, ona gitmemesini söylemek için iyi bir nedenim yoktu. Luke pisliğin tekiydi ama ona zarar vermezdi.

Yine de ona asılabilirdi. Bunu düşünmek göğsümde bir öfke kömürünün alevlenmesine neden oldu. Ama ne diyebilirdim ki? Fiona benim arkadaşım mıydı? Artık çalışanım mı? Onun üzerinde hak iddia etmek için bir nedenim yoktu. Bu şekilde değil.

Dur bakalım. Ona karşı bölgeci mi hissediyordum? Sikeyim.

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gülümsedi. "Hayır, sanırım bu tür düşmanlıklardan kaçınacağım, ama teşekkür ederim. Ben büyük bir kızım. Korkunç Luke Haven'la kendi başıma konuşabilirim."

Homurdanarak cevap verdim. Muhtemelen haklıydı. Ama sevmek zorunda değildim.

o.

Gitti ve çıkarken gözlerim kıçına yapışmıştı.

kapıyı açtım. Yatak odamda çırılçıplak duran o kalçanın görüntüsünden kurtulmak için başımı salladım.

Yatağımın üzerine eğildim.

Ellerim onun her yerinde.

Koca Ayak'ın gözleri üzerimdeydi, sanki onu hayal ettiğimi biliyor gibiydi. Tekrar.

"Beni yargılamayı bırak. Sen kısırlaştırılmışsın. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Uzanmak için yatağına gitti.

Pantolonumun üzerinden kendimi ayarladım. Lanet olsun. Onunla tamamen cinsel olmayan iki dakikalık bir karşılaşma beni çok kızdırmış, kanımı kaynatmıştı. Sadece var olmakla bana ne yaptığının farkında mıydı?

Umarım değildir.

Ama lanet olsun, kırılma noktama yaklaşıyordum. Kıçını hayal etmeden onun etrafında olmanın bir yolunu bulmalıyım.

Göğüsleri.

Tüm o lanet kıvrımlar.

Yine yapıyordum. Tanrım, başım büyük beladaydı.

FİONA

Luke'nin dükkânı Evan'inkinden daha farklı olamazdı. Evan yalnız çalışırdı. Luke'un hareketli bir garajı vardı. birkaç tamirci ve diğer çalışanlar. Evan'ın dükkânı tenhaydı ve ne aradığınızı bilmiyorsanız bulmanız zordu. Luke'un ki ise şehrin tam içindeydi ve önünde büyük bir tabela vardı.

Ortak noktaları araba dünyasında iyi bir üne sahip olmalarıydı. Evan gibi Luke'un dükkânı da açık sözlü ve dürüst olmasının yanı sıra iyi iş çıkarmasıyla tanınıyordu. Evan, Luke'un kirli işler çevirdiğini söylemişti, belki de aralarındaki rekabet söz konusu olduğunda öyle yapmıştı. Ama benim bildiğim kadarıyla dürüst bir iş yürütüyordu.

Babam için o kadar uzun süre çalıştıktan sonra buna saygı duymak zorundaydım.

Dışarıya park ettim ve ön büroya girdim. Masada kimse yoktu, bu yüzden küçük odada yavaşça dolaştım ve duvarlardaki fotoğraflara baktım. Çoğu restore ettikleri ya da kişiselleştirdikleri arabalardı. Bazılarını tanıyordum, onları yıllar boyunca araba fuarlarında görmüştüm. Kiraz kırmızısı bir 1952 Corvette. 1969 model belalı bir Charger. Eski bir Ford Model-T.

Masanın arkasında eski araba yarışı resimlerine benzeyen şeyler vardı. Soluk siyah beyazdılar ve arabalara bakılırsa 1900'lerin başında çekilmişlerdi. Bir tanesinde muhtemelen ev yapımı bir yarış arabasında oturan, deri bir kask takmış ve gözlüklerini alnına kadar çekmiş bir adam vardı.

Ön tarafa bir kadın geldi. Aşağı yukarı benim yaşlarımda görünüyordu, koyu sarı saçları ve mavi gözleri bana Luke'u hatırlatıyordu. Akrafa olup olmadıklarını merak ettim.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Ben Fiona Gallagher, Luke içeride mi diye bakmaya geldim." "Evet, arka tarafta. Gidip onu getireyim." "Teşekkürler."

Luke garajdan içeri girdi, üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı, kadın da hemen arkasındaydı. Beni gördüğünde gülümsedi -ama başka bir tezat-. Evan pek gülümseyen biri değildi.

"Selam, Fiona. Seni gördüğüme sevindim. Bu benim kız kardeşim, Annika." Kadına eliyle işaret etti.

"İkinizin akraba olup olmadığını merak ettim." Etrafıma bakındım. "Güzel bir dükkânınız var. Tüm fotoğrafları beğendim."

"Teşekkürler." Araba duvarını işaret etti. "Bunlar yaptığımız en sevdiklerimden bazıları."

"Sanırım o Corvette'i hatırlıyorum. Geçen yıl bir gösteriye getirmemiş miydin?"

"Evet, yapmıştık. İyi hafıza."

"Peki ya bunlar?" Arkasındaki eski fotoğrafları işaret ederek sordum.

Dönüp baktı. "Dükkânı büyük amcamdan devraldığımda bunlar bana miras kaldı. Sanırım 1900'lerin başından kalma. O çılgın piçler o zamanlar kendi yarış arabalarını yaparlardı. Onları tepelerdeki toprak pistlerde yarıştırlırdı."

"İlk araba yarışları çok tehlikeliydi. Şuradaki adamın kaskına bakın." Bir fotoğrafı gösterdim. "Kaza yapsa bile bir şey yapar mıydı?"

"Muhtemelen hayır. Çok hızlı gittiklerini sanmıyorum ama yine de. Ayrıca, arabaların yarısı parçalandı."

Güldüm. "Düşünebiliyor musun? Toprak bir pistte dönüşü kucaklıyorsun ve bir tekerlek uçuyor."

"Evet. Dediğim gibi, onlar çılgın piçlerdi. Sanırım büyük teyzem Alice bir keresinde bana kim olduklarını söylemişti ama hatırlamıyorum. Annika, sen biliyor musun?"

"Emin olduğum tek kişi o." Annika deri kasklı ve gözlüklü adamı işaret etti. "Adı John Haven'dı. O arabayla parçalanmadan bir sürü yarış kazandı, ki o zamanlar bu büyük bir olaydı. Yerel bir şöhret sayılırdı."

"Bu tür bir aile tarihi benim için çok ilginç," dedim. "Atalarımın 1900'lerin başında nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Muhtemelen baba tarafımı bulabilirim ama anne tarafımı bulamam."

Luke, "Evet, Tilikum kasaba olduğundan beri burada Haven'lar var," dedi. "Her neyse, ofisime dönelim mi?"

"Elbette, teşekkürler. Memnun oldum, Annika." Gülümsedi. "Ben de."

Beni elektrikli alet sesleriyle dolu garajına götürdü. 69 model bir Mustang Boss'u olduğunu fark ettim. Belalı bir arabaydı. Belli ki Pontiac'ı kaybettikten sonra toparlanmıştı.

Ofisi arka taraftaydı ve kapıyı arkamızdan kapatarak gürültünün çoğunu bastırdı.

"Oturun." Deri bir kanepeyi işaret etti.

Ben bir köşeye oturdum, o da diğer köşeye. Üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar bulunan büyük bir masası, bir dosya dolabı ve duvarda asılı iki yıllık bir araba takvimi vardı. Sergilediği çerçeveli araba fotoğrafları arasında kendisinin sürücü koltuğunda oturduğu birkaç fotoğraf da vardı.

"Nasılsın?" diye sordu. "Bir şeyleri çözüyor musun?"

"Evet. Bir noktaya kadar. Uzun vadeli planım annemin yaşadığı Iowa'ya taşınmak olsa da bir süre daha Tilikum'da kalacağım. Ama şimdilik buradayım."

Ağzının kenarları bir gülümsemeyle kalktı. "Bunu duyduğuma sevindim." "Güzel bir yere benziyor. Çok kötü olamaz, çünkü ailen uzun zamandır buradayım ve hiç ayrılmadım."

"Çoğumuz hâlâ buradayız, evet." Bir bacağını dizinin üzerinde çaprazladı. "Madem kalıyorsun, teklifimi düşündün mü?"

"Evet. Ve bunu gerçekten takdir ediyorum." "Ama?"

"Ama başka bir yerde işe gireceğim."

"Kahretsin," dedi. "Nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Beni Evan işe aldı."

Yüz hatlarını kızgınlık kapladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Tabii ki yaptı. Herhangi bir bahane."

"Bunun bana iş teklif etmenle bir ilgisi yoktu." Gözlerini devirdi. "Evet, vardı."

Her iki adamın da diğerinin beni sadece rekabetlerinde bir piyon olarak gördüğünü varsayması sinir bozucuydu. "Bana iş teklif ettiğini bilmiyordu. İster inanın ister inanmayın, Evan tüm zamanını size kazık atmanın yollarını aramakla geçirmiyor."

"Beni kandırabilirdin."

"Her iki taraf için de geçerli değil mi? Ona ulaşmak için her fırsatı değerlendirdiğinizi düşünüyor. Burada oturup onun ölümünü mü planlıyorsun, yoksa

gerçekten yürütecek bir işiniz var mı?"

Bir nefes verdi. "Emin misin? Sana ne kadar ödüyor? Garanti ederim ki bunu aşabilirim."

"Teşekkürler, ama ben gerçekten kararımı verdim. Kişisel değil, sadece şu anda benim için en iyisi bu."

"Kahretsin," dedi yine. "Yalan söylemeyeceğim, hayal kırıklığına uğradım. Birlikte iyi çalışacağımızı düşünmüştüm."

Sesinde bir şey vardı, bir ima. "Tekrar teşekkürler.

Teklifiniz için minnettarım." Ayağa kalktı. "Bir değişiklik olursa bana haber ver."

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, ama benim için açmak yerine, eli kapı kolunun üzerinde durakladı. "Benimle ilk tanışan sen olsaydın ne olurdu hiç düşündün mü?"

"Luke, Evan'a yenilmekten hoşlanmadığını anlıyorum ama sana söylüyorum, aranızdaki kan davasının ya da her ne oluyorsa onun iş teklifiyle hiçbir ilgisi yok."

"İş hakkında konuşmuyorum." "O zaman neden bahsediyorsun?"

Daha yakına kaydı. "Sen. Senden hoşlanıyorum, Fiona. Güzelsin ve biraz da belalısın. Dürüst olmak gerekirse, geçen gün seni lokantada gördüğümde, sana iş mi teklif edeceğime yoksa çıkma mı teklif edeceğime karar veremedim. Korkarım yanlış kararı verdim."

"Hayır, yapmadın. Şu anda gerçekten bir ilişki aramıyorum."

"Ne kadar kalacağınızdan emin olmadığınızı söylediğinizi biliyorum. Ama akşam yemeğinden zarar gelmez, değil mi?"

Gözleri ağızma kayarken tereddüt ettim. Bu yeniden müttefiklik neyle ilgiliydi? Benden gerçekten hoşlanıyor muydu, yoksa sevmediği başka bir çocuğun elinden almaya çalıştığı bir oyuncak mıydım?

Peki ben onun hakkında ne hissediyordum?

Onu Evan'la karşılaştırmamak mümkün değildi. Arkadaş canlısına karşı asık suratlı ve sessiz. Luke çekiciydi elbette ama Evan gibi içimde bir kıvılcım çaktırmıyordu.

Ama Evan'ın benimle ilgilendiğine dair hiçbir belirti de yoktu.

Küçük fantezilerim eğlenceliydi ama aptalcaydı ve gerçekçi değildi.

Hala.

Cevap vermem çok uzun sürdü ve bir de baktım ki Luke'un dudakları dudaklarımın üzerindeydi.

Lanet olsun. Luke Haven beni öpüyordu.

Öpüşü kısıtlıydı, sanki beni sıkıştırmak istemiyordu. Ama aynı zamanda belirsiz de hissettiriyordu. Bu da mantıklıydı. Burada riske giriyordu. Tabii ki vereceğim tepkiden emin olamazdı.

Şimdiye kadar hiçbir şey yapmamıştı. Ben de onu öpmüyordum ama onu durdurmuyordum da.

Geri çekildi ve bir parmak eklemine çenemin altına yerleştirerek yüzümü yukarı kaldırdı. "Ne diyorsun?"

"Luke, üzgünüm ama ben-" "O sana sahip değil."

"Kimse öyle olduğunu söylemedi."

"Onun için çalışmak istiyorsan, tamam. Ama bu her şeyini onun alacağı anlamına gelmemeli. Özel hayatınızı dikte etmesine izin vermeyin."

Geri adım attım. "Onu burada dururken görüyor musun? Çünkü ben görmüyorum. Evan Bailey hiçbir şeyi dikte etmiyor. Ve neden bunu sadece beni ondan uzaklaştırmak için yapıyormuşsun gibi hissediyorum? Böylece kazanabilirsin."

"Olan biten bu değil."

"Gerçekten mi? Beni o işe aldı, ona sopa göstermenin benimle çıkmaya çalışmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

"Eğer farklı bir şey yapacağını düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun. Ona Jill'i sor."

"Bakın, sorunlarınız var, tamam. Ama ondan intikam almak için beni kullanamazsınız."

"Fiona, ben-"

"Hayır. Gitmem gerek."

Hâlâ kapının önünde duruyordu ve bir an için gitmeme izin vermeden önce ondan çekilmesini isteyip istemeyeceğimi merak ettim. Ama kapıyı açtı ve kenara çekildi.

Ona başka ne diyeceğimi bilemedim ve arkama bakmadan çıkıp gittim.

Kasabadan çıkarken içimde rahatsız edici bir duygu karmaşası dönüp duruyordu. Buraya Luke'un cevabım karşısında hayal kırıklığına uğramasını bekleyerek gelmişim. Belki Evan'a bile kızacaktı.

Beni öpmesini beklemiyordum.

Ve çekici bir adam tarafından öpülmeyi ve hiçbir şey hissetmemeyi gerçekten beklemiyordum.

Luke'la önce ben tanışsaydım ne olurdu? Ya aklıma gelen isim Luke Haven olsaydı ve Evan yerine onu arasaydım? Luke ile arkadaş olur muydum? Belki de. Dükkanında işe girer miydim? Büyük ihtimalle.

Ondan etkilenir miydim?

Hayır. Farklı bir kurgu olsa bile, o öpücük bana bir şey ifade etmezdi.

Ayrıca Luke'un benden gerçekten hoşlandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ya da hoşlandıysa bile, Evan'dan intikam alma güdüsü bana karşı hissettiği çekim kadar güçlüydü. Ve onların rekabetinde bir oyun parçası olmaya hiç niyetim yoktu.

Evan'ın özel yoluna saptım, tepeye tırmanırken arabam zıplıyordu. Dükkân göründü ve sanki geldiğimi duymuş gibi garajdan dışarı çıktı, o düşünceli kaşları çatıktı.

Bu ilginç olacaktı.

FİONA

I Dükkânın önüne park ettim ve Luke'un öpücüğünün anısı dudaklarımda değilmiş gibi davranmaya çalışarak arabadan indim. Luke'u görmek, onun yanında olmak, hatta onun tarafından öpülmek

bana pek bir şey hissettirmemişti. Bir erkeğin bir kadını öpmesinin ona hissettirmesi gereken şeylerin hiçbirini hissettirmemişti. Çoğunlukla hayal kırıklığına uğramış ve biraz da kullanılmış hissederek ayrılmıştım.

Evan kapının hemen dışında durmuş, ellerini temiz bir bezin üzerinde kuruluyordu. Burada, açık havada bile çok fazla yer kaplıyordu. Özü bana baskı yapıyor, kalbimin hızlanmasına ve yanaklarımda kızarmasına neden oluyordu. Onu görmek bile içimde çelişkili duyguların düğümlenmesine neden oldu.

Önce Luke'la tanışsaydım ne olurdu? Yine de Evan'a çekilirdim, bir pervanenin aleve çekilmesi gibi.

Benim zararına. Evan'ı çözmek imkansızdı. Sert hatları ve pürüzlü kenarları vardı, her parçası pürüzlüydü. Ve yalnız kalmaya kararlıydı.

Arabamdan indiğimde gözleri bana dikilmişti. Gittiğim için kızgın mıydı? Luke fikrimi değiştirdiği için endişeli miydi?

Koca Ayak beni selamlamak için koştu ve ben dükkâna doğru yürürken peşimden geldi.

"Her şey yolunda mı?" Evan sordu.

"Evet, tamam." Onu geçip garaja doğru ilerledim. "Mutlu değildi ama bunu bekliyordum."

"Sana sorun çıkardı mı?"

Tereddüt ettim. Luke'un bana çıkma teklif etmesi ve beni öpmesi onu ilgilendirir miydi? Duygu kasırgasına rağmen her zaman erkek-

Evan ve ben çıkmıyorduk. Yakın bile değildik. O bir arkadaşı ve şimdi onun için çalışıyordum, ama bu ilişkiyle ilgili hiçbir şey ona her şeyi anlatmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yine de. Bilmesi gerekiyormuş gibi hissettim.

"Hayır, bana hiç sorun çıkarmadı. Yine de bana çıkma teklif etti."

Evan'ın çenesi gerildi ama cevap vermedi.

"Ve beni öptü."

Neredeyse fark edilmeyen bir göz seğirmesi dışında yüzü değişmedi. Nefes aldı, burun delikleri açıldı ve konuştuğunda sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "O ne?"

"Ondan bunu istemedim. Ve onu reddettim. İş, randevuyu, öpücüğü, her şeyi."

Hareket etmedi, sadece bana baktı. Hırlamak ya da gözlerini devirmek yok. Sinsice uzaklaşıp müziğin sesini açarak konuşmayı sonlandırmadı. Sadece o viski kahvesi gözleri içime bakıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan aramızdaki mesafeyi kapattı. Bir an gözlerini dikmiş bana bakarken, bir an sonra kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. Diğer eliyle saçlarımı kavradı ve yüzümü yukarı kaldırdı.

Ağzı benimkine bir fırtına gibi indi - güçlü ve kuvvetli. Hiç tereddüt etmedi, kendini tutmadı. Diliyle dudaklarımı zorla ayırdı, sanki bana sahipmiş gibi ağzımın içine daldı.

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve bir anlığına zihnim karardı. Evan Bailey beni öpüyordu. Beni daha önce hiç kimsenin öpmediği kadar sert ve sahiplenici bir şekilde öpüyordu. Vücudumu ateşe verdi, damarlarıma ısı gönderdi, çekirdeğime koştu.

Ama... bekle.

Avuçlarımı göğsüne koyarak onu ittim. Teması kaybettiğimde içimde bir ihtiyaç zonklaması oldu - bedenim mutlu değildi. Ama beynim beni yakalıyordu ve bu iki çocuğun oyun parkında uğruna kavga ettiği oyuncak ben olmayacaktım.

"Ne oluyor lan?" Zor nefes alarak sordum. "Sana bir adamın beni öptüğünü söyledim ve senin cevabın bu mu?"

Alt dudağını yaladı ve ben neredeyse yere düşüp ölüyordum. Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki? Burada kalbimi korumaya çalışıyordum.

"Yapmamı istemiyor musun?"

"Ben yaladım, o yüzden benimdir oyununun nesnesi olmak istemiyorum. Bunu sırf Luke'la her konuda kavga ettiğin için yapmadığını nereden bileceğim?"

Tekrar yaklaştı ve cüssesiyle beni sıkıştırdı. "O öpücük Luke'la her şey için kavga edeceğim içindi. Özellikle de senin için. Ama bu sefer seni o kadar çok istiyorum ki artık dayanamıyorum."

Kocaman elleri beni kontrol altına aldı, biri sırtımın alt kısmına yayıldı, diğeri saçlarımı yumrukladı. Başımı geriye doğru salladı ve bilinçli bir düşünce olmadan bedenim boyun eğdi, kollarının arasında gevşedi.

Dilini ağzımda yavaşça gezdirmesi bu sefer sahiplenici değildi. İğrençti. Daha fazlasını, istediğimi bile bilmediğim şeyleri vaat ediyordu. Beni bütünüyle yutmak ister gibi öptü. Sanki daha önce hiç bu kadar iyi bir şey tatmamıştı.

Ve durmadı. Eli hâlâ saçlarımdayken ve kocaman vücudu bana yaslanmışken ciğerlerimdeki nefesi öptü.

Kirli sakalının tenime sürtünmesi ve ağzının sıcaklığının benimkine karışması beni çılgına çevirdi. Gömleğine yapıştım ve onun da bana verdiği kadar şiddetle onu öptüm. Sinirliydim, kafam karışmıştı ve o kadar tahrik olmuşum ki, kalçalarından birine sarılıp burada orgazm olmak istiyordum.

Başladığı gibi aniden durdu ve ağzını benimkinden ayırdı. Saçlarımdaki tutuşu gevşedi ama gitmeme izin vermedi. Sadece yüzümdeki tüm o karanlık yoğunluğu hissettirdi, bakışları ruhumu delip geçti.

"Bu onunla ilgili değil," dedi sesi boğuklaşarak. "Beni delirtiyorsun. Eğer durmamı istiyorsan, dururum. Ama ben seni istiyorum. Kimseyi istemek istemiyorum ama siktir et. Artık sana karşı koyamıyorum."

"Emin misin? Çünkü eğer sadece onun yaptıklarına tepki veriyorsan-" "Sana yalan söylemem."

Sertçe yutkundum. İkimizi de soğuk suyla ıslatmak üzere olduğumu biliyordum ama bilmek zorundaydım. "O zaman bana Jill hakkındaki gerçeği söyle."

"Jill mi? Ne olmuş ona?"

"Luke'a bana iş verdiği için senden öç almak amacıyla beni dışarı davet ettiğini söyledim. Senin de aynı şeyi yapacağını söyledi ve sana Jill'i sormamı istedi."

"Tanrım," diye mırıldandı, kollarını indirerek. Bir adım geri atarak başını salladı. "Pekâlâ. Gerçek. Jill bir keresinde barda bana numarasını vermişti ve ben onu ekmişim. Sonra onu şehirde gördüm ve Luke flört ediyordu-

onunla birlikte. Ben de onu engellemeye karar verdim. Ona numarasını kaybettiğimi söyledim ve tekrar istedim. Sonra onun önünde onu öptüm. Ama kendimi savunmam gerekirse, önce o beni öptü."

"Bu çok aptalca bir hareket, Evan."

"Biliyorum." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Yaptığım aptalca bir şeydi. Luke benden büyük bir müşteri çalmıştı ve ben de çok kızmıştım. İntikam almak için bir fırsat gördüm ve bunu değerlendirdim."

"Ondan özür dilemen gerektiğini biliyorsun."

"Yaptım. O gün lokantada. Dışarı çıktı ve neden ondan kaçtığımı sordu. Ona ilgilenmediğimi düşündürdüğüm için üzgün olduğumu söyledim."

"En azından bu iyi bir şey."

"Fiona," dedi, derin sesi içimde yankılanıyordu. Bir adım daha yaklaştı ve yüzüme dokundu. "Sen başka bir Jill değilsin. Benim seni istememin onunla hiçbir ilgisi yok. Söz veriyorum. Ben sözünün eri bir adamım. Sana yalan söylemem."

Boğazımda bir yumru oluştu. *Sana yalan söylemedim.* Ona inanmıştım. Sözünün eri bir adam olduğuna inandım ve yaşadığım onca şeyden sonra, bu benim için nasıl söyleyeceğimi bildiğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diye fısıldadım.

"Bana mı söylüyorsun?"

"Şimdi ne yapacağız?"

Alt dudağını tekrar yaladı ve sonra beni gerçekten hayrete düşüren bir şey yaptı. Gülümsedi. Ağzının köşeleri öyle bir kalktı ki dişlerini görebildim. "Luke ve Jill hakkında konuşmayı bırakalım."

Cevap vermeme beklemeden beni tekrar öptü. Dudakları sihrini konuştururken olan bitenin gerçekliği yavaş yavaş içime işledi.

Evan beni istedi.

Beni ne için ve ne kadar süreyle istediğini bilmiyordum. Ama şu anda, vücudum onun ağzının benimkinin üzerindeki hissinden zevk alıyordu. Elleri vücudumun üzerinde geziniyordu. Sert kas düzlemleri bana baskı yapıyor, kolları beni sarıyordu. Sıcak, sert, kaba ve yumuşaktı ve ben onun her bir parçasını istiyordum.

Kadifemsi dili ağzımın içinde vaatlerde bulundukça bacaklarımın arasındaki ağrı arttı. Göğüs uçlarım sertleşti, kumaş katmanlarının arasından bile göğsüyle temas edince karıncalandı. Sadece bir öpücük ve beni çözüyordu.

Ama bu *sadece bir öpücük* değildi, Niagara Şelalesi'nin *sadece* bir şelale olması gibi.

Saçlarımı tekrar tuttu ve başımı yana yatırarak boynumu ortaya çıkardı. Dudakları tenimde sıcak bir iz bırakırken, elini kıçımda gezdirdi ve beni kendisine doğru daha sıkı çekti.

Tüm bu kıyafetler gerçekten ayak bağı oluyordu.

Ağzı benimkine döndü ve eli göğsümü avuçlamak için duraklayarak aşağı indi. Ben usulca öpücüğüne doğru inlerken o da nazıkçe sıktı.

"Sana ne kadar uzun zamandır dokunmak istediğimi biliyor musun?" diye mırıldandı kulağımın dibinde.

"Hayır. Ne kadar?"

"Motelden beri." Boynumu tekrar öptü.

Yumuşakça kıkırdadım. "Üstüne salya akıtan bendim, değil mi?" "Hayır. O senin lanet pijamandı."

Dudakları tekrar dudaklarıma saldırdı, bu yüzden cevap veremedim. Ama şikayet etmiyordum. Burada durup bütün gün öpüşebilirdik, umurumda bile değildi.

"Gerçeği bilmek istiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Dilini kulağımın hemen altından geçirdi. "O gece uyumadan önce duшта boşalmam gerekiyordu."

Gözlerim geri kaçtı ve bacaklarımin arasındaki baskı arttı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ben de seni düşünüyordum."

Nefesim daha hızlı geliyordu. Üzerimdeki elleri, vücudunu vücuduma bastırması ve kulağıma gelen kısık sesi beni tamamen çıldırtıyordu. Onu duшта gördüğüm zamanı düşünmeden edemiyordum. O zaman da beni mi düşünüyordu?

Aman Tanrım.

"Madem dürüst davranıyoruz," dedim, sesim nefes nefese, "bir keresinde duş alırken banyonun kapısını biraz açık bırakmıştın. Göz ucuyla baktım."

Boğazında derin bir kahkaha gümbürdedi ve boynumu tekrar öptü. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Evet... öyleydi... şey, sen..." Ağzlarımız tekrar buluştu. Bir cümleyi tam olarak bitiremiyordum ama yine de bu şimdiye kadarki en iyi konuşmaydı. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendini boşaltmanı izledim."

Tekrar uzaklaştı ve bana o gülümsemeyi verdi. Çok inceydi, neredeyse hiç yoktu. Ama o şeyle beni öldürecekti. "Beni izledin mi?"

"Evet. Özür dilerim."

Ağzının köşesi biraz daha yukarı kalktı ve eli kalçama doğru kaydı. "Bunu şimdi mi düşünüyorsun?"

"Birazcık."

Beni tekrar öptü, derin ve kirli. Diliyle bu kadar çok şey yapabilen biri tarafından hiç öpülmemiştim. Dengemi bozuyordu, vücudum arzuyla gümbürdüyordu.

"Benim için ıslandın mı, Fiona?" diye fısıldadı kulağıma yakın bir yerden. "Öğrenebilir miyim?"

Bunun cevabının yankılanan bir *evet* olduğundan emindim. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı, kelimelerim bir şehvet girdabında dönüp duruyordu. Bir eliyle beni desteklerken, diğer elini pantolonumun içine soktu. Parmakları keşfetmeye başladı ve bu kadar güçlü olmasına sevindim. Bacaklarım jöleye dönmüştü, kendimi zar zor ayakta tutabiliyordum.

Evan'ın elleri başlı başına tahrik ediciydi ama kalın parmaklarının bacaklarımın arasındaki hassas deride kaydığını hissetmek gerçek dışıydı. Beni öpmeye devam etti -boynumu, çenemi, dudaklarımı- bu sırada kalın parmaklarından birini nazikçe açıklığıma daldırdı.

Tüm bedenim titredi ve boğazıma doğru inledi. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

"Evet."

Bu hızlı bir şekilde tırmanmıştı, ama Evan'ın beni benim onu düşündüğüm gibi düşündüğünü bilerek, nasıl daha fazla direnebilirdik? Vücudum daha fazla sürtünme, daha fazla baskı için haykırıyordu. Daha fazla Evan.

Parmağını daha derine kaydırды ve avuç içi klitorisime bastırdı. Eline doğru sallandım, bedenim açgözlü ve istekli bir şekilde kontrolü ele aldı.

Evan'ın gür sesi onayını mırıldandı ve ikinci bir parmağını içime soktu. "İşte bu, bebeğim."

Beni bir enstrüman gibi çalıyordu, çözülmemi sağlamak üzereydi. Orgazma hiç bu kadar hızlı yaklaşmamıştım. Ama bu yeterli değildi. Onu da hissetmem gerekiyordu.

Ağzı ağızımdayken ve parmakları bacaklarımın arasında inanılmaz şeyler yaparken, pantolonuna saldırdım ve yırtarak açtım. I

tek bir amacı vardı: o muhteşem siki elime almak.

Pantolonunun içine dalıp elimi ereksiyonunun etrafına doladığımda sertçe homurdandı. Sertleşmiş ve şişmişti ve aman tanrım, çok kalındı.

"Siktir," diye homurdandı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sözlerini tekrarlayarak sordum.

"Sikeyim evet."

Elini pantolonumdan çıkardı ve ıslaklığımı aletinin üzerine sürdü. Kendisine dokunmasını, kararmış sikinin üzerinde kaygan bir nem tabakası kaydırmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Onu hevesle elime aldım ve sıktım. Tekrar homurdandı, sesi çok vahşi ve çiğ geliyordu. Beni tekrar öpmek için eğildi, elini tekrar külotumun içine kaydırды ve iki parmağını içime soktu.

Tanrım, evet. Bu gerçekten oluyordu.

Dili ağzımın derinliklerine inerken ve parmakları içime girip çıkarken, elimi onun sert uzunluğu boyunca pompaladım. İçimdeki parmakları harika hissettiriyordu ama elimdeki sikiyle birleşince kendimi zor tutuyordum. Kasları gerildi ve kalçalarını elime doğru salladı.

Tam burada, dükkânında dururken onu boşaltmaya kararlıyım. Bunun acil çılgınlığı bedenimi ateşe verdi, iç duvarlarım parmaklarının etrafında titreşiyordu. İkimiz de finişe doğru yarışıyoruz, çekingenlik ortadan kalkıyordu. Parmaklarını pompaladı ve görevdeki bir adam gibi klitorisimi ovuşturdu. Ben de her nabızı ve hırıltısı beni teşvik eden o siki var gücümle okşadım.

"Siktir, bu çok iyi hissettiriyor," dedi sesi gergin bir şekilde.

Ses tonundaki kırılganlık, parmaklarını içimde hissetmek ya da sikinin elimde zonklaması kadar sıcaktı. Onu çözmek istiyordum.

Çünkü beni hızla çözüyordu.

Alınlarımız birbirine yaslandı ve ben onun kalınlığını okşarken izledik. Bacaklarımın arasında sıcak bir gerilim oluşmuştu ve yaklaştığımı biliyordum.

"İşte bu," dedi. O da hissedebiliyor muydu? "Evet, Fiona. Bana istediğimi ver, pis kız. Benim için gel."

Parmaklarının ritmi aniden değişti ve tam doğru noktaya hızlı vuruşlar yaptı. Vücudum gerildi, baskı neredeyse kırılganlık noktasına gelmişti. Sikini ovmaya devam ederken inledim, serbest kalmak için can atıyordum ve onun kontrolü kaybetme hissinden zevk alıyordum.

"Benimle gel," dedim, neredeyse nefesim kesilmişti.

Tüm vücudu kasıldı ve boğazından alçak bir hırıltı yükseldi. İç kaslarım ani bir zevk spazmıyla gerildi ve serbest kaldı ve boşalıyordum, eline biniyordum, bunun yoğunluğuyla inliyordum.

Başka bir derin iniltiyle kalçalarını sertçe salladı ve kalın boşalma ipleri uçtan patladı. Erotik bir hezeyan seli içinde, sanki ağır çekimdeymiş gibi olanları izledim. Kalçalarını elime doğru her itişini, her sıcak boşalma darbesini. Tüm bunlar olurken o da benimle birlikte doruk noktama ulaştı, parmakları son titremesini de atana kadar içimi okşadı.

Zorlukla nefes alarak bıraktım ve elini külotumdan dışarı kaydırıldı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Az önce ne olmuştu? Elime baktım. Ortalığı batırmıştık. "Oops."

"İşte," dedi ve temiz bir mağaza havlusu aldı. Neredeyse mahcup bir ifadeyle -bu mümkün müydü ki? "Bunun için üzgünüm."

"Vay canına, bu... Ne yapacağımı bilmiyorum... Biz az önce...?"

"Hey," dedi şaşırtıcı bir nezaketle. Beni kendine yaklaştırdı ve yüzüme dokundu. "Bu çok mu fazla oldu? İsteyerek yapmadım-"

"Hayır, hayır, çok fazla değildi. Bu inanılmazdı. Sadece bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle."

"Şu anda sana karşı gerçekten dürüst olabilir miyim?" "Her zaman."

Alt dudağımı kemirdim. "Çok fazla şey hissediyorum ve muhtemelen sarılmayı sevmediğini biliyorum ama bundan sonra gerçekten sarılmaya ihtiyacım var. Belki bu seferlik bir istisna yapabilir misin?"

Ağzının köşesi tekrar yukarı kalktı. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. "Aslında sarılmayı severim. Hadi içeri girelim."

Huysuz, düşünceli Evan Bailey kucaklaşmayı sever miydi? Bugünkü sürprizler arasında en büyüğü bu olsa gerek.

EVAN

I yüzüstü yatarken uyandım. Fiona sanki yastığı benmişim gibi başını sırtıma yaslamıştı. İkimiz de uyanmadan nasıl bu kadar hareket edebilmiştik- birbirlerini sevmeleri beni aşıyordu.

Belli ki sorunlarımız vardı.

Örtüler dağınıktı ama uygundu. Ben de öyleydim.

Güçlü kalmaya, direnmeye, Fiona'yla ilgili kirli fantezilerimi gerçekleştirmemeye kararlıyım.

Ve ben başarısız oldum.

Onu öpmüştüm. İyi, anlaşılabilir. Bana Luke'un onu öptüğünü söylemişti -onu öptüğünü değil, not etmiştim- ve onu geri çevirdiğini. Ve evet, o ilk öpücük dudaklarından o pisliğin tüm izlerini silmek içindi. Ona gerçeği söylemiştim ve tekrar yapmam gerekse yine yapardım.

Ama o ikinci öpücük? Hepsi benim.

Bununla çok mücadele ettim ve artık dayanamıyordum.

Bir şeyler mırıldandı ve yan döndü, ben de döndüm. Dükkânda birbirimizi boşalttıktan sonra, ondan kanepede uyumaya devam etmesini istemek bana aptalca gelmişti. Ama şimdi bir şüphe bulutu üzerime gölge düşürüyordu.

Bunların hiçbirini planlamamıştık. Sadece kendi ayakları üzerinde durana kadar ona kalacak bir yer vermek istemişim. Ve sonra dün oldu.

Birdenbire yatılı bir kız arkadaşım mı oldu?

Hayatımda buna yer olup olmadığını bilmiyordum. Ona güvenebilir miydim? Birine güvenmeye hazır mıyım? Kendimi tekrar başka birine açabilir miydim, incinme riskini göze alabilir miydim, bilmiyordum.

Ve yine de, işte buradaydım, yatağında onunla uyandım.

O uyanmadan kalktım ve giyindim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Koca Ayak'la birlikte ormanda yürüyüşe çıktık ve sabahın serin havası beni rahatlattı. Geri döndüğümde Fiona mutfakta kahve içiyordu, saçları duştan ıslanmıştı.

Ona günaydın öpücüğü verdim. Dünden sonra bunu yapmalıydım. -Ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim.

Pontiac üzerinde çalışmak yardımcı oldu. Elbette, ikimiz de çalışırken Fiona dükkana girip çıkıyordu ve bazen benim müziğime eşlik ediyordu. Ama onun orada olmasına aldırımıyordum. Yolculuktan döndüğümüzden beri bunu yapmamıştım. Aslında, etrafta birinin olmasının güzel olduğunu kabul edebilirdim.

Özellikle de o.

Sonra hangi gün olduğunu hatırladım. Salı günüydü. Bu büyükannemde akşam yemeği demekti.

Onu davet etmeli miyim?

Ofiste durmuş masanın üzerindeki bir şeyi karıştırıyordu. Dükkânın karşısından onu izledim. Saçına kırmızı bir bant takmıştı ve her zamankinden çok daha az makyaj yapmıştı. Bu, ela yeşili gözlerini açık teninde öne çıkarıyordu. Daha önce üşümüştü, ben de ona giymesi için pazen gömleğimi vermiştim. Çok büyüktü, gömlekten çok bornoza benziyordu ama atleti ve kot pantolonuyla çok hoş duruyordu.

Tanrım, ona gömleğimi vermiştim. Fanila kapüşonlu ile aynı şey miydi? Kız arkadaşına kapüşonlu tişörtünü vermek hâlâ bir şey miydi, yoksa ben bunu unutmuş muydum?

Üniversiteden beri kimseyle çıkmadığım için başıma gelen buydu.

Şimdi de gömleğimi giymesine izin vermemin ne anlama geldiğini düşünüyordum. Tanrı aşkına, üşüyordu. Her zaman üşürdü. Ona gömleğimi verdim; nişan yüzüğü vermiş gibi değildim.

Ama bu akşam yemeği sorununu çözmedi.

Onu yanımda getirseydim, ailem... ailem olurdu. Büyükannem muhtemelen gökyüzü ya da ormanla ilgili şifreli bir şeyler söylerdi ve kardeşlerim de iğrençleşirdi. Hepsi de onu getirmemin bir anlamı olduğunu düşünürdü.

Tek anlamı, ondan hoşlandığım ve dünkü gençler gibi öpüştüğümüzdü.

Aslında onu getireceğimi zaten biliyordum, sadece kendimi buna ikna etmem biraz zaman alıyordu. Büyükannelemlere yemeğe hiç kız getirmemiştim... hem de hiç. Eski sevgilim ailemle tanışmaya hiç gelmemişti, ki geriye dönüp baktığımda bu büyük bir tehlike işareti olmalıydı.

Kocaayak bana baktı.

"Ne? Senin hayatın basit, benim nelerle uğraştığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Başını Fiona'ya doğru çevirdi, sonra tekrar bana döndü.

"Evet, biliyorum. Ben de ondan hoşlanıyorum. Sorun da bu zaten."

Derin bir nefes aldım ve içimdeki gerginlik bir kıvılcım gibi çaktı. Neden bu kadar gergindim ki? Bunun büyük bir mesele olmasına gerek yoktu. Büyükannelemlerde akşam yemeği yiyecektim. Neden onu da getirmeyeyim?

"Hey, Fiona?"

Yapmakta olduğu şeyden başını kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne var ne yok?"

Tanrım, çok güzeldi. Manken gibi geleneksel bir güzelliği yoktu. Belalı bir güzelliği vardı. Koyu renk saçlar, soluk ten, hızma, dövmelemler. Jilet gibi keskin pençelerini saklayan bir kedi yavrusu değildi. O rock civcivi dış görünüşünün altında tatlıydı, ama bu farklı bir tatlıydı. Dürüsttü.

Ofisin kapısında durdum ve çerçeveye yaslandım. "Büyükannelemler her Salı ben ve kardeşlemlerim için evinde yemek verir. Etrafta kim varsa gelir."

"Her hafta aile yemeği mi? Bu harika."

"Evet. Neyse, bugün Salı. Gelmek ister misin?"

Gözlemler biraz açıldı ve ağzı ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi birkaç kez açılıp kapandı. "Çok isterim."

Tuhaf gerginlik hissi kaybıldı. Gerçekten de hayır demesinden korkmuş muydum?

Kahretsin, dağılıyordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

BİRKAÇ SAAT SONRA, Fiona bisikletimde arkama oturmuş, kollarını belime dolamıştı. Onunla ata binmek şaşırtıcı derecede keyifliydi. Ona bisiklet sürmeyi bilip bilmediğini hiç sormamıştım ama

Herkes rahat değildi, yolcu olarak bile. Ve onun arkada olması hoşuma gitti.

Büyükannemin evine gittik ve ilk defa burada son kalan ben değilmişim gibi görünüyordu. Asher'ın yeni kamyoneti ön tarafa park edilmişti ama diğer üçünden iz yoktu. Tabii Asher'ın kamyonetinin kasasına binmedilerse, ki bu da bir olasılıktı. Aslında hepsi birbirinin hemen üstünde yaşıyordu ve çok da uzakta değillerdi.

Park ettim ve indik. Fiona kaskını çıkardı ve etrafına bakındı.

"Bu gerçekten hayatım boyunca gördüğüm en şirin ev. Şu çiçeklere bakın."

Bunu hiç düşünmemiştim ama büyükannemin evi çok şirindi. Büyük bir verandası ve sarı bir ön kapısı olan eski bir çiftlik eviydi. Hemen hemen her yerde çiçekler açmaya başlamıştı ve alacakaranlık çökerken pencerelerin ışıkla parlaması, her yer düpedüz dost canlısı görünüyordu.

"Büyüdüğün yer burası mı?" diye sordu.

"Çoğunlukla, evet. Anne babamız öldükten sonra büyükannem ve büyükbabamla yaşamaya başladık. Hepimiz oldukça gençtik."

"Özür dilerim."

Sözlerinin ardındaki samimiyete minnettar olarak ona baktım. "Teşekkür ederim. Belli ki berbat bir durumdu ama büyükanne ve büyükbabalarımıza sahip olduğumuz için şanslıydık."

"En azından bu iyi. Aman Tanrım, birden çok gerildim. Ya büyükannen beni sevmezse?"

"Seni sevecek."

"Ama ya sevmezse?"

"Eminim senden hoşlanacaktır."

Bir an tereddüt ettim. Elini tutmalı mıydım? Kolumu ona dolamalı mıydım?

Dün elini onun külotuna sokmuş bir adam için, ona gelişigüzel dokunmak konusunda son derece kararsızdım.

Elini tuttum -benim elimde çok küçüktü- ve onu verandanın merdivenlerinden ön kapıya kadar götürdüm. İçeri girdiğimizde Büyükanne, Asher ve Grace'i evin arka tarafındaki mutfakta bulduk.

Grace Fiona'ya dostça bir gülümseme vermek için masayı hazırlamaya ara verdi. "Selam, Fiona. Seni gördüğüme sevindim."

Büyükanne döndü. Elinde tahta bir kaşık vardı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Merhaba, Wolf."

"Hey, Gram. Bu Fiona."

"Tanıştığımıza memnun oldum tatlım," dedi büyükannem, sonra gözlerini benimkilere dikti. "Aferin oğlum."

"Ben de sizinle tanıştığımı çok memnun oldum Bayan Bailey."

"Artık bunların hiçbiri yok, Cricket. Bana Gram diyebilirsin." Cricket mı? Asher'a baktım ama o sadece omuz silkti.

"Tamam. Büyükanne, evin çok güzel. Ön taraftaki çiçeklerine bayılıyorum."

"Teşekkür ederim. Bahçeyle uğraşmak beni genç tutuyor. Gagalarım da öyle."

Fiona'nın nefesi kesildi. "Tavuklarınız mı var? Tavuklara bayılırım. Bitkileri de severim ama dışarıda çok fazla bahçecilik yapmadım. Bunun için hiç yerim olmadı. Ama bir gün yapmak isterim."

"Eğer havanda olursan, uğrayabilirsin. Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Çok isterim. Teşekkür ederim."

Büyükanne gözüne takıldı ve gülümsedi.

Yarım saniye sonra ön kapı açıldı ve kardeşlerimin geri kalanı içeri daldı.

"Dostum, hayır," dedi Logan. "Asla işe yaramaz."

"Sana söylüyorum, işe yarar," dedi Gavin.

Levi homurdandı. "Bunu söyleyen, kar küreme makinesi fikrinin iyi bir plan olduğunu düşünen adam."

"Hâlâ iyi bir plan, sadece sen-" Gavin mutfığa girerken durdu ve yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Hey, Fiona."

Omuzlarına sahiplenici bir kol koydum ve onu yanıma çektim.

"Hey, çocuklar," dedi Fiona.

Gavin omzuma vurdu. "Onu getirdiğin için teşekkürler, kardeşim."

"Onu senin için getirmedi."

Gavin sadece gülümsedi.

Hepimiz buradayken, mutfak çok hoş sohbetlerin kaosuna dönüştü. Gram bir şekilde Fiona'yı benden uzaklaştırdı ve ikisi yemeği bitirirken tavuklar hakkında konuştular. Ben de masaya oturdum.

"Al bakalım Cricket, şunu benim için açar mısın?" Büyükanne Fiona'ya küçük bir kutu krema uzattı.

Tezgâhın üzerine koydu ve üstünü açmak için kenarlarını birbirine sıkıştırdı. Sıkışmış gibi görünüyordu ve ben de tam yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracaktım ki kapak açıldı ve her tarafa krema sıçradı.

"Hayır, çok üzgünüm," dedi.

Krem ellerinden damlıyordu ve bir kısmı da gömleğine bulaşmıştı. Tek düşünebildiğim, dün dükkânda yaptığımız dağınıklığa ne kadar benzediği idi.

Aynı anda aynı şeyi düşünmüş gibiydik. Gözlerime baktı ve yanakları kızardı.

Yüzüm ısındı ve sertçe yutkundum.

Büyükanne ona bir mutfak havlusu uzattı. "Bunun için endişelenme. Böyle şeyler olur. Temizlemesi kolay."

Fiona tekrar gözlerime baktı, gülmemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine kenetlemişti.

Gavin kıs kıs güldü. Yüzümü ona doğru çevirdim. Logan elinin tersiyle bir kahkaha attı. Belli ki bu görüntü onların gözünden kaçmamıştı.

Ya da belki de bana gülüyorlardı. Yüzüm kızarmış mıydı? Pislikler.

Fiona temizlendi ve geri kalanımız da yemeklerin masaya gelmesine yardım etti. İnsanlar yerlerini almaya başladılar, Gram'ın her zamanki yerini ona ayırdılar.

Gavin bir sandalye çekti. "Al, Fiona. Hemen yanımda bir yer var."

Ona hırladım. Yine

sırıttı.

"Teşekkürler, Gavin," dedi.

Onun diğer tarafındaki koltuğa oturdum.

Akşam yemeği her zamanki gibi çok lezzetliydi. Fiona'nın burada olması farklı hissettirdi. Buraya ait değilmiş ya da onu getirmemeliymişim gibi değil. Daha çok eksik bir parçayı yerine oturtmak gibiydi. Herkesle kolayca sohbet etti. Güldü, gülümsedi ve yemeğinin tadını çıkardı. Sanki buraya ilk kez gelmiyormuş gibiydi.

Ben beğendim.

Ve hoşuma gitmesi beni korkuttu.

Bir zamanlar ilk aile yemeğinde yanımda başka bir kadının oturduğunu hayal etmişim. O yemek hiç olmamıştı ve bana kalırsa o kadın artık var olmayabilirdi. Onu özlemedim ve birlikte olduğumuz için pişmanlık duymadım.

sona erdi. Ama aynı zamanda zor bir ders de almıştım; Fiona'nın bana sorgulattığı bir ders.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim.

Yemeğimizi bitirdik ve ilk kez, sohbe ara verdiğimiz ilk anda kalkıp gitmedim. Fiona hâlâ çoğunlukla bahçecilik ve tavuklar hakkında sohbet ediyor ve Tilikum hakkında sorular soruyordu. Ben de buradan çıkmak için acil bir ihtiyaç hissetmiyordum. Bu yüzden Gram ve Grace Fiona'yı bahçede yürümesi için dışarı çıkardıklarında ve Asher buzdolabından geri kalan biralarımızı aldığında, ben de onunla birlikte gittim.

Biramı verandaya çıkardım, kardeşlerimi mutfakta bir aksiyon filmi hakkında tartışırken bıraktım. Asher dışarı çıktı ve kollarını parmaklıklara dayayarak yanımda durdu.

Birkaç dakika sessizce durduk, sadece biralarımızı içtik. Asher'ın geri dönmesi güzeldi. O yokken her şey çok yanlış gelmişti.

"Biliyor musun, Gram hiç kimseye lakap takmazdı," diyerek sessizliği böldü.

"Ne?"

"Fiona Cricket'ı aradı."

"Evet, ne demek istiyorsun?"

"Başkalarına lakap takmaz. Sadece bize ve Grace'e." Bunu biliyordum. Görmezden gelmeyi tercih ediyordum. "Ne olmuş yani?" "Hiçbir şey." Birasından bir yudum aldı. "Sadece bir gözlem."

Yine sessizlik içinde durduk, gecenin içinde gerçek cırcır böcekleri cıvıldıyordu. İçimde bir sürü lanet duygu vardı ve hepsiyle ne yapacağımdan emin değildim. Asher'la -ya da kardeşlerimden herhangi biriyle- derinlemesine bir konuşma yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ama aklıma bir soru takıldı, ben de gidip sordum.

"Ash, Grace ile tekrar bir araya geldiğinizde şüpheleriniz var mıydı?"

Bana doğru döndü, sorum karşısında şaşırdığı belliydi. "Evet. Onun hakkında değil. Kendimle ilgili şüphelerim vardı. Doğrusu, ödüm kopuyordu."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Her şeyi berbat edeceğimden ve eve hiç gelmemiş olmamı dileyeceğinden korkuyordum."

"Bununla nasıl başa çıktın?"

Bir içki daha aldı. "Pek iyi değil. Sen buradaydın, benim düşüşümü gördün. Ama çoğunlukla başa çıkabileceğim parçalara ayırmaya çalıştım. İlk başta, sonsuza kadar başa çıkamadım. Bu çok büyük bir şeydi. Onu hayal kırıklığına uğratmam için çok fazla yol varmış gibi hissettim. Bu yüzden bir yaz geçirmeye karar verdik. Bu idare edilebilir geldi. Üzerimdeki baskıyı azalttı."

"Yani tüm cevaplara hemen sahip olmanız gerekiyormuş gibi hissetmediniz."

"Evet, aynen öyle. Gerçek şu ki, onunla sonsuza dek birlikte olacağımı biliyordum. Bir yaz asla yeterli olmazdı. Ama yine de kendimi toparlayabilmek için böyle olmasına ihtiyacım vardı."

Bira şişeme baktım. "Mantıklı." "Bir sorun mu var dostum?" "Hayır, ben iyiyim. Sadece merak ettim."

Bir şeylerle mücadele ediyordum ama bu konuda konuşmak istemiyordum. Ve söylediği şey mantıklıydı. Fiona ile işlerin nereye gittiğinden emin değildim ama belki de sorun yoktu. Birbirimizi tanıma kısmını hızlıca atlatmışız gibi hissetmeme rağmen, muhtemelen kendime gereksiz baskı yapıyordum. Fiona'yı seviyordum. Şimdilik buradaydı. Belki de bu kadar basitti.

Buna ihtiyacım vardı. Başka bir şeyle başa çıkabileceğimden emin değildim.

FİONA

I

çok iyi bir ruh halindeydi.

Geçen gün dükkânında Evan'la yaptığınız o kirli öpüşme seansı, çılgınca mı? Evet, çılgınca. Beklenmedik miydi?

Tamamen. Akıl-

uyuşturacak kadar harika mıydı? Neden evet, evet öyleydi.

Dün gece büyükannemlere yemeğe gidip ailesiyle takılmak mı? Kesinlikle korkutucuydu. Ama bir kez rahatladığımda - ki bu on saniye kadar sürmüştü, çünkü Gram gelmiş geçmiş en havalı insandı - çok eğleneliydi.

Büyükannem beni tavuklarıyla tanıştırmış ve bahçesini gezdirmişti. Bana sürekli Cricket diye sesleniyordu ki bu şimdiye kadarki en sevimli şeydi. Hiç gerçekten sevdiğim bir lakabım olmamıştı. Bazı insanlar bana Fi derdi ama bu bir lakaptan çok Fiona dememenin tembel bir yoluydu. Bana lakap takan tek kişi Felix Orman'dı, babam onunla çalışırken, yani suçluluğunun zirvesindeyken. O da bana Fifi demişti ki bu çok kötüydü. Küçük bir kızken bile, bunun can sıkıcı olduğunu düşünürdüm.

Ama büyükannemin bana Cricket demesi, bize tatlı niyetine yedirdiği turta kadar tatlıydı.

Dün gece başka bir kirli sevişme seansı ya da daha fazlasını umuyordum ama geç dönmüştük. Ve Evan biraz mesafeli görünüyordu. Belki de sadece yorgun düşmüştü. Oldukça girişken görünüyordu, bu yüzden ailesiyle geçirdiği bütün bir akşam muhtemelen yorucu olmuştu.

Bu sabah erken kalkmıştım, bu yüzden çoktan duş almış, atletimi ve kot tulumumu giymiştim. Saçlarım yukarıdaydı ve

kırmızı bandanamı saç bandı gibi bağladım. Bu benim temel iş kıyafetim olmaya başlamıştı.

Mutfağa gittim ve bir avuç fındık aldım. Evan duştaydı. Tereddüt ettim, içeri girip onu şaşırtırsam ne yapacağını merak ediyordum.

Ama belki de buna tam olarak hazır değildik.

Evan'la aramızdaki sorun potansiyelini görmezden gelmeyi seçtiğimi biliyordum. Tilikum'da sadece geçici bir süre için bulunuyordum ve burada biriyle ilişki kurmaya başlamak berbat bir fikir olabilirdi. Belki de hâlâ hayatımı bir çırpıda değiştirmenin heyecanını yaşıyordum. Beni aşağı çeken zehirli insanlardan uzaklaşmanın heyecanı kesinlikle güçlüydü. Ya da belki de sadece benim iyimser doğamdı. İşler bir şekilde yoluna girecekti, değil mi?

Ne olursa olsun, pratiklik gibi aptalca bir şeyin keyfimi kaçırmasına izin vermeyecektim. Dağlardaki bu güzel bahar sabahında olmazdı.

Myra ve Blanche bile harika görünüyordu. Kesinlikle gelecek ya da la- bels ya da tüm bunların ne anlama geldiği konusunda endişelenerek onların büyüsünü bozmak istemedim. Burada Evan'la olmak hoşumuza gidiyordu. Ve şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Sasquatch'ın takip etmediğinden emin olmak için bir avuç fındık alıp dışarı çıktım. Sadece havlardı. Peek ve Boo'ya küçük bir sincap engel parkuru yapmayı öğretiyordum. Doğru motivasyon verildiğinde bu kadar eğitilebilir olmaları inanılmazdı. Özellikle Oreo kurabiyelerini çok seviyorlardı ama onları çok fazla abur cuburla beslemek istemiyordum.

İçlerinden biri - aslında ayırt edemesem de Boo olduğuna karar verdim - ben dışarı çıkar çıkmaz bir ağaç gövdesinden aşağı atladı. Arka ayakları üzerinde doğruldu, kuyruğu arkasında sallanıyordu.

"Selam, Boo. Buraya gel, küçük adam. Senin için ikramlarım var." Hareket etmedi.

"Belki de sen Peek'sin? Üzgünüm, uzaktan söylemek zor. Ya da hiç. Alınma ama. İşte, fındıklarım var."

Fındıkları, bir tahta ve bir kütükten yuvarlak olarak yaptığım rampanın üstündeki küçük bir sepete koydum.

"Hadi dostum. Bana ne kadar zeki olduğunu göster."

Peek -kesinlikle Peek olduğuna karar verdim- biraz daha yaklaştı, sonra durdu. Boo bir ağaçtan fırladı ve benim cazip çerezlerimi almak için arkadaşının yanından geçti. Rampayı koşarak çıktı ve ödülünü sepetten aldı.

"Evet! Başarı! Çok zekisin."

"Ne yapıyorsun?" Evan arkamdan sordu. Peek ve Boo koşarak bir ağacın tepesinde kayboldular.

Ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koyarak döndüm. "Peek ve Boo'yu beslemeye çalışıyordum ama sen onları korkuttun."

Heybetli bir figürdü, neredeyse büyük ön kapısı kadar geniş bir adamdı, kare çenesi kirli sakalla kararmıştı. "Sincapları beslemeyin."

Sesi neden bu kadar telaşlı geliyordu? "Neden olmasın? Onlar dost canlısı." "Buradaki sincaplar dost canlısı değil. Onlar kötüdür."

Güldüm. "Bunu nasıl söylersin? Onlar küçük hayvanlar, kötü değil. Onlara rampaya tırmanmayı öğrettim. Onlara başka neler öğretebileceğime bakacağım."

"Güven bana, Tilikum sincapları kötüdür. Onlara hiçbir şey öğretmeyin. Bir bakmışsın eve girip eşyalarımızı alıyorlar."

"Pardon, hâlâ *sincaplardan* mı bahsediyoruz?"

"Onlara güvenme."

Arkamı döndüm ve fındıkların geri kalanını daha sonra bulmaları için attım. "Buyurun bakalım, Peek ve Boo. Büyük korkunç adamı içeri götüreceğim, siz de gelip ikramlarınızı alabilirsiniz."

"Peek ve Boo mu?" diye sordu ben onun yanından eve doğru yürürken. "Ne? Kocaayak adını verdiği bir köpeğin mi var?"

"Ve yaşlı bir kadının briç kulübünün üyeleri gibi ses çıkaran bitkileriniz var."

Myra ve Blanche'a baktım, hâlâ mutlu bir şekilde ön pencerenin yanındaki küçük masaya tünemişlerdi. "Şşş. Evan, seni duyabilirler."

Başını sallayarak gözlerini devirdi.

Sadece birkaç adım ötemdeydi ve bir an için bana uzanabileceğini düşündüm. Belki bir kolunu belime dolayacak ve beni kabaca kendisine doğru çekecekti. Geçen gün tüm sırlarımı ortaya çıkarmaya niyetli görünen o diliyle beni öpecekti.

"İşe gitmem gerek," dedi. "Bugün yapacak tonla işim var."

İçimdeki küçük hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Tamam. Birazdan orada olurum."

Başını salladı ve kapıya yöneldi, sonra durakladı ve Koca Ayak'a baktı. "Geliyor musun?"

Köpek hareket etmedi.

"Hain köpek," diye mırıldandı ve gitti.

"Sen bir hain değilsin," dedim, göğsünü kaşımak için çömelirken. "Sen gelmiş geçmiş en iyi çocuksun."

Koca Ayak beni dükkâna kadar takip etti ve ben ofise girerken yatağında yerini aldı.

Benim ofisim mi? Bizim ofisimiz mi? Ne olursa olsun, babam için çalıştığım işten çok farklıydı. O işin hoşuma giden yanları da vardı. Bulunması zor arabaları ya da parçaları keşfetmeyi seviyordum. Eski bir külüstürün eski ihtişamına kavuştuğunu görmek ve müşterinin yeni aracını gördüğünde gözlerindeki sevinci görmek eğlenceliydi.

Sürekli endişeyi özlemedim. Babamın kapalı kapılar ardında ne yaptığına dair endişelerimi. Bir toplantısı olduğunu söylediğinde nereye gittiğini. Belli ki korkularımda haklıyım. Benim arkamdan her türlü şeyi yapıyordu.

Burada çalışmak çok daha kolaydı.

Artık düzenli olan mekâna şöyle bir göz gezdirdim. Kaostan biraz olsun düzen yaratmış olmak tatmin ediciydi. Evan'ın işlerinin daha sorunsuz yürümesi için yapabileceğim pek çok şey vardı ve şaşırtıcı olan şey, onun bunu takdir etmesiydi. Aslında bana teşekkür etmişti.

Aklımın bir köşesinde bir soru dans ediyordu. İyi ruh halimi bozmaması için özellikle düşünmek istemediğim bir soru. Sevgilim beni hiç takdir etmiş miydi? Bir kere bile mi?

Uzun bir nefes alarak bu düşünceyi bir kenara ittim. Babam söz konusu olduğunda açmam gereken bazı bagajlar olduğunu biliyordum ama şimdi zamanı değildi.

Kahvemi yere bıraktım ve duvardaki büyük ilan panosuna baktım. Sağ üst köşeye yeni bir not ilâştirilmişti. *Şef için 59 model Cadillac 62 serisi üstü açılır araba bulun.* Evan'ın işini nasıl yürüttüğüne dair öğrendiklerime göre, gelirinin bir kısmı bulup restore ettiği, sonra sattığı ya da bir sonraki restorasyonu için takas ettiği arabalardan geliyordu. Diğerleri ise müşteri talepleri idi - insanlar kendi özelliklerine göre özelleştirmesi ya da restore etmesi için ona araba getiriyordu. Bunlar genellikle daha hızlı nakit kaynaklarıydı, şu anda üzerinde çalıştığı Pontiac gibi bir proje sırasında bir dükkânı ayakta tutan türden şeylerdi.

Parmağımı dudaklarıma götürerek hafızamı yokladım. Üstü açık 59 model Caddy'si olan birini tanıyor muydum? Arlington'da bunu yapabilecek bir adam vardı ve sadece birkaç saat uzaktaydı. Etrafta bir sürü proje arabası olan bir başka tanıdığım da Seattle'ın hemen dışındaydı. Aranacak bir diğer kişi de o olurdu. Evan tabii ki.

ously'nin de lensleri vardı, ama etrafı kurcalayıp iyi durumda bir tane bulup bulamayacağıma bakabileceğimi düşündüm - özellikle de iyi bir fiyata.

Evan'ın Pontiac için bulunması zor birkaç parçayı bulmak için de yardıma ihtiyacı vardı. Ve Super Bee için hala bir alıcıya ihtiyacı vardı.

Luke'un ihtiyacı olan parçalardan herhangi birine sahip olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen vardı. Ama Evan sorma zahmetine girmezdi. Bir Haven'la, özellikle de Luke'la iş yapmaktansa saatlerce yol gitmeyi tercih ederdi. Bana çok aptalca geliyordu ama aralarındaki rekabet çok köklüydü.

Her halükarda yapacak çok işim vardı, ben de çalışmaya başladım.

Öğleden sonra Evan kafasını ofisten içeri soktu. "Kasabaya gitmem gerekiyor. Hırdavatçıya. Gelmek ister misin?"

Dışarı çıkmak kulağa hoş geliyordu. "Evet, çok isterim." Başını salladı ve dükkânın içinde kayboldu.

Onu ürkütecek bir şey mi yapmıştım? Bugün neden bu kadar mesafeliydi?

Belki de iş konusunda bir sınır oluşturmaya çalışıyordu. Ya da belki benimle öpüştüğü ve beni ailesiyle tanıştırdığı için pişmandı. Ya da belki de o düşünceli kafasında benimle ilgisi olmayan başka bir şey vardı.

Onunla konuşmak çok zordu.

Ayakkabılarımı değiştirmek için eve koştum, sonra Evan'la kamyonetinde buluştum.

Kasabaya girdik ve doğruca nalbur dükkanına gittik. Tilikum'daki her şey gibi burası da tuhaftı; ön kapısının yanında *memleketinizin hırdavatçısı* yazan bir tabelası olan soluk kırmızı bir binaydı.

"Siz işinizi yaparken ben de gidip çocuk odasına bakacağım," dedim.

Omuz silkti, sanki ne yaptığının bir önemi yokmuş gibi. O uzaklaşırken gözlerimi ona diktim.

İç mekân bitkileri ters yöndeydi, ben de gitmesine izin verdim. Özel bir şey aramıyordum, sadece Myra ve Blanche ile iyi anlaşabilecek bir bitki için gözlerimi açık tutuyordum. Ya da belki dükkândaki ofis için bir şey. Orada hiç pencere yoktu, ama az ışıpta yetişen bir şey bulabilirsem, ortalığı gerçekten canlandırabilirdi.

Kırmızı Tilikum Hardware önlüğü giymiş bir kadın koridordan bana doğru geldi. Kırklı yaşlarında görünüyordu, sarı saçları özenle at kuyruğu yapılmış ve dostça gülümsüyordu. Umarım bahçe uzmanıydı ve düşük ışıktaki yetişen bazı çeşitleri bulmama yardımcı olabilirdi.

"Merhaba Fiona," dedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Olive Hembree."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Adımı nereden biliyordu? "Merhaba..." "O karanlık eski kulübeyi daha iyi bir ev haline getirmenin yollarını mı arıyorsunuz?"

diye sordu. "Seni suçlamıyorum. Dışarının pek neşeli olduğunu sanmıyorum. Gerçi belki de buna alışıksındır."

"Evan Bailey'nin evini mi kastediyorsun?"

Hâlâ gülümseyerek başını salladı.

"Aslında sorun değil. Sadece bitkileri çok seviyorum."

"Daha önce yaşadığınız yerde çok fazla bitki var mıydı?" Bu garip bir soruydu. "Birkaç tane vardı, evet. Neden?"

"Yeraltında olmanın nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyorum."

"Yeraltı mı?"

"Mm-hmm. Ne kadar yeriniz vardı? Onca yıl boyunca gerçekten konserve yiyeceklerle mi yaşadınız?"

"Pardon, ne dedin? Eskiden bir apartman dairesinde yaşıyordum ve normal yemekler yerdim."

"Oh," dedi kaşlarını kaldırarak. "Yani ailen dünyanın 1985'te sona erdiğini düşündüğü için bir yeraltı sığınağında büyümedin, öyle mi?"

Başımı yavaşça salladım. "Hayır."

İç çekerek gözlerini devirdi. "Mavis Doolittle ile biraz konuşmam gerekecek. Her şeyi yanlış anlamış. Sakın bana yeniden müttefikinin posta siparişi gelin olduğunu söyleme. Kaitlyn Peterson'la bu konuda çok uzun bir tartışma yaşadım ve eğer yanılmış olsaydım bundan nefret ederdim."

"Hayır, ben de posta siparişi gelin değilim."

"Yazık. Evan Bailey'nin hayatına iyi bir kadın girebilirdi." Güldüm. "Muhtemelen kullanabilir."

Ama gerçekten bu meydan okumaya hazır mıydım? "Bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Evet, aslında. Düşük ışıktaki gelişebilen bir iç mekan bitkisi bulmaya çalışıyorum."

Sanki bir şeyi onaylamış gibi tekrar başını salladı ve bana birkaç seçenek gösterdi. Dar ışıklı, sevimli bir örümcek bitkisi seçtim.

yeşil yapraklar, çünkü hem dayanıklıdırlar hem de köpekler için toksik değildirler.

Bitkiyi kolumun altına sıkıştırdım ve etrafa biraz daha bakındım. Alacalı yeşil ve pembe yaprakları olan çok şirin bir benekli bitkileri vardı. Blanche ve Myra'nın yaşadığı pencerenin yanındaki o noktayı düşünüp duruyordum.

"Sanırım hanımlarımın bir arkadaşına ihtiyacı var. Sen onların arkadaşısı olabilirsin, değil mi? Çok büyük değilsin."

Biraz savurganlık oldu ama Evan'ın evini biraz daha neşelendirmek için buna degeceğine karar verdim.

Bitkilerimi ön tarafa götürüp parasını ödedikten sonra Evan'ı dışarıda bekledim. Birkaç dakika sonra dışarı çıktı ve aldıklarına şüpheli bir bakış attı.

Evine dönerken hâlâ mesafeli davranıyordu. Onu kızdıracak bir şey yapıp yapmadığımı merak etmeye başlamıştım. Dün gece büyükannemde yanlış bir şey mi söylemişim? Ama neden bana söylemedi ki?

Keşke kafasının içinde neler olup bittiğini bilseydim.

Evinin önüne park etti ve aldıklarını dükkâna götürdü. Yeni bitkimi içeri getirdim ve Myra ile Blanche'ın yanına koydum. Ona bir isim bulmam gerekiyordu ama şu ana kadar hiçbir şey aklıma gelmedi. Dorothy, belki? Agnes? Emin değildim.

"Sana gelince, küçük güzel, sana yeni evini göstereyim," dedim örümcek bitkisine.

Onu kolumun altına aldım, isimler üzerinde düşündüm ve dükkana doğru yürüdüm. Bu bir Margaret olabilir. Ya da belki bir Zelda.

İçeri girdiğimde Evan omzunun üzerinden bana baktı. Bitkiyi ofise götürdüm ve yer açmak için birkaç eşyanın yerini değiştirmeye başladım. Masanın köşesine tam oturmuştu. Geri çekildim, ellerimi kalçalarımın altına koydum ve ona bakmak için başımı eğdim.

"Biliyorum, sen bir Edith'sin."

"Bitkilerinizi de buraya koymak zorunda mısınız?"

Döndüm. Evan kapının önündeydi ve bana tüm gücüyle düşünceli bakışlarını yöneltiyordu.

"Biraz aydınlanmaya ihtiyacı var diye düşündüm." "Yolda kalıyor."

"Hiç de engel değil." Masayı işaret ettim. "Sadece küçük bir köşeyi kaplıyor."

"O mu?"

"Evet, Edith."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki bir adı var."

"Yani? Bitkilerime isim vermeyi seviyorum. Neden böyle kötü bir ruh hali içindesin?" "Değilim."

Kollarımı kavuşturdum. "Evet, öylesin. Bugün benimle neredeyse hiç konuşmadın ve şimdi de bir ev bitkisi yüzünden bana zorluk çıkarıyorsun."

"Her neyse, sorun değil. Lanet olası bitkilerinizle süsleyin." Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Bu çok saçmaydı. Onu dükkâna kadar takip ettim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bana dönüp bakmadı. "Ne yapacağım?"

"Pislik gibi davran. Sanki insanlar senden hoşlanmasın diye bunu bilerek yapıyorsun."

"Belki de öyleyimdir."

"Ama neden? Neden bu kadar savunmacı davranıyorsun?"

Bana doğru döndü. "Çünkü yalnız kalmak istiyorum."

Ellerimi kaldırdım. "İyi o zaman. Yalnız kal o zaman."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım.

EVAN

F

Iona dışarı çıktı, ben de gitmesine izin verdim.

Sikeyim.

Ona pislik gibi davrandığım için kendimi bok gibi hissettim. O yapmadı.

Bunu hak ettim. Haklıydı, insanlara bilerek pislik yapıyordum. Herkesi dışarıda tutmak için iyi bir yoldu. İnsanların beni yalnız bıraktığından emin olmak için.

Çünkü istediğim buydu. Öyle değil miydi?

Kesinlikle öyle düşünmüştüm.

Biraz müzik açtım ve Pontiac üzerinde çalışmaya geri döndüm. Meşgul eller bana düşünmek için alan sağladı. Son birkaç günü tamamen dengesiz geçirmiştım. Kafamı toparlamam gerekiyordu.

Bütün bunlar benim hatamdı. Her şeyi onu öperek başlatmıştım. O anda kendimi çok iyi hissetmişim ve bunun nedeni sadece birbirimizi çalıştığım yerden birkaç adım öteye getirmiş olmamız değildi. Dokunulmak iyi hissettirmişti. Ellerin üzerinde olması, ağzının benimkiyle yanması.

Onu istemiştım ve boyun eğmişim.

Ama gerçeklerle yüzleşmek zorundaydım. Fiona'yı seviyordum. Hem de çok. Bu sadece onun vücudunu istemekle ilgili değildi, her ne kadar onu bir uyuşturucu gibi arzulasam da. Ona karşı hislerim vardı - bir daha asla sahip olmayacağıma yemin ettiğim hisler. Beni korkutan kısım da buydu. O tek seferlik bir şey değildi, yarın unutmaya çalışacağım bir kaçamak değildi.

Asher bunu yönetilebilir bir şeye dönüştürmemizi söylemişti. Görünüşte bu mantıklı geliyordu. Ama ben ya hep ya hiççi bir adamdım. Bu yüzden kadınlardan uzak durmaya yemin etmişim. Biriyle çıkmış ve uzun süreli bir ilişki yaşamışım. Ama yürümemişti. Sıradan seksi denedim. O da işe yaramamıştı.

Bu yüzden yalnız kalmaya karar verdim. Ya hep ya hiç.

Ve Fiona hayatıma girene kadar her şey yolundaydı.

Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Beni çözüyordu. Her şey çok hızlı geliyordu. Bir gün burada tek başıma çalışırken, ertesi gün bu çılgın kızla yollara düşüyordum.

Ve şimdi benimle kalıyor, yatağında uyuyor, ailemle tanışıyor, lanet olası bitkileriyle dekorasyon yapıyor, beni deli ediyordu.

İşime odaklanmam gerekiyordu. Bu arabanın dükkanımı bir üst seviyeye çıkarma potansiyeli vardı. Sanki başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi sabahdan akşama kadar çalışarak kıcımlı yırtmalıydım. Bu projenin başarısı tamamen bana bağlıydı. Luke gibi değildim; bir ekibim yoktu. Güvenebileceğim başka kimse yoktu.

Tabii ki, bundan emin olmuştum.

Neden lanet bir deli gibi davrandığımı çok iyi biliyordum. Bir iskelenin ucunda durmuş, suya bakıyordum. İki seçeneğim vardı. Ya suya atlayacaktım ya da arkamı dönüp uzaklaşacaktım.

Şu an itibariyle hâlâ ikincisini seçebilirim. Bu kolay olmayacaktı ve ben aptal değildim. Çekip gidersem onu inciteceğimi biliyordum.

Ama o derin nefesi alıp atlarsam birbirimizi daha çok incitir miyiz? Bilmiyordum.

İyi ya da kötü, hiçbir şeyi yarım yamalak yapabilecek biri değildim. Üniversitede kıcımlı yırtarak çalışmıştım, ta ki işi bırakana kadar. Şimdi her şeyimi işime verdim. Yarım ölçü yok.

Bir keresinde bir ilişkiye her şeyimi vermiştim ve kocaman bir başarısızlık olmuştu. Tekrar riske girmek istiyor muydum?

Çünkü benim için bir kadın iki şeyden biri olabilirdi. Tek seferlik, yani ona hiçbir şey adamak zorunda değildim. Ya da benim olabilirdi. Bunlar benim tek seçeneklerimdi. Neden böyle olduğumu bilmiyordum. Belki de yaratılışım böyleydi. Ama bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu.

Ve Fiona'nın benim olamaması için bir sürü neden vardı. Kalmayı planlamıyordu bile. Yeterince para biriktirir biriktirmez Iowa'daki annesinin yanına gidecekti.

Zihnimin arkasında hain bir ses, biri ona kalması için bir sebep verirse belki de gitmeyeceğini fısıldadı.

Özellikle de o kişi bensem. Hay sikeyim.

Bir süre çalıştım, tüm bu lanet duyguları görmezden gelmeye çalıştım. Arabaya odaklandım. Gösteriye hazır olması için önümde uzun bir yol vardı ve son zamanlarda dikkatimi dağıtan onca şey yüzünden yeterince ilerleme kaydedemiyordum.

Ve evet, Fiona'dan kaçıyordum. Belli oluyor.

Sonunda, dükkânımda saklanarak eşeklik etmeyi bırakmaya karar verdim. Onun hakkında ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Belki de benim saçmalıklarımın bıkması ve bu gece kanepeye geri dönecekti.

Müziği kapattım ve gece için kapattım. Hain köpeğim de onunla birlikte gitmişti -çünkü elbette gitmişti- bu yüzden evime kadar olan kısa mesafeyi tek başıma yürüdüm.

Ön kapıyı açtığımda müzik dışarı taşı ve hemen içeride durdum. Fiona mutfakta tahta bir kaşığı mikrofon gibi kullanarak şarkının nakaratını söylüyordu. Saçlarını savurarak çoraplarının içinde dönüyordu. Belli ki içeri girdiğimi duymamıştı.

Nakarat bitti, bir sonraki mısra başladı ve sözlerin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen şarkı söylemeye devam etti.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederek ona baktım.

Neden? Yanlış kelimeleri söylediği için mi? Bu beni deli etti.

Ama ben sevdim.

Peki bu koku neydi?

Tekrar döndü ama gözleri bana takıldı ve tam bir dönüş yapamadan ayak parmağıyla kendini durdurdu. Tahta kaşığı indirdi ve müziğin sesini kıstı.

"Geldiğinizi duymadım." "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Sorun değil." Kaşığı neden tuttuğundan emin değilmiş gibi baktı ve lavaboya fırlattı. "Henüz dönmemen gerekiyordu."

"Neden?"

"Sorun değil, hallederim. Senin için iki sürprizim var," dedi. "İkincisi henüz hazır değil ve ilkinin sana henüz söylemeyecektim ama bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Muhtemelen ikincisinin kokusunu alabilirsin. Böğürtlenli cob- bler yaptım. Daha önce hiç yapmamıştım ve eminim Gram'ınki kadar iyi bile değildir ama bir deneyeyim dedim."

Ona baktım. "Neden böğürtlenli turta yaptın?"

"Büyükanнем en sevdiğin yemek olduğunu söyledi."

Bu hiç mantıklı değildi. Ona önemsiz bir şey için bağırımtım. Neden turta yapsın ki? "Kafam karıştı."

"Bu senin favorin değil mi?"

"Evet, ama-"

"Sadece kendini daha iyi hissedersin diye düşündüm." "Ben mi?"

"Evet, sen, Bay Huysuz Surat Shoutypants. Asık suratlı bir adam gibi davranıyordun, ben de biraz ayakkabının seni neşelendirebileceğini düşündüm. Ayrıca sana sinirlenmek yerine yapacak bir şeyim oldu. Şimdiden daha iyi hissediyorum ve daha yemedim bile."

Fırının zamanlayıcısı çaldı.

"Bu düşünceyi tut. Yanmasını istemiyorum." Döndü ve bir çift fırın eldiveni kaptı, sonra da turtasını fırından çıkardı.

Koku bana doğru yayıldı ve ağzım sulandı. Vay anasını, çok güzel kokuyordu.

"Bunun soğuması gerekiyor, o yüzden size ilk sürprizden bahsedeyim." Fırın eldivenlerini çıkardı ve telefonunu eline aldı. "İlk diyorum çünkü ben pişirmeye başlamadan önce oldu. Gerçekten de telefonu kapatır kapatmaz sana söylemek için koşacaktım ama biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Bu doğrudu, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ama şimdi neden bahsediyordu?

Ayakkabının kokusu çok dikkat dağıtıcıydı.

"Sana 59 model üstü açık bir Cadillac serisi 62 buldum." Telefonunu kaldırıp bana bir resim gösterdi. "Sana sadece arabayı bulmakla kalmadım, bu arabanın motor ve şanzımanı numaralarıyla eşleşiyor, çok az pas var ve gösterge panelindeki tüm orijinal kadranlar duruyor. Bu şeyle neler yapabileceğini görmek için cidden sabırsızlanıyorum. Şuna bir bak."

Bakıyordum. Ama arabayı göremiyordum.

"Ve bize verdiği fiyata inanamayacaksınız. Size söylüyorum, babam için çalışırken bu adamlarla sohbet etmek için harcadığım tüm zamana değdi. Övünüyor gibi görünmek istemem,

ama eminim ki o fiyatı başkasına vermezdi. Bu tam bir hırsızlık."

O anda, havada turta kokusu varken ve Fiona telefonunu yüzüme doğru iterken bir şeyler tıkladı.

Artık yalnız kalmak istemiyordum.

Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak güzel bir şey yapmış olması değildi, her ne kadar böğürtlenli turta pişirmiş olması bir an için evlenme teklif etmeyi düşünmeme neden olsa da. Ben sormadan Şef Stanley'e araba bulmak için kendi yolundan çıkması bile değildi.

Hepsi bu kadardı.

Eve geldiğimde kendimi bok gibi hissediyordum ve onu mutfakta mikrofon niyetine tahta kaşıkla şarkı söylerken buluyordum. Aptal isimleri olan aptal bitkileriydi ve sincapları beslemek için bilmediğimi sandığı fındık zulasıydı. Köpeğimin onu benden daha çok sevdiği gerçeğiydi ve ben onu hiç suçlamıyordum.

Evim aydınlık ve sıcaktı, güzel kokuyordu ve bu seksi dövme belalı güneş ışığı, çoraplarıyla mutfağında dönüp duruyordu.

Bunu istedim. Hepsini istedim.

Onu elimde tutmak istiyordum.

Ve birden gerçeği fark ettim. Çoktan atlamıştım.

"Elbette buraya gelip bana geçen gün büyük bir hata yaptığımızı ve bu işin yürümeyeceğini söylemiş olabilirsiniz. İyimserim ama aptal değilim. Ayakkabıcı da kalmama izin vermen için sana rüşvet vermek için falan değil. Sadece ikimiz de daha iyi bir ruh halinde olursak belki konuşabiliriz diye düşündüm."

Telefonu elinden aldım ve tezgâhın üzerine fırlattım. Ne yaptığımı sormaya başladı ama onu yakaladım ve bir öpücükle sözünü kestim.

"Ya da bu da işe yarar," dedi.

"Biz bir hata yapmadık ve bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim." Onu tekrar öptüm. "Kırılması zor bir pislik alışkanlığım var."

Kollarını boynuma doladı. "Biraz turta ister misin?"

"Daha sonra." Gözleriyle buluştum. "Şu anda sadece seni istiyorum."

Gözlerindeki arzu benimkini yansıtıyordu. Onun için çoktan sertleşmişim ve bu noktada kendimi tutmayı bırakmıştım. Kıçını kavradım ve ereksiyonumu hissetmesine izin vererek onu sıkıca içeri çektim.

"Lütfen bana bundan biraz vereceğini söyle," dedi kendini bana sürterek.

İnledim. "Hepsini, bebeğim. Sence dayanabilir misin?"

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok fazla, ama beni bilirsin. Gerçek bir yapabilirim tavrım var."

Kahretsin, çok tatlıydı. "Buraya gel."

Onu mutfakta mutlu bir şekilde becerirdim ama prezervatife ihtiyacım vardı, bu yüzden onu bileğinden tuttum ve odama çektim.

Hiç vakit kaybetmeden tişörtünü başından çektim. Kıyafetlerimi yırttı, sanki o da benim kadar çaresizdi. Yavaş bir keşif yoktu. Yeni ten bölgelerini ortaya çıkaran dikkatli bir soyunma yoktu. Dükkândaki geçen gün sadece bir ısınma hareketiydi ve ikimizi de daha fazlası için çılgına çevirmişti.

Ben pantolonumu çıkarırken o sütyenini bıraktı ve külotunu çıkardı. Çıplak vücudunun görüntüsü beni sersemlettiği için duraklamak zorunda kaldım. Ona baktım, ellerimi kollarında aşağı yukarı gezdirdim. Kıvrımları ve yumuşaklığı vardı. Dolgun göğüsleri dar bir bele doğru sivriliyordu. Ve o kalçalar. O kıç.

"Kahretsin, çok seksisin." Yüzünü avuçladım ve onu yatağıma doğru geri çekerken dudaklarının tadına baktım. "Senin içinde olmak istiyorum."

"Evet, lütfen," diye nefes aldı.

Ben prezervatifi çıkarıp takarken o yatağa tırmandı. Bacaklarını açtı ve ben de onaylayarak homurdandım.

"Şu haline bak."

Sıcak teninin kayganlığını hissederek üzerine çıktım. Ellerini göğsümden yukarı ve boynumun arkasına doğru kaydırды, sonra dudaklarımı dudaklarına götürdü. Dilim ağzını istila ederken, kaygan açıklığının içine doğru ittim.

O ilk hamle gibisi yoktu. Sıcak, sıkı ve mükemmeldi. Ağzının içine doğru inledim ve içinde derin bir şekilde tuttum.

"İyi misin?" diye sordum, sesim neredeyse boğuk çıkıyordu. Ama o kadar iyi hissettiriyordu ki kendimi zor tutuyordum.

"Aman Tanrım, evet."

Kendimi onun üstüne atarak, içeri ve dışarı ittim. Göğüsleri göğsüme sürtünüyordu ve onu öpmeden duramıyordum-ağzını, boynunu, göğsünü. Dilimi göğüs uçlarına götürdüm ve o da zevkle inleyerek adımı söyledi.

Ona bakmak için kendimi yukarı ittim ve bakışlarımız kilitlendi. O ela yeşili gözler beni esir almış, göğsümde uzun zamandır kapattığım bir boşluk açmıştı. Vücudum onun için canlanmıştı, aletim sertleşmişti, baskı neredeyse dayanılmazdı. Ama bu sadece seks değildi. Benim için değildi. Ödümü bokuma karıştıran şeyler hissediyordum ama bir kez olsun arkamı dönmedim.

İçlerine battım.

Ellerini belime bastırarak beni daha derine davet etti.

Yanakları pembeden en seksi tonunda kızardı ve dudakları aralandı.

"Çok iyi hissediyorsun, şu anda içinde patlayabilirim," dedim ve bu doğrudu. Benim horoz serbest bırakmak için ağrıyordu. "Ama önce senin boşalmanı izlemek istiyorum."

Dizlerini daha yukarı çekti ve hala bakışlarını tutarak onu sertçe becerdim. Bana yapıştı, her hamlede inliyordu. Amcığı etrafımda sıkılaştı, o kadar sıcaktı ki kendimi zor tutuyordum.

"İşte böyle. Sikimin her yerine boşal, güzelim."

Nefes nefese kaldı, gözleri dalgalanarak kapandı ve parmaklarını sırtıma geçirdi. Kukusu sıkıştı, orgazmının nabız atışları durmaksızın sikimi sıkıyordu.

İşte bu kadar. Lanet olsun, çözüldüm.

Yüksek sesle homurdanarak boşalmaya başladım, onun içinde patladım. Ona doğru ilerlerken sırtım sıkıca kenetlendi, coşku dalgaları beni ele geçirdi.

Vay anasını.

Bitirdiğimde kollarını bana doladı. Nefesi boynumda sıcacıktı, teni yumuşacıktı. Onun içinde kaldım ve yüzümü saçlarına gömüp derin nefes aldım.

Çok iyiydi.

Ona bakmak için ayağa kalktım ve dudaklarını öptüm.

"Bu inanılmazdı," dedi, sesi kısıktı. Ve ne kadar haklı olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

FİONA

R İstemeyerek de olsa tuvalete gitmek için kalktım, sonra Evan da aynısını yaptı. Odasında bekledim ve giyinip giyinmemem gerektiğini düşündüm. Çıplak yatarak çok fazla şey mi umuyordum?

yatağında? İçeri girecek, kıyafetlerini giyecek ve huysuz, kara kara düşünen adam olmaya geri mi dönecekti?

Tanrım, umarım değildir.

Geri geldi ve hemen yatağa girdiğinde biraz heyecanlandım. Beni kendine çekip kalın kollarını etrafımda dolaştırırken ona sokuldum.

Mutluluk.

O kadar rahatlamıştım ki, sanki onun içinde eriyebilirmişim gibi hissediyordum.

Bir süre sessizce uzandık, sadece nefes alıyorduk. Seks inanılmazdı ama daha fazlasının olduğunu hissediyordum. Aramızda kaynayan bir yoğunluk vardı. Bir şeyler değişmişti. Vücudumda bir heyecan pırıltısı ve karnımda gergin bir çırpınış yarattı.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda, alçak, gürültülü sesiyle sessizliği bozarak.

"Ne için?"

Tenimde küçük daireler çizerek derin, yavaş bir nefes aldı. "Bana katlandığın için sanırım."

Yumuşakça güldüm. "Kesinlikle ele avuca sığmıyorsun." "Özür dilerim."

Ayağa kalktım ve başımı koluma yasladım. "O kafanın içinde neler oluyor? Çok sıcak ve soğuksun."

"Gerçek mi?"

"Evet."

"Korkuyordum."

Muhtemelen söylemesini beklediğim son şey buydu. "Neyden korkuyorsun?"

"Senin hakkında ne hissettiğimi."

Neler olduğunu anladığımda göğsümde bir sıcaklık hissi filizlendi. Evan bana açılıyordu.

"Bu seni neden korkutsun ki?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve uzun bir süre daha durakladı. "Uzun zaman önce biriyle tekrar bir ilişkiye girmeyeceğime karar verdim. Yalnız olmam daha iyiydi."

"Yaralandın, değil mi?" Sessizce sordum.

Başını salladı.

Kalbim onun için çoktan kırılmıştı ve ne olduğunu bile bilmiyordum. "Boş odadaki kutularla bir ilgisi var mı?"

"Evet."

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Gözlerimle tekrar buluştu ve acısı beni neredeyse kırıyordu. "Hiç kimseye söylemedim."

Elimi göğsüne koydum. "Bana güvenebilirsin."

Uzun bir süre yine sessiz kaldı ve hayır diyebileceğini düşündüm. Konuşmaya başlamasını umdum. Buna ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Bunu dile getirmesi gerekiyordu.

"Liseden sonra üniversiteye gittim ve hemen nefret ettim. Derslerimle boğuşuyordum ve zamanının çoğunu sarhoş olup ot içerek geçiren aşağılık bir oda arkadaşım vardı. Berbattı ve sadece birkaç ay sonra eve dönmeyi düşünüyordum. Sonra Tucker Kosten ile tanıştım. Aynı sınıftaydık ve her ne sebeple olursa olsun çok iyi anlaştık. Sanırım bana kardeşim Asher'ı hatırlatıyordu. Takılmaya başladık ve sonunda kampüs dışında birlikte bir daire tuttuk.

"Oldukça yakınlaştık. Dürüst olmak gerekirse, o benim en iyi arkadaşımdı. Ona her şeyimle, hayatımla güvenebilirdim. O benim için başka bir kardeş gibiydi. Her neyse, ikinci sınıfta Carly adında bir kızla çıkmaya başladım. Tucker da Larissa adında bir kızla çıkıyordu ve dördümüz sürekli takılıyorduk."

Durdu ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Carly'ye çok aşık oldum. Gerçekten çok. Ona deli gibi aşıktım. Ve her şey harikaydı. Ruh eşimi bulduğumu sanmıştım. Sonra Asher tutuklandı.

"Ne olduğunu öğrenir öğrenmez eve geldim. Carly'den uzak olmaktan nefret ediyordum ama ailemin bana ihtiyacı vardı. Yasal olaylar çok hızlı gelişti ve bir anda kardeşim hapse girdi. Hepsi bu kadardı, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Beni biraz mahvetti. Sanırım hepimizi mahvetti. Asher... en büyüğümüzdü, anlıyor musunuz? Mükemmel değildi ama hepimiz ona saygı duyardık. Sonra birdenbire gitti.

"Ondan sonra evde işler zorlaştı. Bir süre okula gitmedim ama Carly ile sürekli konuştum. Buraya gelip beni görmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama hiç gelmedi. Geriye dönüp baktığımda, bunun bana bir şeylerin yolunda gitmediğini göstermesi gerekirdi ama o zamanlar aklım bu noktada değildi. Asher'la olanları gördükten sonra Carly'ye karşı bir aciliyet hissettim. Sanki bir anda elimden alınabilirdi ve bunun olmasına izin veremezdim. Bu yüzden okula dönmeden önce bir yüzük aldım."

Bunun nereye varacağını bildiğimi hissediyordum.

"Ona sürpriz yapmak istedim, bu yüzden geri döneceğimi söylemedim. Tucker'a da söylemedim. Doğruca Carly'nin evine gittim ama kapıyı açtığında yüzünü görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Beti benzi attı. Ona sarılmaya çalıştım, aylardır birbirimizi görmemiştik ama kollarını kavuşturdu ve bana bakmadı. Beni beklemediğini ve önce aramam gerektiğini söyleyip durdu. Sonra Tucker yatak odasından çıktı."

"Aman Tanrım."

"Bunun olmasını asla istemediklerine dair bir sürü saçma sapan bahane uydurdular. Ama cidden, bu ne lan? Onunla evleneceğimi sanıyordum, cebimde yüzüğü vardı ve o benim en iyi arkadaşımdı. Kardeşim daha yeni hapse girmişti. Ve onlar biliyordu. Evde neler olduğunu biliyorlardı ama yine de benim arkamdan birbirlerini becermeye başladılar."

"Yani sadece kız arkadaşınızı kaybetmediniz, en iyi arkadaşınızı da kaybettiniz. Hayatının en zor zamanlarından biri olmalı."

"Evet."

Gözlerimi kapadım ve uzun bir nefes verdim. Evan elini benimkinin üzerinde tutarak göğsüne yasladı. Bu şekilde ihanete uğradığına inanamıyordum. Kalbim onun için acıyordu. Onu ezmeden önce olduğu adam için. Bu kadar içine kapanık olmasına şaşmamalı. Kalbini birine vermişti ve kadın sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kalbinin üzerinde tepinmişti.

Birdenbire Carly'den gerçekten nefret etmeye başladım.

"Ondan sonra okulu bıraktım. Bütün eşyalarımı topladım ve eve taşındım. Buraya taşındığımda hepsini yanımda getirdim ama hiç açmadım."

"Demek boş yatak odasında bunlar var? Üniversiteden kalan tüm eşyaların?"

"Evet. Neden sakladığımı bile bilmiyorum. Sanırım bir noktada gözden geçirmem gerektiğini düşünüp duruyorum ama hiç yapmıyorum."

"Evan, bunun başına gelmesine çok üzüldüm. Umarım birbirlerini aldatmışlardır ve birbirlerine klamidyaya ve herpes bulaştırmışlardır."

Güldü. "Onlara ne olduğunu bilmiyorum. Carly beni birkaç kez aramaya çalıştı ama hiç cevap vermedim. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu ve sonunda denemeyi bıraktı."

"Tucker'dan hiç haber aldın mı?"

"Hayır."

"Ne göt herif ama," dedim. "Onları tanımıyorum bile ve çok kızgınım. Biliyor musun, siktir et onları. Umarım klamidyaya, uçuk ve hayatlarının geri kalanında kronik ishal olmalarına neden olacak bir tür rektal disfonksiyon kaparlar."

"Bu iğrenç."

"İğrençler. Ve bunu hak ediyorlar."

"İstedğin zaman çok kindar olabiliyorsun."

"Seni incittiler." Dedim.

Elimi sıktı. "Evet."

"Demek bu yüzden burada tek başına yaşıyorsun ve herkes seni rahat bıraksın diye pislik gibi davranıyorsun."

"Bu iç karartıcı derecede doğru." Derin bir nefes daha aldı. "Ya da öyleydi - sen ortaya çıkmadan önce."

"Ve şimdi tek istediğin hayatının geri kalanını gözlerden uzak bir yalnızlık içinde yaşamakken, bu rastgele kız burada uyuyor ve yanında çalışıyor."

"Evet, o yüzden siktir git."

Güldüm. "Gerçekten, yine de, sana bir sürü önkoşul yüklemek istemiyorum ve normal şartlar altında sadece... bunun nereye gittiğini görebiliriz. Normal insanların yapacağı gibi. Ama bu tam olarak normal bir durum değil, değil mi?"

"Hayır, değil."

"Peki şimdi ne olacak?"

Viski kahvesi gözleri uzun bir süre beni izledi. Kaşları çatılmadı. Hayal kırıklığı ya da öfke yoktu. Yüz ifadesi hiç görmediğim kadar pürüzsüzdü.

"Artık benimsin."

Ses tonundaki sahiplenme duygusu tüylerimi diken diken etti. "Ben senin miyim? Bu kadar basit mi?"

"Benim için."

Daha önce hiç kimse bana bu sözleri söylememişti. Ama Evan Bailey'e ait olma düşüncesi? Hoşuma gitmişti. Hem de çok.

"Yani yeni bitkilerimi saklayabilir miyim?"

Ağzının bir köşesi gülümsedi. "Güzelim, seni mutlu edecekse evi bitkilerle doldurabilirsin. Sadece köpeğim için biraz yer bırakın."

"Bitti." Nefes nefese kaldım.

"Eugenia!" "Ne?"

"Blanche ve Myra'nın yeni arkadaşı. Bir isim bulamadım ama sanırım Eugenia."

"Tabii ki öyle. Peki ya ofisteki?" "Edith."

Bana şaşırmış gibi baktı. "Nereden geldin lan sen?"

Bir omzumu silktim. "Sadece arabamı tamir ettirecek bir yere ihtiyacım vardı." "Bundan biraz daha fazlasını aldın, değil mi?"

Aletine baktım. Artık sertleşmemişti ama hâlâ çok etkileyiciydi. "Çok daha fazlasına sahip olduğumu söyleyebilirim. Bu konuda küçük bir şey yok."

Ağzının kenarı bir gülümsemeye seğirdi. Beni sırtüstü yatırdı, kollarını başımın üzerinde birleştirdi ve beni öptü.

Sen benimsin.

Bu çok fazlaydı. Tıpkı dudaklarımı okşayan adam gibi büyüktü. Ve bir an için, sahip olabileceğim tüm şüpheler arka planda kayboldu.

Eğer Evan Bailey'nin kızı olmak buysa, beni de alın.

FİONA

T Güneş ılıktı ve hava açan çiçeklerin ve zengin toprağın kokusuyla doluydu. Büyükanmem hayatımda gördüğüm en muhteşem bahçelere sahipti. Çiçekler, sebzeler,

meyveler, çilekler. Haftada en az bir kez onunla birlikte dışarıda çalışmaya gelirdim. Bazen yabancı otları ayıklarken ve tavuklarıyla ilgilenirken sohbet ederdik. Diğer zamanlarda ise rahat bir sessizlik içinde etrafta dolanırdık.

Bir ay önce, Evan Bailey onun olduğumu ilan etmişti. Ve kesinlikle ciddiye.

Değiştiğinden değil. Hâlâ ciddi ve düşünceli, kaşları sürekli çatıktı. Hâlâ sinirlendiğinde bir şeylere hırlıyordu. Kenarları hala sertti. Hâlâ Evan'dı.

Ama her nasılsa ben onun içinde sakladığı Evan'ı görebilen şanslı kızdım.

Bu adam sevecen ve sadıktı. Beni şefkatle öptü, acımasızca becerdi ve kıcımlı ellemek için hiçbir fırsatı kaçırmadı.

O gün söylemediği şey, sadece onun olmadığımı. O benimdi.

Bunun ne kadar özel olduğunu biliyordum. Evan Bailey kalbini kimseye vermedi. Biri onu tekrar yaralamasın diye onu şiddetle korurdu.

O kişi ben olmayacaktım.

Geleceğin bizim için ne getireceğini tam olarak bilmiyordum. Banka hesabım toparlanıyordu ama haftalardır Iowa'dan bahsetmemiştim. Gerçek şu ki, gitmeyeceğimi zaten biliyordum. Bir şeyler değişmediği sürece. Evan'la aramız bozulursa yeniden değerlendirmek zorunda kalacaktım ama şimdilik onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Ben de yapmadım.

Büyükannem son yarım saattir yabancı otları temizlediğim yere geldi. "Neden biraz ara vermiyoruz? Buzlu çay yaptım."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Ellerimi yıkamak için içeri girdim, sonra arka verandada büyükanneme katıldım. Gagaları gıdaklıyor ve tırmalıyordu; bahçelerinin güzelce ekilmiş sıraları avlu boyunca uzanıyordu. Kuşlar cıvıldıyor ve uzaktan dere şırıldıyordu.

Burası tam anlamıyla cennet gibiydi.

"Kurt'um nasıl?" Büyükanne sordu.

"Çok meşgul. Şef Stanley için bir araba üzerinde çalışıyor, ayrıca Pon- tiac da var tabii." Alt dudagımı kemirdim. Gram'la ondan daha fazla zaman geçiriyordum ve bunun onu rahatsız edip etmediğini merak ediyordum. "Belki de bir dahaki sefere kasabaya geldiğinde ona uğramasını önermeliyim."

"Sorun yok, Cricket. Zamanı gelince eve dönecektir." "Eve mi gelecek?"

Sallanan sandalyesinde yavaşça ileri geri sallanıyordu. "Sana yalnız kurt ve şefin kızının hikâyesini anlatmış mıydım?"

"Hiç sanmıyorum." Sandalyeme yerleştim. Büyükannemin hikâyelerini severdim. "Dünya henüz gençken, büyük bir kurt sürüsü varmış.

Geniş topraklarında çok uzaklara kadar dolaşıyorlardı. Bir gün, genç bir erkek kurt ağır bir yara aldı. Ölümcül bir yara değildi ama yakındı. O da kurtların yaptığını yapmış: Yaralarını sarmak ve iyileşmek için güvenli bir yer bulmuş. Ancak ayağa kalkıp tekrar yürümeye başladığında sürüsüne geri dönmemiş. Mağarasında kaldı ve sanki zararı onlar vermiş gibi onlardan uzak durdu."

"Artık kendi sürüsüne güvenmiyor muydu?" "Hayır, güvenmiyordu."

"Bu onun için adil görünmüyor. Yine de sanırım o sadece bir kurttu."

"Doğru. Ve adil olmak vahşi doğada pek geçerli değildir. Erkekler arasında da öyle."

"Ona ne oldu?" Mağarasında tek başına öldüğünü söyleyeceğinden korkuyordum.

Gram'ın ağzı bir gülümseme ifadesiyle seğirdi. "Bir öğleden sonra, şefin kızı çilek toplarken yalnız kurdun mağarasının ağzına rastlamış. Sarı gözleri karanlıkta parlıyordu ve bir uyarı homurdandı."

İstmeden de olsa nefesim kesildi.

"Şef olan babası kurt sürüsüyle arkadaştı, bu yüzden kızı korkmadı, kurt ona dişlerini gösterdiğinde bile korkmadı. Sürünün av aramak için kuzeye gittiğini ve bu erkeğin ailesinden ayrı düşmüş olması gerektiğini biliyordu. Mağaranın girişinde bir ileri bir geri volta atarken, yaralanmasının izlerini görebiliyordu."

"Yani onun yaralandığını ve şimdi yalnız olduğunu biliyordu."

"Evet. Ve kurdun yalnız kalmasının iyi olmadığını biliyordu. Bu yüzden ona yardım etmeye karar verdi."

"Nasıl?"

"Onu mağaradan çıkarmak için et parçaları bırakmaya başladı. İlk başta mesafesini korudu ama yavaş yavaş yaklaştı. Çok geçmeden adam onun elinden yemeye başladı."

"Ona saldıracığından korkmuyor muydu?"

"Oh, korktuğu anlar olduğunu tahmin ediyorum. Yalnız kurt çoğu insana dostça davranmazdı. Herkese karşı hırslıyor ve dişlerini gösteriyordu. Ama şefin kızı bir istisna oldu."

"Peki ya ailesi? Kurt sürüsü ne olacak?"

Büyükanne'nin dudakları gülümsedi. "Bu çok güzel bir soru, Cricket. Şefin kızı kurdu evcilleştirmeye çalışmıyordu. Sadece ona güvenmeyi öğretiyordu. Bir kez güvendiğinde, onu mağarasından sürünün bulunduğu yöne doğru çekmeye başladı."

"Bir gün onu sürünün dinlendiği yerin yakınına götürdü. Yalnız kurt uzakta oturup bir süre izledikten sonra mağarasına geri dönmüş. Ama şefin kızı kararlıymış. Her gün kurdu sürüsüne geri götürdü, ta ki sonunda sürünün arasına girip temas kurana kadar."

"Sürü onu gördüğüne sevindi mi?"

"Gerçekten de öyleydiler. Daireler çizdiler, kokladılar ve kurtlar ne yaparsa onu yaptılar. Ve şefin kızı, yalnız kurdu sürülerine geri kabul etmelerini tüm kalbiyle izledi. Hikâyeye göre alfa kurt şefin kızına bakmış ve yaptıklarını onaylamak için başını eğmiş."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Bu beni ürpertti. Ne güzel bir hikâyeye. Yalnız kurdu mağarasından çıkaran şefin kızı gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

"Birazcık," dedi. "Onu çok uzun zamandır görmediğim kadar mutlu. Yakında sürüsüne güvenebileceğini hatırlayacağını düşünüyorum. Yeniden sürünün bir parçası olacak."

Büyükannemle buzlu çayımı bitirdim ve isteksizce vedalaştım.

Eve geldiğimde Evan ve Koca Ayak gitmişti. Araçlarının hepsi buradaydı, muhtemelen onu yürüyüşe çıkarmıştı. Çamaşırları yıkadım ve boş odaya göz attım. Üniversiteden eve getirdiği kutuların çoğunu içlerine bile bakmadan atmıştı.

Ön kapı çalındı, ben de cevap vermeye gittim. Kapıyı açtım ve neredeyse kendi dilimde boğuluyordum. Simone'du.

Platin rengi saçları dökülmüştü ve üzerinde dökümlü pembe bir atlet, kot pantolon ve parlak kırmızı bir ruj vardı. Gülümsedi ve kollarını uzattı.

"Aman Tanrım, Fi, seni çok özledim."

Ben daha bir şey söyleyemeden beni kucakladı ve kollarımı iki yanıma sıkıştırdı. Sırtım kaskatı kesildi ve onun elinden kurtulmak için kıvrandım. "Burada ne halt ediyorsun?" Ondan bir adım uzaklaştım. "Bekle, beni nasıl buldun ki?"

"Bilmiyorum, baban biriyle konuşmuş, o da seninle bir süre önce Bailey adında biri için bir araba hakkında konuştuğunu söylemiş."

Aman Tanrım. Şef Stanley için Caddy. Aktif olarak saklandığım söylenemezdi ama babamın nerede olduğumu tam olarak bilmemesi fikri hoşuma gitmişti.

Lanet olsun.

Ön odaya girip etrafa göz gezdirdi. "Burası biraz basit ama sanırım şirin bir yer. Yani bu adamla birlikte mi yaşıyorsun? Kocaman bir aleti olmalı."

"Ne?"

"Belli ki parası olduğu için değil." Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Ciddi misin?"

"Sadece söylüyorum. Her neyse, beni terk ettiğin için sana tamamen kızgın olmam gerektiğini biliyorum. Ama sana kızgın kalamam." "*Bana kızgın mısın?*" Ben sordum. "Beni terk ettiğin kısmı unuttun mu? babamla yattığını ve bu konuda bana yalan söylediğini biliyor muydun?"

Gözlerini devirerek inledi. "Hâlâ bu konu üzerinde miyiz? Tanrım, Fi, o kadar da büyük bir mesele değil."

"Hala onunla mısın?"

Omuz silkti. "Şimdilik. Bir süre beni başından savdı ama sonra sürünerek geri geldi. Erkekler nasıldır bilirsin."

Anladım. Babamın tipik davranıştıydı. "Bütün erkekler böyle değildir."

"Saf olma, Fi. Elbette öyle. Neden benimle olduğunu çok iyi biliyorum." Vücudunu işaret etti. "O da benim neden onunla birlikte olduğumu çok iyi biliyor." Kaşlarını kaldırarak başparmağıyla parmak uçlarını birbirine sürttü ve parası olduğu için ona harcadığını ima etti.

Az önce kendini bir fahişe gibi gösterdiğinin farkında olup olmadığını sormaktan kendimi alıkoydum.

"Simone, neden buradasın?"

Dramatik bir nefes aldı. "Çünkü babanın seni görmesi gerekiyor." Ona bakakaldım. Beni onunla konuşmaya ikna etmesi için mi gönderdi? Ol-

İnanılmaz. "Bu sizi nasıl ilgilendirir anlamıyorum."

"Babanla birlikte olmamla ilgili garip bir takıntın olduğunu biliyorum ama biz hayatımız boyunca en iyi arkadaş olduk. Ya da ona yakındık. Gerçekten aramıza bir adamın girmesine izin mi vereceksin?"

"O adam benim babamsa ve ikiniz de birlikte yattığınız konusunda bana yalan söylediyse, evet. Evet, öyleyim."

"Tanrım, Fiona, çok adaletsiz davranıyorsun."

"Bak, umurumda değil. Babamla çık. Onunla yat. İstersen yanına taşın. Sorun değil. Eninde sonunda onu görmeye gideceğim ama şu anda buna hazır değilim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kollarını kavuşturdu. "Beş saniyeliğine bencilliği bırakabilir misin? Arabada seni bekliyor."

"O burada mı?"

"Evet."

Sinirli bir nefes vererek kapıya baktım. "Tamam."

Simone bana kendinden memnun bir gülümseme verdi. Onu tokatlamak istedim ama dışarıda onu takip ederken arkasından ters ters bakmakla yetindim.

Babam soluk mavi bir polo ve koyu renk bir pantolon giymiş olarak cipinden indi. Biraz kaba görünüyordu. Gözlerinin altında halkalar vardı ve yüzü hafifçe şişmişti, sanki şişkin gibiydi.

Stresliydi. Stresli olduğunda her zaman çok fazla tuz yedi.

"Fiona," dedi ve Simone'a baktı. "Arabada bekle." Yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Ama-"

"Bin şu lanet arabaya," dedi.

Simone gözlerini devirdi ama yolcu tarafına bindi.

Kollarımı kavuşturdum. "Merhaba baba. Ben de seni gördüğüme sevindim." "İçeri girebilir miyiz?"

Evan'ın evine girmesine izin veremezdim. Orası onun sığınağıydı, güvenli yeri. Ve şu anda babam bana ailemden çok bir reklamcı gibi geliyordu. "Yapmamayı tercih ederim."

Yüzü tek bir ton koyulaştı. "Buraya seninle konuşmak için gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" "Temize çıkmak için."

Kendimi berbat bir insan gibi hissediyordum ama onun niyetinden hemen şüphelenmiştim. "Tamam."

"Felix Orman ile tekrar çalışmam konusunda haklıydın. Biraz borca girdim. İş, borcumu ödemeye yetmiyordu. Felix bana bir teklifle geldi. Gösterişsiz bir işti, fazla risk yoktu. Hızlı nakde ihtiyacım olduğu için kabul ettim."

"Ne borcu? Muhasebenizi yapıyordum ve işletmenin borcu olduğunu bilmiyordum."

"Kişisel bir şeydi."

"Yani çözümünüz daha önce sizi neredeyse hapse attıracak olan adama katılmak mıydı?"

"Bak, anlamadığın şeyler var."

Gözlerimi devirdim. *Tabii ki baba, çünkü ben sadece bir çocuğum.* "Yani Mustang'in çalındığını biliyordun."

Omuz silkti. "Çok fazla mal taşıyorduk. Nadir arabalar, parçalar. Başka şeyler. Ona bir alıcı buldum, Felix'e arabanın geçmişini sormadım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Diğer eşyaları mı taşıyordun? Hangi diğer eşyaları?"

"Artık bir önemi yok. Ben çıkıyorum. Felix ağır işlere bulaştı ve parası harika olsa da benim için çok fazla. Ayrıca federallerin nefesi ensesinde. Ben bunun için imza atmadım."

"Yani çıktın mı? Bu kadar basit mi? İkimiz de bunun o kadar kolay olmadığını biliyoruz." "Evet, bunun farkındayım," diye tersledi. "Üzerinde çalışıyorum."

"Dışarı çıkmaya sevindim. İster inanın ister inanmayın, başınıza kötü bir şey gelmesini istemiyorum."

"Güzel. O zaman eve gel."

Omuzlarım çöktü. Demek sorun buydu. "Baba-"

Elini kaldırdı. "Fiona, sözümü tutmadığımı biliyorum ve özür dilerim. Bunu kabul ediyorum. Ama geri dönmek zorundasın. Dükkân sensiz berbat durumda."

Kalbim ani bir korkuyla çırpındı. Şimdiye kadar babama karşı gelmişim. Evimi ve işimi terk etmişim ve beni arayıp geri dönmemi istediğinde bile uzak durmuştum.

Ama burada onun önünde durmak, gözlerinin içine bakarak hayır demek çok daha zordu.

Çünkü bunu daha önce de yapmıştım. Yüzüne karşı hayır demiştim. Ve sonu iyi bitmemişti.

Ama benim alternatifim neydi? Onunla gitmek mi? Geri dönmemin imkanı yoktu.

Evan'ın burada olmasını dileyerek derin bir nefes aldım. Beni destekleyecek 1.80'lik bir kas duvarının burada olduğunu bilseydim kendimi çok daha cesur hissederdim.

"Hayır." Kelime dudaklarımdan döküldü ve korkum daha da arttı. "Hayır, geri dönmeyeceğim."

Yavaşça bir adım daha yaklaştı ve sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Fiona, şu anda bana ne söylediğini çok iyi düşünmeni istiyorum. Ben senin babanım. Seni tek başıma büyüttüm çünkü annen yanında kalamayacak kadar bencildi. Senin için fedakârlık yaptım ve sana baktım, artık mecbur olmadığım zamanlarda bile. Ve aldığım teşekkür bu mu? Lanet olası bir oduncuyla ormanda bir kulübede yaşamak için mi kaçırıyorsun?"

Evan'la ilgili söylediklerinle yemi yutmuyordum. Bu onunla ilgili değildi. "Ayrılmak için birçok nedenim vardı ve ister inan ister inanma, hepsi seninle ilgili değildi. Ben bir yetişkinim ve kendi seçimlerimi yapabilirim. İşimden ayrılmayı ve yeni bir iş bulmayı seçtim. Yaşamak için yeni bir yer buldum. Ve burada mutluyum. Bu senin için işleri zorlaştırıyorsa özür dilerim ama geri dönmem için beni suçlayamazsın."

"Bu kabul edilebilir bir cevap değil."

Kalbim göğsüme çarptı ve yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Alacağın tek cevap bu."

Babam bir adım daha yaklaştığı anda Koca Ayak ağaçların arasından fırladı. Yüksek sesle havlayarak bize doğru son sürat koştu. Babamın gözleri büyüdü ve benden uzaklaşarak birkaç metre geriye sendeledi.

"Kocaayak, bekle," dedim, ne yapmak için eğitildiğinden tam olarak emin değildim.

Köpek durdu. Hırlayarak benimle babamın arasına girdi.

"Ne oluyor be?" Babam sordu ve cipine yaklaştı.

Evan ortaya çıktı, koşarak bize doğru geliyordu. Koca Ayak önümde duruyordu, omurgası boyunca dik duran bir kürk sırtı vardı.

"Buna pişman olacaksın Fiona," dedi babam. "Fırsatın varken benimle gelmeliydin."

Cipine bindiğinde, motoru çalıştırdığında ve geri dönmek için geri gittiğinde midemde hastalıklı bir his yayıldı.

Evan zor nefes alarak yetişti. "Onun burada ne işi var?"

"Beni onunla eve götürmeye çalışıyor."

Kolunu bana doladı. "Sen iyi misin?" "Evet.

Hayır."

"Hadi gel. İçeri girelim."

Evan beni arkamızda Koca Ayak'la birlikte eve götürürken babamın cipi çakıllı yolda gözden kayboldu.

"Kocaayak'ı sen mi gönderdin?"

"Hayır. Geri yürüyorduk ve o birden koşmaya başladı. Bir sorun olmalı diye düşündüm."

"Sadece babam kendi gibi davranıyor." Kanepeye yığıldım. Evan pazen gömleğini çıkarıp battaniye gibi üzerime örttü. "Teşekkür ederim."

"Gitmen için seni ikna etmeye mi çalışıyordu?"

"Evet, eve gelip işe geri dönmemi istiyor. Artık Felix Orman'la çalışmadığını iddia ediyor. Bilmiyorum, belki de çalışmıyordur. Belki de bu sefer yasal kalacaktır. Önemli değil, yine de geri dönemem. Geri dönmek istemiyorum."

"Hayır, siktir et."

"Aynen öyle." Gömleğini çenemin altına sıkıştırdım. Yumuşaktı ve onun gibi kokuyordu. "Simone onunla birlikteydi. Beni onunla konuşmaya ikna etmek için önce onu kapıya gönderdi."

"Bu senin arkadaşın..."

"Babamla yatmak mı? Evet. Görünüşe göre hala öyle. Ve bunun beni neden rahatsız ettiğine dair hala bir fikri yok."

Beni daha yakına çekti ve yanağımı göğsüne yasladım. Babamın söylediği son şey zihnimde yankılanmaya devam etti. *Buna pişman olacaksın, Fiona. Şansın varken benimle gelmeliydin.*

Buna pişman olacaksın.

Pişmanlık.

Bunu bana daha önce de söylemişti. En son ona hayır dediğimde.

En son gitmeye çalıştığım da.

"Evan?"

"Evet, bebeğim?"

"Daha önce bir kez ayrılmayı denedim. İki yıl önce işimi bıraktım. Babama bıraktığımı söyledim. Hiçbir yere taşınmadım, hala Si- mone ile yaşıyordum. Ama artık babam için çalışmak istemiyordum. Bir kreşte iş buldum. Gerçekten küçük bir yerdi, sadece birkaç çalışanı vardı. Orada birkaç ay çalıştım ve çok güzeldi. Çok sevmiştim. Sonra bir gece babam evime geldi. Fidanlıktaki işimi bırakıp onun için çalışmaya geri dönmem gerektiğini söyledi."

"Ona ne söyledin?"

"Hayır dedim. O da dedi ki..." Durakladım ve titrek bir nefes aldım. "Pişman olacağımı ve şansım varken geri dönmem gerektiğini söyledi. İşimi geri almam için bana bir şans daha verdiğini ve ondan sonra beni bir daha işe almayacağını kastettiğini düşündüm."

"Ama başka bir şey mi demek istedi?"

"Belki de tüm kastettiği buydu. Hiçbir şey kanıtlayamam ama birkaç hafta sonra kreşte bir yangın çıktı. Büyük bir tane. Neyin sebep olduğundan emin değillerdi ama hep merak etmişimdir..."

"Eğer baban yaptıysa."

"Onun bu kadar korkunç bir şey yapabileceğini düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum. Yine de bu olayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum." Sertçe başımı salladım. "Az önce o da aynı şeyi söyledi. Pişman olacağımı söyledi."

Derin bir nefes alırken göğsünün hareketi çok rahatlatıcıydı. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve başımı öptü.

"Endişelenecek bir şey yok. Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim."

Göğsünün sıcaklığına sokuldum ve o da beni daha da sıktı. Ama Evan'ın kucaklamasının verdiği rahatlık bile korkumu tamamen silmeye yetmedi. Çünkü ya kreşteki yangın babam tarafından çıkarıldıysa? Ve ya benden intikam almak için Evan'a bir şey yaptıysa?

Kendimle nasıl yaşayabilirim?

"Güven bana," dedi Evan, sesi yumuşak ve alçaktı.

Gözlerimi kapatarak göğsüne doğru başımı salladım. Ona gerçekten güveniyordum. Daha önce hiç kimseye bu kadar tamamen ve sorgusuz sualsiz güvenmemiştim.

İçimi sıcak bir his kapladı, tenimde elektrik pırıltıları ve karnımda çırpıntılar gönderdi. O anda Evan Bailey'e aşık olduğumu fark ettim. Cılgınca, delicesine aşıktım ona.

Ve onu babamdan korumak için her şeyi yaparım.

EVAN

I Sasquatch'ın davetsiz bir misafiri hissettiğinde böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Aşırı tetikte, duyuları canlı. Yirmi dört saat önce Shane Gallagher burada yüzünü göstermeye cüret etmişti,

ve ben hala sakinleşmemiştim.

Pislik herif. Daha önce ondan hoşlanmamıştım ama Fiona'yı ne kadar korkuttuğunu gördükten sonra artık o piçten nefret ediyordum. Bana kazık atmak bir şeydi. Kız arkadaşımı incitmek bambaşkaydı.

Kimse kızıma zarar veremez.

Ona cırt cırt gibi yapışmak istememe neden oldu. Onunla onu tehdit eden herkes arasında durmak.

Köpeğimin dün yaptığı gibi değil.

Ona hâlâ köpeğim diyebilir *miydim*? Neredeyse en başından beri Fiona'ya bağlanmıştı. O artık benim köpeğim olmaktan çok *bizim köpeğimizdi*.

Ama benim için sorun değildi. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Ben de ondan hoşlanıyordum. Hatta hoşlanmaktan da öte. Ona aşıktım.

Henüz yüksek sesle söylememiş olsam da bunu kendime itiraf etmek giderek kolaylaşıyordu.

Hiç kimseye aşık olmak istememişim. Ama tecrübelerime dayanarak hayatın her zaman istediğiniz gibi gitmediğini de biliyordum. Bazen bu daha kötüsü içindi. Diğer zamanlarda bir adamın şansı yaver giderdi.

Lafı açılmışken, şansım dükkâna koştu, yüzünde coşkulu bir gülümseme vardı.

Ben de gülümsedim. Elimde değildi.

"Bana ne kadar harika olduğumu sorun," dedi.

"Ne kadar harika olduğunu biliyorum." "Hayır, sadece oyna. Bana sor." "Özür dilerim. Sen ne kadar harikasın?"

"Çok harikayım," dedi, heyecanla karışık bir sesle. "Caddy için nasıl tampon bulamadığımızı biliyor musun?"

"Evet."

"Bir tane buldum. Mükemmel bir şey. Craig Shelton adında bir adamda bir tane var ve o kadar uzakta bile değil. Ve nakit yerine takas kabul ediyor. Etrafta öylece duran eski Chevy kapılarınız var, ama doğru kişi için iyi para ediyorlar. Doğru kişiyi ve ihtiyacın olan tamponu buldum."

Elimi beline doladım ve onu kabaca kendime doğru çektim. "Sadece harika değilsin. İnanılmazsın."

"Teşekkür ederim."

Eğilerek ağzını kendi ağzımla kapattım. Dilimi dudaklarının kenarı boyunca kaydurdım ve küçük bir ürperti kazandım. Şef Stanley'nin Cadillac'ı için bir tampon bulduğuna sevindiğimden değil. Çünkü o benimdi ve her fırsatta onu öpmeyi seviyordum.

Ama yaptığı işi de takdir ettim. Tam bir baş belasıydı.

"Fikrini değiştirmeden ya da anlaştığımız şeyi unuttuğunu iddia etmeden önce oraya gidip anlaşmayı tamamlamalıyım."

"Oraya gitmeliyiz," dedim. "Vaktin olduğuna emin misin?"

Onu tekrar öptüm. "Zaman yaratacağım."

Craig Shelton'ın evinin önünde durduk. Tipik bir yerdi. Çürümeye yüz tutmuş eski arabaların sıralandığı büyük bir tarla. Craig ofis olarak kullandığı karavandan çıktı. İri yarı bir adamdı; kafası, yüzü, kolları, gömleğinin yakasının üstünden görünen her yeri siyah saçlarla kaplıydı.

"Merhaba Craig. Ben Fiona."

Çenesini ikimize doğru eğdi. "Fiona. Evan. Önce bir göz atmak isterseniz tampon burada."

"Sen bize seninkini göster, biz de-" Aniden durdu. "Biliyor musun, bu biraz tuhaf kaçacaktı. Seni takip etmeye ne dersin?"

Bizi karavanın yanına götürdü. Elbette ihtiyacımız olan şey ondaydı. Normalde bu işi kendim hallederdim ama Fiona işi hallettiği için birkaç adım geride durdum ve onun önden gitmesine izin verdim.

"Bana iyi göründü." Bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun?" "Evet, iyi durumda. Kullanabiliriz."

"Harika. Bir takas hakkında konuştuk. Sana ne getirdiğimizi göstereyim."

Kamyonetime doğru yürürken Fiona onunla sohbet etmeye devam etti. İşini yapmasına izin verdim. İşini biliyordu, benim araya girmeme gerek yoktu. Craig'e kapıları gösterdi ve ona bazı detaylar verdi.

Fiona, "Bunların hepsi bana iyi görünüyor," dedi. "Peki ya sen?"

Craig sakallı çenesini ovuşturdu. "Bilemiyorum. Sanırım takas artı yüz dolar alacağım."

"Böyle anlaşılmamıştık," dedi Fiona. İki adım daha yaklaştım.

Omuz silkti. "Konuştuğumuzdan beri işler biraz daha pahalandı."

"Birkaç saat önce konuştuk," dedi. "Hadi ama Craig. Bir anlaşma yapmıştık."

"Ben de diyorum ki belki de yeni bir anlaşmaya ihtiyacımız vardır."

Bir adım daha yaklaşarak Fiona'nın tam arkasına geçtim ve ona dik dik baktım. Boğazımda alçak bir hırıltı gümbürdedi. Craig'in gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. Başımı salladım.

Kimse benim kızıma bulaşamaz.

Boğazını temizledi. "Peki. Anlaştığımız şekilde devam edeceğiz. Düz bir takas."

Önce bana, sonra da ona baktı. "Teşekkür ederim."

Kapıları boşalttım ve tamponu kamyonumun arkasına koydum. Fiona Craig'e veda etti -benim ona yapacağımdan daha nazik davrandı- ve oradan ayrıldık.

"Büyükannem sana bu yüzden mi Kurt diyor?" "Ne?"

"Bir şeylere hırlama şeklin. Ve insanlara."

"Bilmiyorum. Çocukluğumdan beri bana Kurt der." Otoyoldan sağa dönüp Tilikum'a doğru ilerledim. "Araya girdiğim için özür dilerim. Seninle konuşma şekli hoşuma gitmedi."

Gülümsedi. "Önemli değil. Arkamı kolladığını bilmek hoşuma gitti." "Her zaman, güzelim."

"Biliyor musun, bir dahaki sefere sadece onunla gitmeliyiz. İyi polis, kötü polis oynayalım. Belli ki ben iyi polisim, sen de serseri mayınsın. Seni zapt etmeye ve makul davranmanı sağlamaya çalışıyormuş gibi yapacağım ama ona saldırmaya izin verirsem mahvolur."

Gülümseyerek başımı salladım. "Muhtemelen iyi bir plan." "Harika bir takım olduk."

Bu konuda haklıydı. Uzanıp elini tuttum ve öpmek için ağzıma götürdüm.

"Oh, şimdi hatırladım, bugün Stitch and Sip gecesi, bu iyi haber."

Kaşlarımı çattım. Şu anda tek başına bir yere gitmesini pek istemiyordum. Gerçi Grace ve kız kızı el işi gecesi için gelen başka kim varsa onlarla birlikte el işi dükkânı muhtemelen yeterince güvenliydi.

"Seni ben götüreceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." "Yapmak istiyorum."

Küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Tamam, Wolf. Beni götürebilirsin."

Geri döndüğümüzde ve tamponu dükkâna indirdiğimde, neredeyse gitme vakti gelmişti. Temiz bir gömlek ve kot pantolon giydi -kendisinden çıkarmak istememe neden oldular ama kıkırdayarak kucağımdan kalktı.

Bu iyiydi. Onu daha sonra çıkarırdım.

Bisikletime bindik ve şehre doğru sürdük. Bisikletten indi ve küçük tiğ işi çantasını çıkardı. Çok tatlıydı. Onu öptüm, sonra tutup kendime çektim, böylece onu bırakmadan önce tekrar öpebilecektim.

Knotty Knitter'a girmesini izledim, burada mı beklesem yoksa yapacak bir şeyler mi bulsam diye düşündüm. Otoparkta oturmak muhtemelen aşırıya kaçmaktı. Orada yalnız değildi. Cara'nın arabası ön taraftaydı ve o kadın hemen herkesi korkutmaya yeterdi.

Yine de çok uzağa gitmek istemedim. Bir bira içmek için Caboose'a gidebilirdim ama bu kulağa sıkıcı geliyordu. Kardeşlerimin bu gece evde olup olmadıklarını merak ettim. Yakın oturuyorlardı, evlerine uğrayabilir ve işi bitince Fiona'yı alabilirdim.

Arabayla üç kardeşimin paylaştığı eve gittim. Asher ve Grace hemen yan tarafta, Asher hapisteyken Grace'in satın alıp tadilatına başladığı bir evde yaşıyorlardı. Yaptığı şey oldukça havalıydı. Hayatları yan yatmadan önce evi satın almaktan bahsetmişlerdi.

Grace de o yokken kendi başına halletmişti. Geçen yıl bir elektrik yangını geçirmişlerdi ve bu onları biraz geriye götürmüştü ama hepimiz tamir için yardım etmiştik.

Sembolizm benim için kaybolmamıştı. Evi küllerinden geri getirmişlerdi, tıpkı birlikte yaşadıkları hayat gibi.

Logan, Levi ve Gavin yan odaya taşınmıştı. Asher'ın üç küçük kardeşimizle bu kadar yakın yaşamamanın üstesinden nasıl geldiğini merak ediyordum. Levi bana çok benziyordu, içine kapanıktı. Ama Logan ve Gavin iğrençtiler, özellikle de birlikteyken.

Evimin şehrin dışında olması bir tesadüf değildi.

Yine de, bu gece kendimi açıklanamaz bir şekilde onların arkadaşlığı havasında buldum.

Neden olmasın? Onlar benim kardeşimdi. Sırf uzun zamandır evlerine habersiz uğramadığım için -belki de hiç uğramadığım için -Büyük bir mesele olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Üçü de itfaiyede çalışıyordu, dolayısıyla bu gece en az birinin görevde olma ihtimali vardı. Ama ön tarafta üç araç vardı, yani dolu bir ev gibi görünüyordu.

Sokağa park ettim ve ön kapıya gittim. Evime geldiklerinde kapıyı hiç çalmadıkları için ben de zahmet etmedim. Direkt içeri girdim.

Ve hemen keşke yapmasaydım dedim.

Oturma odasının ortasında Asher'ın gerçek boyutlu bir karton m a k e t i duruyordu. Kızgın Asher. Sanki içlerinden biri onu duştan çıkarken kameraya çekmiş ve o da bundan hiç memnun olmamış gibiydi. Yüzü hırıltıyla çarpılmıştı, sanki fotoğrafı çekene bağıırıyormuş gibiydi. Üzerinde kıyafet yoktu, saçları ıslaktı ve bir eli kasıklarının üzerinde bir havlu tutuyordu. Diğer elini yumruk yapmıştı.

Diğer üç erkek kardeşim de beyaz iç çamaşırlarından başka bir şey giymemiş bir şekilde kesimin etrafında duruyordu.

Beyaz iç çamaşırının tam kasık kısmında Asher'ın yüzünün resmi - kesikteki ile aynı- var.

Telefonlarından birini tripoda yerleştirmişler, onlara doğru bakıyorlardı. "Ne oluyor lan?" diye sordum.

"Dostum, harika," dedi Gavin. "Fazladan bir çiftimiz var mı?"

"Kahretsin, evet, on tane falan var," dedi Logan. "Bekle, ben kutuyu bulayım."

"Hayır," dedim.

"Hadi ama, zamanlaman mükemmel," dedi

Gavin. "Onları giymeyeceğim."

"Boş ver," dedi Gavin. "Onun eğlenceye alerjisi var. Bir tane daha al."

"Tamam," dedi Logan. "Üç deyince. Bir, iki, üç."

Logan uzaktan kumandayla bir fotoğraf çekerken hepsi maketin etrafında poz verdi.

"İşimiz bitti mi?" Levi sordu. "İşe gitmem gerekiyor."

"Sakin ol, kardeşim. İyi bir tane var mı diye bakmam lazım."

Telefonu tripodun üzerinden aldı ve fotoğraflarını karıştırmaya başladı.

Levi koridora yöneldi. "Ben giyiniyorum. Artık Asher'ın yüzünü aletimde taşıyamam."

Gavin baktı aşağı at Kendisi, sırtarak. "Bunlar vardır çok harika."

"Muhtemelen bilmek istemiyorum ama neden üzerinde Asher'ın yüzü olan iç çamaşırları giyiyorsunuz?"

"Grace için," dedi Gavin, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Fiona nerede?" "Burada değil."

"Bu berbat."

Ona ters ters baktım.

Lo- gan, "Gavin, Asher'ın duştan çıkarken çekilmiş bu fotoğrafını aldı," dedi. "Açıkçası onu kullanmamız gerekiyordu. Bira?"

"Tabii. Ben alırım. Bir tane ister misin?"

"Evet, ben ve Gav yarına kadar izinliyiz."

Dağınık oturma odalarından geçip mutfığa girdim. Tam bir bok çukuru değildi -gençken evleri sağlık açısından bir tehlikeydi- ama yine de burada bir grup erkeğin yaşadığı belliydi. Dışarıda rastgele kirli tabaklar, birkaç soda kutusu ve bira şişesi duruyordu. Buzdolabından üç bira aldım ve tezgahın üzerindeki şişe kapakları yığınınına ekledim.

Gavin giyinmeye zahmet etmemişti. Asher suratlı iç çamaşırıyla kanepeye uzanmıştı. Logan da giyinmemişti; sadece iç çamaşırını giymiş ve kırmızı şeritli bir çift çorap giymişti. Bu konuda yorum yapma zahmetine girmedim. Onlar için pek de tuhaf değildi.

Levi, Tilikum İtfaiye Departmanı tişörtüyle dışarı çıktı. "Ben çıkıyorum. Yarın görüşürüz çocuklar."

"Görüşürüz, bromingo." Logan telefonunu Gavin'in görebileceği şekilde havaya kaldırdı. "Şuna bir bak."

Gavin, "Bu para atışı," dedi.

İkisine de birer bira uzattım ve koltuklarına oturdum.

"Yani resmi Grace'e mi gönderiyorsun?" diye sordum.

"Onun için çerçeveleteceğiz. Ama önce karton Asher'ı pencerelerine koyacağız. Sonra da Asher'ın iç çamaşırlarını giydiğimiz karton kesitleri alıp pencerelerine koyacağız. Çok komik olacak."

"Sadece benden bir tane yapmaya çalışma." Gavin ve Logan birbirlerine baktılar.

"Hayır, bunu neden yapalım ki?" Logan sordu.

"Zaten bir tane var mı?"

Gavin elinin tersiyle ağzını kapattı ve kahkahasını bastırmakta başarısız oldu.

"Hayır," dedi Logan ve ben ona ters ters bakınca ellerini kaldırdı.

"Yemin ederim. Senden bir tane yapmadık."

Çok aptalca bir şeydi ama neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Benim kartondan bir suretimi yapmalarını istediğimden değil. Ya da daha kötüsü, üzerlerinde yüzüm olan giysiler giymelerini. Ama üçü her zaman yakın olmuşlardı, her zaman birlikte bir şeyler yapmışlardı. Ve şimdi Asher evde olduğuna göre, o da buradaydı, ancak bu durumda şaka onun üzerindeydi.

Ama ben? Ben her zaman onların dünyasının kenarlarında gizlendim.

"Peki burada ne yapıyorsun?" Logan sordu. "Dur tahmin edeyim.

Kadının meşgul, bu yüzden sıkılıyorsun."

"Sadece o kızların yaptığı dikiş şeyindeyken yanında olmak istedim. Göt herifin babası dün kasabaya geldi."

"Bok yok mu?"

Gavin doğruldu. "Bunu neden şimdi duyuyoruz?" "Seni hemen aramam mı gerekiyordu?"

"Evet," dedi Gavin, sanki bu tamamen aşikâr olmalıymış gibi.

"Tabii ki bizi hemen aramalıydın. Ne oluyor be adam? Ayrıca, ne tür bir pislikten bahsediyoruz?"

"Babası pisliğin teki. Çalıntı olduğu için polislerin el koyduğu Mustang'i hatırlıyor musun? Onu bana sattı. Fiona eskiden onun için çalışıyordu ama ayrılmak zorunda kaldı çünkü babasının yapmayacağına söz verdiği halde suç işlediğinden şüpheleniyordu. Ayrıca en iyi arkadaşını beceriyor ve bunu ondan saklıyordu."

"Bu berbat bir şey," dedi Logan.

"Arkadaş olayı iğrenç, evet. Ama beni kızdıran bu değil. Fiona'yı ne kadar korkuttuğu. Daha sonra onu görene kadar babasından korktuğunu fark etmemiştim. Kelimenin tam anlamıyla titriyordu."

"Ben de kızardım," dedi Logan.

"Ben oraya vardığımda arabayla uzaklaşıyordu ama ben onun suratını dağıtmak istiyordum."

"Sence geri dönecek mi?" Logan sordu.

"Belki de. Sanırım onun yapacağından endişeleniyor. Bu gerçekten berbat bir durum ama birkaç yıl önce onun için çalıştığı işten ayrıldığını ve adamın buna çok kızdığını söyledi. Sonra çalıştığı yeni yerde yangın çıkmış. Yangını babasının çıkardığını kanıtlayamayacağını söyledi ama yine de babasının bu olayla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor."

"O kadar deli mi?" Logan sordu.

"Olabilir."

"Fiona'ya göz kulak olmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Gavin sordu. "Çünkü yardım etmekten mutluluk duyarım."

Ona ters ters baktım. "Hayır."

"Merak etme dostum, ona çok iyi bakacağım."

Logan ona baktı. "Bu ölüm arzusu da neyin nesi, Gav? Kız arkadaşı hakkında konuşmaya devam edersen yüzünü yeniden düzenleyeceğinin farkında mısın?"

Gavin sırtıttı.

"Cidden," dedi Logan. "Göz kulak olmamızı ya da başka bir şey yapmamızı istersen, bize haber ver."

Başımı salladım ve biramdan bir yudum aldım. "Teşekkürler."

"Tabii ki." Logan bana bir video oyunu kumandası fırlattı. "Kıçını tekmeleme vaktim geldi."

Kumandayı elime aldım. Uzun zamandır onlarla oturup video oyunu oynamamıştım. Ama neden olmasın? "Çok beklersin."

Kıçımı tekmeledi. Ama pek umursamadım.

Bunu ona söylediğimden değil.

Ama video oyunları oynayarak takılmak ve kardeşlerimle bira içmek zamanımı doldurmak için kötü bir yol değildi.

Onlara bunu da söylemedim. Ama bildiklerinden oldukça emindim.

FİONA

E Van beni Knotty Knitter'a bıraktı ve ben de biraz endişe içinde içeri girdim. Babamın dünkü ziyareti beni allak bullak etmişti. Bu gece evde kalmayı düşünmüştüm.

-Evan'la birlikte olmak şüphesiz beni daha iyi hissettirdi ama Stitch and Sip gecelerini de çok sevdim.

Ve korkunun benim yerime karar vermesine izin vermeyecektim. Artık vermeyecektim. İşte buradaydım.

Tilikum'daki her şey gibi bu küçük el sanatları dükkânı da çok sevimliydi. Gıcır gıcır kâğıt kokuyordu ve havada çiçekli bir şeyler vardı. Koridorlar el işi ve dikiş malzemeleriyle doluydu. Birisi scrapbooking bölümünün yanına sim dökmüş ve yere saçmıştı.

Parılının etrafından dolaştım ve dükkânın arka tarafına yöneldim. Büyük bir sehpanın etrafında eski püskü bir kanep ve uyumsuz koltuklar vardı. Büyükanne bu gece buradaydı, Grace ve Cara da öyle. Altmışlı yaşlarının sonunda görünen ve parlak pembe ruj süren Tillie Bailey-Linfield, posta yoluyla gelin olmadığımı biraz ikna olan Vi- olet Luscier ve Tilikum Lisesi'nde matematik öğretmeni olan Lacey Hanson bu haftanın grubunu tamamlıyordu.

Herkese merhaba dedim ve boş sandalyelerden birine yerleştim. Cara ve Grace ilk seferimde bana bir Stitch and Sip çantası ve benim için hazırladıkları bir tığ işi başlangıç seti vermişlerdi. Henüz çok iyi değildim ama yine de eğlenceliydi.

"İşte bizim mutlu küçük lalemiz," dedi Cara. Aslında kucağında bir proje vardı, ancak ne dendiğini söylemek zordu.

yapmak için. "Çok güzel görünüyorsun. Farklı olan ne?"

Artık kâkül denemeyecek kadar uzamış olan kâküllerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Emin değilim."

"Sanırım makyajın yüzünden," dedi Cara. "Punk rock görünümün çok tatlıydı ama ben bu yaptığın daha doğal şeyi seviyorum. Gözlerin muhteşem."

"Teşekkürler." Yanaklarımın biraz ısındığını hissettim. Daha az makyaj yapmaya başlamıştım. Bir zamanlar göz kalemi ve bol maskara olmadan kimse tarafından görülmezdim. Si- mone bile. Ama son zamanlarda buna eskisi kadar ihtiyacım olduğunu hissetmiyordum.

Burada kendim olabileceğimi hissettim.

"Gerçekten de harika görünüyorsun," dedi Grace. "Sanırım Tilikum da seninle aynı fikirde."

"Kesinlikle bir şey var." Cara göz kırptı. "Ama bunun kasaba olduğunu sanmıyorum. Tabii Tilikum derken aslında Evan'ın sikini kastetmiyorsanız."

Tillie içkisini yudumlarken boğuldu. "Cara, Tanrı aşkına."

"Oh Tillie, iyi bir siki sevmiyormuş gibi davranma. Hepimiz seviyoruz."

Tillie onaylamıyormuş gibi dudaklarını büzdü ama gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. Lacey güldü ve başını salladı.

"Cara, odayı biraz oku," dedi Grace, Gram'e doğru hafifçe başını sallayarak.

Büyükanne örgüsünden başını kaldırmadı. "Benim hesabıma kendini tutma. Oğullarımın erkeklerin yaptığı her şeyi yapan erkekler olarak büyüdüklerinin farkındayım. Ayrıca, bana bir Bailey erkeğiyle birlikte olmanın faydaları olduğunu söylemene gerek yok. Ben de bir Bailey ile uzun yıllar mutlu bir evlilik yaptım."

Cara ıslık çaldı. "Büyükanne, sonsuza dek kahramanım olman için birçok nedenden biri de bu."

Büyükannem başını kaldırdı ve bana göz kırptı.

"Çocuklardan bahsetmişken, bu gece ne yapıyorlar?" Violet sordu.

"Asher öğrencilerinden bazılarını bir turnuvaya götürdü," dedi Grace. "Birkaç saat uzaktaydı ama şimdi eve dönüyorlar. Eli kendi sıkletinde birinci oldu."

"Aferin ona," dedi Gram. "Bunun için çok çalıştı."

"Bu çok harika," dedim. "Evan'ın neyin peşinde olduğundan emin değilim. Dünden sonra otoparkta oturmadığına biraz şaşırdım."

"Dün ne oldu?" Grace sordu. "Babam ve Simone onun evine geldiler."

Cara sandalyesinde dimdik oturdu. "Olamaz. Neden beni aramadın?"

Omuz silktim, soğukkanlı davranmaya çalıştım. "O kadar da büyük bir mesele değildi."

"Simone kim?" Lacey sordu. "Kötü üvey anne mi?"

"Hayır, çok daha kötüsü," dedim. "Arkamdan babamla yattığını öğrenene kadar en iyi arkadaşımды."

Violet ve Tillie şaşkın bir bakış attılar. "Şaka yapıyorsun."

"Keşke olsaydım. Buraya taşınma nedenlerimden biri de bu." Taze bir öfke kabardı ve tığ işi kancalarımı kucağıma bıraktım. "Beni asıl kızdıran ne biliyor musun?"

"Dök içini bebeğim," dedi Cara.

"Beni kendisiyle konuşmaya ikna etmek için önce Simone'u gönderdi. Neden bunun işe yarayacağını düşünsün ki? İkisi de ihanetlerinin beni ne kadar incittiğinin farkında değil mi? Simone'la haftalardır konuşmuyordum bile ama içeri girdi ve sanki hâlâ en iyi arkadaşımız gibi bana sarıldı."

"Sana dokundu mu? Yüzünü tırmalayacağım," dedi Cara ve Grace onun koluna yatıştırıcı bir el koydu.

"Nasıl bu kadar bilgisiz olabiliyorlar anlamıyorum."

"Bencillik körlüğü doğurur," dedi Gram. "Böyle bir şey olduğu için üzgünüm Cricket."

"Teşekkürler."

"Ne istiyorlardı?" Grace sordu.

"Babam eve gelip işe geri dönmemi istiyor. Ona hayır dedim ama bundan hiç memnun olmadı."

"Hep böyle kontrolcü müydü?" Cara sordu.

"Oldukça fazla. İstedığı yapılmadığında bundan hoşlanmıyor."

"Kendini savunduğun için aferin sana," dedi Cara.

Lacey başını salladı. "Kesinlikle. Bu hiç kolay değil."

"Teşekkürler. Sinir bozucuydu ama neyse ki Koca Ayak ormandan koşarak geldi ve küçük buluşmamızı kısa kesti."

Grace, "Yemin ederim, köpeğin sevdiği diğer tek kişi sensin," dedi.

Gram'ın iğneleri tıkladı. "O artık onun sürüsünün bir parçası."

Gülümsedim. Öyleydim, değil mi?

Tillie, "Grace, bu konuyu açıp duruyorum," dedi. "Bulduğun ayna hakkında başka bir şey keşfettin mi?"

"Pek değil," dedi. "Cara ve ben çıkmaza girdik ve sonra bir düğün planlamaya başladım. Bu konuda fazla dğnmedim."

"Ne aynası?" Ben sordum.

"Birisi evimdeki döşeme tahtalarının altına içinde eski bir ayna ve bir yığın anonim aşk notu olan bir kutu saklamış," dedi. "Aynaya Eliza Bailey ismi kazınmıştı ama onun hakkında bir şey bulmakta zorlandım."

"Benim sayemde, ya da en azından Libby Stewart'ı işe almam sayesinde, Eliza'nın kaybolduğunu öğrendik," dedi Cara. "Ve bir Cennet'in bununla bir ilgisi olması mümkün."

"Kan davası böyle mi başladı?" Ben sordum.

"Bilmiyoruz," dedi Grace. "Kasabadaki herkesin ailelerin neden kan davası gütmeye başladığına dair bir teorisi var. Ama kasabadaki insanlar aynı zamanda bir motosiklet çetesi liderinin kızı olduğun için tanık koruma programında olduğunu söylüyorlar, yani..."

"İnsanlar böyle mi diyor?" Ben sordum. "Hangi insanlar?"

"Oh, o dedikoduyu ben başlattım," dedi Cara, ses tonu umursamazdı. Ben güldüm. "Neden benim hakkımda bir söylenti başlatasın ki?"

"Sadece onları ne kadar çirkinleştirebileceğimi ve yine de yayılmalarını sağlayabileceğimi görmek istiyorum," dedi. "Asher'ın hapishaneden kaçtığı söylentisini de ben başlattım."

Grace içkisini yudumladı. "Bayan Darby hâlâ buna inanıyor, biliyorsun. Onu her gördüğünde yan gözle bakıyor."

"Ve muhtemelen Fiona'nın tanık koruma programında olduğunu düşünüyor." Grace, "Her neyse, demek istediğim, kasaba söylentilerine inanamazsınız," dedi.

"1920'lerden öncesine ait güvenilir bilgi bulmak da zor. Kasabanın yarısını kül eden bir yangın olmuş ve pek çok kayıt kaybolmuş. Eliza hakkında bildiğim tek şey anonim aşk mektupları aldığı ve sonra kaybolduğu. Gazetede nerede olduğuna dair bilgi verene ödöl verileceğine dair bir ilan vardı ve ilan sorgulanmak üzere aranan kişilerin listesine benziyordu. Biri Haven-John Haven'dı. Ama gerçekten bu işe karışıp karışmadığını, nasıl karıştığını ya da ailelerin o sırada zaten kan davalı olup olmadığını bilmiyoruz."

"Kan davası yüzünden ayrı düşmüş gizli aşıklar olabilirler," dedi Cara. "Ya da belki de onu öldürdü."

"Ya da belki de trajik bir şekilde birlikte öldüler," dedi Grace iç çekerek. "John Haven mı dedin? Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Hafızamı yokladım. Gerçekten tanıdığım tek Haven Luke'tu. Eski

"Biliyorum! John Haven'ın bir fotoğrafını görmüştüm. Gerçekten eski bir fotoğraftı, siyah beyaz ve çok soluktu."

Grace tığ kancalarını kucağına bıraktı. "Şaka yapıyorsun. Nereye?"

"Luke Haven'ın dükkanında. Ön masanın arkasında eski otomobil yarışları fotoğrafları var. Onlardan birinin John Haven olduğunu söylediğine neredeyse eminim."

"Fotoğrafın kaç yıllık olduğunu biliyor musun?" Grace sordu. "Tam yılını bilmiyorum ama 1900'lerin başı."

"Vay canına," dedi Grace. "Bu aynanın tarzına uyuyor. Bahse girerim gazete ilanında bahsedilen John Haven budur."

Cara bana bir kaşını kaldırdı. "Luke Haven'ın dükkanında mıydın?" Bütün gözler bana çevrildi.

"Evet. Bir ay kadar önceydi."

Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Neden?" Violet dilini şaklattı. "Dedikodu kokusu alıyorum."

"Hayır, dedikodu falan yok," dedim hemen. "Kasabaya ilk geldiğimde Luke bana bir iş teklif etti. Ona teşekkür etmek için dükkânına gittim ama hayır dedim."

"O ne?" Grace sordu. "Luke'un sana iş teklif ettiğine inanamıyorum. Ne düşünüyordu ki?"

"Sadece benim uygun olacağımı düşündüğüne inanmak isterdim, ama bunun her şeyden çok Evan'dan intikam almak için olduğuna eminim."

"İkisinden de biraz olabilir," dedi Gram. "İçimden bir ses çocuğun senden çok hoşlandığını söylüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Grace sordu.

Büyükanne omuz silkti. "Bir önsezi."

"Şey, bana çıkma teklif etti. Ve beni öptü." Çemberdeki herkesin nefesi kesildi - Gram hariç.

"Hayır, hayır, hayır. Yanlış bir fikre kapılıyorsun. Sana söyledim, bu bir süre önceydi. Evan ve ben bir şey olmadan önce..."

"İyi öpüşüyor muydu?" Cara sordu. "Eminim öyledir. Luke tamamen becerilebilir."

Grace ona doğru döndü. "Cara. Bunu söyleyemezsin. O bir Haven."

"Hadî ama, hepimiz biliyoruz ki Haven'lar bir avuç dağ adamları. Eminim çam ağaçları, pazen ve kötü kararlar gibi kokuyorlardır. Bana öyle bakma, hepsini dokunulmazlar listeme ekledim."

uzun zaman önce. Ama bu tamamen size olan bağlılığımdan ve protestomuzdan kaynaklanıyor."

Grace büyükannesine baktı, muhtemelen büyükannesinin Cara'yı konuşmasından dolayı azarlayıp azarlamayacağını merak ediyordu. Torunlarına birçok kez konuşmalarına dikkat etmelerini söylediğini duymuştum ama küfür etmeme kuralı eviyle sınırlı gibi görünüyordu. Ya da belki sadece torunlarıyla.

Cara bana döndü. "Ee? Nasıldı?"

"İyi idi ama açıkçası pek bir şey hissetmedim. Bunu yaptığında şaşırdım ama gerçekten öpülmek istediğinizde yaşadığınız o erimiş şaşkınlık gibi değildi. Çok meh gibiydi."

Cara'nın omuzları çöktü. "Hayal kırıklığına uğradım. Sanırım bazı kadınları," dedi Grace'i işaret ederek, "o Bailey oğlanlarına aşık eden şeye çoktan kapılmıştın."

"Üç tane kaldı," dedi Grace, ses tonu alaycı bir masumiyetle doluydu. "Beni tanıyor musun ki?" Cara sordu.

Grace güldü. "Her neyse, iyi ki Luke'la o işi kabul etmemişsin. Bu bir felaket olabilirdi."

"O kadar kötü mü olurdu?" Ben sordum. "Biliyorum, biliyorum, kan davası gerçek ve Luke ve Evan zaten birbirlerinden nefret ediyorlar."

"Herkes eninde sonunda bir taraf seçer," dedi Violet. "Ya da varsayılan olarak bir taraf seçerler."

"Ama bazen Bailey'ler ve Haven'lar arkadaşdır. Marlene Haven Stitch and Sip'e gelir. Geçen hafta buradaydı."

Tillie, "Stitch and Sip farklı bir şey," dedi. "Knotty Knitter çok güvenilir bir yer. Kan davası burada etkisiz hale getiriliyor."

"Eğer burada etkisiz hale getirilebiliyorsa, belki her yerde etkisiz hale getirilebilir. Özellikle de ilk etapta nasıl başladığını bulabilirsiniz."

Büyükannem gözlerime baktı ve ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle seğirdi.

"Bilmiyorum," dedi Grace. "Buradaki insanların içine o kadar işlemiş ki."

"Küçük tootsie roll'uma katılmak zorundayım," dedi Cara. "Tilikum kan davasıdır."

Belki de haklıydılar. Ama ya biri kan davasının nasıl başladığını bulduysa? Kökenini keşfetmek bir fark yaratır mıydı?

Bu kan davasını sona erdirebilecek bir şey var mı bilmiyordum. Ama nasıl başladığını öğrenmek için bir şeyler yapmak gerekiyordu. Belki de

sonunda baltayı gömmek için ilk adım olacaktır.

Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Luke'a gidip dükkânındaki fotoğrafla ilgili sorular soramazdım. Onunla olan iyi ilişkim artık kesinlikle bitmişti. Onu reddettiğim günden beri görmemiştim. Yüzyıllık bir gizemi çözmeme yardım etmek şöyle dursun, benimle arkadaş olmaya bile ilgi duyduğundan şüpheliydim.

Ama yine de bir gün birilerinin bu kan davasına son verip vermeyeceğini merak ediyordum.

EVAN

I Knotty Knitter'ın dışında bisikletimin üzerinde oturmuş Fiona'yı bekliyordum. Birkaç kadın çoktan dışarı çıkmıştı. Büyük teyzem Tillie yanağımı okşadı ve anlaşılmaz bir şekilde "İyi

iş." Ne için, hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden sadece teşekkür ettim.

Büyükannem kolunda bir çantayla dışarı çıktı. Gözlerimiz buluştu ve bana doğru yöneldi. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için attan indim.

"Merhaba, Wolf. Ne güzel bir sürpriz, değil mi?"

"Merhaba büyükanne." Alnından öptüm. "Bunu senin için taşıyabilir miyim?" "Hayır, ben iyiyim. Ve Cricket yakında gelir. Hâlâ sohbet ediyor-

Grace ve Cara ile görüşmek."

"Bu konuda endişelenmeli miyim?"

"Belki."

Gülümsedim. "İnsanları meraklandırmayı seviyorsun, değil mi?"

"Kendimi açıkça ifade ediyorum. İnsanlar merak etmiyorsa bu benim suçum değil.

Yollar beni hemen anlar."

"Yeterince adil. Lafı açılmışken, Cricket ismini nereden aldın?"

"Gece havasından."

"Bu senin açık olduğun mu?" diye sordum. "O gece hava sana yeni tanıştığın bir kadına bir böceğin adını vermeni mi söyledi?"

Sanki temel bir kavramı anlamayan bir çocukmuşum gibi başını eğdi ve bana gülümsedi. "Cırcır böceği olduğu kişi. O, huzursuz kurdun ruhunu yatıştıran akşam şarkısıdır."

Kolumu okşarken ona bakakaldım, sonra dönüp arabasına doğru yürüdü.

Huzursuz kurdun ruhunu yatıştırarak akşam şarkısı. Vay anasını.

O tam olarak buydu. Gram
nereden bilebilirdi ki? "Hey,
sen."

Fiona'nın sesine döndüm.

"Özür dilerim," dedi gülerek. "Seni korkutmak istememiştim."

Başparmağımı çenesinde gezdirdim. "Sorun değil. Eğlendin mi?"

"Evet, gittiğime memnunum."

"Güzel." Yüzünü yukarı kaldırarak eğildim ve dudaklarımı
dudaklarına bastırdım, sonra dilimin ucuyla onun tadına baktım.

Onu özlemiştim. Sadece birkaç saat olmuştu ama ellerim tenine
dokunmak için kaşınıyor ve ağzım onunkine susamıştı.

"Hazır mısın?"

Başını salladı, gözleri içimde yanan aynı arzuyla parlıyordu.
Birdenbire onu eve yeterince hızlı götüremez oldum.

Karanlık yolda hızla ilerlerken serin hava aramızda kaynayan
şehveti azaltmaya yetmedi. Bisiklete binmek her zaman hoşuma
gitmişti; hız, kontrol. Ama arkamda Fiona varken sürmek daha da
güzeldi. Onu yakınımda hissetmek, virajları dönerken kollarının
etrafımda sıkışması hoşuma gidiyordu.

Eve vardık ve her ne kadar onu içeri sürükleyip kıyafetlerini
parçalamak istesem de Koca Ayak'ın biraz ilgiye ihtiyacı vardı. Onu
dışarı çıkardım ve geri getirdiğimde Fiona banyodaydı.

Onu beklemek için kanepeye oturdum ve dışarı çıktığında üzerinde
o lanet mavi ekose pijamalar vardı.

Gözlerim ona yapışmıştı, sanki ilk çıplak memelerine ağzı açık
bakan bir çocuk gibiydim. Saçları açıktı, perçemleri kulağının arkasına
toplanmıştı ve artık gözlerini saklamıyordu. Omuzları çıplaktı ve o
küçük şortuyla mürekkebini görebiliyordum. Omzundaki ve
kolundaki çiçekleri. Kalçasının üstündeki sarmaşık.

Çok seksiydi. Onu yalamak istedim. Her yerini. Bu düşünce ağzımı
sulandırdı.

"Ne?" diye sordu, ses tonunda bir parça utangaçlık vardı.

Onu bir avcı gibi izliyordum, vücudum gerilmişti, saldırmaya
hazırdım.

"Buraya gel."

Dudaklarındaki hınzır gülümseme onun da benimle aynı şeyi
düşündüğünü gösteriyordu.

Güzel.

Kucağıma kaydı ve sağ bacağımın üzerine oturdu. Kıçını tuttum ve yumuşak bir inilti çıkararak onu kendime çektim.

"Bunu bilerek mi giydin?" Ellerimi şortundan yukarı kaydırıp kıç yanaklarını avuçlayarak sordum.

"Belki."

Onu öptüm, dilimi ağzına soktum. Tadı nane ve şeker gibiydi. "Bunu üzerinde seviyorum. Gerçi yerdeyken daha da çok seviyorum."

"Bu konuda bana yardım etmen gerekecek."

Gülümsedim ve onu tekrar öptüm. "Benim için zevkti."

Ağzlarımız birbirine dolanırken eli gövdemde geziniyordu, sanki istediği şeyi elde etmekten korkmuyor gibiydi. Pantolonuma ulaştı ve elini ereksiyonumun üzerine kaydırıp sıkışığında homurdandım.

Ağzıma karşı gülümsedi. "Hoşuna gitti mi?"

Alt dudağını ısırdım. "Evet, güzelim."

Çenemden boynuma doğru öpücükler kondurarak sikimi pantolonumdan çıkardı. Başımı kanepenin minderine yasladım ve elini etrafımda dolaştırırken inledim.

Çaresizdim. Bana sahipti.

Kalçalarını döndürdü, sert uzunluğumu okşarken kendini uyluğuma sürttü. Ağzı boğazımda sıcaktı, dili tenimde dans ederken dudakları yumuşaktı.

Evet. Lanet olsun. Güzel.

Ama ondan daha fazlasını istedim.

Bileklerini tuttum ve kaşlarını kaldırarak hafifçe geri çekildi. Dudaklarının kenarını yaladım. "Seni tatmak istiyorum."

Boğazından küçük bir inilti kaçtı.

"Seni becereceğim, güzelim. Sikimi içine sokacağım ve sana çığlık attıracağım. Ama önce durmam için yalvarana kadar seni yalamak istiyorum." Daha yakına eğilerek ağzımı kulağının yanına koydum. "Ben kurdum, Fiona. Ve seni yiyeceğim."

Onu kucağımdan ittim ve ayağa kalktım. Elini tutup yatak odasına götürmek yerine onu kucağıma aldım ve omzuma çıkardım. Ciyakladı ve ben de hafifçe kıçının yanağına vurdum.

Kocaayak bana baktı. "O

iyi. Sen kal."

Onu yatak odasına sürükledim, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım ve yatağa fırlattım. Çabucak gömleğimi çıkardım ve

sonra onun üstüne süründü.

Hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerini yırtıp attım. Yumuşak ya da nazik değildim. Saldırgandım. Onu çıplak istiyordum ve bunu hemen şimdi istiyordum.

Kıyafetleri gittiğinde, onu takdir etmek için bir an ayırdım. Tüm o pürüzsüz teni. Dolgun göğüsleri, dar beli, geniş kalçaları. Kendimi onun üzerine atarak, muhteşem vücudunu öptüm ve yaladım, her santimini seyrettim. Ona tapmak istiyordum. Teninin benimkine sürtünmesinin, ağzımın onun her yerinde olmasının verdiği kışkırtıcı hissin tadını çıkarmak.

Göbek deliğine geldiğimde yataktan kalktım ve onu kenara doğru çektim. Önünde diz çökerek kalçalarını açtım.

Yavaş ve dikkatli olmak benim tarzım değildi. Tamamen içine girdim. Dilim ona sürtünüyor, hızlı hareketlerle klitorisine saldırıyordu. Onun tüm zayıflıklarını zaten biliyordum. Vücudu titrerken bacaklarını açık tuttum. Şimdiden çok ıslaktı, uyarılması dilimde çok lezzetliydi.

Kahretsin, tadı çok güzeldi. Tatlı ve bağımlılık yapıcı.

Hoşuna giden bir ritim bularak onu acımasızca yaladım. Bakışlarımı kaldırıp çarşafıya karşı kıvranışını, inleyişini izledim. Tanrım, çok güzeldi. Sikim onun içinde olmak için can atıyordu.

Bir elimi kalçasından yukarı kaydırdım ve açıklığını okşadım. Narin tenini okşarken, parmağımı içine daldırıp sonra tekrar çıkarırken inledi. Ona sahip olma dürtüsü çok güçlüydü. Her yerini doldurmak için. Ve o kışını. Kahretsin, kışı çok baştan çıkarıcıydı.

Klitorisine yaptığım saldırıyı durdurmadan parmağımı daha aşağıda gezdirdim. Güzel ve ıslaktı, bu yüzden sadece bir miktar baskı ile etrafında döndürdüm.

"Aman Tanrım," dedi.

Hoşuna gittiği için biraz daha denedim. Parmağımı nazikçe kışına doğru ittim, o yasak küçük nokta çok kışkırtıcıydı. Tekrar inledi, kalçaları sarsıldı. Biraz daha ittim. Bir inleme daha.

Kahretsin, bu çok ateşliydi. Ağzım her yerindeyken, dilimi tekrar mercimeksiz bırakarak klitorisini fiskeledim ve kışıyla oynadım. Parmağımın etrafı sıkıydı ve biraz daha derine indiğimde, nefesi kesilmiş bir şekilde haykırdı.

"Siktir. Evan."

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım - sikim çaresizdi. Durmak istemedim ama daha fazla dayanamadım. Diğer elimle aşağıya uzandım.

elimle sikimi yumrukladım ve okşamaya başladım. "Evet. Tanrım, evet."

Onu yalarken amına doğru hırladım. Çıgıllıkları hararetliydi, kontrolü kaybolmuştu. Çarşaflara sarıldı, başı geriye düştü. Çelik gibi sertleşmiş ereksiyonumu okşayarak onu yalamaya devam ettim. Onu sikmek istiyordum -sıkacağıma söz vermiştim- ama bunu başarabileceğimden emin değildim. Ağzımda onun tadı ve sıkı kıcının hissiyle, bir roket gibi ateşlemeye hazırdım.

İpeksi iç kasları nabız gibi atmaya ve spazm geçirmeye başladı. Dilimi onunla birlikte hareket ettirdim, ritmine uymak için yavaşladım, hala ağrıyan horozumu ovuşturdum. Boşalırken haykırdı, kalçalarını bana doğru yuvarladı.

Birkaç saniye daha geçseydi boşalabilirdim ama o yavaşladı. Uyluklarının iç kısmına nazık öpücükler kondurdum ve parmağımı yavaşça dışarı kaydırdım.

Başını kaldırdı ve yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım, Evan, az önce bana ne yaptın?"

Sikim hâlâ elimdeyken ayağa kalktım ve dudaklarımı yalayarak onun tadına baktım. Gözleri vücudumda gezinerek zonklayan ereksiyonuma indi.

"Bekleyemedim."

"Durma," diye fısıldadı.

Onun izlemesine izin vererek okşamaya devam ettim. Elim kökten uca sikimin üzerinde kayıyordu ama bu çıldırtıcı ağrıyı hafifletmeye yetmiyordu.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandım.

Gülümseyerek arkasını döndü ve kıcını havaya kaldırdı. Komodinden hızla bir prezervatif aldım ve içine soktum, içinde olmadığım her saniye patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Ona ihtiyacım vardı. Şimdi.

Arkasına geçip kalçalarını kavradım, sikimin ucunu açıklığıyla hizaladım ve eve doğru sürdüm.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Gözlerim geri yuvarlandı, amının sıcaklığı ve baskısı beni aşırı yoruyordu. Hiç kontrolüm kalmamıştı. Kendimi tutacak iradem kalmamıştı. Ona çarpıyor, ıslaklığının içinde kayıyor, onu acımasızca beceriyordum.

Kıcının yanaklarını avuçlayarak içine daldım, kalçalarım sertçe sarsılıyordu. Yatak duvara çarptı ve Fiona kendini şilteye yasladı, her hamlede bana doğru geri sallanıyordu.

Aşağı baktım, kalın sikimin onun içinde kayboluşunu izliyordum. İşte yine o kalça, o kadar baştan çıkarıcıydı ki. Parmağımı içeri kaydırdım, sadece ucunu ve basınç neredeyse patlamama neden oluyordu.

"Siktir, Evan. Evet."

İşte bu kadar. Ben gidiciydim.

Kaslarım kasıldı, karın kaslarım sıkılaştı ve kasıklarındaki yoğunluk kırılma noktasına ulaştı. Daha sert, tekrar tekrar ittim, zihnimi uyuşturan zevkin içimden geçmesine izin verdim. Sikim onun içinde zonkluyor, ben serbest kaldıkça nabız gibi atıyordu. Kalçalarım kıcına çarpıyor, ellerim etine gömülüyordu. Lanet bir an- imal gibi homurdandım, o kadar sert boşalıyordum ki başım dönüyordu.

Sonunda bitirdiğimde, çekildim ve Fiona zor nefes alarak yatağa yığıldı. Nefesimi tutmak için durakladım, sonra prezervatifle ilgilenmek için banyoya doğru tökezledim.

Yatak odasına geri döndüğümde Fiona kıpırdamamıştı. Yüzüstü uzanmış, bir bacağını bükmüş, diğerini düz tutmuş, yanağını yatağa dayamıştı. Gözlerini kırıştıtararak açtı ve ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti.

"Hareket edemiyorum."

Yatağa sürünerek girdim ve onu kendime doğru çektim. Yüzümü boynuna gömdüm ve onu içime çektim.

Çok iyiydi.

Bu kadın benimdi. Ve hiç kimse onu benden alamayacaktı.

EVAN

I

Gerçek an gelmişti. Ya da en azından bir tanesi.

Ben sürücü koltuğuna otururken Fiona karbüratöre benzin doldurdu. Pontiac'ın motorunun yaptığı onca işten sonra tersine dönecekti.

"Devam et," dedi.

Nefesimi tutarak anahtarı çevirdim ve gaza bastım. Motor gürledi, dönmeye çok yakındı. Biraz daha verdim.

"Hadi bebeğim," dedim nefesimin altında. "Bana istediğimi ver. Bu kadar."

Sonunda kükreyerek canlandı, gırtlaktan gelen hırıltısı açık dükkânda yankılandı. Fiona ellerini havaya kaldırdı ve zafer dansı yaptı.

Direksiyonu hafifçe okşadım. Siktir, evet.

"Kulağa harika geliyor," dedi sesini yükselterek, böylece onu gürültüden duyabiliyordum.

Kapattım ve açık kapıdan dışarıya doğru eğildim. "Evet, bu büyük bir zaferdi. Şükürler olsun ki çalışıyor."

Sürücü tarafına doğru geldi. "Tabii ki çalışıyor. Bir motoru mırıldatma konusunda uzmansın."

Onu kucağıma almak üzereydim -ve bu arabada ona yapabileceğim tüm kirli şeyleri düşünüyordum- Gavin dükkana girdiğinde, yüzünde bok yiyen bir sırıtış vardı.

Siktiğimin Gavin'i.

"Hey, Fiona."

Yumuşak bir kahkaha atarak doğruldu. "Hey, Gav."

"Sen bakıyor özellikle güzel," o dedi. "Sen Bu gece meşgul müsün?"

"Gavin, kız arkadaşına asılmayı bırak."

"Ona kim asılıyor?" Ellerini kaldırdı. "Sadece bu gece meşgul olup olmadığını sordum."

Arabadan indim ve ona ters ters baktım. Her zamanki gibi bana gülümsedi.

Logan onun arkasından geldi. "Hey, kardeşim. Levi daha gelmedi mi? Bizi geçeceğini sanmıştım."

"Levi neden geliyor? Ve siz neden buradasınız?" "Bugün ata biniyoruz," dedi.

"Ne zamandan beri?"

"Madem öyle," dedi Logan, aptalca bir soru sormuşum gibi alını kırışarak. "Geçen gün bunun hakkında konuştuk."

"Siz gitmek isterseniz ben kalıp Fiona'ya eşlik edebilirim," dedi Gavin. "Benim için sakıncası yok."

Ona hırladım. O

da sırıttı.

"Neye binmek?" Fiona sordu.

"Motosikletler," dedi Logan. "Orada kilometrelerce patika var."

"Ciddi misin?" diye sordu. "Toprak bisikleti sürmeye bayılırım."

"Ata binmeyi biliyor musun?" Ben sordum.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Şaka mı yapıyorsun? Ben dişli kafalarla büyüdüm. Çocukken beni hep arazi bisikletine bindirirlerdi."

"Müthiş bir şey," dedi Logan. "Grace'in bisikletine binebiliyor." "Grace bisiklete mi biniyor?" diye sordu.

Omuz silktim. "Evet, bazen. Asher yokken ona bir bisiklet ayarladık, böylece bizimle ata binebilecekti."

"Peki sen ne düşünüyorsun, Fiona?" Gavin sordu. "Gelmek ister misin?" Kaşları kalktı ve bana baktı.

Çalışmam gerekiyordu ve Logan ne derse desin, bugün ata binmeyi planlamamıştım. Ama Fiona'nın yüzündeki ışıltıya bakınca ona hayır diyemedim. Belli ki ata binmeye gidiyorduk.

"Tamam. Hadi gidelim."

Parmak uçlarında zıpladı ve alkışladı.

Geçen yıldan beri bisiklete binmediğimiz için bisikletleri çalıştırmak biraz zaman aldı. Biz çalışırken Levi geldi, onu Asher takip etti.

Asher kamyonetinden iner inmez, "Sizi pislikler," dedi.

Logan, "Şu anda neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Saçmalık. O karton maket ödümü kopardı." Gavin güldü. "Öyle olacağını biliyordum."

Asher ona ters ters baktı. "Şu anda iç çamaşırı giyyorsun, değil mi?"

"Öyle miyim?" Gavin kotunun düğmelerini açtı ve pantolonunun altına baktı. "Evet, öyleyim."

"Grace şöminenin üzerindeki yeni aile fotoğrafı hakkında ne düşünüyor?" Logan sordu.

Asher gözlerini devirdi. "Onu indirmeme izin vermiyor." Gavin bir kahkaha patlattı. "Grace en iyisi."

"Fotoğrafta ne var?" Fiona sordu.

"Asher'ın duştan çıkarken bir fotoğrafını çekmişler ve onu şu gerçek boyutlu karton kesitlerden birine dönüştürmüşler," dedim. "Ayrıca üzerinde Asher'ın yüzü olan iç çamaşırları yaptırdılar ve o üç maymun bunları giyip maketle birlikte poz verdiler."

"Gördün mü?" Gavin pantolonunu indirmeye başladı. "Pantolonunu çıkarma," diye tersledim.

"Sen de resimde varsın," dedi Asher. "Ben mi?" diye sordum. "Hayır, değilim."

"Evet, öylesin. Şöminemin üzerinde duruyor ve seni temin ederim ki sen de içindesin."

"Sen neden bahsediyorsun? Fotoğrafta ben yoktum." Bakışlarım Logan'a kaydı. "Sen ne yaptın?"

"Buna Photoshop deniyor. Bizimle poz verebilirdin ama vermedin, başka ne yapabilirdim ki?"

"Bunu Photoshop'la mı yaptın?" Asher sordu. "Dostum, bu çok ikna edici. Yine de neden daha kısa görüldüğünü merak ettim."

"Orospu çocuğu, Logan," dedim. Sadece güldü, sık kafalı.

Tüm bisikletleri çalışır hale getirdikten sonra vitesleri taktık ve patikaya doğru yola çıktık.

Fiona kelimenin tam anlamıyla her şeyin içinde seksi görünüyordu. Tişört ve kot pantolon. Atlet ve tulum. Minik ekose pijama şortları. Hatta onunla ilk tanıştığımda büyük sweatshirtleri ve taytlarıyla bile seksi görünüyordu.

Ama Fiona tam teçhizatlı bir arazi motosikletinin üzerinde, her nasılsa şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeylerden biriydi.

Belki de tam bir baş belası olduğu içindir. Motosikleti bir patron gibi kullandı, virajları kucakladı ve toprağı tekmeledi. Biraz hava yakaladı

bir damla, kalbimi yerinden oynattı ve mükemmel bir şekilde indirdi.

Arkasına binmeme gerek yoktu -belli ki kendi başının çaresine bakabilirdi- ama kışının bu görüntüsü çok fazlaydı. Bundan sürüşün kendisinden daha çok zevk aldım.

Gavin liderliği aldı, her zamanki gibi önde yarışyordu. Bu patikaları yıllar boyunca kendimiz yapmıştık - her kıvrımı, dönüşü, düşüşü ve kavisi. Çam ağaçlarının içinde ve dışında doğal araziye takip ediyorlardı. Bir kol kasabaya giden yolla birleşiyor, diğeri ise arazimin uzak ucundaki bir vadinin yakınında son buluyordu.

Büyük bir atlayış yaptığımız açık bir alanda bir süre takıldık. Fiona atlayışın kendisi için biraz fazla yüksek olduğuna karar verdi, bu yüzden yan tarafa doğru bir mola verdi. Ben de ona katıldım ve düz bir kayanın üzerine oturup kardeşlerimin yaptığı numaraları izledik.

"Bunca zamandır toprak bisikletin olduğuna inanamıyorum," dedi. "Neden benden saklıyordun?"

Ona gülümsedim. "Ata binebildiğini bana hiç söylememiştin." "Hiç sormadın."

"Baban mı öğretti?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hayır. Babam her zaman çalışmakla meşguldü. Annem gittikten sonra beni sık sık ekibindeki birkaç adamla bırakırdı. Bana arabaları onlar öğretti. Beni yarış pistine, arazi bisikleti sürmeye, her türlü şeye götürürlerdi. Ben de garajda onlara yardım ederdim. Zamanın yarısında çalıntı arabaları soyduğumuzu bilmiyordum. Ama temelde suçlu olduklarını düşünürsek, iyi adamlardı."

"Annene ne oldu?"

"Uyuşturucu sorunu vardı," dedi. "Ağrı kesiciler. Ben üç ya da dört yaşındayken belini incitmiş ve ağrı kesicilere bağımlı olmuş. Bu yüzden boşanırken velayetimi babam aldı."

"Kahretsin. Bu çok acımasızca."

"Evet, berbat bir durum. Yine de temizlendi, bu iyi bir şey." "Ve şimdi Iowa'da mı yaşıyor?"

Başını salladı. "Evet. Tekrar evlendi ve iki çocuğu daha oldu. Çok garip, çünkü onlarla hiç tanışmadım. Benden çok daha gençler. Aslında annemi gittiğinden beri görmedim."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Babam onunla görüşmemi istemiyordu ama lisedeyken izini buldum. Arada bir onunla telefonda konuşuyorum ama hepsi bu."

"Kahretsin."

Derin bir nefes aldı. "Kulağa kötü geliyor ama biraz anlıyorum. Bağımlılığının sadece sırtını incittiği için olduğunu sanmıyorum. Babamın yaptığı her şeyi biliyordu, tüm suç olaylarını. Ayrıca geçinmesi kolay bir adam değil. Eminim onunla evli olmak fiziksel olarak berbattı. Sanırım tüm bu stresle başa çıkmak için uyuşturucu kullanıyordu. Ayrıldıktan sonra da uzak durmaya ihtiyacı vardı."

Fiona'nın hikâyesiyle ilgili bir şey göğsümde hassas bir yere çarptı. Kardeşlerime baktım. Levi ve Logan durmuş ve kasklarını çıkarmışlardı. Gavin atlayışa geçip birkaç yıl önce buraya sürüklediğimiz eski lastiklerin üzerinden süzülürken Asher etrafta daireler çiziyordu.

Mükemmel olmayan bir aile durumuna sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Anne ve babamız ölmüş, geride beş küçük çocuk bırakmışlardı.

Ama biz hiç yalnız kalmadık. Her zaman büyükanne ve büyükbabalarımız ve birbirimiz vardı.

Fiona'nın elinde kim vardı? Tamirci sandığı birkaç araba hırsızını mı? Hayatında ona destek olacak ya da en azından çocukken onunla havalı şeyler yapacak birkaç kişi olmasına sevinmişim. Ama hayatında gerçekten güvenilebileceği kim vardı? Ne olursa olsun güvenilebileceği?

Kardeşlerim beni ne kadar çıldırtırsa çıldırtсын, onlar benim sürümdü. Onlara tüm kalbimle güvenirdim. Bu olmadan büyümek zorunda kalmak berbat olurdu.

Onlar olmadan.

Bir kolumu Fiona'ya doladım ve onu kendime çektim. Artık biz vardık.

"Um, Evan?"

"Öyle mi?"

"Bu kim?" Sağımızdaki bir şeyi işaret etti.

Yırtık pırtık kovboy şapkalı bir adam tepeye tırmandı. Eski bir pazen gömleğin üzerine deri bir yelek giymişti ve kemerindeki halkada bir kazma asılıydı.

"Bu Harvey Johnston," dedim. "Harvey'le tanışmadın mı?"

"Hayır. Kim o?"

Harvey Johnston'ı nasıl açıklayabilirim? "Kasabanın hemen dışında yaşıyor, etrafta çok dolaşıyor ve her zaman mantıklı davranmıyor. Biraz tuhaf biri ama zararsız. Acaba burada ne yapıyor?"

Ayağa kalktım ve Fiona'nın ayağa kalkmasına yardım ettim. Yaklaştığımızda selamlamak için elimi kaldırdım. Arka planda arazi motosikletleriyle gezen kardeşlerimin gürültüsü uğulduyordu.

"Hey, Harvey."

Harvey şapkasını çıkarıp başını kaşdı, sonra tekrar taktı. "Evan Bailey?"

"Evet, benim. Burada ne yapıyorsun? Kayıp mı oldun?"

"Hayır," dedi, sesi inanç doluydu. "Nerede olduğumu biliyorum."

"Buraya nasıl geldin? Yürüdün mü?"

Botlarına baktı. "O kadar da uzak değil."

"Yeterince makul. Kasabaya dönmek için araca ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır, kasabaya gitmiyorum. Dün kasabaya gittim." Kazmasını kemerinden çıkarıp havaya kaldırdı. "Bugün kazmak için. Gelip yardım etmek ister misin? Sen de gelebilirsin genç bayan."

"Ben Fiona. Ne için kazıyorsunuz?"

Geniş, dişlek bir sırıtışla gülümsedi ve gözleri parladı. "Hazine."

"Bu benim aptallığımdı," dedi. "Başka ne olabilir ki Burayı kazmak için mi? Haritanız var mı?"

"Sorun da bu zaten. Harita yok. Bir tane bile bırakmamış."

"Kim?"

"Ernest Montgomery," dedi. "Hazineyi birinin bulması için bıraktı ama harita yok. Hayır, hiç yok."

"Bu da işi daha zorlu bir hale getiriyor."

"Yine de pes etmeyeceğim. Dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyorum." Sesini çakıllı bir fısıltıya indirdi. "İnsanlar deli olduğumu söylüyor ama siz onlara kulak asmayın Bayan Fiona. Ben burada, kafamın içinde sapasağlamım."

"Tabii ki öylesiniz," dedi gülümseyerek. "Belki başka bir zaman hazine avınıza katılırız."

"Güzel." Kazmayı hâlâ elinde tutarken, boştaki eliyle yeleğini sıvazladı, sanki bir şey arıyormuş gibiydi. "Şimdi nereye gitti..."

Tek parmağımla kazmanın tepesine vurdum. "Bunu mu arıyorsun?"

Kazmayı uzattı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "İ ş t e burada. İyi oldu. Bir an için sincapların aldığını sandım."

Fiona muhtemelen sincapların neden onun kazmasını aldığını sormak için ağzını açtı ama göz göze geldik ve başımı salladım. Harvey'nin Tilikum sincapları hakkında atıp tutmasına gerek yoktu.

"Tamam, Harvey, orada dikkatli ol," dedim. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana uğra, tamam mı?"

"Merak etme, hazineyi senin arazinde bulursam, seninle paylaşacağımdan emin olabilirsin."

"Kulağa adil geliyor."

Bize şapka çıkardı, titrek bir dönüş yaptı ve diğer yöne doğru yola koyuldu.

"O iyi olacak mı?" Fiona sordu.

"Evet, iyi olacak. Yıllardır Tilikum'un etrafında dolaşıyor."

"Sence ne arıyor? Bir sandık dolusu altın falan mı demek istiyor?"

"Kim bilir. Kasabanın kurucularından birinin servetinin bir kısmını sakladığını iddia eden eski bir hikaye var. Ama Tilikum hikayelerinin nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Bu kasaba uzun hikayeleri sever. Sirkte trapezci olmak için evden kaçtığımı biliyor muydunuz, ta ki yükseklik korkum ortaya çıkana kadar?"

"Bu saçmalıkları nereden buldukları hakkında hiçbir

fikrim yok." "Yine de hazine hikayesi biraz havalı."

"Evet, sanırım öyle. 1920'lerde bir gazeteci buraya geldi ve Montgomery hazinesi hakkında bir haber yaptı. Bir sürü insan onu aramaya gelmiş ama tabii ki kimse bir şey bulamamış. Büyükannemin dediğine göre arada bir heyecan artarmış ve bir grup yeni hazine avcısı ortaya çıkarmış. Ama bunun üzerinden uzun zaman geçti. Şimdi sadece Harvey var."

"Eğer bulunacak bir şey olsaydı, birileri onu bulurdu gibi görünüyor."

"Aynen öyle. Yine de bunu ona anlatmayı dene. Hazine avını, sincaplara karşı savaş açmayı sevdiğinden daha çok seviyor."

"Herkesin sincaplarla ne alıp veremediği var?" diye sordu. "Peek ve Boo çok tatlı küçük şeyler. Gerçi içimden bir ses Boo'nun dükkâna girip tork anahtarımı almış olabileceğini söylüyor. Ya da belki Peek almıştır."

"Sana sincapları beslememeni söylemiştim." Gülümseyerek şakacı bir şekilde koluma vurdu.

Bisikletlerimizi bıraktığımız yere geri yürüdük ve kardeşlerimle buluştuk. Kirli, terli ve yorgundular. Gavin bile enerjisinin çoğunu tüketmiş gibi görünüyordu.

"Yaz projesi," dedi. "Vadiyi geçmek için bir atlama inşa edeceğiz."

Levi ve Logan hep bir ağızdan "Hayır," dediler.

"Neden olmasın?"

"ünkü atlamaya çalışırken kendini öldüreceksin, salak," dedi

Logan. Suratını asan Gavin bisikletine geri bindi.

Hepimiz atlarımıza atladık ve evime geri döndük. Evimin yakınındaki ağaçların arasından çıktığımızda güneş batmaya başlamıştı, ışık alacakaranlığa doğru azalıyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir şeyler yanıltı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bundan emindim.

Evin önünde durduk ve motorlar kapanır kapanmaz Koca Ayak'ın içeride havladığını duydum. Bize havlıyor olabilirdi ama ensemdeki dikenli his hiç dinmedi.

Attan indim ve kaskımı çıkardım. Evim iyi görünüyordu ama köpeğimi dışarı çıkarmak için ön kapıya doğru koştuğumda tehlike hissi arttı. Kapı açılır açılmaz koşarak yanımdan geçti ve dükkâna doğru koşmaya başladı.

"Burada kal."

Koca Ayak'ı takip ettim ve ilk garaj kapısını görür görmez vücuduma bir adrenalin seli yayıldı. Camlar kırılmıştı ve dükkanın kapısı ardına kadar açıktı.

Oh lanet olsun. Pontiac.

FİONA

S Koca ayak evden çıktı ve dükkâna doğru koşmaya başladı. Evan geri kalanımıza kalmamızı söyledi ve köpeğini takip etti. "Neler oluyor?" diye sordum.

Hava sanki elektrikle yüklenmiş gibiydi. Kalbim daha hızlı atıyor ve omurgamdan aşağı bir karıncalanma yayılıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

Evan herkese burada kalmalarını söylemiş olmasına rağmen, kardeşleri kasklarını çıkarıp onun peşinden gittiler. Ben de öyle yaptım.

Dükkâna yaklaştığımda olağandışı bir şey görmedim. Kardeşlerinin araçları ön tarafa park etmişti ama başka araba yoktu. Ağaçları taradım ama her şey hareketsizdi. Bir sincap bile yoktu.

Ama ön tarafa geldiğimde kalbim duracak gibi oldu.

Üç garaj kapısında da derin ezikler ve kırık camlar vardı, sanki biri beyzbol sopasıyla saldırmış gibiydi. Kardeşlerinin arkasından içeri koştum.

Kaos.

Birisi Evan'ın dükkanını dağıtmıştı. Yerler aletler ve parçalarla doluydu, her yerde cam kırıkları vardı. Caddy'nin ön camı kırılmıştı ve kaputunda ezikler vardı.

Evan Pontiac'ın yanında durmuş, eliyle ağzını kapatıyordu. Bakamadım bile.

"Koca Ayak, gel," diye seslendim. Tırıs tırıs yanıma geldi ve onu dışarı çıkardım. "Aferin oğlum. Şimdi burada kal. Patilerini camda kesmeni istemiyorum."

Kalbim boğazımda, içeri geri döndüm.

Kardeşleri etrafa bakınırken Evan Pontiac'ın yanında durdu. Yaklaştım, enkazın arasında dikkatlice ilerlemeye çalıştım.

Zemin. Araba ciddi hasar almıştı; ön cam kırılmış, kaportada çok sayıda ezik vardı. Yan aynalardan biri yerde kırık bir şekilde duruyordu.

Asher telefonunu cebine koyarak, "Jack yolda," dedi.

Evan cevap vermedi.

Hasarın boyutunu gördükçe mideme bir bulantı yayıldı. Cadillac vurulmuştu ama sadece bir ya da iki kez. Pontiac'a saldırmışlardı. Sanki hangi arabanın daha değerli, hangi arabanın daha önemli olduğunu biliyorlardı.

"Bunu kim yapar ki?" Logan sordu.

Gavin, "Eğer Haven'lar yaptıysa, hepsi batacak," dedi. "Sikerim böyle işi."

Levi, "Haven'lar değildi," dedi.

"Bundan emin misin?" Gavin sordu. "Luke'un Evan'a karşı hep bir garezi vardı. Belki de sonunda patladı."

"Luke'un bunu yapacağını sanmıyorum," dedim.

Evan bana doğru döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Bu bir şaka değil, bu bir suç. Onu en son ne zaman gördünüz? Durup dururken, hiç tahrik olmadan buraya gelip dükkanınızı dağıtırmıydı?"

"O haklı," dedi Asher. "Bunun Haven'lar olduğunu sanmıyorum. Eğer Luke'sa, aklını kaçırmış demektir. Diğerleri böyle bir şeyin yanına kâr kalmasına izin vermezdi."

Evan ellerini saçlarında gezdirdi. "Siktir."

Evan'ın öfkesini, bana çarpan sıcaklığını hissedebiliyordum. Patlamaya hazır bir barut fiçisiydi.

İlk içgüdüm sıvışmaktı. Sessiz olmak. Yoldan çekilmek. Bırak o halletsin.

Ama Evan benim babam değildi. Ve bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Elimi onunkinin içine soktum ve sıktım. Döndü, çatık kaşlarıyla bana baktı. Bir kalp atışı sonra, kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Uzun bir süre bana sarıldı, boynuma doğru nefes aldı ve onu burada, işiyle ilgili tüm umutlarını temsil eden arabanın önünde teselli etmeme izin vermesi gözlerimin dolmasına neden oldu.

Çünkü bunu kimin yaptığını bildiğime dair bir his vardı içimde. Ve eğer haklıysam, bu benim hatamdı.

"Polis gelene kadar dışarıda beklesek iyi olur," dedim usulca.

Bıraktı ve yıkıma bir kez daha baktı. "Evet. Hadi gidelim."

Dışarı çıktık ve dükkanın önünde bekledik. Birkaç dakika sonra bir polis arabası geldi ve ellili yaşlarının sonunda bir adam indi. Tuzlu ve biberli saçları ve kalın bir göğsü vardı. Asher ve Evan onunla tanışmak için yürüdüler.

"Bu Jack Cordero," dedi Levi. "Grace'in üvey babası."

"O iyi bir adam," dedi Logan. "Bu işin çözülmesine yardımcı olacaktır."

Evan ve kardeşleri Jack'le konuşurken Koca Ayak'ı eve geri götürmeye karar verdim. Onu yerleştirdikten sonra dışarı çıktım.

Evan ve kardeşleri Jack ile konuştular ve ona hasarı gösterdiler. Bir süre dükkânın içinde kayboldular. Yollarına çıkmak istemediğim için ön tarafta bekledim. Gözyaşlarına boğulmak mı yoksa kusmak mı istediğime karar veremiyordum. Belki ikisi de.

Bunu kimin yaptığını biliyor
muydum? Ve eğer biliyorsam,
onu ihbar edebilir miydim?

Babamın mükemmel olmaktan çok uzak olduğunu biliyordum. Umursamazlık ve kontrolcülüğün berbat bir bileşimiymiş. Yalan söyledi, hile yaptı ve çaldı.

Ama bu onun bunu yapabileceği anlamına mı geliyordu?

Çalıştığım kreşteki yangına karıştığından şüphelendiğim için kendimi hep çok suçlu hissetmişim. Nedeni belirsizdi; resmi olarak kundaklama olduğuna bile karar vermemişlerdi. Ama yine de merak etmişim.

Bu sefer de aynı şeyi söyledi, geri gelmediğime pişman olacağımı söyledi.

Bu benim hatam mıydı?

Jack ve Evan dışarı çıktılar ve ben derin bir nefes aldım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Evet, o benim babamdı. Ama bu körü körüne sadakati hak ettiği anlamına gelmiyordu. Ya da herhangi bir sadakati, gerçekten.

Evan ve Jack'e doğru yürüdüm. "Affedersiniz, Memur Cordero. Böldüğüm için özür dilerim ama önemli bir bilgiye sahip olabilirim."

Evan'ın kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sertçe yutkundum. "Sanırım bunu babam yapmış olabilir. Ya da birine yaptırmış olabilir."

"Sana bunu düşündüren ne?" Jack sordu.

"Geçenlerde buraya geldi, beni eve getirmeye çalışıyor. Eskiden onun için çalışıyordum ve ayrıldığım için mutlu değil. Ayrılmadan önce dedi ki

Pişman olurum. Biliyorum, hemen sonuca varıyormuşum gibi oldu ama babam... bazı kötü işlere bulaştı. Suç işledi. Gerçekten çok kızzındı ve misilleme yapmaktan çekinmezdi."

Kendimi Evan'a bakmaya zorladım. Onun gözleriyle buluşmak zordu.

Ama kızzın görünmüyordu. İfadesi yumuşak ve endişeliydi. Kollarında erimek istedim.

"Bak ne diyeceğim," dedi Jack. "Ben buradaki işimi bitireyim, sonra siz ikiniz karakola gelin. İhtiyacımız olan bilgiyi alırsız ve oradan devam ederiz."

"Teşekkürler Jack," dedi Evan.

Jack dükkâna baktı ve başını salladı. "Bunun için üzgünüm dostum. Elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Evan kolunu bana doladı ve beni eve doğru götürdü. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Evan, çok özür dilerim."

"Hey." Beni kendine çekmek için durdu ve yüzümü yukarı kaldırmak için parmak eklemine çenemin altına koydu. "Bu senin hatan değil."

"Eğer babam-"

"Yine de senin hatan değil. Bunu ona sen yaptırmadın."

"Ama kalmamış olsaydım, bunlar başına gelmeyecekti. Araba şovu yaklaşıyor ve ya zamanında tamir edemezsen?"

Yanaklarımı avuçladı. "Beni dinle. Eğer kalmasaydın, sana sahip olamazdım. Arabayı boş ver, tamir edebilirim. Önemli olan o değil. Önemli olan sensin."

Dudakları benimkilerle buluştu ve öpücüğüne gömüldüm. Bunu onun başına getirdiğim için nefret ediyordum. Babamın hayatımı zehirlemeye devam etmesinden nefret ediyordum.

Acı gerçekle yüzleşmek zorundaydım. Yeterince uzağı gidememiştim. Babamla aramda yeterince mesafe yoktu. Burada bana ulaşması çok kolaydı.

Ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

EVAN

T Dükkândaki olay Fiona'yı sarsmıştı. Şerifin ofisinden döndüğümüzden beri bitkilerine tek kelime etmemişti. Biraz müzik açmıştım ama yardımcı olmamıştı. Şarkı söylemek yok. Hafifçe şarkı söylemeye başladığımda bile bana katılmamıştı.

Üzgün olduğu için onu suçlamadım. Ben çok öfkeliydim. Bunu nasıl atlatacağıma dair hiçbir fikrim yoktu - Pontiac'ı zamanında tamir edip edemeyeceğime dair. Ya da hiç.

Ama camlar değiştirilebilir. Ezikler tekrar şekillendirilebilir. Bir yolunu bulurdum.

Dükkânıma, hatta Pontiac'a verilen zarar kızgınlığımın nedeni değildi. Jack'e babasının sorumlu olduğunu düşündüğünü söylediğinde Fiona'nın gözlerindeki kırık bakıştı.

Fiona babasını severdi. Bunu hak ettiğinden değil, ama iyi bir insandı, bu yüzden elbette babasını seviyordu. O pislik herif onu pek çok kez, pek çok şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu yüzden ondan nefret ediyordum. Bana saldırdığı için değil. Onu incittiği için.

Kimse kızıma zarar veremez.

Ama şimdilik Shane Gal- lagher konusunda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bu işi yetkililere bırakmalıydım. Şu anda sadece kızıma yardım etmek istiyordum.

Asher mesaj atıp Caboose'da bir şeyler içmek için onlarla buluşmak isteyip istemediğimizi sorduğunda hemen hayır demedim.

Dışarı çıkmamızı önerdiğimde Fiona canlandı. En sevdiğim kot pantolonunu (kıçını harika gösteriyordu) ve siyah ve altın rengi bir bluzu giydi.

Benim küçük güneş ışığım.

Hava güzeldi, biz de bisikletimle şehre indik. Caboose'un önündeki park alanının kenarlarında hala biraz saman vardı. Kardeşlerimin Haven'ları geri almak için ne yapmayı planladıklarını merak ettim. Uzun zaman olmuştu; bir şeylerin peşinde olmalıydılar.

İçeri girdik ve her yer sesle doluydu. Seslerin mırıltısı. Bilardo masalarındaki topların tıkırtısı. Arka planda müzik. Kızarmış yemek kokusu ağzımı sulandırdı.

Asher ve Grace barda bir masadaydı. Restoranda yürürken elimi Fiona'nın küçük sırtında tuttum. Nazik ama sahiplenici bir dokunuş. Erkeklerin ona nasıl baktığını gördüm. Gözler onun kıvrımlarını izliyordu. İyi yerleştirilmiş birkaç bakış attım ve geri döndüler.

O benimdi.

Masalarına vardığımızda Grace ayağa kalktı ve Fiona'ya sarıldı. "Ash bana neler olduğunu anlattı. Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece çok kötü bir gün geçirdim."

Oturduk ve içecek ve yiyecek sipariş ettik. Kızlar sohbet etti ve ben de Asher'a spor salonunda işlerin nasıl gittiğini sordum. Bir süredir dövüş sanatları derslerine koçluk yapıyordu ve onu bir düzene girmiş görmek güzeldi. Ağır suçtan mahkûmiyeti itfaiyeci olma şansını yok etmişti ama o yeni bir yol bulmuştu.

Onunla gurur duyuyordum.

Cara bir anda masaya fırladı, içkisini bıraktı ve Fiona'nın ellerini tuttu. "Aman Tanrım, değerli küçük denizyıldızımız. Neler olduğunu duydum. Sen iyi misin? Kimi öldürmem gerekiyor?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ayrıca, Evan'ın dükkânı dağıtıldı."

Elini salladı. "İyi görünüyor. Sen yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır, döndüğümüzde kimse yoktu." "En azından bu da bir şeydir."

Sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi bir süre masaya baktı. Sonunda komşu masadan bir sandalye kaptı ve bizimkinin sonuna sürükleyerek Fiona ve Grace'in arasına koydu. Asher ve benim yanımdaki boş sandalyelere baktım ve omuz silktim. Cara istediğini yaptı.

Fiona saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hadi başka bir şey hakkında konuşalım. Sanırım kafamı her şeyden uzaklaştırmam gerek. Düşün

yakında. Bu heyecan verici."

Grace gülümsedi, tüm yüzü aydınlandı ve Asher bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Biliyorum," dedi Grace. "Çok yaklaştık. Her şey hemen hemen tamamlandı. Baldızlarım ve Cara arasında neredeyse hiçbir şey yapmama gerek kalmadı."

Düğünler en sevdiğim şey değildi. Çocukken, büyükannem bizi geniş ailemizdeki her düğüne sürüklemiş, ilk fırsatta üzerimizden çıkaracağımız takım elbise ve kravatlara boğmuştu.

Ama Carly'den beri düğünlerden sadece maymun kıyafetleri yüzünden hoşlanmıyordum. Düğünlerden nefret ederdim. Kendime asla itiraf ettirmezdim ama beni kışkandırıyorlardı. Çünkü mihraptaki şanslı piç benim bulduğumu sandığım şeye sahipti. Bu da büyük bir kalp kırıklığından başka bir şeye dönüşmemiştii.

Kızların Grace ve Asher'ın yaklaşan düğünü hakkındaki konuşmalarını dinlerken bir şeyi fark ettim. Dört gözle bekliyordum. Çoğunlukla kardeşim adına mutlu olduğum için. Grace'le evlenmek için uzun süre beklemişti.

Ama Carly benim tek şansım değildi. Onunla evlenmenin büyük bir hata olacağını uzun zamandır biliyordum. Bir bakıma, beni en iyi arkadaşım ile aldatarak bana bir iyilik yapmıştı. Şüpheyi yer bırakmamıştı. Ama her zaman o olduğunu düşünmüştüm. Beni bir daha denemeyeceğim kadar kötü bir şekilde mahvetmişti. Bir daha asla mihraptaki adam olamayacaktım. Ve bu beni kızdırdı, çünkü içten içe hep istediğim şey buydu.

Diğer yarımı bulmak için. Büyükannem ve büyükbabam gibi. Annem ve babam gibi.

Ben bunun için yaratılmıştım. Sanırım hepimiz öyleydik; Asher bunu anlayan ilk kişiydi.

Fiona'ya baktım ve o gülümseyip konuşurken saçının bir telini parmakladım. Kardeşimin düğününden korkmuyordum ve bunun nedeni de oydu. Çünkü o benimdi. Benim diğer yarım. Onu bulmuştum. Ve elbette, henüz evlenmeye hazır değildik. Ama bir gün olacaktık. Ve bunu bilmek bile diğer her şeyi -arabayı, dükkânı, kavgayı, hepsini- arka plana atıyordu.

Demek mutlu olmak böyle bir şeymiş.

Biramdan bir yudum aldım ve kafamı kaldırdığımda bir çift mavi göz barın karşısından bana bakıyordu.

Jill miydi o? Neden bana öyle bakıyordu?

Yanında tanımadığım iki kız daha vardı. Biri yaklaştı ve bir şeyler söyledi. Jill başıyla onayladı. Gözlerini benden hiç ayırmadan masamıza doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına koyarak durdu.

"Demek böyle bitecek," dedi Jill.

Şaşkınlıkla Fiona'ya baktım, sonra Jill'e döndüm, buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Neden bahsediyordu? "Ne böyle biter?"

Başını yavaşça salladı. "Sana çok fazla şans verdim.

Üzgünüm, Evan, ama bitti."

"Ne bitti?"

"Biz."

Ona baktım. "Biz diye bir şey yok. Biz hiç çıkmadık."

"Seni uyarmıştım. Beni bir gün kaybedeceğimi söylemiştim. Ve şimdi kaybettin." Saçını savurarak arkasını döndü ve uzaklaştı.

"Bu da neydi böyle?" Özellikle kimseye sormadım.

"Onunla hiç çıkmadın mı?" Asher sordu.

"Bir kez bile."

Asher birasından bir yudum aldı. "Bazen ne ekersen onu biçersin."

Kolumu Fiona'ya doladım. "Bazen lanet bir kurşunu atlatırsın."

Fiona bana doğru eğildi. "Onun için biraz kötü hissediyorum.

Sanırım bunca zamandır hayalinde seninle çıkıyordu."

"Sanırım benden ayrılması iyi oldu," dedim. "Bir süredir onu aldatıyormuş gibi yapıyordum."

Fiona güldü.

Cara ön tarafa baktı ve kaşlarını çattı. "Fiona, eğer Evan'la kalırsan, Bailey olmanın sonuçlarını gerçekten düşünmek zorunda kalacaksın. Yani *onunla* akraba olmanın."

Omzumun üzerinden baktım. Logan kolunda tanımadığım bir kızla içeri girdi. Dekolte bir üst ve dar bir kot giymişti. Koyu renk saçları omuzlarına dökülmüştü. Bol makyajlıydı. Yeterince güzeldi ama benim kızın yanında hiç kalırdı.

"Aman Tanrım, bu Dani mi?" Grace sordu.

Cara'nın ağzı açık kaldı. "Evet, öyle. Onun burada ne işi var? Ve neden prens sik kafalıyla birlikte?"

"Hiçbir fikrim yok."

Grace el salladı ve Logan sevgilisini -Dani, görünüşe göre- masamıza getirdi.

"Selam Dani," dedi Grace. "Seni uzun zamandır görmemiştim."

Dani ığlık atarak Grace ve Cara'ya sarılmak için koştu. "ocuklar! Hâla burada yaşadığınızı bilmiyordum."

Logan sevgilisine bakakaldı. "Onları tanıyor musun?" "Evet, Tilikum Koleji'nde bir dönem okudum."

"şu haline bak, fıstık," dedi Cara. "Bu bluza bayıldım." "Teşekkürler. Kendimi küstah hissediyordum."

"Tilikum'da ne yapıyorsun?" Grace sordu.

"Teyzemin nehir kenarında küçük bir kulübesi var, ben de şarj olmak için geldim. Kendime zaman ayırmak için. Patronum son zamanlarda çok hıyarlaştı, bu yüzden bir molaya ihtiyacım vardı."

Cara Grace'in koluna dokundu. "Boo, neden Dani'nin oturabilmesi için yana kaymıyorsun?"

"İyi fikir." Grace, diğer tarafındaki boş sandalyeye geçmesi için Asher'ı dürttü.

Dani, Fiona'nın karşısına oturdu. Logan'ın yüzü düştü.

"Otursam iyi olacak," dedi Asher ve ben de yanımdaki sandalyeyi tekmeledim.

Logan sandalyeye yığıldı ve gözlerini Cara'ya dikti. Dudakları bir gülümseme ifadesiyle kıpırdadı.

Grace, Dani'yi Fiona'ya tanıtmakla meşguldü.

"Logan'ı nereden tanıyorsun?" Grace sordu.

"Oh, daha önce Zany Zebra'da tanışmıştık. Konuşmaya başladı ve bana bu gece çıkma teklif etti. Ben de neden olmasın diye düşündüm."

"Seni tutmayacağız," dedi Grace. "Sadece seni gördüğüme çok şaşırdım."

"Ne içmek istersin?" Cara sordu. "Benden."

"Teşekkürler, tatlım. Margarita ist er d i m ama seninle geleceğim. Hey, burada birlikte bilardo oynadığınızı hatırlıyor musun?"

"Boş bir masa var," dedi Cara. "Kesinlikle oynamalıyız."

"Bu çok eğlenceli olurdu," dedi Dani, sonra Logan'a döndü. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

Logan gülümsüyormuş gibi yaptı. "Hayır, devam et."

Grace Asher'a hızlı bir öpücük verdi. "Geri döneceğiz. Fiona, bize katılmak ister misin?"

Kolumu Fiona'nın sandalyesinden çektim ve ona göz kırptım. "İyi eğlenceler." Fiona ve Grace bilardo masalarından birine giderken Cara ve

Dani bara doğru yöneldi.

Logan patlamaya hazır gibi görünüyordu. Çenesi gerildi ve burun delikleri açıldı. "Benimle dalga mı geçiyor?"

"Görünüşe göre randevunu kaybetmişsin," dedi Asher. "Gerçi o gerçekten bir *randevu* muydu yoksa sadece gece için takıldığın biri miydi?"

"Ona bir içki ısmarlayacaktım. Bu bir randevu."

Başımı salladım. "Sana bira getireyim."

Gecenin geri kalanını birkaç kadeh içki içerek ve kızların bilardo oynamasını izleyerek geçirdik. Logan'ın surat asmayı bırakması sadece beş dakika sürdü. İyi vakit geçirdik. Evde beni bekleyen boktan gösteriye rağmen, kardeşlerimle bir süre rahatlamak güzeldi.

Fiona'nın bilardo masasının üzerine eğildiğinde kışını izlemek de fena değildi. Aslında, gecemin en güzel kısmıydı.

FİONA

A Polis dükkânda ve Evan'ın mülkünün çevresinde delil toplamayı bitirdikten sonra, Evan Pontiac üzerinde çalışmaya devam etti ve zamanında bitirmek için çok uğraştı. Çok kötü durumdaydı.

Hasarlıydı ama doğru parçalar ve yeterli zaman verildiğinde Evan gibi bir adamın tamir edemeyeceği bir şey değildi.

Ne yazık ki, ikisine de sahip değildi.

Babamı arayıp onunla yüzleşmeyi çok düşündüm. Bana doğruyu söylemesini ve Evan'ın dükkânını birine yıktırdığını itiraf etmesini istedim.

Ama Jack henüz onunla temasa geçmememi, önce polisin işini yapmasına izin vermemi istemişti.

Peki babamın ne yapmasını bekliyordum? Dürüst olmasını mı? Özür dilemesini mi? Kendimi sadece hayal kırıklığına hazırladığımı hissediyordum.

Yine de Evan'a kendimi affettirmenin bir yolunu bulmak istedim.

Tüm hasarı yakından incelediğimizde en büyük sorunun üstü açık araba olduğunu gördük. Tamir edilemeyecek kadar kırıktı. Bir yenisine ihtiyacı vardı ama bu oto yedek parça dükkanına gidip bir tane almak kadar basit değildi. Ya da birilerinin hurdalıklarında dolaşmak. Bu son derece nadir bir arabaydı ve bu tür bir restorasyon için mümkün olduğunca otantik olması gerekiyordu.

Ben de yerime birini bulmayı kendime görev edindim.

Sonraki hafta boyunca çıkmaz sokaklardan başka bir şeyle karşılaşmadım.

Tacoma'nın dışında tanıdığım bir adamda 72 model bir gövde vardı ama üstü açık değildi. Beni, ihtiyacımız olan şeye sahip olduğuna yemin ettiği birine yönlendirdi. Birkaç üstü açık arabası olduğu ortaya çıktı ama hiçbirisi Pontiac'a ait değildi. Başka bir yerde

69'un dönüştürülebilir gövdesi, ama arabası yok. Her ipucunu takip ederek telefon üstüne telefon görüşmesi yaptım, şansım yaver gitmedi.

Ama kararlı değilsem hiçbir şeydim.

Evan'ın çalışma sesini bastırmak için ofisin kapısını kapattım. Listemde sırada Craig Shelton vardı. Eğer elinde bir tane olsaydı, muhtemelen benden fiyat kırardı, ama bu noktada çaresiz kalmaya başlamıştım.

"Bu Craig," diye cevap verdi.

"Merhaba, ben Bailey Gümrük'ten Fiona Gallagher."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Oldukça nadir bir şeyin peşindeyim. "1970 Pontiac GTO'nun üstü açık arabası."

"Bailey gerçekten Yargıç'ı ele mi geçirdi?"

"Yaptı ve muhteşem oldu. Ancak üstü açılır arabada restore edilemeyecek kadar çok hasar var ve tahmin edebileceğiniz gibi, yenisini bulmak kolay değil. Elinizde benzer bir şey var mı?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum. Eskiden vardı ama bir süre önce sattım." "Aman Tanrım, ciddi misin?"

"Evet. 70 model üstü açık bir karoserim vardı. Bağırsaklar ve iç kısım tamamen gitmişti ve gövdenin çoğu gerçekten kurtarılabilir değildi. Ama daha iyi bir proje için, hatta Judge için bile bir donör araba olabilecek kadar vardı. Adamın onu bunun için aldığına eminim."

"Kime sattın?" Cevabı zaten bildiğimi hissetmeme rağmen sordum.

"Luke Haven adında bir adam."

Gözlerimi kapatarak bir nefes verdim. "Tamam. Yine de teşekkürler." "İyi şanslar."

Aramayı sonlandırdım ve telefonu masanın üzerine bıraktım. Elbette Luke Haven elimde kalan en iyi ipucu olacaktı.

Gerçekten Evan'a satma ihtimali var mıydı? Luke kabul ederse Evan alır mıydı?

Bu kan davası gerçekten ne kadar derine indi?

Sorun şu ki, her yere bakmıştım. Bir günlük mesafedeki hiç kimsede ihtiyacı olan şey yoktu. Ve o olmadan arabayı bitiremezdi.

Stitch and Sip'teki kadınları düşündüm. Marlene Haven orada birkaç Bailey kadınıyla birlikte oturuyordu. Bana Stitch and Sip'in kan davasından bağımsız olduğunu söylemişlerdi çünkü bazen kadınlar

Kasaba, kan davası kendi yollarına çıkmalarına neden olduğunda erkeklerin etrafından dolaşmak zorunda kaldı.

Belki de bu o zamanlardan biriydi.

Evan'a yalan söylemeyecektim. Bunu asla yapmam. Ama ona ne yapmaya çalıştığımı yapmadan önce söylersem, beni vazgeçirmeye çalışacaktı. Anlaşmayı sağladıktan sonra ona söyleyecektim ve sonra nereden geldiğine bakmadan onu ikna edecektim.

Luke'un hâlâ elinde olduğunu ve Evan'a satacağını varsayarak. Luke'un benimle konuşup konuşmayacağını bile bilmiyordum.

Ama bir fikrim vardı.

"Ne düşünüyorsun, Edith?" Ofis bitkime sordum. "Bunu başarabilir miyim?"

Emin değildim. Ama denemek zorundaydım.

Luke'un dükkânının önüne park ettiğimde içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ondan bana bir iyilik yapmasını istemeye ne hakkım vardı? Evan'ın altından nadir ve değerli bir araba almasına yardım etmişim. Sonra iş teklifini geri çevirmiş ve bir randevuya hayır demişim. Bu adamı oldukça sert bir şekilde reddetmişim, şu anda onun ezeli düşmanıyla yaşadığım ve onunla yattığım gerçeğini hesaba katmıyorum bile.

Ama ondan bana karşılıksız bir şey vermesini istemeyecektim. Bu iş böyle yürümezdi. Huysuz Evan Bailey'i benimle birlikte nadir bir Pontiac satın almak için yolculuğa çıkmaya ikna edebilirsem, belki Luke Haven'ı birbirimize yardım edebileceğimize ikna edebilirdim.

Kalbim küt küt atarken ve midem sinirden çalkalanırken ön büroya gittim.

Annika yine resepsiyonda duruyordu. Beni görünce gülümsedi. En azından Haven bölgesinde dost canlısı bir yüz vardı.

"Merhaba, beni hatırladınız mı bilmiyorum ama ben Fiona Gallagher." "Hatırlıyorum." Gözlerini kıstı. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Biliyorum, Bailey-Haven olayı yüzünden biraz garip. Ama Luke'la konuşmam gerek. Kan davasının etrafından dolaşabileceğimi umuyorum. İyi bir nedenim var ve bunu onun için değerli kılacağım."

Omuz silkti. "Elbette deneyebilirsin. Gidip onu getireyim." "Teşekkürler."

Dakikalar geçtikçe odanın içinde dolaştım ve fotoğraflara tekrar göz attım. Aralarında John Haven'ın da bulunduğu yarış fotoğraflarının hızlıca bir resmini çektim. Grace ve Cara'nın görmek isteyebileceğini düşündüm.

Luke meşgul müydü? Yoksa Annika onu beni görmeye ikna etmekte zorlanıyor muydu?

Sonunda dışarı çıktı ve yüz ifadesine bakılırsa muhtemelen ikincisiydi. Annika geçerken ona dirsek attı.

"Geri gel," dedi.

Onu garajdan ofisine kadar takip ettim. Kapıyı arkamdan kapattı. Bu kez kanepede değil, masasında oturuyordu.

Profesyonelce. Bu iyiydi.

Masasının diğer tarafındaki sandalyeye oturdum. "Evan'ın dükkanına girmedim," dedi.

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. "Hayır, yapmadığımı biliyorum.

Bu yüzden gelmedim."

"Oh. Seni benden itiraf almak için gönderdiğini düşündüm."

"Hayır, hiç de değil. Aslında burada olduğumu bile bilmiyor."

Alnı kırıştı. "O zaman neden buradasın?"

Derin bir nefes aldım. "Evan'ın dükkanına kim çarptıysa Pontiac'a çok zarar vermiş."

Gözleri acı dolu bir ifadeyle gerildi. Her araba adamı Yargıç gibi nadir bir örneği kaybetmenin yasını tutardı.

"Çoğunu onarabilir, ancak gösteriye kadar bitirebilir mi bilmiyorum. Deneyecek ama biraz zor olacak. Her neyse, şu anda en büyük sorun üstü açık araba. Tamir edilemeyecek kadar kötü hasar görmüş ve uygun bir yenisini bulmak için her yere baktım. Hiçbir yerde bulamadım."

"Ve benim de bir tane olduğunu duydun." Başımı salladım.

Parmaklarını birbirine geçirdi. "Ne kadar ilginç değil mi? Evan Bailey istediğim arabayı benden satın aldı ve şimdi bitirmek için ihtiyacı olan parça bende."

"Bakın, anlıyorum, birbirinizden nefret ediyorsunuz ve bu muhtemelen sizin için rüya gibi bir senaryo. Yeminli düşmanınıza sopa göstermenin, onun ihtiyacı olan parçanın üzerine oturmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

"Hemen hemen."

Kalbim sıkıştı. "Ona olan düşmanlığını bu seferlik bir kenara bıraksan ölür müsün?"

"Sence durum tersine dönseydi gerçekten bunu yapar mıydı?" "Evet."

Bana şüpheli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Gerçekten yapacağını düşünüyorum. O iyi bir adam ve bence sen de öylesin. İkiniz de birbirinizden nefret etmeye o kadar alışmışsınız ki en kötüsünü bekliyorsunuz. Bu nasıl başladı ki? Gerçekten sadece rakip olduğunuz için mi?"

Luke başını salladı. "Evan ve ben çocukluğumuzdan beri bir şeyler yüzünden kavga ediyoruz."

İnledim. "Saçmalıyorsunuz. Aileleriniz bazı nedenlerden dolayı kan davalı ve Evan'dan nefret ediyorsunuz çünkü her zaman nefret ettiniz."

"Tek taraflı olduğu söylenemez."

"Bunun gayet farkındayım." Derin bir nefes daha aldım. Henüz pes etmiyordum. Tehlikede olan çok şey vardı. "Bu şartlar altında deli olduğumu düşüneceğinizi biliyorum ama beni bir saniye dinleyin. Yemin ederim bu bir şaka değil. Sende Evan'ın ihtiyacı olan bir şey var. Bunu ona satmak istemezsin çünkü o Evan Bailey."

Başını salladı.

"Peki ya ona üstü açık arabayı satmanız karşılığında ihtiyacınız olan bir şeyi almanıza yardımcı olabilirim?"

"Ne gibi?"

Dudağımın içini ısırdım. Bu zor bir ihtimaldi ama denemek zorundaydım. "Buraya son geldiğimde gördüğüm Mustang üzerinde hâlâ çalışıyor musun? 69 model Boss mu?"

"Evet."

"Bunun için orijinal göstergeleriniz var mı?"

Gözlerini tekrar kısmıştı. "Orijinalleri değil, hayır."

İçimde bir umut kıvılcımı alevlendi. "Orijinallerini bulmana yardım etsem nasıl olur? Bunları bulmak zor ve yapınızı daha otantik hale getirmek için uzun bir yol kat edecektir."

"Evan'a üstü açık arabayı satarsam bana Mustang için bir gösterge seti alır mısın?"

"Evet."

"Bunda ne var?"

"Nadir bulunan bir parçayı Evan Bailey'e satmak zorunda olman dışında mı? Göstergeler satılık değil. Ama sanırım onları elinde bulunduran adamla konuşabilirim."

Luke çenesini ovuşturdu, sanki planımdaki boşluğu bulmaya çalışıyormuş gibi bana baktı. Ya da belki de tüm umutlarımı nasıl boşa çıkaracağına karar veriyordu.

Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde çaprazlayarak bekledim.

Hadi Luke. Lütfen.

"Pişman olabilirim ama olsun."

Rahatlama beni koltuğumda zıplattı. "Teşekkür

ederim." "Ama eğer bana göstergeleri getiremezsen-"

"Belki de denediğim için ona üstü açık arabayı yine de satarsınız?"

İnledi. "Belki." "Şimdilik

bunu kabul ediyorum."

Tanıdığım adamı -Denny Horace- hemen o anda aradım ve 69 model Mustang Boss göstergelerini görmeye gelip gelemeyeceğimizi sordum. Luke fikrini değiştirmeden önce bu işi halletmek istiyordum. Denny kabul etti ama satacağını söylemedi.

Her seferinde bir şey.

"Sadece benimle gelmek ister misin?" Luke sordu. "Yoksa artık bir Bailey olduğun için bir Haven'la aynı kamyonunda olmak çok mu vefasızlık olur?"

Artık bir Bailey. Bunun sesine bayıldım. "Seninle gelebilirim. O kadar da büyük bir mesele değil."

Arka kapıdan çıktık ve Luke'un kamyonetine bindik. Evan'inkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir Toyota Tacoma uzun kabin kullanıyordu. Aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler. Farklı bir şekilde büyümüş olsalardı -kan davası olmasaydı- düşman yerine arkadaş olurlar mıydı diye merak ettim.

Öte yandan, rekabetleri oldukça kişisel görünüyordu.

"Göreceğimiz adam kim?" Luke sordu. "Arabacı mı? Adını hiç duymadım."

"Sayılır. O bir koleksiyoncu. Sadece araba değil. Eskiden şu ahır avcılarından biriydi. Etrafta dolaşır ve insanların hurdalarını karıştırırdı. İnsanların çöp sandığı nadir koleksiyon parçalarını bulmakta ustaydı. Eski eserleri satın alır ve restore ederdi. Çok güzel eşyaları var."

"Gerçekten satıyor mu?"

"Bazen. Emekli olmadan önce bu onun işiydi. Bir keresinde babamın dükkkanı özel bir Corvette Stingray yapıyordu ve hayatım boyunca orijinal bir hız göstergesi bulamadım. Denny'yi nasıl bulduğumu bile hatırlamıyorum ama onda bir tane vardı. Arada bir bir yapıyı bitirmek için doğru şeyi buluyor."

"Mustang için göstergeleri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Onları gördüm. Satacağını garanti edemem ama elinde olduğunu biliyorum."

"Seni iş başında gördüm. Onu ikna edeceğine dair içimde bir his var."

"Planımız bu." Kucağımda ellerimle oynadım. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Gerçekten üzgünüm... bilirsin işte." "Beni geri çevirdiğin için mi?"

"Evet. Bu."

"Sorun yok." Bir an sessiz kaldı, elleri direksiyonun üzerindeydi. "Açıkçası benim yerime Evan'ı seçtiğin için kızgındım. Ama seni öptüğümde hiçbir şey olmadığını fark ettin mi?"

"Evet. Aman Tanrım, sen de mi hissettin? Ya da hissetmedin sanırım?"

Güldü. "Evet, oldukça açıktı. Hiç mantıklı değil. Çok güzelsin ve senden hoşlanmak için her türlü sebebim var. Ya da sen bana Bailey gibi davranmadan önce vardı. Ama orada değildi. Bunu senin de hissettiğini söyleyebilirim. Bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, muhtemelen doğru kararı verdin."

"Bunu itiraf etmen çok büyük bir davranış Luke." "Bunu söylediğimi ona söyleme."

Güldüm. "Merak etme, sormam. Biriyle çıkıp çıkmadığını sorabilir miyim, yoksa bu çok mu garip olur?"

Omuz silkti. "Değilim ama çıkma teklif etmeyi düşündüğüm bir kız var."

"Gerçekten mi?"

"Kim?" "Adı Jill."

"Bir dakika. Sarı saçlı mavi gözlü sevimli Jill'i mi kastediyorsun? Hani şu Evan'ın senin önünde öpüştüğü?"

Bana baktı. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Evet. Bana onunla flört ettiğini ve seni tamamen engellediğini söyledi. Sonra da onu başından savdı bu arada. Onu hiç aramadı."

"Pislik."

"Biliyorum, bu konuda tam olarak onun tarafında değilim. Ama onun hakkında emin misin?"

"Neden?"

"Öncelikle, Evan'a senin önünde numarasını vermedi mi? Bu biraz saçma."

"Evet, öyle yaptı."

"Ve bu beni kıskanç bir kız arkadaşmışım gibi gösterebilir ama bence o biraz..."

"Ne?"

Bunu nasıl açıklayabilirim? "Şu 'aşırı bağlı kız-arkadaş' meme'ini biliyor musun?"

"Evet."

"Bu Jill."

Şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmiş gibi bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sadece Evan'la çıktığını düşünüyor gibiydi ama hiç çıkmadılar. Ondan *ayrıldı*," dedim tırnak işareti yaparak, "geçen gece Caboose'da oldukça dramatik bir şekilde. Masamıza doğru yürüdü ve ona yeterince şans verdiğini ama şimdi onu kaybettiğini söyledi. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kardeşlerinin de yoktu."

"Hmm. Tamam, uyarı için teşekkürler."

Manzara hızla akıp giderken birkaç dakika sessiz kaldık. "Sana muhtemelen daha da önemli bir şey sorabilir miyim? rastgele?"

"Neden olmasın?"

"Dükkanınızdaki eski yarış fotoğraflarını biliyor musunuz? Onlar hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Neden?"

"Asher'in nişanlısı Grace'in çözmeye çalıştığı bir şey. Eliza Bailey adında bir kadına ait bazı eşyalar bulmuş. Eski, 1900'lerin başı. Biraz araştırma yapmış ve Eliza'nın kaybolduğunu öğrenmiş. Gazetede bilgi karşılığında ödül verileceğine dair bir ilan vardı ve John Haven adında birinin bu işe karışmış olabileceği yazıyordu. Öyle olup olmadığını ya da nasıl olduğunu bilmiyor. Ama bunun kan davasıyla bir ilgisi olup olmadığını merak edip d u r u y o r u m . Bailey adında bir kadın kayboluyor ve Haven adında birini mi sorgulamak istiyorlar? Sonra da dükkanınızda John Haven'ın bir fotoğrafı oluyor. Merak uyandırıyor."

"Vay canına, evet."

"Ailen kan davasının nasıl başladığını biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Ama Grace bunun olabileceğini mi düşünüyor? John Haven ve Eliza Bailey arasında bir şey mi var?"

"Belki de. Ya da belki kan davası çoktan başlamıştı, ya da belki hiçbir bağlantılı değil. Mesele de bu, bilmiyoruz."

"Onun hakkında araba yarışı dışında hiçbir şey bilmiyorum. Grace anneme sordu mu? Birbirlerini tanıyorlar, değil mi?"

"Evet, ama onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Annen iyi biri bu arada. Onu Stitch and Sip'te görüyorum, tuhaf görünüyor ama değil. Her neyse, uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama belki onun hakkında bir yarış hikayesi falan duymuşsundur diye düşündüm."

"Üzgünüm. Bilmiyorum."

"Sorun değil. Denemeye değerdi."

Denny'nin evine varmak için iyi zaman geçirdik. Evi dışarıdan bile bir müze gibi görünüyordu. Eski benzin pompaları ön kapısını çevreliyordu ve her yerde eski tabelalar ve sanat eserleri vardı.

Tahmin edildiği gibi, Denny Mustang gösterge setinden ayrılma konusunda şüpheliydi. Pazarlığın yarısına geldiğimizde, keşke anlaşmayı tatlandırmak için kurabiye getirseydim diye düşündüm. Ama sonunda onu ikna ettim. Luke ona makul bir fiyat verdi ve oradan ayrıldık. Görev tamamlanmıştı.

Çoğunlukla.

Otoyoldan Tilikum'a doğru ilerlerken Luke, "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin," dedi. "Evan'a arabayı satacağım. Ama ya onu benden almaya ikna edemezsen?"

Omuz silktim. "O zaman göstergeleri iyi niyet göstergesi olarak kabul et. Ama şu anda bir yuvarlanıştayım. Onu ikna edeceğim."

Başını iki yana salladı. "Muhtemelen senden şüphe etmemeliyim."

Ona gülümsedim. Benden şüphe etmemeliydi, çünkü Evan Bailey'nin zayıf noktasını biliyordum.

Böğürtlenli turta.

FİONA

E Döndüğümde minibüs çalışıyordu. Ona üstü açık bir araba bulduğumu söyleyeceğim için heyecanlı olsam da, bu hassas bir konuydu. Dikkatli kullanmam gerekiyordu yoksa çok kızacaktı.

Birinci adım: Böğürtlenli turta.

İkinci adım şüphesiz soyunmayı içerecekti. Erkek arkadaşına yağ çekmek için seksi kullanmayı planladığım için korkunç bir insan mıydım? Belki de. Ama dürüst olmak gerekirse, başka ne çarem vardı ki? Evan Bailey tanıdığım en inatçı adamdı. Dolu bir mide ve boş taşaklar onu en azından uysal yapardı.

Ayrıca, tüm bunlar için bana teşekkür edecekti.

Mutfakta koşuşturuyor, malzemeleri çıkarıyor ve çalan müziğe mırıldanarak eşlik ediyordum. Eve dönerken taze böğürtlen almak için markete uğramıştım. Geç oluyordu ve fırına koyduktan sonra yaklaşık bir saat sürecekti ama sorun değildi. Ağzıma bir böğürtlen attım ve dilimin üzerindeki ekşi tatlılık patlamasının tadını çıkardım. Oh evet. Bu iyi olacaktı.

Ön kapı hızla açıldı ve ben de kalbim hızla çarparak arkamı döndüm. Evan açık kapı aralığında duruyordu, iri ve heybetliydi. Kara kaşlarının arasında bir oluk vardı ve yontulmuş çenesi gergindi. Gözleri bana sabitlenmişti.

Avını yeni fark etmiş bir yırtıcı. Ben.

Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve doğruca mutfığa girdi, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Yavru bir ceylan gibi çaresiz, birkaç adım geriye doğru sıçradım. Bütün planlarım suya düşmüştü,

Zihnimden bir su buharı gibi buharlaşıyor, yerini Evan'ın gözlerindeki yakıcı ihtiyaç alıyor.

Yarım saniyeliğine kızgın olup olmadığını merak ettim. Neyin peşinde olduğumu biliyor muydu?

Sözünü esirgemedi beni tezgâha yasladı, kocaman gövdesiyle beni sıkıştırdı. Hafifçe kauçuk ve yağ kokuyordu, dükkânının kokuları vücudunun sarhoş edici kokusunun üzerine serpilmişti. Çok sert bir erkekti, çok büyük ve güçlüydü. Onun yakınlığı kalbimin çarpmasına ve kıvılcımların tenimde dans etmesine neden oldu.

Eğilerek burnunu boynuma doğru kaydırды ve derin derin içine çekti. "Bugün seni özledim."

O küçük temas omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Hayır, kızmadım. "Ben de seni özledim. Koca Ayak nerede?"

"Dükkânda bir kemikle." Tekrar nefes aldı, sonra dudaklarını boynuma, kulağımın hemen altına bastırdı ve tenimde sıcak bir iz bıraktı. Alçak hırıltısı içimde yankılandı. "Eve döndüğünde gelip beni bulacağını düşünmüştüm."

"Oh, ben..." Burada, mutfakta bir şey yapmak üzereydim. Neydi o? Göğsümü avuçladı, başparmağı kıyafetlerimin arasından göğüs uçlarımın üzerinde kayıyordu. Göz kapaklarım dalgalandı ve dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş kaçtı.

"Seni arabanın kaputunun üzerinde becermeyi düşünüyordum." Başparmağı sert meme ucumun üzerinde daireler çizdi, bu küçük hareket ve kulağımdaki alçak sesi beni ihtiyaçla kıvrandırdı. "Ama mutfak da olur."

Beni dükkanda mı becereceksin? Mutfak tezgahında mı? Herhangi birini. Hepsini.

Evet, lütfen.

İri eli göğsümü yoğurmaya devam ederken ağzı benimkini buldu. Kadifemsi dilini yavaşça iterek beni derinden öptü. Ellerimi karın kaslarının sert çıkıntıları boyunca kaydırды ve ereksiyonunu bana doğru ittiğinde gömleğini yumrukladım.

Neden hala çıplak değildik?

Pantolonuna uzandım ama boynumun dibinden saçlarımı yakaladı ve başımı geriye doğru çekti. Dilini ağzıma sokarak beni nefessiz bıraktı ve titretti.

Kontrolü istedi. Ben de memnuniyetle ona verdim.

Ağzı, gömleğimi başımın üzerine çekecek kadar uzun süre benimkinden ayrıldı. Beni tekrar öptü, sonra gömleğini yırtıp yere düşürdü.

Tanrım, çok iriydi. Geniş göğsü ve kalın kolları kaslarla dalgalanıyordu. Pürüzsüz zeytin rengi teni. Kolunda dövmeler vardı. Kesinlikle muhteşemdi.

Ve bu pantolonu *üzerindeyken* oldu.

O kocaman eller beni kaldırdı ve tezgâhın üzerine koydu. O sütyenimin askılarını omuzlarımdan çekip çıkarırken ben de bacaklarımı iki yana açtım. Bir iniltiyle memelerimi ellerinin arasına aldı ve sert tepelerimi açlıkla yaladı. Kıvılcımlar içime doğru akarken başım geriye düştü.

Bacaklarımın arasındaki zonklayan basınç, dilinin her turunda arttı. Yaladı, emdi ve alay etti, beni onun için acıttı, beni sıcaklıkla doldurdu.

Sonunda güneye yöneldi, ama bana merhamet etmeye ve beni anlamsızca becermeye hazır olduğu için değil. O benim pantolonumu çıkarırken ben kendimi tezgâha yasladım ama onunki sinir bozucu bir şekilde üzerimde kaldı.

"Evan-"

Beni bir bakışıyla susturdu, viski kahvesi gözleri şehvetle erimişti.

Dudaklarını yalayarak iç uyluğumu öpmek için eğildi. Çubuğu tenimi sıyırdı ve ağzını ona en çok ihtiyaç duyduğum yer hariç her yere koydu.

Bunu bilerek yapıyordu. Beni deli ediyordu.

Bayıldım.

Bacaklarımın arasındaki hassas et onun dokunuşu için haykırıyordu, öyle ki nefesinin sadece fısıltısı bile içimde bir titreme yaratıyordu. Bir uyluğumdan diğerine geçerken dili yarığımın üzerinde gezindi.

Lanet olası.

Tekrar yapmasını umuyordum. "Tadın çok güzel."

Isırdı ve öptü, diliyle hızlı fırçalar atarak beni titretti ve inletti. Meme uçlarım havada büzüştü, hala ağzından parlıyordu ve eğer beni yakında boşaltmazsa, ben-

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki kalın parmağını içime soktu. Ani basınç karşısında haykırdım -şanlı, muhteşem basınç. Bu onun siki değildi -ve ben onun sikini gerçekten seviyordum- ama çok, çok iyiydi.

Evan'ın elleri gerç ek bir sihir gibiydi.

Klitorisimi yaladı ve parmaklarını pompaladı, sonunda bana umutsuzca ihtiyacım olan şeyi verdi. Hayatımı kurtarmak için tezg ahın kenarına tutundum, nefesim sığ soluklarla geliyordu, zevk beni tüketiyordu.

Gözlerini kaldırdı ve klitorisimi emişini erotik bir hayranlıkla izledim. Evan Bailey'nin yüzünü bacaklarımın arasında görmekten daha ateşli bir şey var mıydı? Hiçbir şey düşünemiyordum.

Sonra tekrar, hiç düşünemedim.

Tıpkı bir kurt gibi bana karşı hırlayarak vücuduma şok dalgaları gönderdi. İçimdeki parmakları ve klitorisimin üzerindeki dili kötü bir kombinasyondur.

Sonra diğer elinin bir parmağını aşığı kaydır ı. Biraz daha aşığıya. Ucunu k ı ıma bastırdı.

"Tanrım," diye haykırdım, başıımı arkaya atarak.

K ı ımla oynadı, parmağını döndürdü, hafif bir baskı uyguladı. Bu yeni his başıımın dönmesine ve vücudumun doruk noktasında sallanmasına neden oldu.

Bir parçam beklemek ve onun sikine boşalmak istiyordu ama Evan'da bunların hiçbiri yoktu. Parmaklarını kıvırdı ve ben nefes nefese kalana, i  duvarlarım titreyene kadar klitorisimi fiskeledi. İçimden bir dalgalanma geçti ve homurdanmasına neden oldu.

Sıcak ve ıslaktım ve çok hazırdım.

Diliyle bir tur daha atması yetti. Gözlerimi kapatarak, paramparça olurken haykırdım. Kukum hızlı bir ritimle yüzgeçlerinin etrafında kasılırken, o okşadı ve emdi, vücudumun vermek zorunda olduğu her zevki son parçasına kadar çıkardı.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken parmaklarını dışarı kaydır ı. Ben hâlâ tezg aha dayanmıştım ve onun pantolonu hâlâ üzerindeydi.

Uzun sürmez.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve yavaşça, metodik bir şekilde kot pantolonunu çıkardı. Yüce Tanrım, komando olmuştu. D  mesini açar açmaz o kalın sik tüm inanılmaz i tişamıyla ortaya  ıktı. O kadar büyüktü ki, onu pantolonunun içinde nasıl tuttuğunu bilmiyordum.

Fermuarını indirdi, böylece pantolonu kalçalarından sarktı, sonra sikini yumrukladı. Gözleri beni içine çekerek bir aşığı bir yukarı gezindi. Bacaklarım açık, s tyenim yarı açık ve saçlarıma ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken tezg hta otururken berbat görünüyor olmalıydım. Ama her ne gördüyse hoşuna gitmişti.

Alt dudağını ısırması ve sikini birkaç kez okşaması bana bu kadarını anlattı.

Göğsümde bir his çiçek açtı. Muhteşem bir orgazmın ardından beynime hücum eden mutlu kimyasallardan ve hormonlardan çok daha fazlası. Evan'ın bana bakışı şehvet doluydu, evet. Beni istiyordu. Ve ben bunu seviyordum, istenmeyi seviyordum.

Ama daha fazlası vardı.

Gözlerinde başka bir şey vardı ve bu hem güzel hem de dehşet vericiydi.

Aşka çok benzeyen bir şeydi. Evan beni seviyor muydu?

Gözlerindeki bakışı düşünmeye dalmama fırsat kalmadan beni tezgahıtan aldı ve kanepeye götürdü.

Şikayet etmiyorum.

Minderlerin üzerinde zıpladım ve kıkırdadım. Cebinden bir prezervatif çıkardı -gerçekten de beni dükkânda sikmeyi planlıyordu- ve pantolonunu tekmeledi.

"Daha fazlası için hazır mısın, güzelim?" Prezervatifi o muhteşem ereksiyonun üzerine yuvarladı.

Göbeğim beklentiyle karıncalandı ve sütyenimin geri kalanını çıkarmak için bir saniyemi ayırdım. "Evet. Evet, lütfen."

Önümdeki kanepeye diz çöktü, bacaklarımı açık tuttu ve başını eğdi. "Ne kadar güzel bir amcık. Sikime ihtiyacı var, değil mi?"

"Aman Tanrım, çok fazla."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni sert ve derin bir şekilde becereceğim.

Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet," diye inledim.

Daha da yaklaştı, şişmiş siki önüne doğru çıkmıştı. Vücudu bir erkeklik şaheseriydi; her bir parçası kalın ve sertti. Kenarları pürüzlüydü ama o viski gözlerinde erimiş merkezini görebiliyordum.

Ve neredeyse söylüyordum. Neredeyse söyleyecektim.

Seni seviyorum, Evan.

Kalp atışımdaki tereddütle içime girdi.

Daha az ıslak ve hazır olsaydım, ona uyum sağlamak için mücadele ederdim. Beni gererek açtı ve kırılma noktama kadar doldurdu.

Kalçalarını itip sikini içime sokarken karın kasları esnedi. Kaşlarının arasındaki oluk çok seksiydi. Bayılıyordum

Beni sikerken nasıl da kötü görünüyordu.

Ama öyle değildi. Agresif olduğunda bile şefkatliydi. Kendi zevkini alıyordu ama benim de zevk aldığıma emin oluyordu.

Bacaklarımı açık tutarak, sertçe homurdanarak beni kanepeye yapıştırdı. Göğsünde ter parlıyordu ve gözleri benimkilerden ayrılmıyordu.

Evan Bailey'nin kızıyken bir orgazm sadece bir ısınma turuydu ve birkaç dakika içinde yine sınıra doğru koşuyordum. Uzandı ve başparmağını klitorisime sürttü, gözlerimin geri dönmesine ve iç duvarlarımın sıkıca kenetlenmesine neden oldu.

"Kahretsin, amın çok iyi hissettiriyor. Bunu sonsuza dek yapabilirim."

Tek çıkarabildiğim bir inilti oldu. Klitorisimi ovarken daha sert itti. Yanaklarımda bir kızarıklık oluştu ve meme uçlarım sıkılaştı.

Aleti başka bir orgazm talep etti ve vücudum mutlu bir şekilde buna uydu.

Sıcak zevk darbeleri yavaş dalgalar gibi içimde yuvarlandı, his öncekinden daha derindi. Duygular üzerimden geçerken gözlerim dalgalanarak kapandı. Evan'ın kalın ereksiyonu beni itiyor, geriye itiyordu. Elleri, vücudu, teni benimkine değiyordu.

Bittiğinde vücudum titriyordu. Ve Evan henüz serbest bırakılmamıştı.

Dudaklarını yaladı. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Bir nefes verdim, sanki kanepeye gömülebilmişim gibi hissediyordum.

Daha ne kadar dayanabilirim?

"Dizler." Sesi alçak ve talepkârdı.

Onun için sırtımı döndüm. Vermek zorunda olduğu her şeyi alabilirdim.

Arka tarafımı avuçladı ve başparmaklarını ıslak yarığım boyunca gezdirdi. "Çok güzel. Çok ıslak. Ve lanet olsun, bu kış. Bu kışa bayılıyorum."

Hafifçe kıkırdayarak daha da sertleştim.

İnleyerek parmağını kışıma soktu. Sadece ucunu. Islaktı ama kaslarımın onun etrafında gerildiğini hissettim.

"Bu iyi mi?" diye sordu, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Evet," diye fısıldadım.

Tekrar içeri itti, bu sefer daha fazla ve gırtlaktan gelen hırıltısı şimdiye kadar duyduğum en seksi sestiydi. Kışıma nazikçe masaj yaparken, sikini ıslaklığımın içine kaydırды. Parmağını itti ve daha derine soktu.

"Hâlâ iyi
misin?"

"Evet."

İnleyerek tekrar itti, parmağı beni okşuyordu. Evan bana dokunan tek erkekti ama bu hoşuma gidiyordu. Onu içimde, her yerimde istiyordum.

Bana sahip olmasını istedim. Beni işaretlemesini. Onun olduğumu iddia etmesini.

"İstiyor musun?" Kalçalarımı geri iterek sordum. "Al onu." Homurdandı, siki içimde zonkluyordu.

"Kıçımı sik, Evan."

Cevap olarak verdiği ürperti kendimi güçlü ve kuvvetli hissetmemi sağladı. Benim için macun gibiydi. O benimdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, sesi gerilmişti. "Emin misin?"

"Evet. Yap hadi. Kıçıma boşal. Bunu istediğini biliyorum. Al onu." Uzun, alçak bir hırıltıyla sikini dışarı kaydırды.

"Kımıldama."

O kalkana kadar bekledim ve bir saniye sonra mutfakta bir dolap sesi duydum. Elinde bir kavanoz hindistan cevizi yağıyla geri geldi.

Nefesi kesilmişti ama acele etmedi. Kendini zorla içeri sokmadı. Parmaklarıyla bana masaj yaptı, nazıkçe çekti, gerdi - beni hazırladı.

Nasıl bu kadar kontrollü olabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İki kez hazır gelmiştim ve yine onun için ölüyordum.

Elleriyle beni avuçlarken, sikini yerleştirdi ve içeri itti. Yavaş yavaş. Acı verecek kadar yavaş. Ucu dar deliğime kayarken vücudu titredi ve tekrar inledi.

"Siktir," diye mırıldandı. "Bu çok ateşli."

Acı hiçbir şeydi, baskı sesindeki saygılı huşudan daha değerliydi. Vücudunun arkamda titremesi. O bunu seviyordu, ben de ona bunu vermeyi seviyordum.

"Yap hadi. Becer beni. Kıçıma boşaldığımı hissetmek istiyorum."

Homurdandı, kalçalarını hareket ettirerek biraz daha derine soktu. Dudağımı ısırdım ve nefes verdim. Fena değildi. Bir ritme oturdu, elleri kalçalarımı kavırıyor, siki içeri girip çıkıyordu.

"Kahretsin, Fiona, yapamam." Artık neredeyse nefesi kesilmişti. "Çok ateşlisin. Aman Tanrım."

Kalçaları daha sert sarsıldı ve bir hayvan gibi hırladı. Boşalmaya başladığında kaslarım onun etrafında sıkılaştı, or- gazmının nabızları içimde dalgalanıyordu. Yoğunluğundan kalbim hızla çarpmaya başladı ve gözlerim geri kaydı. Bu farklı bir duyguydu, yeni ve hafif kirli bir duyguydu.

Beni en iyi şekilde kötü hissettirdi.

Kalçalarımındaki tutuşu gevşedi ve nefes nefese kalarak dikkatlice çekildi. "Vay anasını. Bu inanılmazdı."

Hâlâ dizlerimin üzerindeyken ona baktım. Yüzündeki tembel sırıtış bende erimiş bir mutluluk yumağına dönüşme isteği uyandırdı.

Kalçalarım ve kığıma nazıkçe masaj yaptı ve beni yumuşak öpücöklere boğmak için eğildi. "İyi misin?"

"Ben harikayım."

Bacaklarım tutmamaya başlayana kadar bir dakika boyunca bana bakarken orada kaldım. Ben kanepeye yığılıırken o kalktı.

"Kımıldama," dedi. "Hemen döneceğim."

Gözlerim kapandı -kelimenin tam anlamıyla kendimi iyi hissediyordum- ve birkaç dakika sonra güçlü kollar beni çeviriyordu. Beni kaldırıyordu. Beni yatak odasına taşıdı ve yatağı yatırdı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Sesi çok yumuşaktı. Çok tatlıydı. O huysuz, düşünceli adamın içinde böyle bir şey olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Sadece kucaklaşmak."

"Ne istersen, güzelim."

Benimle birlikte yatağı girdi ve Evan Bailey'nin sarılma tarihindeki en iyi sarılmacı olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Mutluluk verici bir sıcaklık ve hoş bir ağrı hissederek kollarında rahatladım. Aklımın bir köşesinde bir şey vardı. Yapmak istediğim bir şey. Ve bir nedenden dolayı, belki de şimdi bunu yapmak için iyi bir zamanmış gibi görünüyordu.

Ama düşünmek istemedim. Tenimin onunkine daha fazla değmesi için biraz yer değiştirdim ve o da bana daha sıkı sarıldı.

Bu adama deliler gibi aşkıttım. Sadece bir süre sürüklenmek ve bu duygunun tadını çıkarmak istedim.

EVAN

I Fiona'dan önce uyandım, bu yüzden o uyuyabilsin diye dağınık yatağımdan dikkatlice çıktım. Yatağın üzerine yayılmıştı, bir kolu aşağı sarkıyordu, çarşaflar birbirine karışmıştı.

beline dolamış.

Çok sevimli.

Bana her zaman kahvaltı hazırlardı, ben de ona karşılık vermeye karar verdim. İyi bir aşçı değildim ama büyükannem beni doğru yetiştirmişti. İyi bir yığın krep yapabilirdim.

Tezgâhın üzerinde bir karıştırma kâsesi ve bir kap böğürtlen vardı. Dün gece bana turta mı yapacaktı? Tanrım, o en iyisiydi. Böğürtlenleri daha sonra yemek üzere kaldırdım ve işe koyuldum. Çok geçmeden mutfak kahve ve kahvaltı kokmaya başladı.

Ben son krepı çevirirken koridordan Fiona'nın uykulu sesi geldi. "Günaydın."

"Hey."

Koca Ayak ona doğru koştu ve o da başını okşadı. "Kahvaltı mı hazırlıyorsun?"

"Evet. Aç olabileceğini düşündüm."

Gülümsedi. Saçları dağınıktı ve üzerine bir tişört, şort ve bir çift pembe terlik giymişti. "Açlıktan ölüyorum. Nefis kokuyor."

"Teşekkürler."

Kendine bir fincan doldurmak için kahve makinesine gitti ve normal yürüdüğünden emin olmak için ona bakmaktan kendimi alamadım. Dün gece onu incitmiş miydim?

Son krepı tabağa koydum ve spatulayı tezgâhın üzerine bıraktım. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Sadece uyanıyorum."

Bir elimi nazikçe beline doladım. "Emin misin?" "Eminim. Neden?"

"Dün gece sadece..." "Ne oldu?"

Aklımı başımdan aldı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Kollarını boynuma dolayarak gülümsedi. "Dün gece harikaydı. Neden endişeleniyorsun?"

"Sana zarar vermedim mi?"

"Hayır. Tamam, biraz ağrım var ama kötü anlamda değil. Hoşuma gitti. Hoşuma gideceğinden emin değildim ama eğlenceliydi. Yaramazlık hissettim. Seninle yaramazlık yapmayı seviyorum."

Boğazımdan kısık bir sesle homurdandım. "Güzelim, seninle yaramazlık yapmayı seviyorum."

"Yani beğendin mi?"

"Bu çok yetersiz bir ifade. En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum."

Hafifçe kıkırdayarak alt dudağını dişledi. Onu öpmek için eğildim - o dudağı da dişlemek istiyordum- ama biri kapıyı çaldı.

İnledim. "Bu da kim olabilir?"

"Bilmiyorum."

İsteksizce gitmesine izin verdim ve kapıyı açtım. Üniforma giymiş Jack Cordero'yu görünce şaşırdım.

"Günaydın," dedi. "İlk iş sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Fiona'nın babasından haber alıp almadığınızı merak ediyordum."

"Hayır, hiç de değil," dedi, saçlarını dağınık bir topuz haline getirip bir saç bağıyla bağlarken.

Jack bunun ne anlama geldiğini düşünüyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Onu bulma konusunda hiç şansımız olmadı. Evinden cevap yok ve son zamanlarda işe gidip gitmediği de belli değil."

Fiona kapıya yaklaştı. "Simone Stevens'a sordun mu?"

Sanırım onun kız arkadaşı. O da orada çalışıyor."

"Simone ile konuştuk. Babanızın tamircilerinden biri bizi ona yönlendirdi, ancak artık babanız için çalışmıyor. Onun kız arkadaşı olduğunu da sanmıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Rodney Burke adında biriyle yaşıyor. Bir ilişki içinde oldukları açıktı."

"Rodney?" Fiona burnunu kıvrarak sordu. "İğrenç. Eski sevgilisi onun pisliği. Gerçi kız muhtemelen ondan daha büyük bir pislik, o yüzden sanırım birbirlerini hak ediyorlar. Onunla mı yaşıyor?"

Jack başıyla onayladı. "Ve baban ve onu neden terk ettiği hakkında söyleyecek oldukça renkli şeyleri vardı, bunların hiçbiri bizim davamızla ya da babanın nerede olduğuyla ilgili değildi."

"Drama," diye mırıldandı Fiona. "Bekle, babamın kayıp olduğunu mu söylüyorsun?"

"Polisten başarıyla kaçmak, evet. Kayıp, muhtemelen. Onu düzenli olarak görebilecek tek kişi çalışanları ve onlardan aldığımız cevaplar da... tutarsız."

"Onu korumaya çalışıyorlar."

"Biz de öyle düşünüyoruz. Dinleyin, sizi gereksiz yere telaşlandırmak istemem ama onun burada, Ti-likum'da olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var. Onu görmediğinize emin misiniz?"

"Hayır, sana söyledim," dedi. "Gerçekten söyledim."

"Pekâlâ." Güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Dikkatli olun. İkiniz de dikkatli olun. Ondan haber alırsanız bana haber verin."

"Yapacağım."

"Teşekkürler Jack," dedim.

Arabasına dönmek için arkasını döndü, ben de kapıyı kapattım.

"Ona inanamıyorum," dedi Fiona. "Bunu daha önce de yapmıştı, ben lisedeyken. Polisler etrafı kolaçan etmeye gelmişti ve o da haftalarca ortadan kaybolmuştu."

"Seni yanında götürmedi mi?"

"Hayır. Sonunda geri döndüğünde, kendi başımın çaresine bakabilecek yaşta olduğumu düşündüğünü söyledi."

"Tanrım."

Bir nefes verdi. "Beni çok kızdırıyor."

"Evet, onunla beş dakika yalnız kalmak isterim." Onu belinden tuttum ve kendime çektim. "Dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Tek başına hiçbir yere gitme."

"İyi olacağım."

"Fiona, birisi dükkanıma beyzbol sopasıyla saldırdı. Eşyalar yeniden yerleştirilebilir, ama sen..." Düşünemedim bile.

"Bana zarar vermez. Bu şekilde değil."

Eğilip onu öptüm. Bundan pek emin değildim.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Gavin. "Harika, ne istiyormuş?" Cevap vermek için kaydıldım. "Evet."

"Kardeşim, vadiyi aşacak bir atlayış yapabileceğime eminim."
"Hayır."
"Hadi, ilk test eden ben olacağım. Harika olacak." "Sen bir ahmaksın. Cidden beni bu yüzden mi aradın?"
"Evet. Ayrıca Luke'a yaptığın eşek şakasını bize anlatmadığın için seni azarlamak için."
"Luke'a ne şakası?"
Fiona'nın gözleri büyüdü.
"Fiona dün ona ne yaptıysa. Arabasını dükkanının önünde park halinde gördüm. Ne yaptı ve neden bize söylemedin?"
"Şaka falan yoktu, Gav."
"Ne var? Tabii ki vardı. Onu korumak zorunda değilsin. Yoksa neden Luke'un dükkanında olsun ki?"
Ona baktım ve yüzünün solgunlaşmasını izledim. "Bilmiyorum."
Gavin bir an sessiz kaldı. "Oh. Belki de onun arabası değildi."
"Olmayabilir. Gitmeliyim, Gav."
"Görüşürüz, kardeşim."
Gözlerimi ondan ayırmadan aramayı sonlandırdım.
Kalbim kaburgalarımın çarptı ve nabzım şakaklarımda zonkladı. Bu isim söz konusu olduğunda tüylerim diken diken oluyordu ve konuştuğumda sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkıyordu. "Dün Luke'un dükkanında mıydın?"
"Evet, ama-"
"Ne oluyor, Fiona?"
"Bana bağırmasan olmaz mı? Seninle bu konu hakkında konuşacaktım."
"Öyle miydin? Bu dün oldu ve ben bunu kardeşimden mi duydum?"
"Evet, öyleydim." Kollarını kavuşturdu. "Onunla konuşmak için oraya gittim."
Bu neden bu kadar önemli?"
"Çünkü o Luke Haven'ı beceriyor," diye kükredim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."
"Çocukluk rekabetinizi neden herkesin sorunu haline getirmek zorundasınız anlamıyorum," dedi, sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "Aileleriniz birbirlerine şaka yapmak istiyor, tamam. Anlıyorum, bu biraz komik. Ama Luke'la aranızdaki bu şey kontrolden çıktı."

Kardeşlerinden biri arabamı orada görüyor ve birdenbire bana bu konuda bağırmaya mı başlıyorsun?"

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü fırsatım olmadı. Dün gece anlatacaktım ama mutfakta bana saldırdın - ki bu konuda şikayetçi değilim. Ama şimdi sana her şeyi anlatmak zorunda mıyım? Sokakta Luke'la karşılaşsam ve el sallarsam seni aramalı mıyım? Bailey devriyesinin beni ihbar etmesi ihtimaline karşı muhtemelen aramalıyım."

"Seni ihbar etmiyordu. Şaka yaptığınızı düşündü, çünkü başka neden orada olasınız ki?"

"Neden kötü bir şey yaptığımı düşündün? Bana güvenmiyor musun?"

Çok kızgındım. Çok hızlı sinirlenmişim ve kafamın arkasındaki bir ses bana susmamı söylemeye çalışıyordu. Bağarmayı kesip onu dinlememi.

Ama bir pislik gibi yapmadım.

"Sana güvenebileceğimi sanıyordum ama Luke Haven'la takılıyorsun, o yüzden artık bilemiyorum."

Ağzı açık kaldı ve gözleri ateşle parladı.

Lanet olsun. Çok ileri gitmişim. Ama geri alamayacak kadar kızgın ve savunmacıydım.

"İyi." Bu kelime bir kırbaç gibi şakladı. "Eğer bana güvenmiyorsan, burada ne işim var bilmiyorum." Ayaklarını sürüyerek yatak odasına gitti ve elinde çantası ve koluna astığı bir kazakla dışarı çıktı. "Beni takip etme."

"Fiona-"

"Yapma." Başka bir şey söylemeden hışımla kapıdan çıktı ve arkasından çarptı.

"Siktir." Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bir şeyi tekmelemek istiyordum ama yakınımda hiçbir şey yoktu. Bu da muhtemelen iyi bir şeydi. "Lanet olsun."

Koca Ayak yakınlarda duruyordu, omurgası boyunca uzanan tüyleri diken dikendi. Onu tedirgin etmişim. İnsanları tartışırken ne yapacağını bilemiyordu.

"Üzgünüm, koca adam." Kanepeye gittim ve uzandım. Ellerimi yüzüme sürdüm. "Neden Luke'un dükkanına gitti ve bana söylemedi?"

Yanıma geldi ve başını okşayabilmem için yanımdaki kanepeye tırmandı.

"Evet, eminim iyi bir nedeni vardır. Belki de haklıdır. Belki de Luke'la aramızdaki bu şey kontrolden çıkmıştır. Sence ne yapmalıyım? Peşinden mi gideyim?"

Bir an durakladım, kulaklarının arkasını kaşıdım.

"Muhtemelen ikimizin de sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var. Bitkilerini bıraktı, bu yüzden geri döneceğini biliyoruz."

Uzun bir nefes alarak başımı arkaya yasladım. Lanet olsun. Ona bağırmamalıydım. Bunu hak etmemişti.

Belki de onu hak etmiyordum.

O anda, acı bir gerçek yüzüme çarptı. Bunca zamandır incinmemek için insanları dışarıda tutuyordum. Ama inciten kişinin ne kadar kolay ben olabileceğimi düşünmemiştim.

FİONA

FÖfkeyle evden uçararak çıktım. Luke'la ne halt ettiğimi sanıyordu? Onu ofisinde becermek mi? Bana bir şans bile vermemişti.

Açıkla. Bana bağırmaya başladı.

Arabama bindim ve kasabaya doğru yola çıktım. Normal kıyafetlerimi bile giymemiştim. Neyse ki kalktığımda sutyen takmışım ama üzerimde solmuş bir tişört, pijama şortu ve terlikler vardı. Saçlarım bakmadan yaptığım dağınık bir topuzun içindeydi.

Lanet olsun.

Belki biraz dolaşıp sakinleşebilirdim.

Luke'u görmeye gittiğimi öğrenince Evan'ın kızacağını biliyordum. Başka ne bekliyordum ki? Bu kadar sinirlenmemesi için ona söylediğimde muhtemelen çıplakken böğürtlenli turta yediriyor olmam dışında. Bu sonucu önemli ölçüde değiştirebilirdi.

Ama neden Luke Haven adının geçtiği normal bir konuşma yapamıyorduk? Neden bu konuda onu şımartmak için yolumdan çekilmem gerekiyordu?

Ve bana güvenemeyeceğini mi söylüyor? Onun en büyük sorununu çözmeye çalışıyordum. Düzelttim de. Ama tek duyacağı *Fiona'nın Luke Haven'ı görmeye gittiği* olacaktı.

Bağırın, kızgın Evan.

Kasabaya girdim ve yavaşladım. Beni heyecanlandıran sadece Evan değildi ve bunu biliyordum. Polislerin babamın yerini tespit edemediğini duymak adrenalinimi yükseltmişti. Rol yapmaya çalıştım

Evan endişelenmesin diye soğukkanlı davranıyordum ama bu istenmeyen haber beni germiştir.

Belki ben de biraz aşırı tepki göstermiş olabilirim.

Karnım gurulduyordu. Giyinik değildim ama acıkmıştım, bu yüzden Koca Ayak Lokantası'nda durdum. Dağınık saçlar ve terliklerle içeri giren ilk kız ben olamazdım.

İçeri girdim ve bir kabin seçtim - Iowa'ya devam edemeyecek kadar parasız olduğumu fark ettikten sonra hayatımı düşünürken oturduğum kabin. Luke'un bana iş teklif ettiği yer. Uygun görünüyordu.

Garson kız bana kahve getirdi ve ben de yumurta ve tost siparişi verdim. Krep düşündüm ama hiçbir mantıklı sebep yokken, Evan evde yapmışken lokantada krep yemenin sadakatsizlik olacağını hissettim. Sanki bir tartışmadan sonra sakinleşirken kahvaltıda ne yediğimi umursayacakmış gibi.

Hala.

Bitkilerime isim vermek ve onlarla evcil hayvan gibi konuşmak da pek mantıklı gelmiyordu ama yine de yapıyordum. Ben buydum işte. Bana mantıklı geliyordu, yani krep yok.

Tezgâhtaki adam oturduğu yerde döndü ve bana sııttı. Gavin'di.

"Hey, Fiona. Koca adam nerede?"

"Bu sabah sadece ben varım."

"Arkadaş ister misin?"

Omuz silktim. "Tabii. Neden olmasın?"

Tabağını alıp benim masama getirdi ve karşımdaki koltuğa oturdu. "Başını belaya mı soktum?"

"Bu senin hatan değil."

"Özür dilerim. Bir şeylerin peşinde olduğunuzu düşündüm ve bize neden söylemediğini bilmiyordum. Muhtemelen bilmem gerekirdi. Evan uzun zamandır eşek şakası yapmıyor."

"Gerçekten mi? Luke'tan bu kadar nefret ettiğine göre, bu işe çok sevinir diye düşünmüştüm."

"Hayır, yaptığı huysuz münzevi şey konusunda oldukça ciddi." Gözlerime baktı. "Ya da senden önce öyleydi."

Kahvemden bir yudum aldım. "Neden bu işin peşini bırakmadığını anlamıyorum. Bu ikisi birbirlerinden nefret etmek zorunda olmadıklarının farkında değiller mi? Barışabilir ve bir arada yaşayabilirler."

"Biz burada kin tutma konusunda uzmanız." Mücverinden bir ısırık aldı.

"Bana mı söylüyorsun? Belirli bir Haven ile rekabetiniz var mı?"

"Hayır, tüm Haven'larla eşit şekilde sevişmeyi seviyorum."

Garson kahvaltımı getirdi ve ben de yumurtalarımı karıştırdım. Gavin bu sabah doğal olmayan bir şekilde bastırılmıştı. Normalde benimle alçak sesle flört ederdi. Ama oldukça normal bir konuşma yapıyorduk.

Tabii ki dinleyicisi yoktu.

"Yani havlu attın ve bana çıkma teklif etmekten vazgeçmeye mi karar verdin?"

Yemeğinden başını kaldırdı ve sırtıttı. "Kesinlikle hayır. Ama biliyorsun, Evan burada değil, o yüzden neden iyi bir repliği boşa harcayalım ki?"

"Onu kızdırmaya bayılıyorsun, değil mi?"

"Çok fazla. Gerçekten sinirlendiğinde yumruklarını sıkıyor ve kollarındaki damarları patlatıyor. Beni yakalamaya çalışmadan onu oraya getirip getiremeyeceğimi görmek istiyorum."

Başımı salladım. Beş Bailey de böyle çocuklardı.

"Büyükkanneniz hepinizle çok uğraşmış olmalı. Çocukluğunuzda nasıl hayatta kaldı?"

"Bu harika bir soru," dedi bir lokma yemeğin etrafında. "İşini kolaylaştırmadığımıza eminim."

"En çok hanginiz zorlandınız?"

Ellerini peçeteye silerken ve lokmasını yutarken kaşları çatıldı. "Bilmiyorum. Asher kavgalara karışırdı. Levi de bazı zamanlar. Logan sınıfın palyaçosuydu, disiplinsiz davrandığı için başı çok belaya girerdi. Evan kendini kaybeder ve ormanda kaybolurdu."

"Peki ya sen?"

Gamzeleri büzüşerek tekrar gülümsedi. "Büyükkanneme kalp krizi geçirtmediğime şaşırdım."

"Sadece hayal edebiliyorum." Bir lokma daha yumurta yemek için durakladım. "Dün Luke'un evinde kötü bir şey yapmıyordum."

"Oh, biliyorum. Aptalca bir şey söylemiş olsa bile o da bunu biliyor ve bu yüzden buradasınız."

"Sayılır."

Gavin çatalını boş tabağına bıraktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "O seni seviyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aşağıya baktım. "Umarım öyledir."

"Öyle. Garanti ederim. Ve iyi haber ne biliyor musun?" "Ne?"

"Eve gidip makyajlı seks yapacaksın." Kaşlarını oynattı.
Güldüm.

Ama yanılmamıştı.

"Teşekkürler, Gav."

"Her zaman." Garsonu işaret etti ve ikimizin de kahvaltısının parasını ödedi. "Normalde seninle bir selfie çeker ve Evan'a mesaj atardım ama ben bile ne zaman geri çekileceğimi bilirim. Ama bu harika bir ilk randevuydu. Umarım bir tane daha olur."

Gülümseyerek başımı salladım. "Kahvaltı için teşekkürler."

"Elbette. İşe gitmem gerek. Bugün bazı antrenmanlar yapacağız, eğer takılmak istersen birkaç saat içinde çıkacağım. Belki iki numaralı randevumuz olur?"

"Karşı koyamıyorsun, değil mi?" "Hayır."

"Güle güle, Gavin."

O gitti ve garson kız kahvemi doldurmak için geri geldi. Koyu sıvının içine baktım. Evan'la kavga etmekten hoşlanmıyordum. İçim dışıma çıkıyormuş gibi hissediyordum.

Ama babamın hayaleti bir fırtına bulutunun gölgesi gibi üzerimde dolaşıyordu.

Babama istediğini vermemiştim, eve gitmemiştim. Ve şimdi polisler onu bulamıyordu ve o burada, kasabada olabilirdi.

Ne yapacaktı ki?

Evan'a bana zarar vermeyeceğini söylemiştim ve buna inanıyordum. Ama Evan'a zarar verir miydi? Bana ulaşmak için ne kadar ileri gidebilirdi?

Dağınık anılar kafamın içinde uçuştı. Parmak eklemleri morarmış babam. Duymamam gereken konuşma parçaları. Öfkeli tehditler. Karnımda kaynayan korku. Çocukken anlamadığım şeyler görmüştüm.

Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, gerçek şu ki onun neler yapabileceğini bilmiyordum.

Belki de Iowa'ya gitmem gerekiyordu. Yeniden başlamak için değil. Bu plan uzun zaman önce suya düşmüştü. Ne kadar kızgın olsam da Evan Bailey'i seviyordum. Onu asla terk etmeyecektim. Ama burada olmazsam daha güvende olurdu. Bu polislere babamı bulmaları için zaman kazandırır. Ve babamın anneme gittiğimden şüpheleneceğinden şüpheliydim. Zaten bu yüzden oraya gitmeyi planlamıştım. Neredeyse göz önünde saklanmak gibi bir şeydi.

Bu işin burada bitmeyeceğini biliyordum. Bir gün babam bana ulaşmak için Evan'ı incitmeye devam edebilirdi. Belki o zamana kadar onunla barışmanın bir yolunu bulabilirdim.

Bu arada, Evan'ı tehlikeden uzak tutmam gerekiyordu.

Hoşuna gitmeyecekti ama bitirmesi gereken bir araba vardı. O Pontiac araba şovunda, müze de onu görmek için oradaydı. Bu onun hayatını değiştirecekti. Orada olmalıydı.

Evan'ın duymak istemeyeceği daha fazla şey açıklamak.

Bu aynı zamanda sineye çekmem ve sonunda annemi aramam gerektiği anlamına geliyordu.

Arabama gittim ve onun numarasını getirdim. Karnım sinirden zangır zangır titriyordu. Onunla konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Son konuşmamız iyi geçmişti. Kısaydı -her zaman meşguldü- ama çok fazla gerginlik olmamıştı.

İşte bir şey yok. Gönder

tuşuna bastım. "Alo? Fiona?"

"Merhaba anne. Bir dakikanız var mı?"

"Um..." Tereddüt etti. "Tabii, sanırım

öyle." "Eğer meşgulsen-"

"Sorun değil. Neye ihtiyacın var?"

Derin bir nefes aldım. "Babam için çalıştığım işimden ayrıldım." "Bu iyi bir şey."

"Evet, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. İş hiç kolaylaştırmıyor."

"Tabii ki hayır. Ama Fiona, baban hakkında konuşmayı sevmediğimi biliyorsun."

"Doğru, özür dilerim. Burada işler biraz çığırından çıkmış durumda. Sanırım bir süreliğine şehir dışına çıksam iyi olacak."

"O zaman öyle yap."

"Oraya gelebileceğimi umuyordum." O sözümü kesmeden konuşmaya devam ettim. "Bilmeyecek. Seninle konuştuğumu bile bilmiyor. Ona söylemeyeceğimi söylemiştim ve hiç söylemedim."

"Oh, Fiona. Yapamam. Fazladan odamız yok. Matt ve Chelsea için de çok rahatsız edici olur. Onların tüm faaliyetleriyle çok meşgulüz."

Gösterge paneline baktım, gerçekten bir şey göremiyordum. "Çok uzun sürmez. Ve ben fazla yer kaplamamaya alışkınım. Orada olduğumu bile anlamayacaksın."

Sesi kısıldı, sanki kimsenin duymasını engellemeye çalışıyormuş gibiydi. "Neden bunu zorlaştırıyorsun?"

"Anne, burada işler sakinleşene kadar kalacak bir yer istiyorum. Erkek arkadaşımın dükkânı dağıtıldı ve babama ne olacağı konusunda endişeliyim."

"İşte bu yüzden buraya gelemezsin," diye tısladı. "Onunla tekrar birlikte olamam. Çocuklarımı riske atamam."

Gözlerim yaşardı ve boğazımda bir yumru oluştu. Ben de onun çocuğu değil miydim?

Görünüşe göre öyle değilmiş. Beni geride bırakmış ve arkasına bakmamıştı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye boğulmayı başardım ve

Ara.

Telefonumu çantama bıraktım ve titrek bir nefes aldım. Düşünmüştüm ki-

Ne düşündüğümün bir önemi yoktu. Yanılmıştım.

Kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimin altını kaydırdım ve arabamı çalıştırdım. Aptal tartışmamız umurumda değildi. Evan'a ihtiyacım vardı. Kollarını bana dolamasına, beni sıkıca tutmasına ihtiyacım vardı. Tenimde dudakları, kulağımda derin sesi.

Arabayı onun evine doğru sürdüm. Eve doğru. Eve.

Ayrılamazdım, geçici olarak bile. Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşecektik. Olması gereken buydu. Olabilecek tek yol buydu.

Kasabanın çok dışında olmayan bir yerde, arkamda bir araba durdu, hızlı gidiyordu. Çok hızlı. Beni geçeceklerini düşündüm, bu yüzden sağa yanaştım, bankete sarıldım.

Araba yaklaştı, dikiz aynamda belirdi. Çok geç, geçemeyeceklerini anladım. Gidiyorlardı-

Arka tamponuma çarptılar. Her şey dönerken kalbim küt küt atmaya başladı. Direksiyona yapıştım ama dönüyordum, dönüyordum, kontrolden çıkmıştım. Lastiklerim toprağı ve kayayı yırtıyordu. Kaos. Nereye gittiğimi göremiyordum.

Aniden durdum, başım cama çarptı.

Zordu. Ama acımadı.

Neden acımadı?

Görüşüm siyah bir tünelde kaybolurken arabanın yanında bir yüz belirdi.

EVAN

I dikkatimi dağıtacak bir şey aramak için dükkâna gittim. Fiona'ya büyük bir özür borçluydum ama bana onu takip etmememi söylemişti. Buna saygı duymak istedim.

Eğer ihtiyacı olan şey buysa.

Hoşuma gitmedi ama yapılması gereken doğru şey buymuş gibi geldi.

Genellikle işimin içinde kaybolmak kolaydı. Biraz müzik açar, arabaya odaklanırdım. Ama ben çok huzursuzdum. Çok sinirliydim.

Telefonum bir mesajla çaldı. Cebimden çıkardım, Fiona olduğunu umuyordum. Ama değildi.

Kız arkadaşınla kahvaltı ettik. Üzgün görünüyordu. Öpüşüp barışsanız iyi edersiniz, salak herif, yoksa o adil bir oyun olur.

Ben: *Sen kendi işine bak.*

Mesajına tekrar baktım, *önceki* kelimesi gözüme çarptı. Birkaç saat önce gitmişti ve adam daha önce onunla birlikteydi. Şimdi neredeydi?

Herhangi bir yerde olabilir. Belki Grace ya da Cara ile. Büyükannemle takılmayı severdi, belki oraya gitmiştir.

İçimde huzursuz bir his belirdi. Gerçekten nerede olduğunu bilmek istiyordum.

İyi olduğundan emin olmak için ona mesaj attım.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Sonra beş. Neden beni aramadı? Kızgın olsa bile, bana iyi olduğunu söylemek için cevap verirdi, değil mi?

Birkaç dakika daha geçti ve hala cevap vermedi, ben de aradım. Bir kere çaldı. İki. Üç. Sonra dört.

Sesli mesaj.

Ne oluyor lan?

Bitir tuşuna bastım. Beni görmezden mi geliyordu? Belki de. Grace'e mesaj atmaya karar verdim.

Ben: *Bugün Fiona'yı gördün mü?*

Grace: *Hayır. Her şey yolunda mı?*

Ben: *Ben bir aptalım. Bir tartışma yaşadık. Gav ile kasabada kahvaltı yaptı ama geri dönmedi ve bana cevap vermiyor.*

Grace: *Bugün izinliyim, o yüzden kafeye gidip gitmediğini bilmiyorum. Ama buraya gelmedi.*

Cara'ya mesaj atabilir misin? Numarası bende yok.

Grace: *Tabii ki. Bekle.*

Bekledim, dükkânın içinde volta attım, giderek daha da tedirgin oldum.

Grace: *Cara onu görmemiş. Bir arama ekibi oluşturmamız gerekip gerekmediğini bilmek istiyor.*

Ben: *Henüz değil. İyi olduğuna eminim. Sadece boktan hissediyorum.*

Grace: *Tartışmalar bunu yapar. Eğer onu görürsem, ona yalvarmaya hazır olduğunu söylerim.*

Ben: *Teşekkürler.*

Büyükanne'nin numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Selam Wolf. Her şey yolunda mı?"

"Sayılır. Fiona orada mı?"

"Hayır, burada değil."

"Bugün onu hiç gördün mü?"

"Görmedim. Endişelenmeli miyim?"

Nefes aldım. Onu korkutmak istemedim. "Muhtemelen hayır. Tartıştık ve gitti. Gavin onu biraz önce gördü. Ben sadece..."

"Onun için endişeleniyor ve kendini kötü mü hissediyorsun?" "Evet."

"Üzgünüm, Wolf. Buraya gelirse, seni aramasını sağlarım.

Ve eğer onu ilk görürsen, bana haber ver." "Haber veririm. Teşekkürler, büyükanne."

Aramayı sonlandırdım. Fiona mesajıma hâlâ cevap vermemişti. Ne oluyor be? Neredeydi?

Koca Ayak yanımdan geçip kapıya yöneldi. Ya benim ruh halim onu heyecanlandırıyordu ya da onun içgüdüleri de benimkiler kadar alevlenmişti.

Sadece bana kızgın değildi. Bir sorun vardı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum.

"Gidip onu bulalım."

Camaro'mun anahtarlarını almak için eve gittim. Koca Ayak'ı motosikletle götüremezdim ve onu da getirmek istiyordum.

Dışarıda bir araba durdu. Neredeyse rahat bir nefes alacaktım ama köpeğim havlamaya başladı.

Fiona'ya havlamadı. Hiç havlamadı.

Aceleyle dışarı çıkmaması için "Kal," diye emrettim ve ön kapıya gittim.

Ön tarafa siyah bir sedan park edilmişti. Fiona'nın arabası değildi. Ve Fiona da değildi.

Lanet olası babasıydı.

Damarlarımda bir öfke patlaması oldu ve dişlerimi sıktım. Yolcu koltuğunu kontrol ettim ama kız yoktu. Arkada da değildi.

Shane Gallagher arabadan dışarı fırladı ve kapıyı çarparak kapattı. "Nerede o?"

"Ne? Ben de sana bunu soracaktım."

Kaba görünüyordu. Dağınık kıyafetler. Gözlerinin altında halkalar vardı. "O burada değil mi?"

"Hayır, sen neden bahsediyorsun?"

"Kahretsin." Benden birkaç metre uzakta durdu. "Onu en son ne zaman gördün?"

İçimden bir korku dalgası geçti. Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. "Bu sabah."

"Lanet olsun. Yalan söylediklerini umuyordum." "Kim?"

"Onu aldılar. Bana ulaşmak için onu aldılar."

Telefonuma uzandım.

"Yapma," diye bağırdı, bir elini havaya kaldırarak. "Polis yok. Onu öldürürler."

Dondum kaldım, vücudumdaki her kas gerildi. "Gallagher, hemen benimle açık konuşmalısın. Ne haltlar dönüyor burada?"

"Bu benim suçum değil. Paraya ihtiyacım vardı ve boyumu aşan bir işe kalkıştım." "Kiminle boyundan büyük işlere kalkıştın?"

Bir an için gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldı. "Eskiden birlikte çalıştığım bir adam vardı, Felix Orman. Arabaları çalıyor, parçalıyordu. Kimse zarar görmedi. Polisler ayırdı ama o ve ben suçlanmaktan kurtulduk. Ondan sonra yasal işlere girdim. Ama geçen yıl biraz borca girdim ve bir bankaya değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Tefeciler."

"Bu adamlar ciddi, onlara hemen ödeme yapmam gerekiyordu. Ben de Felix'i aradım. Bana birkaç iş ayarladı, malları taşımasına yardım ettim, önemli bir şey değildi."

"Bunun Fiona ile ne alakası var?"

"Felix araba çalmaktan daha fazlasıyla ilgileniyor. Çok daha fazlasıyla. Onun diğer pisliklerini bilmek istemedim. Hiçbir şey yapmak istemedim. Sadece o pislikler peşime düşüp diz kapaklarımı kırmadan önce onlara borcumu ödemek istedim." Çenesini ovuşturdu. "Ama bir kere bu adamların içine girdin mi, çıkmak zor oluyor. İstedğini yaptım ama bu yeterli değildi. Çok şey biliyorum. Şimdi de ölmemi istiyor."

Bir adım daha yaklaştım. "Bu Felix denen adam onu kaçırdı mı? Nereden biliyorsun?" "O aradı. Yakınlarda saklanıyordum. Bildiğini sanmıyordum.

Nerede olduğumu."

"Onları doğruca ona götürdün, değil mi? Tanrım, Gallagher, bu da ne? Dükkanımı dağıtan sen miydin, yoksa onlar da mı?"

"O ben değildim," dedi. "Onlardı, bir mesaj göndermeye çalışıyorlardı. Kızımın peşine düşerek beni korkutmaya çalışıyorlar. Kızım onun umurunda bile değil. Sadece bana ulaşmak istiyor. Beni ibret olsun diye cezalandırmak istiyor."

Kendimi kaybetmeme bir nefes kalmıştı. Bu herifi yere yatırıp suratını dağıtmama ramak kalmıştı.

Ama bu Fiona'yı geri getirmezdi. Eğer doğruyu söylüyorsa ve Fiona birinin elindeyse sakın kalmalıyım.

Kırmızı renk görüşümden kayboldu ve kafam berraklaştı. "'İbret olsun istiyor' -ne demek bu? Senden ne yapmanı istiyor?"

"Onunla buluş. Beni onunla değiştir. Fazla umutlanma. Gitmesine izin vermez."

Gözlerimi kısıtım. Bunu ona yaptırmayayım diye mi söylüyordu? Yoksa bildiği için mi? "Neredeler?"

"Bilmiyorum. Bana bir numara verdi. Saat üçten önce ona mesaj atmam gerekiyor. Sonra bana nerede buluşacağımızı söyleyecek. Ve polis yok dedi. Üniforma kokusu alırlarsa onu öldürürler."

Zihnim sorularla dolup taşıyordu. Engeller. Burada boyumdan büyük işlere kalkışmışım ve Fiona'nın hayatı tehlikedeydi.

Ama o benim kadınımdı. Ona zarar vermelerine izin vermeyecektim.

Gallagher'a sert bir bakış fırlattım ve sesim buz gibiydi. "Bu senin hatan. Seni bağlamak, ağzını tıkmak ve bu pislik herifin verandasına bırakmak zorunda kalsam da umurumda değil, Fiona'yı alacağım."

Geri. Ve eğer ona zarar verirlerse, ona dokunurlarsa, bunun bedelini ödeyeceksin." Yaklaştım ve o da irkilerek geri çekildi. "Şimdi benimle işbirliği yapacaksın yoksa yapacağım ilk şey köpeğimi üzerine salmak olur. Ve bu, bugün başına gelecek en kötü şey olmayacak. Anladın mı?"

Sözsüzce başını salladı.

"Güzel. Şimdi bin şu lanet arabaya."

"Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermedim. Sadece yolcu tarafına geçene kadar ona ters ters baktım.

Yardım alacaktık. Kimseye güvenmeyi sevmezdim ama Fiona çok önemliydi, o her şeyimdi. Bunu tek başıma yapamazdım.

FIONA

M Başıım zonkluyordu, acı beni tekrar kendime getirdi. Midem bulanıyordu ve dilimin arkasında safra tadı alıyordum. Bu zordu

Düşün. Ne olmuştu?

Araba kullanıyordum. Arabam yoldan çıktı. Neden? Biri bana arkadan çarpmıştı.

Bir yüz. Pencerede bir yüz vardı. Aman

Tanrım, neredeydim ben?

Dikkatlice bir gözümü araladım ve farkındalık bedenimin geri kalanına geri dönmeye başladı. Yerde, yan yatıyordum. Toprak, zemin değil. Karanlık ve soğuktu. Sanki beynim sıcaklığı yeni kaydetmiş gibi titremeye başladım. Ayaklarım çıplaktı ve ellerim... bağlı mıydı?

Kalbim hızla çarpıyor, korku neredeyse beni tüketiyordu. El ve ayak bileklerimi bir şey bağlamıştı. Hareket etmekten, ses çıkarmaktan korkuyordum.

Gözlerimi sıkarak yavaşça nefes aldım ve sakin kalmaya çalıştım. Paniklemek işleri daha da kötüleştirirdi.

Arkamdan bir ses geldi, bir şey toprağa sürtünüyordu. Bir ayakkabı mı? Her neyse, yalnız olmadığımı varsaymak zorundaydım. Bu da mantıklıydı. Eğer biri beni yoldan çıkarmak, kaçırmak, bağlamak ve buraya koymak için onca zahmete girmişse... burası her neresiyse, beni yalnız bırakmazdı. Birisi nöbet tutuyor olmalıydı.

Bunu kim yaptı? Babam olamazdı, değil mi? O kadar deli miydi?

Ben öyle düşünmüyordum. Babam pek çok şeydi, çok azı iyiydi.

-Ama onun kendi kızını kaçırarak bir adam olduğunu düşünmemiştim.

Başka kim olabilirdi ki?

Kim ve neden bir yana, buradan çıkmam gerekiyordu. Elbette elim ayağım bağılıydı, muhtemelen korunuyordum ve nerede olduğumu ya da ne kadar süredir baygın olduğumu bilmiyordum. Herhangi bir yerde olabilirdim.

Bu pek de iyi görünmüyordu. Sonsuz iyimserliğim bile burada bir umut ışığı bulmakta zorlanıyordu.

Nefes al, Fiona. Sadece nefes al. Ve düşün.

Gözlerimi tekrar açtım ve loş ışığa alışmalarını bekledim. Kesinlikle yerdeydim ama açık hava gibi görünmüyordu. Rüzgârlı bir günde çakıllı bir yol gibi tozlu kokuyordu ve arkamda kaba duvarları aydınlatan bir ışık kaynağı vardı. Taş ve toprak mı? Burası bir mağara mıydı? Başımı çok fazla hareket ettirmemeye çalışarak yukarı baktım. Üzerimde kalın ahşaplarla desteklenmiş karanlık bir tavan vardı. Yani bir mağara değildi, en azından doğal bir mağara değildi.

Aklıma gelen korkunç bir düşünce nefesimi ciğerlerimde dondurdu. Evan'a ulaşmışlar mıydı?

Çarpan başımın acısı, içimi parçalayan an- guish ile karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Ya ona zarar vermişlerse? Ya daha kötüsünü yapsalardı?

Onu bir daha görebilecek miydim? Onu sevdiğimi biliyor muydu?

Hayır, böyle bitmedi. Birbirimizi daha yeni bulmuştuk. Daha yeni başlamıştık. Birlikte geçirdiğimiz son anların öfkeyle lekelenmiş olduğuna inanmayı reddediyordum. Ben buradan çıkacaktım ve o da iyi olacaktı.

Tam da ihtiyacım olduğu anda güvenilir iyimserliğim karşımdaydı.

Neyle karşı karşıya olduğumu görmek için biraz daha hareket etmeyi göze almam gerektiğine karar verdim. Yavaşça sırt üstü yuvarlandım ve başımı çevirdim.

Evet. Korunuyordum. Ve silahı vardı.

Çünkü tabii ki yaptı.

Bu filmlerdeki gibi bir şey değildi. Ben belalı bir gizli ajan ya da şımarık ve kış tekmeleyerek dan- ger'den çıkmaya hazır cesur bir gazeteci değildim. Ben sadece yere bağlanmış, silahlı korkunç bir adama bakan bir kızdım. Kalbim hızla çarpıyor, vücudum titriyor ve gerçekten yapmak istediğim tek şey bir topun içine kıvrılmak, başımı örtmek ve ağlamaktı.

Sertçe yutkundum ve dudagımın içini ısırdım.

Evan, lütfen iyi ol. Lütfen sadece ben olayım.

Ve lütfen biri beni bulsun.

Böyle bir ihtimal var mıydı? Gittiğimi bilen var mıydı?

Korumamın tıraşlı bir kafası, kaba kirli sakalları ve acımasız gözleri vardı. Bana en ufak bir endişe ya da aciliyet belirtisi göstermeden bakıyordu. Tamamen çaresizdim. Endişelenecek hiçbir şeyi yoktu.

Başını çevirdi. "Uyandı." "İşemem lazım," diye ağzımdan kaçırdım.

O baktı at Ben Tekrar, onun kaş karık içinde Kafa karışıklığı. "Ne?"

Doğruydu, işemem gerekiyordu ama bunu neden yüksek sesle söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu. "Muhtemelen buralarda tuvalet yoktur, değil mi?"

"Hayır."

"Tamam. Sanırım bekleyeceğim."

Gözleri, sanki hayatında duyduğu en tuhaf şeyi söylemişim gibi, başımdan bağlı kollarıma doğru bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

Belki de vardı. "İşemem lazım" mı? Kim kendisini esir alan kişiye rastgele işemesi gerektiğini söyler ki? Tuvaleti kullanmak için kalkmama izin vermesine bağlı bir kaçış planım bile yoktu.

Neyim vardı benim?

Doğru ya. Kafamı çarpmıştım. Belki de öyleydi.

Ayak sesleri yaklaştı ve yeni bir korku dalgası beni daha da titretti. Sırtım rahatsız edici bir şekilde gerildi ve başım tekrar zonklamaya başladı. Bu noktada, önümüzdeki birkaç dakikayı kusmadan atlatabileceğimi umuyordum. Ya da vurulmadan, ama kusmak daha yakın hissettiriyordu.

Düğmeli gömlek ve koyu renk pantolon giymiş bir adam köşeden döndü. Saçında ve sakalında hatırladığımdan daha fazla gümüş vardı ama bu yüzü tanıyordum. Çocukken onunla birçok kez karşılaşmıştım. Bir zamanlar babamın iş arkadaşı ya da iş ortağı olduğunu düşünmüştüm.

Felix Orman.

Başını eğerek, bir bitkiye ya da tuğla yoldaki bir desene bakan biri gibi bana baktı. İyi ya da kötü hiçbir duygu yoktu. Gözlerinde hiçbir şey yoktu; ne kötülük ne de öfke. Suçluluk ya da keder yoktu. Bana soğuk bir hesaplamayla bakıyordu, sanki onuncu doğum günü partime gelmemiş ya da babamın sadık bir arkadaşı olduğunu iddia etmemiş gibiydi.

Ben onun için bir hiçtim. Sadece teminat.

Buz gibi dehşet beni içten içe dondurdu. Artık titreyemeyecek kadar üşüyordum.

"Merhaba, Fifi. Seni tekrar görmek çok güzel." "Hayır, değil."

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Konaklama yerinin pek konforlu olmadığını biliyorum ama gösteri bir amaca hizmet ediyor. Bana bakın." Telefonu kaldırdı ve bir fotoğraf çekti. "Aferin kızıma."

"Ne yapıyorsun?"

"Babanın işbirliği yaptığından emin olmak için. Blöf yaptığımı düşünüyor gibi görünüyor."

"Babam mı?"

"Benim üzerimde ortadan kaybolabileceğini sanıyor. Buna izin veremem. Beni zayıf gösteriyor. Sanki işimi yapamıyormuşum gibi. Bu yüzden ona küçük bir teşvik öneriyorum. Bu sen olabilirsin."

İçimde dolaşan korkuyla birlikte bir dizi duygu birbirine karıştı. Babam beni kaçırmadığı için rahatlama. Bu korkunç adamla tekrar ilişkiye girdiği için öfke. Onun kötü kararlarının bedelini ödemek zorunda kaldığım için hayal kırıklığı.

"Bana ne yapacaksın?"

"Babana bağlı. Eğer ona söylediklerimi yaparsa, hiçbir şey olmaz." "Gitmeme izin verecek misin?"

"Tabii ki."

O hesapçı gözlerle baktım ve yalan söylediğini anladım. Gitmeme izin vermeyecekti.

"Ya yapmazsa?"

"O güzel küçük kafanı bu konuda endişelendirme. Yapacak." Muhafıza döndü. "Ona göz kulak ol. Bir saati var."

Felix uzaklaşırken ayak sesleri yankılanıyordu. Gardiyan sırtını duvara yaslayarak oturdu ve telefonunu çıkardı.

Sert, kayalık tavana baktım. Bu gerçekten filmlerdeki gibi değildi. Öyle olsaydı, ayakkabımın içine sıkıştırılmış küçük bir bıçağım ya da saçımda bağlarımın kurtulmak için kullanabileceğim bir iğne olurdu. Artık terliklerim bile yoktu ve saçımdaki tek şey düz bir saç bağıydı.

Ve gerçekten işemem gerekiyordu. Bu iş rahatsız edici olacaktı.

Bir planım yoktu. Kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Pazarlık edecek bir şey yoktu. Ne Felix'e ne de bu gardiyana verecek bir şeyim vardı. Nadir bir parçayı satmaya isteksiz araba koleksiyoncuları gibi beni bırakmaları için onlarla tatlı dille konuşamazdım. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey pes edemeyeceğimdi. Felix Orman beni ve babamı öldürmeyi planlıyor olabilirdi. Ama bu başaracağı anlamına gelmiyordu.

Gözlerimi kapatarak elimde kalan tek şeyi çizdim. Aptalca ve muhtemelen safçaydı ama Evan'ı dükkânında çalışırken hayal ettim. Onun resmini elimde tuttum, olabildiğince keskin ve net hale getirdim. Ve onu sevdim. Sahip olduğum tüm sevgiyi, imkansızı umarak tek bir dünyaya gönderdim. Bir şekilde bunu hissedecekti. Eğer her şey başarısız olursa ve gerçekten böyle biterse, en azından bunu hissedecek ve bilecekti.

Onu ne kadar çok sevdiğimi bilirdi.

Ama belki, sadece belki, beni bulmak için kullanırdı.

EVAN

I Fiona'nın babasına neredeyse inanmıyordum. Hayal gördüğüne ve onu şehirde bulacağımıza dair bir parça umut besledim. Belki Lumberjack Park'ta sincapları besliyordur.

Telefonun şarjı bittiği için aramalarımı alamadı.

Ta ki yolun kenarında harap olmuş arabasını görene kadar.

Ağaçların arasında o kadar uzaktaydı ki neredeyse kaçırıyordum. Direksiyonu diğer şeride kırdım ve frene bastım. Arabadan dışarı fırladım, kalbim boğazımdaydı.

Orada değildi.

Çantası düşmüştü, içindekiler yere saçılmıştı. Telefonu oradaydı, mesajlarım okunmamıştı. Koca Ayak etrafı kokladı ama ne kadar eğitilmiş olsa da bir arama kurtarma köpeği değildi. Şüphesiz onun kokusunu almıştı ama onu nasıl bulacağını bilmiyordu.

"Sana onu götürdüklerini söylemiştim," dedi Shane. "Muhtemelen onu yoldan çıkarmışlardır."

Onu görmezden geldim, umutsuzca hayatta olduğuna dair herhangi bir işaret aradım. Hiç kan yoktu. Umarım bu kazadan sağ kurtulduğu anlamına geliyordu.

Hayatta kalmış olmalıydı. Başka bir seçeneği düşünmeyecektim.

Arabası buradaysa, eve dönüyordur. Bana geri dönüyordu. Bu düşünce göğsümü ağrıttı.

"Hadi gidelim."

Evden çıkmadan önce kardeşlerime grup mesajı atarak acil bir durum olduğunu ve yolda olduğumu söyledim. Telefonum çaldı.

Ama cevap vermedim. Sadece birkaç dakika uzaktaydık ve bunu yüz yüze açıklamak daha kolay olacaktı.

Bailey'lerin bekâr evinin önünde durdum. Asher ve Grace çoktan gelmiş, açık kapıda bekliyorlardı. Öndeki araçlara bakılırsa diğer üçü de evdeydi.

"Çık dışarı," dedim.

Gallagher itiraz etmedi.

Onu içeri götürdüm ve sözsüz bir şekilde yemek masasındaki sandalyelerden birini işaret ettim. Kardeşlerim ve Grace ona bakarken o oturdu. Koca Ayak onun önünde nöbet tutuyordu.

"Fiona kaçırıldı ve yardımına ihtiyacım var." Bu sözleri söylemek - yardımına ihtiyacım var- beni ezmekle tehdit eden ağırlığın bir kısmını serbest bıraktı.

"Vay anasını," dedi Logan. "Ciddi misin sen?" "Jack'i aradın mı?" Asher sordu.

"Henüz değil. O pislik onun babası, Shane Gallagher." Onu gösterdim ve o da hafifçe geri çekildi. "Ona ulaşmak için kızı aldılar ve polis yok yoksa onu öldüreceklerini söylüyor."

Herkes şaşkınlıkla bana baktı.

"Keşke şu anda size boktan bir şaka yapıyor olsaydım ama yemin ederim yapmıyorum. Arabasını evime giderken buldum. Sanırım onu yoldan çıkarıp götürdüler."

"O haklı," dedi Gallagher. "Bu adamlar beni istiyor. Onlara yanıt vermek için üçe kadar vaktim var."

"Senden ne istiyorlar?" Asher sordu.

"Muhtemelen beni öldürmek."

"Siktir," dedi Levi. "Ne yapacağız?"

Beni ele geçirmekle tehdit eden çaresizlik ve umutsuzluk duygusuyla savaştım. "Bilmiyorum. Eğer polisleri ararsak, onu öldürmelerinden korkuyorum. Onlara istediklerini, yani onu verirsek, yine de onu öldürebilirler. Onu kaybedemem. Kaybedemem."

"Hemen döneceğim," dedi Grace. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek." "Grace-"

"Sadece... bana bir dakika ver." Arkasını döndü ve kapıdan dışarı fırladı.

"Onu nereye götürdüklerini biliyor musun?" Levi sordu. "Hayır," dedim.

Gallagher, "Onlara teslim olmayı kabul edersem, bana buluşmak için bir yer verecekler," dedi. "Muhtemelen bu yer, onların

onu."

"Peki, yap o zaman," dedi Levi.

"Henüz değil." Bir elimi kaldırdım. Her ne kadar vücudumdaki her hücre onun nerede olduğunu bilmek için haykırsa da, bir plana ihtiyacımız vardı. "Bunu iyice düşünmeliyiz. Onları arar aramaz, saatin tik tak edeceğinden eminim."

"O haklı," dedi Asher. "Bir plana ihtiyacımız var."

Grace telefonunu kulağına dayayarak eve geri döndü. "Çok teşekkür ederim. Bekle de seni Evan'a vereyim." Telefonunu bana uzattı.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Evan, ben Leo Miles. Şimdi yoldayım. Öncelikle, panik yapma. Yardım edebilirim."

Leo ile birkaç kez karşılaşmıştım. Grace'in üvey kardeşlerinden biriydi. Onu çok iyi tanıımıyordum ama ordudan emekliydi ve zahmetsiz *bir ben belalıyım* havası yansıtan adamlardan *biriydi*.

"Elimden geleni yapıyorum."

"Güzel. Şimdi bana özeti ver. Ne biliyoruz?"

Ona bildiğim detayları vererek durumu açıkladım. Bu sabah evden ne zaman ayrıldığını. Gavin onu en son ne zaman gördüğünü doğruladı. Arabasının yol kenarında enkaz halinde bulunması. Ve babasının söylediği her şeyi. Onu kimin ve neden kaçırdığını.

"Tamam," dedi bitirdiğimde. "Gallagher ne zamana kadar cevap vermek zorunda?"

"Üç."

"Güzel, bu bize biraz zaman kazandırır. Yaklaşık on beş dakika uzaklıktayım, bu yüzden ben gelene kadar hepinizin beklemesini istiyorum. Beklemenin şu anda yapmak isteyeceğiniz en son şey olduğunu biliyorum ama bana güvenin. Olabildiğince hızlı sürüyorum ve oraya varır varmaz sonraki adımları konuşacağız ve kaçırانlarla anlaşma yapacağız. Anlaşıldı mı?"

"Anladım."

"Dayan dostum. Onu geri alacağız."

Sonraki on beş dakika hayatımın en uzun süresiydi.

Evin içinde volta atıyordum, bir dakika bile hareketsiz duramayacak kadar tedirgindim. Asher ve Levi, ya onun kaçmaya çalışmasını engellemek ya da benim kendimi kaybedip yüzünü dağıtmamı önlemek için Gal- lagher'ın önünde gelişigüzel pozisyon aldılar.

Muhtemelen ikisi de.

Logan ve Gav çenelerini kapalı tutacak kadar akıl sahibiydiler. Şaka yapmadılar, gerginliği azaltmaya çalışmadılar.

Sadece bekledik.

Sonunda Leo geldi. Yüzünün bir tarafındaki yara izini kısmen gizleyen gür bir sakalı vardı ve koyu renk saçları arkaya toplanmıştı. Tat- toos elinin arkasından yara izli tarafına doğru uzanıyordu. Grace'e çabucak sarıldı, ardından dizüstü bilgisayarını masaya getirdi.

"İlk iş olarak Fiona'nın yerini tespit etmemiz gerekiyor," dedi. "Çıkarma işlemini planlayabilmemiz için neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor."

"Gallagher temas kurarsa, takas için ona bir yer vermeleri gerekir," dedim. "Ama onu teslim edeceklerine inanmıyorum."

"Hiçbir şeye güvenmiyoruz." Leo Gallagher'a döndü. "Onlara geri mesaj at ve buluşmayı kabul etmeden önce yaşam kanıtı iste."

Gallagher başını salladı ve bir mesaj yazdı. Asher izlemek için eğildi, sonra gözlerimle buluştu ve başını salladı.

Biz beklerken Leo sessizce Levi'den Wi-Fi şifresini istedi. Yere baktım, kalbim küt küt atıyordu.

Bir dakika sonra Gallagher telefonunu kaldırdı. "Tamamdır."

İçeri daldım ve telefonu elinden aldım. Pislikler onu yere bağlamıştı. Başının yan tarafında bir çürük vardı ve yüzü çok solgun görünüyordu.

İçimdeki öfke patlamasını bastırdım. Öfkemi kaybetmek Fiona'ya yardım etmeyecekti.

Leo telefonu aldı. "Bunun kötü göründüğünü biliyorum ama ciddi şekilde yaralanmış gibi görünmüyor. İyileşecek."

"Biliyorum," dedim başımı sallayarak. O iyi olacaktı. Bundan emin olmaya çalışıyordum. "Gallagher buluşmayı kabul etti mi?"

"Evet," dedi Leo. "Konuma ihtiyacımız var."

Gallagher hasta gibi görünüyordu. Asher onu izlerken yine telefonuna bir şeyler yazdı.

Bir kez daha bekledik.

Mesaj geldi ve Gallagher'ın alnı kırıştı. "Koordinatlar."

Leo telefonu aldı ve dizüstü bilgisayarında bir harita açtı. "Burası çok uzak değil, bu beni şaşırtmadı. Muhtemelen sizi buraya kadar takip etmişlerdir ve dağlarda uyuşturucu kaçakçılığı, insan ticareti ve benzeri şeyler için kullanılan düzinelerce nokta var. Burası çok uzak ve kolluk kuvvetlerinin kontrol etmesi çok zor."

"Bu-" Gallagher sözünü bitirmeden ağzını kapattı.

Gözlerim ona kaydı. "Sen ne biliyorsun ki?"

Cevap vermeye başladı ama yine durdu.

Birkaç adım daha yaklaşıp ona baktım. "Bu Orman denen adamın araba çalmaktan başka şeylerle de ilgilendiğini söylemiştin. Bilmek istemediğin şeyler. Kastettiğin bu muydu? İnsan kaçakçılığı mı?"

"Evet." Benden uzaklaştı. "Kaçaklar, uyuşturucu bağımlısı kızlar. Onlarla ne yaptığını bilmiyorum. Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemedim. Bilmek istemedim."

Leo'ya döndüm ve o da bir kez başını salladı. Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. İkimiz de biliyorduk. Orman Fiona'yı öldürmeyecekti ama ondan vazgeçmeyecekti de. Onu satacaktı.

Siktir et onu. Benim kızım değil.

Leo'nun dizüstü bilgisayarındaki uydu görüntüsüne bakmak için masaya geri döndüm. "Orada mı?" Noktayı işaret ederek sordum.

"Evet."

"Neresi olduğunu biliyorum. Eskiden orada arazi bisikleti sürerdik. Yakınlarda eski bir maden girişi var, şu ağaç kesme yolunun hemen dışında. Resme bir bakayım." Gallagher'ın telefonunu aldım. Bu kez Fiona'nın etrafındaki her şeye baktım. Fotoğraf loştu ama kaba taş duvarları ve tavanı destekleyen keresteyi seçebiliyordum. "Burası madenin içinde gibi görünüyor."

"Anlaştık. Bakalım bir harita bulabilecek miyiz?" Leo telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Selam, bebeğim. Sana bir yer gönderiyorum. Eski bir madene yakın. Bir harita bulmama yardım edebilir misin?" Bana doğru baktı. "Eşim, Hannah."

Başımı salladım.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde ekranında madenin eski bir görüntüsü belirdi.

"Harikası. Çocukları benim için öp. Yakında evde olacağım." Telefonunu bıraktı. "Tamam, şimdi konuşuyoruz."

"Burası ağaç kesim yolunun yanındaki giriş olmalı," dedim işaret ederek. "Aşağıda bir tane daha var."

Gavin omzumun üzerinden baktı. "Ben de oradaydım."

"Tabii ki girmiştir," dedi Logan.

"Ben ciddiylim. Bazı çocuklar diğer tarafa geçip geçmediğini görmek için bana meydan okudu. Geçti. Ya da on yıl önce geçiyordu."

"İçerisi nasıl görünüyordu?" diye sordum. "Herhangi bir mağara ya da kapalı geçit hatırlıyor musun?"

"Hayır, diğer çocukların içeri girmedikleri için korkak olduklarını düşündüğümü hatırlıyorum. Girişler kapatılmamıştı bile. Karanlıktı ama her yer temizdi."

Leo, "Renderda sadece iki giriş görüyorum," dedi. "Eğer hala bağlanıyorlarsa, bu bizim için iyi haber. Gal-lagher'a verdikleri yer kuzey ucuna en yakın yer. Muhtemelen o tarafı kullanıyorlar."

"Böylece arkaya geçip onu dışarı çıkarabiliriz," dedim.

"Bir tür dikkat dağıtıcı olmadan olmaz," dedi Leo. "Onları bu tarafa çekecek beklenmedik bir şey. Kaç adamları olduğunu bilmiyoruz, ama üç ila beş arası güvenli bir bahis diyebilirim."

"Ateş," dedim.

"Bekle, ne?" Levi sordu.

"Beni dinleyin. Henüz orman yangını mevsimi değil ama hava kuru. Siz oraya gizlice gidin ve maden girişine yakın bir yerde çalı yangını çıkarın. Sadece kontrollü bir yangın. Orası bir ağaç kesme yolunun hemen dışında, oraya bir motor bile götürebilirsiniz. Yayılmadan söndürün."

"Bu harika," dedi Logan. "Çok fazla yangın çıkarmamıza bile gerek yok. Yolda kükreyen koca bir itfaiye aracını açıklamak için duman çıkarmaya yetecek kadar. Bu dikkat dağıtıcı olacaktır."

"Bunu başarabilir misin?" diye sordum. Logan alay etti. "Tabii ki yapabiliriz."

"Motoru alabiliriz. Şefe bir not bırakırız," dedi Gavin.

"Bir not mu?" Levi başını salladı. "Bu kesinlikle hepimizin kovulmasına neden olabilir ama siktir et. Ben varım."

"Tamam." Nefes aldım. "Siz diğer tarafta ateşle oynarken ben arka kapıdan girip Fiona'yı çıkaracağım."

Leo kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"O benim kızım," dedim. "Onu almaya gidiyorum."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Asher.

Bir kez başımı salladım.

"Onunla ne yapacağız?" Logan başparmağını Gallagher'a doğru sallayarak sordu.

"Grace ve ben onu izleyeceğiz," dedi Leo, ses tonunda bir tehlike belirtisi vardı. "Fiona'yı aldıktan sonra harekete geçmek üzere kolluk kuvvetlerini hazırda bekleteceğim."

Tekrar başımı salladım ve göğsümü güçlü bir rahatlama ve minnettarlık dalgası kapladı. Başı dertte olan benim kızımdı ama ailem buradaydı, yardıma hazırdı.

Onu kurtarmama yardım etmek için kendilerini riske attılar.

Onlarsız ne yapardım ben?

"Hepimizin yapacak bir işi var," dedim. "Hadi gidelim."

Dayan bebeğim. Senin için geliyorum.

FİONA

N Gerçekten işemem gerekiyordu.
Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca
tavana baktım. Bağlarıma karşı mücadele etmek anlamsızdı.
Bu beni

Gardiyanımın eğlenen birkaç bakışından başka bir şey olmadı. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum ama daha fazla ne yapabilirdim ki?

Sadece bekle. Ve umut et.

Temiz hava fısıltısı çakıllı kokuyu kesiyordu. Emin olmak zor olsa da geniş bir koridordaymışız gibi görünüyordu. Bir yön karanlığın içinde kayboluyordu. Orada başka bir duvar olabilirdi ama fenerin ışığı o kadar uzağa ulaşmıyordu. Diğer yön, beni yere attıkları yerden çok da uzak olmayan bir köşeye dönüyordu. Felix o tarafa gitmişti. Ara sıra dışarıdan gelen hava kokuları, girişten çok uzakta olup olmadığımızı merak etmeme neden oldu.

Evan şu anda neredeydi? Bir sorun olduğunu biliyor muydu? Öfkeyle çıkıp gitmiştim. Muhtemelen hala kızgın olduğumu düşünmüştür.

Onu Pontiac üzerinde çalışırken hayal ettim. Motorun üzerine eğilmiş ya da kaportayı zımparalıyordu, sırt kasları dalgalanıyor, büyük elleri sihir yapıyordu. Arabaya o kadar odaklanmıştı ki beni hiç düşünmüyor muydu? Yoksa uzun süredir ortalıkta olmadığımı fark ettiği için mi aramaya çıkmıştı?

Zaman algım çarpıktı. Ne kadar zamandır burada olduğumu söylemek zordu. Muhafızım -adını bilmediğim için ona kafamda Taş Surat diyordum- bir kez bile mola vermek için ayrılmamıştı. Eninde sonunda bir şeyler yemesi ya da işemesi gerekecekmış gibi görünüyordu. Ama o

Orada öylece oturmuş, sanki bu hayatında yaptığı en sıkıcı işmiş gibi telefonuyla uğraşıyordu.

Bunu kişisel almamaya çalışıyordum. Ama en azından biraz çaba gösteremez miydi? Evet, el ve ayak bileklerim bağlı bir şekilde yerde yatıyordum ama tamamen çaresizmişim gibi davranmasına gerek yoktu.

"Burada sinyal alabiliyor musun?" diye sordum. Sesim boşlukta tuhaf geliyordu.

Gözleri benimkilere kaydı ama cevap vermedi.

Oturdum. Arada bir pozisyon değiştiriyordum ve ayakta durmaya çalışmadığım sürece -ki ayak bileklerimdeki kravattan dolayı bunu başarabileceğimden emin değildim- Taş Surat bir şey söylemedi. Oturmak da rahat değildi ama şu anda hiçbir şey rahat değildi.

Evan'la küçük bir esaret düşünmüş olsaydım bile, bu noktada muhtemelen masadan kalkmıştı.

Buradan çıkabildiğimi varsayarsak.

Bunu varsayacaktım. Buradan çıkıyordum. Bir şekilde.

"Bir oyun oynuyor olmalısınız. Belki şu bulmaca oyunlarından birini ya da şu görev oyununu. O çok bağımlılık yapıyor."

Bana tekrar baktı. Hâlâ sessiz ve ifadesizdi.

"Sadece söylüyorum, bana bir sosyal medya adamı gibi gelmiyorsun. Orada oturup Instagram'da gezindiğinden şüpheliyim. Yine de asla bilemezsiniz, insanlar genellikle şaşırtıcıdır. Ya da belki haberleri okuyorsundur. Bunun için bir sinyale ihtiyacınız var ama oyun için de bir sinyale ihtiyacınız olabilir."

"Kapa
çeneni."

Kaba.

Gerçi ne bekliyordum ki? Adam silahlıydı ve mağarada bağlı çaresiz bir kızı koruyordu. Bu pek *de görgü* kurallarına uymuyordu.

Geçidin ilerisinde bir ses yankılandı. Sonra yine sessizlik. Felix resmimi çektiğinden beri geri dönmemişti. Belli ki babama göndermişti. Görünüşe göre ben ya teminat ya da yemdim. Belki ikisi de. Ama hâlâ buralarda bir yerde olduğunu sanıyordum. Başka kimseyi görmemiştim ama birkaç kez ayak sesleri duymuştum.

Ama bu ses farklıydı. Taş Surat da öyle düşünüyor gibiydi. Telefonundan başını kaldırdı, dinliyormuş gibi durakladı.

İşte yine oldu.

Bir koku mu aldım? Burnuma çektiğim nefesle kokunun yerini bulmaya çalıştım. Tozlu çakıl kokusundan farklıydı. Neredeyse duman gibiydi.

Bir saniye sonra gitmişti. Muhtemelen hayal görmüştüm.

Ama sesi hayal etmemiştim. Taş Surat da duymuştu.

Geçidin kıvrımından ayak sesleri yankılandı ve Taş Surat ayağa kalktı.

Silahlı başka bir adamdı. Düz bir tişört ve kot pantolon giymişti ve başında bir bere vardı. Adının Hatterson olduğuna karar verdim, çünkü şapkası vardı.

Taş Surat ve Hatterson. En yaratıcı isimlerim değil ama burada bir kriz içindeydim.

Tamam, bu Felix'in en az iki uşağı olduğu anlamına geliyordu.

Neredeyse kendime gülecektim. Ne yapıyordum, envanter mi çıkarıyordum?

Bir ya da on muhafız, fark etmezdi.

O koku yine burnumu gıdıkladı. Duman gibi kokuyordu.

Bu iyi değildi.

Taş Surat birkaç adım daha uzaklaştı ve sesini alçalttı ama onu hâlâ duyabiliyordum. "Ne oluyor lan?"

"Bilmiyorum. Kokuyu alıyor musun?" "Evet. Felix nerede?"

"Lanet arabanın içinde." Hatterson geçitten aşağıya, geldiği yöne doğru bir bakış attı. "Bu taraf daha güçlü. Belki dışarıda bir çalı yangını vardır?"

"Her neyse, önemli değil. Gallagher her an burada olabilir."

"Fark etmez mi? Yangın demek itfaiyeciler demektir." "Burada mı?"

"Bir kasabadan uzakta değiliz. Ve birileri dumanı otoyoldan görebilir."

"Dışarıda çok duman var mı?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Ama belki de zaman çizelgesini yükseltmemiz gerekiyordur." Hatterson bana baktı.

İçime yeni bir korku dalgası yayıldı. Havadaki dumanın keskin kokusu artık çok açıktı ama yangın -her neredeyse- en büyük endişem değildi.

"Git Felix'e sor," dedi Taş Surat.

"Sen git ona sor."

Uzaklardan gelen trafik gürültüsü gibi hafif bir gümbürtü duydum.

Hatterson tekrar arkasına baktı. "Gallagher olmalı."

Tek bir siren sesi duvarlarda yankılandı, boğuk bir uğultu beni ürküttü.

"Polisler mi?" Hatterson sordu.

"Eğer aptal polisler değillerse," dedi Taş Surat. "Hadi ama." "Peki ya o?"

Taş Surat bana baktı ve fenerini aldı. "Hiçbir yere gitmiyor."

İki adam geçidin kıvrımında kayboldu ve beni karanlığa gömdü.

Bu daha iyi değildi.

Duman kokusu artıyor ve ne olduğunu çıkaramadığım belli belirsiz sesler etrafımda yankılanıyordu. Sertçe yutkundum ve dudağımın içini ısırđım. O kadar karanlıktı ki, ellerimi yüzümün önünde zar zor görebiliyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatarak, midemin sabit kalmasını dileyerek yönelim bozukluğuna karşı savaştım.

Daha fazla ses. Diğer yönden mi geliyordu? Anlayamadım.

"Fiona."

Arkamdan gelen zar zor duyulabilen fısıltıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aman Tanrım. Bu olamazdı.

Evan.

Kafamı çevirdim ama beynim yetişmeye vakit bulamadan, çakısıyla bağları kesmeye başladı. İçimde rahatlama, sevinç ve kalbimi sıkıştıran aşkın vahşî bir karışımı patladı ve korkuyu bastırdı. Ayak bileklerim serbest kalınca, bileklerimdeki bağ kestî, sonra yüzümü kavradı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum. İyi misin?"

Başımı salladım ve hızla içeri girerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Başka bir ses. "Onu buradan çıkaralım."

Evan ellerimi tuttu ve ayağı kalkmama yardım etti. Asher birkaç adım ötede durmuş, elinde bir el feneri tutuyordu.

Asher mı? Bu gerçek miydi?

Evan tek kelime etmeden beni kollarının arasına aldı ve yerden kaldırdı. Boynuna sarıldım, belli belirsiz halüsinasyon görüp görmediğimi merak ediyordum. Çünkü Evan Bailey beni zifiri karanlık taş bir geçitte, kardeşinin el fenerinin ışığını takip ederek taşıyor olamazdı.

Ama vücudunun sıcaklığı ve kalın kollarının beni sarma hissi çok gerçektir.

Arkamızdaki geçitte belli belirsiz sesler yankılanıyordu. Evan beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıyordu. Milyonlarca sorum vardı - başta beni nasıl bulduğu olmak üzere- ama cevaplar bekleyebilirdi. Şimdilik sadece dayandım.

Asher'ın el fenerinin ışığını hiç bitmeyecekmiş gibi görünen tünel labirentinde takip ettik. Asher bir dönemeçte durdu ve Evan'la birlikte Asher'ın telefonundaki haritayı kontrol ederek sessizce konuştular. Normal bir günde yön duygum pek iyi değildi ve burada -burası her neresiyse- uyanmak beni tamamen yönümü şaşırmış bir halde bırakmıştı. Bir yön üzerinde anlaştılar ve yola devam ettik.

Arkamızda bir yerden bir erkek sesi bağırdı ve Evan'ın kolları bana sıkıca sarıldı. İçimden bir ses Taş Surat'ın gittiğimi yeni fark ettiğini söylüyordu.

Asher omzunun üzerinden bakarak yavaşladı. "Devam et," diye fısıldadı Evan.

Hızlı ayak sesleri yankılanıyor, yaklaşıyordu. Bize yetişecekti.

"Silahı var," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Evan durmadan. "Çok hızlı gidemeyiz yoksa kayboluruz."

Ayak sesleri daha da arttı. Taş Surat koşuyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak sandım.

"Bekle," dedi Evan ve Asher döndü. "Haritaya bir bakayım."

Asher telefonunu uzattı. Bir saniye geçti. İki. Üç.

"Bu taraftan." Evan başını sallayarak işaret etti. "Sanırım bir kat aşağı inen bir shaft var. Umarım hâlâ bir merdiveni vardır."

Asher tereddüt etmeden Evan'ın peşinden gitti. Geniş bir deliğin önündeki eski bir tahta bariyere gelene kadar karanlık geçitte hızla ilerledik. Bir merdiven karanlığa doğru iniyordu.

Önce Asher gitti, sonra aşağıdan onun onayını duyduk. "Git."

Evan beni nazıkçe aşağı indirdi ve ben de yan tarafa tırmandım. Merdivenin basamakları soğuk ve sertti. Kendime aşağıda ne olduğu konusunda endişelenmemem gerektiğini söyleyerek -fare ya da böcek varsa, Asher onları korkutup kaçırmış olmalı- hızla aşağıya indim.

Asher inmemi yardım etti ve Evan aşağıya indi, dibine ulaşmadan atladı. Kollarını bana doladı ve beni kafese kapattı.

Asher ışığı söndürürken duvara yaslandı.

Kollarımı beline doladım ve başımı göğsüne yasladım. Karanlık beni tüketiyordu ama kalp atışlarının sesi beni sakinleştiriyordu. Beni zarardan korumak istercesine sert duvara yasladı ve kendini benimle tehlike arasına koydu.

Aman Tanrım, onu çok sevdim.

Üstümüzde bir yerden ayak sesleri geliyordu. Bağırان sesler. Karanlıkta hareketsiz ve sessiz kaldık. Neredeyse nefes almaya cesaret edemiyordum.

Sonunda bağırışlar kesildi. Evan hareket etmedi. Yukarıdaki sesler giderek azaldı. Sonra sessizlik.

Evan ancak o zaman geri adım attı. Asher el fenerini yaktı.

"Gidelim," dedi Evan.

Önce Asher merdivene çıktı. Sonra ben çıktım ve o da bana yardım etti. Evan hemen arkamdaydı. Ona yürüyebileceğimi söylemek üzereydim - yalınayak olmama rağmen - ama o beni tekrar kollarına aldı.

O ve Asher birkaç baş sallama ve göz kırpmadan başka bir şey yapmadan konuştular. Sonra tekrar yola koyulduk.

Tüneller sonsuz gibi görünüyordu ama sonunda yer yukarı doğru eğimliymiş gibi geldi. Bu iyiye işaret olmalıydı. Geçit genişledi ve hava aydınlandı. Bir köşeyi döndük ve gözlerimi kısarak gün ışığını gördüm.

Beni daha sıkı tutarak, Evan koştu.

Kalın ahşaplarla çevrili tepedeki bir açıklıktan dışarı fırladık. Çam ağaçları ve kuru çalılardan başka bir şey göremiyordum ama Evan nereye gideceğini biliyor gibiydi. Ayakkabılarının altında çıtırtılar çıkararak ağaçların arasından hızla geçti.

Arabası göründü. Hayatım boyunca bir Camaro gördüğümde hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Sen sür," dedi Evan. Koşarak yolcu tarafına geçti ve kapıyı açtı. Beni bırakmadan ikimizi de arabaya bindirdi ve kolları hâlâ üzerimdeyken kendimi onun kucağında buldum.

Asher çoktan sürücü koltuğuna oturmuştu. Evan bir elini cebine soktu ve anahtarları ona attı. Birkaç saniye sonra motor kükreyerek canlandı. Asher gaza bastı ve tekerlekler arkamızdan toprak fışkırttı.

Evan beni göğsüne bastırdı, araba kayalık zeminde ilerlerken sert nefes alıyordu. Vücudundaki her kas gergindi, kolları beni sımsıcak sarıyordu.

"Onu bulduk," dedi Asher. Sesi telefonda konuşuyormuş gibi geliyordu. "Temiziz."

Evan beni kavrayışını gevşetti ama sadece avucunu yanağıma koyacak kadar. Gözleri yüzümü aradı, kara kaşları çatılmıştı. "Yaralandın mı?"

"Pek sayılmaz. Sadece kafamı çarptım. Sanırım arabamı çarptım. Neredeyiz biz? Ne oldu? Nasıl yaptın-"

Beni sert bir öpücükle susturdu, sonra alnını benimkine yasladı. "Seni seviyorum. Bunu daha önce söylemeliydim. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." "Fiona, çok üzgünüm-"

Onu dudaklarımla susturma sırası bendeydi. "Ben de üzgünüm. Her şey bitti. Biz iyiyiz."

Araba sarsıldı ve yola çıktık.

Evan'ın kolları tekrar beni sardı ve ben de ona yaslandım. Yavaş ve derin bir nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. Beni nasıl bulduğunu bilmiyordum ama bulmuştu. Hayatımı kurtarmıştı.

Belki de evrene gönderdiğim tüm o sevgi gerçekten işe yaramıştı.

Onu daha önce de sevmiştim, ama şu anda onu o kadar çok seviyordum ki içimde yanıyordu, güneş gibi sıcak ve parlaktı. Yaralıyım ve morarmıştım, bileklerim ve ayak bileklerim sürtünüyordu ve o kadar kötü işlemem gerekiyordu ki mesanem muhtemelen kalıcı hasar görecekti. Ama hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece bu adama duyduğum sevgi ve onun bana duyduğu sevgi bana karşılık veriyordu.

EVAN

Fiona büyükannemin oturma odasındaki kanepede oturmuş, lacivert bir yorgana sarılmıştı. Ya da daha doğrusu, kucağında kollarıma sarılmış, altına da bir yorgan sıkıştırılmıştı.

Çenesi. Yavru bir koala gibi bana yapışmıştı ve ben ona doyamıyordum.

Buraya geldiğimizden beri ona dokunmayı neredeyse hiç bırakmadım. Hatta onu eski madende bulduğumdan beri. Bir keresinde tuvalete gidebilmesi için onu bırakmıştım ama o zamandan beri onu kollarımda tutuyordum.

Kalacağı yer de orasıydı.

Büyükannesi ona dumanı tüten bir fincan çay getirdi. "Al bakalım, Cricket.

Sana başka bir şey getiremeyeceğime emin misin?" "Hayır, söz veriyorum iyiyim."

Büyükanne gülümsedi ve Fiona'nın ayak parmaklarının örtüldüğünden emin olmak için örtünün köşesini kaydırды. Mutfığa gidip kendi çay bardağıyla geri döndü ve bir koltuğa yerleşti.

Asher bizi doğruca buraya getirmişti. Büyükannemin neler olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordum ama anlattıklarımızın hiçbiri onu şaşırtmamıştı. Sanki terk edilmiş eski bir madende silahlı adamların karıştığı tuhaf bir krizden sonra evine geleceğimizi hissetmiş gibi öğleden sonra taze kekler yapmıştı.

Grace geldi ve Asher'ın kollarına uçtu. Asher'ın ona herkesin iyi olduğuna dair güvence verdiğini duyabiliyordum. Koca Ayak da onunla birlikte geldi ve hemen Fiona'yı koklamaya koşarak iyi olup olmadığını kontrol etti.

"Merhaba dostum," dedi ve onu sevmek için uzandı. "Seni görmek de güzel."

"Gallagher nerede?" Ben sordum.

Grace'in gözleri Fiona'ya kaydı, yüzü sempati doluydu. "Hakkında tutuklama emri vardı, bu yüzden Jack onu içeri aldı."

"Sorun değil," dedi Fiona. "Ne yazık ki olması gereken buydu."

"Özür dilerim," dedi Grace. "Ama iyi olmana çok sevindim." "Leo eve gitti mi?" diye sordum.

"Evet, ailesinin yanına dönmesi gerekiyordu."

"Ona nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Fiona. Ona onu nasıl bulduğumuzu ve Grace'in kardeşi Leo'nun nasıl yardım ettiğini anlatmıştık. "Aslında hiçbirinize nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Sıcak çayını dökmemesine dikkat ederek onu sıktım.

Asher kolunu Grace'e doladı ve konuşurken gözlerime baktı. "Biz bir aileyiz. Yaptığımız şey bu."

Bugün ilk defa göğsümdeki sıkışma nedeniyle nefes almak zorunda kaldım. Ama beni saran duygulardan kaçmadım. Onları hissettim. İçimi burkan dehşetten, kahredici bir rahatlamaya, kalp patlatan sevgi ve minnettarlığa geçtim. Ve bu acıya değerdı. O buna değerdı.

O her şeye değerdı.

Dışarıda bir araç durdu ve birkaç saniye sonra küçük kardeşlerimin karmaşası ön kapıdan içeri daldı, üçü de aynı anda konuşuyordu.

"Fiona!"

"Bu çılgıncaydı."

"İyi olmana çok sevindim." "Kek kokusu mu alıyorum?"

"Sakin olun," dedi Büyükanne, yatıştırıcı sesi gürültüyü bastırarak.

"Artık herkes iyi ve hepinize yetecek kadar var."

"Tanrıya şükür. Açlıktan ölüyorum." Levi doğruca mutfağa gitti.

Lo- gan, "Bu şimdiye kadar yaptığımız en havalı şeydi," dedi.

Gavin'in gözleri çılgına dönmüş, heyecanla parlıyordu. "Öyleydi. Ne acele ama."

"Siz ne yaptınız?" Fiona sordu.

Logan, "Evan ve Ash'in dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyaçları vardı, biz de dikkatlerini dağıtacak bir şey yaptık," dedi. "Maden girişinden çok uzak olmayan bir yerde ateş yaktık. Çok büyük değildi ama iyi ve dumanlı olmasını sağladık."

"Doğru anlatmıyorsun," dedi Gavin. "Önce bir itfaiye aracı çaldık."
"Ödünç aldım," dedi Levi diğer odadan.

Gavin, "İyi, ödünç aldım ama çalmak daha heyecan verici geliyor," dedi. "Chieffe bir not bıraktık. Eminim sorun yoktur. Her neyse, Levi bizi motorla oraya götürdü, sonra Logan ve ben büyük bir çalı yangını başlatmak için yaya olarak ilerledik."

"Kontrollü yanma," diye seslendi Levi.

"Tabii, kontrollü yanık, her neyse. Böylece başladık ve büyükanne, benimle gurur duyacaksın: Daha da büyümek için bir sürü fikrim vardı ama tamamen bir yetişkin gibi davrandım ve ateşi kullanırken çok sorumluluk sahibiydim."

"Aslında öyleydi," dedi Logan.

Gram'ın dudakları bir gülümsemeye kıpırdadı.

"Duman ikna edici görüldüğünde, Levi arabayı sürdü ve dikkatlerini çekmek için bir kez siren çaldı."

"Çılgıncaydı. Fu'lu adamlar-" Logan, Gram'in önünde *lanet* olsun demeyi bitirmeden önce kendini durdurdu. "Silahlı adamlar dışarı çıktı. İçlerinden biri bizimle yüzleşecekmiş gibi tepeye doğru koşmaya başladı ama başka bir adam onu durdurdu. Biz de yangını söndürmek için oradaymışız gibi davrandık."

"Ama en iyi kısmı bu bile değil," dedi Gavin. "Leo'dan Fiona'nın güvende olduğuna dair bir telefon aldık ve FBI'ın yolda olduğunu söyledi. Ama kötü adamlar belli ki Fiona'nın gittiğini anladılar çünkü ciplerine doluşup kaçacakmış gibi dışarı çıktılar. Biz de hortumu üzerlerine çevirdik."

"Ciddi misin sen?" Ben sordum.

Gavin o kadar çok gülmeye başladı ki sözünü bitiremedi.

"Evet, aslında yaptık," dedi Levi, elinde yarısı yenmiş bir çörekle içeri girerken. "Kimseyi doğrudan vurmadık, sadece onları maden girişine doğru sürdük."

"Yani kaçamadılar mı?" Fiona sordu.

"Hayır," dedi Gavin, belli ki kendisiyle gurur duyuyordu. "FBI gelene kadar onları geride tuttuk."

"Heyecanlı bir gün geçirmişsin," dedi büyükannem. "İyi ki bu kadar çok kek yapmışım."

Gavin uzun bir nefes verdi. "Gelmiş geçmiş en iyi gün."

"Bekle, bunlardan kaç tane yedin?" Logan son çöreği ağzına atarken Levi'ye sordu.

"Dört," dedi ısırığının etrafında.

"İşte bu, kardeşim, eğer sonuncuyu da yersen, yüzünü mahvederim." Kolunu Levi'nin boynuna doladı, onu baş kilidine almaya çalıştı, ancak Levi Logan'ın kolunu arkasından bükerek kaçtı.

"Çocuklar," dedi Gram. "İçeride olmaz."

İkisi de durdu ve hep bir ağızdan "Özür dilerim büyükanne" dedi. Bunu yapmaları çok garipti.

Jack bize bilgi vermek için uğradı. FBI, Felix Orman ve adamlarını gözaltına almış. Fiona ile konuşmaları gerekiyormuş ama yarına kadar bekleyebilirmiş. Babasını içeri almak zorunda kaldığı için özür diledi ama Fiona onu anladığını söyledi.

Sonunda kekler bitti ve herkes vedalaştıktan sonra evine gitti. Çıkarken ona sarıldığımda Gram'a her zamankinden biraz daha uzun süre sarıldım.

Fiona'yı eve götürdüm. Koca Ayak'ı besledikten sonra doğruca yatak odasına gittik, kıyafetlerimizi çıkardık ve yatağa girdik. Bu bir seks olayı değildi. Sadece ona dokunmaya, vücudunu yanımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Nefes alışını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bana bakabilmek için yana kaydı. "Luke'un dükkânına neden gittiğimi sana anlatmam gerek."

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Neden orada olduğun umurunda değil. Luke ile arkadaş olmak istiyorsan, sorun değil. İstersen birlikte sincapları beslemeye gidebilirsiniz."

"Hayır, anlamıyorsun," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Orada sebepsiz yere takılmıyordum. Unutma, onu reddettim. Benimle kanka olmak isteyecek değil ya."

Başımı onaylarcasına eğdim. Haklıydı.

"Luke'u görmeye gittim çünkü Pontiac için beş yüz mil çapındaki tek uyumlu üstü açılır araba ondaydı. Yemin ederim, tanıdığım herkesi ve tanımadığım bir sürü insanı aradım. Kimsede yoktu. Sonunda eskiden bir tane olan bir adam buldum ama bana onu çoktan Luke'a sattığını söyledi."

"Luke, Yargıç'ı Walt'tan alacağını düşünerek satın almış olmalı."

"Aynen öyle. Ben de Luke'u sana satmaya ikna ettim. Şimdi tek yapmam gereken, bir Haven ile asla iş yapmayacağına yemin etmiş olmana rağmen, seni ondan almaya ve arabayı bitirmek için kullanmaya ikna etmek."

"Bana satması için onu nasıl ikna ettin?"

"Mustang Boss restorasyonu için bir dizi kadrana ihtiyacı vardı. Onlara sahip olan birini tanıyordum. Luke Haven'la şehirde dolaştığım gibi çılgınca bir dedikodu duymadan önce söyleyeyim, onu almak için kamyonetine bindim ama bu sadece sana ihtiyacın olan parçayı satmayı kabul etmesi içindi."

Yüzüne dokunarak başımı yavaşça salladım. "Şimdi kendimi gerçekten bir pislik gibi hissediyorum."

"Öyle yapmalısın."

"Güzelim, çok özür dilerim."

"Sorun değil. Sen de bugün benim hayatımı kurtardın. Yine de seni affedecektim."

Beni her seferinde yakalayan o ela yeşili gözlere baktım. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

"Ben de sana, Bailey." Alt dudağını dişledi. "Bir itirafım daha var."

"Kaç tane yeni ev bitkisi aldın?"

"Sıfır," dedi yine gülerek. "Ama bu harika bir fikir. Bazı bitkiler dükkânı gerçekten aydınlatır. Hayır, itiraf etmem gereken şey bu değil. Ve belki de sana söylememe bile gerek yok çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmmez, ama bunu senden saklamanın yanlış olacağını düşünüyorum. Bana güveniyorsun ve bunun ne kadar özel olduğunu biliyorum ve bu güveni asla kırmak istemiyorum."

Beni biraz geriyordu ama sadece başımı salladım ve devam etmesini bekledim.

"Bu sabah annemi aradım. Tanrım, gerçekten bugün müydü? Yıllar önceymiş gibi geliyor. Her neyse, bir an için Tilikum'u bir süreliğine bırakıp planladığım gibi Iowa'ya gitmem gerektiğini düşündüm."

Ona bunun *mümkün olmadığını* söylemek için ağzımı açtım ama parmağını dudaklarıma götürdü.

"Biliyorum, biliyorum. Korkunç bir fikirdi. Yemin ederim seni terk edeceğim için değildi. Söz veriyorum. Bu yüzden sana söylemem gerekiyor, çünkü daha sonra ortaya çıkmasını ve yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Bu sabah tek bildiğim birinin dükkânınızı dağıttığı ve polislerin babamı bulamadığıydı ve bu da burada bulunarak sizi tehlikeye attığım anlamına gelebilirdi. Belki de yapılacak en doğru şeyin Iowa'ya gitmek olduğunu düşündüm... Bilmiyorum, babamı bulana kadar ya da güvenli bir şekilde birlikte olabilmemiz için bir yol bulana kadar. Ama..."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve yere baktı.

"Ama ne?" Nazikçe sordum.

"Onu aradığımda hayır dedi. Yerleri yokmuş ve diğer çocukları için çok rahatsız edici olacakmış. Sorun değil, çünkü zaten onu aramamalıydım. Ama yine de."

"Aman Tanrım, Fiona." Onu kendime çektim ve göğsüme yasladım. Yaşadığı onca şeyden sonra öz annesi onu reddetmişti. Ailesinin nesi vardı böyle? O tanıdığım en harika, en inanılmaz kadındı. Bunu nasıl göremediler? Onu nasıl görmediler?

Ama gerçek buydu, değil mi? Onu görmediler. Hiç görmediler.

Onu alnından öptüm. "Seni görüyorum. Ne kadar muhteşem olduğunu görüyorum. Ailem de görüyor. Ve ben seni seviyorum. Daha önce söylemediğim için özür dilerim ama sana çok aşığım."

Yüzünü göğsüme bastırarak sesini boğdu. "Ben de seni seviyorum."

Yavaş ve derin bir nefes aldım. Ne olduğu önemli değildi, Fiona her zaman benim olacaktı.

FİONA

Tarena tıklım tıklımdı. İnsanlar sergilenen arabaların sıraları arasında bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, ı ışık parlak boya ve kromları parlatıyordu. Kaslı arabalardan arabalardan Model T Ford'lara ve çağdaş gümrüklere kadar. Idaho'dan bir adam süper kahraman temalı roadster'ıyla çok ilgi çekiyordu ve Evan'ın kardeşlerinin bayılacağı özel bir vintage itfaiye aracı vardı.

Ancak bugünkü fuarın en çok ilgi çeken modellerinden biri 1970 model üstü açık Ponti-ac GTO'ydu. Yargıç.

Evan kesinlikle kendini aşmıştı. Kırmızı iğne şeritli ve mavi iç kısımlı orijinal mavi boyayı kullanarak tam bir orijinallik sağlamıştı. Her ayrıntı döneme uygun ve mükemmeldi.

Çok kötü bir arabaydı.

Luke da 69 model Mustang Boss'u ile buradaydı. Ve, tamam, harika görünüyordu. Süper ateşli bir arabaydı ve onu restore ederken harika bir iş çıkarmıştı.

Her neyse. Yargıç kadar şaşırtıcı değildi.

Felix Orman'ın serserileri babama ulaşmak için benim peşime düşerek Evan'ın dükkanını dağıtıp arabaya zarar verdikten sonra, Evan'ın bu işi zamanında bitirebilmesi için çok uzun saatler çalışması gerekmişti. Dükkânda ya da başka bir yerde elimden gelen her türlü yardımı yapmak için oradaydım. Ama başardı.

Hayır, sadece başarmamıştı. Sarsmıştı. Gösterinin konuşmasıydı.

Buzlu kahvemi alıp geri döndüğümde Evan'ı arabanın yanında dururken buldum. Onun

Kolları kavuşturulmuş, duruşu gevşetilmişti ve onu tanımayan biri kibirli bir şekilde mesafeli olduğunu düşünebilirdi.

Ama onu tanıyordum. Neredeyse nötr ifadesinin ardında gurur vardı. Yaptığı şey hakkında iyi hissediyordu ve yaptığı işin görkeminin tadını çıkarıyordu.

Bugün harika hissediyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Tam ona katılmak üzereydim -günün geri kalanını atlatmak için biraz kafeine ihtiyacım vardı- ki iyi giyimli bir adam ve kadın arabaya yaklaştı. Onları daha önce etrafta dolaşırken görmüştük; Amerika'nın Araba Müzesi'nden gelmişlerdi.

Gözlerim açıldı ve olduğum yerde durdum.

Arabanın etrafında yavaş bir tur attılar, açıkça takdir ediyorlardı - ve nasıl takdir etmesinler ki? Yargıç tam bir kaslı araba mükemmeliyetiydi. Sonra Evan'la konuşmak için durdular.

Çok uzaktaydım ve etrafımdaki gürültü çok yüksekti, bu yüzden ne dediklerini duyamadım. Ama Evan'ın yüz ifadesinden konuşmaları okuyabiliyordum. Arabayı sevmişlerdi. Aslında, gözlerinin şaşkınlıkla genişlemesine bakılırsa, sevmekten de fazlasını yapmış olabilirlerdi.

Oraya koşturmak için kendimi zor tuttum ama koşsaydım, muhtemelen onun ne kadar harika olduğu ve müze için onun arabasını seçmek zorunda oldukları hakkında bir sürü sözlü kusmuk kusacaktım.

Çünkü yapmak zorundaydılar. O kadar mükemmeldi ve o kadar harikaydı ki kendimi zor zapt ediyordum, bu yüzden ben oracıkta patlamadan önce onunla konuşmayı bitirmelerini umuyordum.

Sonunda her biriyle el sıkıştı. Onlar uzaklaşırken gözleri benimkilerle buluştu ve tek kelime etmesine gerek kalmadı. Ne dudaklarını oynattı ne de başını salladı. Biliyordum.

Yapmıştı.

Elimde buzlu kahve olduğunu neredeyse unutarak ona doğru koştum ve kollarına atıldım. Beni ayaklarımdan kaldırdı ve bir daire çizerek döndürdü.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," dedim. "Bana bunu satın aldıklarını söyle. Söyle bana."

"Müze için satın alıyorlar," dedi, sesi boynumda boğuklaştı.

Onu sıkabildiğim kadar sıkarak sevinçle çılgılık attım. "Yapacaklarını biliyordum. Aman Tanrım, biliyordum. Seninle çok gurur duyuyorum."

Bana sıkıca sarıldı, o anı benimle paylaştı. Vücudum heyecandan titriyordu. Gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimi bilmiyordum.

ya da ikisinin çılgın bir kombinasyonu.

Tüm sıkı çalışmasının karşılığını almıştı. Hem de çok.

Tutuşunu gevşetti ve ayaklarım yere değene kadar vücudunun ön kısmından aşağı kaydım.

Parmak uçlarımda zıpladım. "O kadar mutluyum ki kusabilirim."

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve dürüst olmak gerekirse, bunu yapmasından daha bayıltıcı bir şey var mıydı? "Kusma."

"Denerim. Bu çok büyük bir olay ve şu anda tüm duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum."

Ağzının kenarları bir gülümsemeyle seğirdi ve onun da tüm duygularını kontrol etmekte zorlandığını görebiliyordum. Sadece bu konuda benden çok daha sessizdi.

Gözlerimle buluştu ve ben de o büyüleyici viski kahverengilerine baktım. "Teşekkür ederim. Bunu sensiz yapamazdım."

Gömleğini tuttum ve öpmek için ağzına uzanmak üzere ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim. "Ne zaman istersen."

Yüz ifadesi karardı ve nedenini bildiğime dair bir his vardı içimde. Luke.

Elleri cebinde yaklaştı ve Evan'a kısa bir baş selamı verdi.

"Bailey."

"Haven."

İşlerin çirkinleşmesi ihtimaline karşı kenara çekilmeyi mi yoksa çirkinleşmesi ihtimaline karşı aralarında kalmayı mı tercih edeceğimi kısa bir süre düşündüm. Ama Luke'un yüzü yumuşadı.

"Pontiac... harika görünüyor," dedi Luke, bunu itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi kaşları gerilmişti. "Onun için doğru olanı yapmışsın. Saygı duymaktan başka bir şey yapmadım."

Gözlerim Evan'a kaydı, içimde bir umut kıvılcımı alevlendi. *Ona karşı nazik ol, Evan. Ya da en azından kaba olma.*

"Teşekkürler," dedi Evan. "Mustang harika oldu. A f e r i n ."

"Teşekkür ederim."

Evan öne çıktı ve elini uzattı. Dudağımı ısırdım.

Luke elini cebinden çıkardı ve sıktı. "Aman Tanrım, siz çok-"

Bakışları bana çevrildi ve ben sadece... yapmamam gerektiğini fark ettim. "Boş ver. Burada değilmişim gibi davran."

Birinin diğerinden daha üstün olmaya çalıştığına dair hiçbir işaret olmadan tokalaşmalarını tamamladılar. Herhangi bir yanılsamam yoktu.

Ölümcul düşmanlar değil de en iyi arkadaşlar olacaklarını bilmek büyük bir gelişme olurdu.

Onlarla çok gurur duyuyordum.

Luke geri çekildi ve bana döndü. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Evan'a baktım. Onun iznine ihtiyacım yoktu ama onu rahatsız etmek de istemiyordum. Özellikle de bugün. Alnımdan öptü -hem tatlı hem de saygılı bir sahiplenme hareketiydi- ve arabasına geri döndü.

"Tabii, ne oldu?"

Luke arka cebinden bir zarf çıkardı. "Büyük teyzeme John Haven'ı sordum, yarış fotoğrafındaki adamı. Hiçbir şey bilmiyordu ama bir kutu dolusu eski eşyası vardı ve istersem bakabileceğimi söyledi. Kutuyu karıştırdım ve bunu, birinin sakladığı otomobil yarışlarında birincilik plaketiyle birlikte buldum."

Zarfı bana uzattı.

"John'un bir yarışı kazandığına dair birkaç kısmi gazete kupürü vardı. Sanırım para ödülü nedeniyle o zamanlar gerçekten büyük bir olaydı. Bin beş yüz dolar kazanmıştı ki bu bugün otuz bin dolar gibi bir paraya denk geliyor."

Bir kağıt parçası çıkardım. İki eski gazete makalesinin kopyasıydı.

"İlki yarışla ilgili," dedi Luke. "İkincisi birincisine bağlıydı."

İkinci manşette ise *Kayıp Otomobil Yarışı Şampiyonunun Öldüğü Tahmin Ediliyor* yazıyordu.

"O da mı kayboldu?"

"Evet. Çılgınca, değil mi? Görünüşe göre kazandıktan hemen sonraymış ve ödül parasıyla ilgili bazı şüpheli şeyler varmış. Bir soygunda öldürüldüğünden şüphelenmişler, çünkü o kadar çok insan o kadar çok para kazandığını biliyormuş. Ama cesedini bulmuşlar gibi görünmüyor, belki daha sonra bulmuşlardır. Bunlardan bir şey söylemek zor ve kutuda başka kupür de yoktu."

"Bu inanılmaz. Çok teşekkür ederim. Ama bunu benim için yapmaya neden karar verdiğinizi sorabilir miyim?"

Gözlerini kaçırdı. "Sana borçluymuşum gibi hissettim."

"Ne karşılığında? Sana Mustang için kadranları aldım, ama bu Evan'a üstü açık arabayı satmam karşılığında oldu."

"Bunun için değil." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Jill konusunda haklıydın."

"Uh-oh."

"Neden dūřündüm bilmiyorum..." İç çekti. "Onu kasabada gördüm ve konuşmaya başladık ama söylediğin şeyi düşünüp durdum. Benim önümde Evan'a numarasını nasıl verdiğini ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu. Her şey için Evan'ı suçladım -ve çoğunlukla onun hatasıydı- ama bunu neden yaptığını düşünmek zorundaydım, anlıyor musun?"

"Evet, kesinlikle."

"Orada oturmuş onunla sohbet ediyordum ve telefonunda bana ev listelerini göstermeye başladığında onunla konuşmaya devam edip etmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum."

"Neden?"

"Birlikte yaşamaya başladığımız zaman için." "Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Evet."

"Vay canına."

Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Biraz fazla oldu. Sadece konuşuyorduk, birlikte bir randevuda bile değildik ve o aletleri seçmeye hazırды."

"Sana mesaj atmaya ve hiç çıkmadığınız halde onu neden görmezden geldiğini sormaya başlayana kadar bekle."

"Oh harika."

Güldüm. "Belki de bulamaz. Umarım kendi çılgınlığını seven bir adam bulur."

"Evet, umarım o da ister. Her neyse, bundan sonra benim açımdan iyi niyetli bir jestin kötü bir fikir olmadığını dūřündüm. İyi karma falan. Bana John Haven'ı sorduğunu hatırladım, al bakalım."

"Teşekkürler Luke. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Sonra görüşürüz." Dostça bir çene hareketiyle uzaklaştı.

Kağıdı zarfa geri koydum. Bunu Grace'e göstermek için sabırsızlanıyordum. Elbette düğünü bir hafta içindeydi, bu yüzden belki de onlar balayından dönene kadar bekleyebilirdim. Yeterince iş vardı.

Buzlu kahvem çok erimişti ama yine de bir yudum aldım ve sonra Evan'a geri döndüm.

"O da neydi öyle?" diye sordu, sonra elini kaldırdı. "Boş ver. Bana anlatmak zorunda değilsin."

"Benim için küçük bir araştırma yaptı," dedim. "Tilikum tarihiyle ilgili şeyler."

Bir kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "Çok nazikti."

"Evet, gerçekten öyleydi. O yüzden ondan cehennem ateşi kadar nefret etmemeyi düşünebilir misin? Belki hafif bir antipatiye dönüştürebilirsin?"

Güldü ve alnımdan öptü. "Sanırım böyle bir şeyi başarabilirim."

"Bu çok büyük bir davranış Evan Bailey."

"Yine de onlara şaka yapmamız gerekiyor." "Ne?"

Ağzının kenarı sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. "Caboose'daki keçiler için henüz geri dönmedik. Bir fikrim var ama yardımınıza ihtiyacım olacak."

Kaşlarımı kaldırdım. "İlk eşek şakam mı?"

"Arada bir buzları eritmek lazım. Sen aslında bir Bailey'sin, değil mi?"

Gülümseyerek alt dudacağımı ısırdım ve başımı salladım. Aslında bir Bailey. Kulağa gerçekten hoş geliyordu.

Aslında, belki bir gün, o küçük *temel* şeyi çıkarırız ve ben gerçek bir Bailey olurum.

EVAN

"**I** Çok gerginim," diye fısıldadı Fiona, şapkasının tepesini alnına doğru indirerek. Kucağında, Timberbeast'e hitaben yazılmış, sıradan bir karton kutu vardı

Taverna sahibi. Oldukça yasal görünüyordu.

Kalçasını ovmak için uzandım. "Üzülme. Bu iş sende. Fısıldamana da gerek yok, etrafta kimse yok."

Pencereden dışarı baktı. Camaro'mda oturuyorduk, Timberbeast Tavernası'nın sokağının aşağısına park etmiştik. Cuma günüydü ve mekân dolmaya başlamıştı. Luke'un kamyoneti dışarıya park edilmişti ve biz kardeşlerimin bu geceki şakanın kendilerine düşen kısmını bitirmelerini beklerken birkaç araba daha park yerine yanaştı.

Şimdiye kadar çok iyi.

Fiona arka koltukta duran köpek kulübesine baktı. "Sence Peek ve Boo iyi mi?"

İki kurnaz küçük sincap aldatıcı bir şekilde sessizdi. En sevdikleri yiyecek olan fıstık ezmesi, fındık, kuş yemi ve kurabiye karışımıyla onları kulübeye kolayca ikna etmişti. Neyse ki, onları kulübeyi iç taraftan açmaları için eğitmemiştik, ancak artık arabamda olmadıklarında, mandalı kendi başlarına çözmeleri ihtimaline karşı kendimi daha iyi hissederdim.

O küçük pisliklere güvenemezsin.

"İyiler," dedim. "Onları o kadar şımarttın ki arabada olmalarını bile umursamıyorlar."

"Evet, muhtemelen haklısın. İyi çocuklar, Peek ve Boo. Çok iyi çocuklarsınız."

Başımı salladım. Çok tatlıydı.

Logan arabaya doğru koştı, arkasından endişeli bakışlar fırlattı. Camımı indirdim.

"Geliyorlar mı?" Ben sordum.

"Evet." Tekrar omzunun üzerinden baktı. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Olumlu."

"Sana zarar vermezler," dedi Fiona.

Logan yüzünü buruşturdu. "Bu riski göze almamayı tercih ederim. Bu şimdiye kadar yaptığımız en korkunç eşek şakası."

"Bebek gibi davranma." Dikiz aynasından bize doğru gelen Gavin'i gördüm. Levi ve Asher diğer yönden geliyorlardı. Asher yarın evleniyordu ama hâlâ bizimle birlikteydi. "Tamam, güzelim. Hazır mısın?"

Fiona derin bir nefes aldı. "Sanırım öyle." "Git getir onları."

"Onları dışarı çıkarırken dikkatli olun," dedi. "Kafaları karışabilir."

"Merak etme." Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Onlara dikkat edeceğim."

Başını salladı, hazırladığımız kutuyu aldı ve arabadan indi.

Fiona bu şakayı son derece ciddiye almıştı, özellikle de bu şakadaki rolünü. Ve bunu başarmanın anahtarı oydu. Sahte bir teslimatla tavernaya girecek birine ihtiyacımız vardı. Açıkçası hiçbirimiz bunu yapamazdık. Ama Fiona o kadar iyi tanınmıyordu ve bir yabancı gibi görünecek kadar kendini gizleyebileceği konusunda ısrar etti.

Şüpheliydim ama kendini inandırıcı göstermek için her şeyi yapmıştı. Kahverengi gömleği ve haki şortuyla ilk bakışta bir UPS şoförüne benziyordu. Şapkası yüzünü gizliyordu ve numaralı olmayan bir gözlük almıştı, eğer gözlük Süper Adam'da işe yarıyorsa, kendisinde de işe yarayacağı konusunda ısrar ediyordu.

Ama orada durmamıştı. Burun halkasını çıkarmıştı, çünkü bu oldukça tanınabilirdi ve saçlarını boyamıştı. Sarışın olarak çok seksi görünüyordu, bu yüzden şikayet etmiyordum.

Caddeyi geçip kaldırımdan meyhaneye doğru yürürken kardeşlerim bize yetişti, o giderken kaldırıma gelişigüzel fındık atıyordu.

"Kardeşim, sincap kıyameti kopmak üzere," dedi Gavin. "Umarım olacaklara hazırsındır."

"Fiona'nın dediğini yaptınız mı? Yolları buraya mı getirdiniz?"

"Evet. Ama hala Tilikum'daki tüm sincapları neden buraya çektiğimizi söylemediniz."

Arabadan indim ve kulübeyi arka koltuktan çıkardım. Peek ve Boo içeride koşuşturdular. Fiona neredeyse tavernanın kapısına varmıştı ve kardeşlerimin kasabanın dört bir yanına bıraktığı fındık izlerini takip eden daha fazla sincap gelmeye başladı.

"Fiona paketi teslim edecek, sonra da boncuk gözlü küçük arkadaşları gerisini halledecek."

"Pakette ne var?" Logan sordu.

Ağzımın bir köşesi sıırıttı. "Fındık, fıstık ezmesi, kurabiye. Kısaca sincap krakeri. Ve kutuyu açtıklarında patlayacak şekilde ayarladık, böylece her yere bok saçılacak."

"Bunu nasıl yaptın?" Asher sordu.

"Bir YouTube eğitimi buldu. Video, açılan ve konfeti fırlatan bir hediye kutusunun nasıl yapılacağını anlatıyordu. Biz sadece... biraz değiştirdik."

"Parıltılı bomba gibi mi?" Logan

sordu. "Evet, ama bu bir fındık

bombası." Gavin kıs kıs güldü.

"Fındık bombası."

Bir sincap koşarak geçerken Levi yoldan atladı. "Tanrım. Ama sincaplar içeri nasıl girecek? Kapıyı açık falan mı tutacak?"

Kulübeyi, binaya giden fındık izlerine bakacak şekilde çevirdim. "Hayır. Onları bu yüzden aldık. Geri çekilin."

Kardeşlerim birkaç adım uzaklaştı ve ben de kapıyı açtım.

Peek ve Boo kulübeden dışarı fırladılar ve etrafta biraz tur atıp havayı koklamak için durdular. İçlerinden biri Fiona'nın serptiği fındıkların etrafında koşuşturan birkaç sincabı fark etti ve yemi yuttu. Diğer de onu takip etti.

"Haydi, küçük pislikler," dedim nefesimin altında.

Tıpkı yapmaları gerektiği gibi meyhanenin yan tarafına doğru gittiler. İkramlarla yemlediğimiz ağaca tırmandıklarını ve çatıya çıkan dalı takip ettiklerini görebiliyorduk.

"Tüm bunları ne zaman ayarladın?" Logan sordu.

"Dün gece. Fiona onlara evde nasıl engelli parkur yapılacağını öğretti, biz de aynı tekniği burada kullandık. Yukarıda da bir havalandırma deliği var, üzerine bastıklarında açılsın diye gevşetmiş olabilirim."

Fiona'nın eğittiği iki sincabın çatının yanındaki havalandırma deliğini bulmasını izledik. İkisi de içeride kayboldu. Birkaç sincap daha-

reller, arkadaşlarının nereye gittiğini merak etmiş gibi peşlerinden ağaca tırmandılar.

"Vay anasını," dedi Gavin.

Fiona meyhaneden çıktı, elinde kutu yoktu. Etrafına bir göz attı, sonra şapkasını tuttu ve aceleyle yanına gitti.

"Aman Tanrım, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum," dedi, gülümsemesi o kadar parlaktı ki tüm sokağı aydınlatıyordu. Sahte gözlüklerini çıkardı.

"O mu aldı?" Ben sordum.

"Tamamen aldı," dedi. "Ama Luke da oradaydı. Annika da oradaydı. Ama beni tanıdıklarını sanmıyorum."

Levi'nin bakışları ona kaydı, gözleri telaşlıydı. Sorununun ne olduğunu soracak vaktim yoktu. Fiona konuşmaya devam etti.

"Başımı öne eğdim ama her an birinin adımı bağıracağını ya da... Sanırım ne yapacaklarını bilmiyorum. Kutuyu açmadıkları kesin. Peek ve Boo iyi mi?"

"Şehirdeki en mutlu küçük pislikler olmak üzereler."

Etrafımızda daha fazla sincap koşuştururken Logan yine yüzünü buruşturdu. Birkaç tanesi ağaca tırmandı ve daha da fazlası tavernanın çatısında koşuşturdu. "Bu durumdan hiç hoşnut değilim."

"Şimdi ne olacak?" Asher sordu.

"Bekleyin," dedim. Arabamın arkasına saklandık.

İlk başta, tavernanın etrafında koşuşturan ve sayıları giderek artan sincaplar dışında her şey sessizdi. Daha fazlası Peek ve Boo'nun açtığı havalandırma deliğine doğru yol aldı ve gür gri kuyrukları içeride kayboldu.

Bunu daha fazlası izledi, ta ki sürekli bir sincap akını ağaca tırmanıp daldan tavernaya geçene kadar.

Tavernanın içinden aniden bir kargaşanın boğuk sesi yükseldi. Sandalyelerin devrilmesi ve ahşap zemine çarpması gibi gürültülü patlamalar.

"Sanırım barmen kutuyu yeni açtı," dedi Fiona.

Ön kapı hızla açıldı ve müşteriler park yerine doğru koşuşturmaya başladı, sincaplar ayaklarının dibinde cirit atıyordu. Küçük pisliklerden biri birinin kot pantolonuna yapıştı. Adam bir bağırıyla durdu ve sincap bırakana kadar bacağına tekme attı.

Sincaplar sanki içeride bekleyen smorgasbord'u hissetmişler gibi açık taverna kapısından içeri koşarken, dışarı koşan insanlar üzerlerine basmaktan kıl payı kurtuldular.

Pandemonium.

Sürekli bir sincap akışı ağaca tırmandı, dalı geçti ve havalandırmaya girdi. Daha fazlası ön kapıya kadar koştu, çıkmaya çalışan insanların ayaklarından kaçtı. Diğer sincaplar ağızlarında ve minik pençeli ellerinde fındık ve kurabiye hazinelerini taşıyarak dışarı koştular.

Timberbeast Tavernası Sincap Merkezi olmuştu.

Bir sincap dışarı fırladı ve fındık olmayan bir şey taşıyarak bize doğru fırladı.

"Cüzdanı var mı?" Levi sordu.

Bir diğeri yarısı yenmiş bir çizburgere benzeyen bir şeyle dışarı koştu ve sokakta kayboldu.

Kardeşlerim kahkahalara boğuldu, Haven'ların takıldığı yerdeki kaos karşısında gülmekten kırıldılar. Caboose'a yaptıkları keçi şakası orijinaldi, bunu onlara vermek zorundaydım. Ama her iki taraf da Tilikum sincaplarının gücünü hiç hesaba katmamıştı.

Çok komikti.

Fiona kıkırdamalarını elinin arkasıyla bastırmaya çalıştı. "Aman Tanrım, bu çılgınlık."

"Uh, çocuklar?" Levi dedi ki. "Belki de buradan gitmeliyiz."

İri yarı Timberbeast barmen, yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde kapıda belirdi.

"Gidelim," dedim.

Asher, Logan ve Levi arka koltuğa yerleşirken Fiona ve Gavin ön koltuğa geçtiler. Kulübeyi bırakarak -daha sonra geri dönecektim-atladım. Birkaç saniye sonra, kolum koltuğun üzerinde, kızım yanımda bizi oradan çıkarıyordum.

Sincaplara çarpmamaya dikkat ederek bizi kasabadan çıkardım ve evime doğru yola koyuldum.

Oraya vardığımızda herkes dışarı yığıldı. Önce Fiona içeri girdi ve kapıyı açar açmaz çığlık attı. Bir kolumu ona doladım ve onu arkama çekmek için döndüm.

Ama gülüyordu.

Oturma odamın tam ortasında tüm kardeşlerimin gerçek boyutlu karton kesitleri duruyordu, tişört-beyaz iç çamaşırları dışında çıplaktılar. Kasıklarında da benim yüzüm vardı.

Bu yetmezmiş gibi, bir de ben vardım. Çırılçıplak. Photoshopla aletimin önünde fotoğrafımı çekmişlerdi.

Kardeşlerimin benim yüzümle iç çamaşırı giydiği bir resim.

Bu nasıl olur?

Fiona ve kardeşlerim arkamda histerik kahkahalar atarken oturma odamdaki saçmalığa baktım, sonra Koca Ayak'a suçlayıcı bir bakış attım. "Bunu yapmalarına izin mi verdin?"

Dili ağzından dışarı sarktı. Hain köpek.

"Aman Tanrım, bunlar gerçek hayatta daha da komik," dedi

Fiona. "Nasıl?" Ben sordum.

Gavin içeri girerken sırtımı sıvazladı. "Sihirbazlar sırlarını ifşa etmezler. Ya da bizim durumumuzda, şaka ustaları sırlarını açıklamazlar."

Fiona elini benimkinin içine soktu ve sıktı. "Senin o fotoğrafını çekmiş olabilirim."

Ona, o çok sevdiğim ela yeşili gözlerine baktım.

-Ve güldüm. İtiraf etmeliyim ki, iyi oynamıştım.

"Oh!" Fiona haykırdı. "Şu Evan iç çamaşırlarından bir çift lazım bana.

Fazladan sipariş verdiniz mi?"

"Tabii ki yaptık," dedi Logan. "Mutfakta onlardan bir kutu var."

Parmak uçlarında zıpladı ve alkışladı. "Yaşasın!"

Ben sadece gözlerimi devirmiştim.

Levi ve Logan bira almak için buzdolabına gittiler ve ben ilk kez kimseye eve gitmeleri için bağırmadım ya da onlara takılmak için çok fazla işim olduğunu söylemedim. Dahil edilmek iyi hissettirdi. Hepimiz kutlama biralarımızı aldık, köpeğime bir ödül verdim - kendi evimde bana şaka yapmalarına izin verdiğim için bunu hak etmemiş olsa da - ve Fiona ile kanepeye yerleştim.

"Bunun için sana tebrikler, kardeşim," dedi Logan. "Çok güzel yapılmış, ince ayarlanmış bir eşek şakasıydı."

"Destansı," dedi Gavin. "Kahrolası

destansı." Şişemi kaldırdım.

"Baileys."

Herkes şişelerini kaldırdı ve bir "Baileys" korusu yükseldi. "Fiona olmadan olmazdı," dedim onu sıkarak.

Şapkasını çıkarmış ve yeni sarı saçları omuzlarına dökülmüştü.

"Kalbim hâlâ çok hızlı atıyor."

"A fer in." Gavin birasını kaldırdı. "Fiona'ya, en yeni onur üyesi Bailey'e."

Hepimiz şişelerimizi tokuşturarak buna kadeh kaldırdık.

Fiona'nın gözleriyle karşılaştım. Gülümsedi ve ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ettim.

Acaba bu şakanın planladığımın yarısı bile olmadığını biliyor muydu? Artık sadece fahri bir Bailey olmayacaktı.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır.

FİONA

Cara bana Grace ve Asher'ın gelmiş geçmiş en güzel düğünü yapacaklarını söylemişti ve tamamen haklıydı.

Sadece ortam değildi - ailesinin bahçeler, meyve bahçeleri, üzüm bağları ve dağ zirveleri ile çevrili güzel şaraphanesi. Sadece dekor da değildi, çiçeklerden pırıltılı ışıklara kadar her şey muhteşemdi. Grace'in elbisesi içinde ne kadar çarpıcı görüldüğü ya da Asher'ın smokini içinde ne kadar şık olduğu bile değildi.

Hepsi ve daha fazlasıydı.

Ve en önemlisi de onlardı.

Yeminlerini ettiklerinde bahçede neredeyse tek bir kuru göz yoktu. Bu ana ulaşmak için çok zorlu bir yoldan geçmişlerdi ve ben dahil herkes birbirleri için ne kadar mükemmel olduklarını biliyordu. Hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

Tören boyunca hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Evan, takım elbisesinin içinde inanılmaz derecede seksi görünerek kardeşleriyle birlikte önde duruyordu. Tanrım, iyi temizlenmiş.

Huysuz ve karamsar adamım bile bu günün derin duygularına karşı bağışık değildi. Logan ve Gavin gibi kimsenin görmeyeceğini düşündüğü bir anda gözyaşlarını gizlice akıtmadı. Ama tam Asher'ın yeminini ettiği anda Evan bana baktı. Gözlerimiz kilitlendi ve kalbim hızlandı. Bakışları yumuşadı, o yoğun kaş çatıklığı yumuşadı, viski kahvesi gözleri berrak ve saftı. Ve gülümsedi.

Bu benim düğünüm değildi -benim anım değildi- ama kalbim neredeyse orada patlayacaktı.

Resepsiyon şarap ve ordövrlerle başlarken konuklar birbirleriyle kaynaştı ve gelin ile damat fotoğraf çekti. Sonunda Evan'ın beni Felix Orman'dan kurtarmasına yardım eden Grace'in kardeşi Leo ile tanıştım. Ona sarıldım, muhtemelen gerekenden biraz daha fazla coşkuyla, ama beni kim suçlayabilirdi ki? O gün çok şey yaşamıştım ve o hayatımı kurtarmaya yardım etmişti. Evan'la yeniden bir araya gelmeme yardım etmişti.

Ona babam hakkında bilgi verdim. Diğer suçların yanı sıra birden fazla oto hırsızlığı suçuyla karşı karşıyaydı. Biraz hapis cezası alabilirdi ama anladığım kadarıyla Felix Orman'ı ve onun hırsızlar ve insan tacirlerinden oluşan çetesini parmaklıklar ardına koymak için federallerle işbirliği yapıyordu. Yani muhtemelen kolay kurtulacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, artık umurumda değildi. Onu önemsiyordum -o hala benim babamdı- ama onun için sorumluluk hissetmekten elimi eteğimi çekmiştim. Öyle ya da böyle suçlarının bedelini ödeyecekti. Bu artık benim sorunum değildi.

Resepsiyon gece boyunca devam ederken insanlar dans etti, güldü, yedi ve içti. Grace o kadar mutlu görünüyordu ki ona her baktığımda ağlamak istedim. Cara da hemen hemen öyle yaptı. O kadar çok gözyaşına boğuldu ki makyajını düzeltmekten vazgeçti.

Yine de harika görünüyordu. Cara her zaman öyleydi.

Evan ve ben nihayet vedalaştığımızda saat gece yarısına yaklaşıyordu. Şaraphaneden Evan'ın kolunda, neşeli bir bulutun üzerinde süzülerek ayrıldım. Bailey'ler ve Miles ailesi tarafından kuşatılmış olmak, herkesin çok mutlu olması beni mutluluktan sıırılsıklam etmişti.

Gülerek Evan'ın arabasının yanında küçük bir dönüş yaptım. "Bu şimdiye kadarki en güzel geceydi. Asher ve Grace çok mutlu, oradaki herkes çok mutluydu ve ben de onlar adına çok mutluyum."

Ağzı bir gülümsemeye kapandı. "Ben de." Arabaya bindik ve Evan arabayı çalıştırdı.

"Eğlendin mi? Ben çok eğlendim."

"Aslında eğlendim. Harikaydı."

İçimi çektim. "Bir de düğünlerden nefret ettiğini sanırdın. Çok romantiktirler."

Başka bir şey söylemedi. Sadece göz ucuyla bana baktı.

Sevinçli kutlamayı geride bırakarak karanlıkta eve döndük. Evan aklında bir şey varmış gibi birkaç kez bana baktı. Ne düşündüğünü merak ettim. Belki de sadece kardeşi için sevinliyordu.

Ön tarafa park ettiğimizde dükkânın ışıkları yanıyordu, bu garipti çünkü onları kapattığımızı sanıyordum.

"Bunları bütün gün açık mı bıraktık?" Ben sordum. Evan omuz silkti. "Emin değilim."

Arabadan indik ve dükkânın kapısına gittik. Evan kapının kilidini açtı ama içeri girmeden önce elimi tuttu. Gözlerine baktım ama hiçbir şey söylemedi. Sadece kapıyı açtı ve beni içeri götürdü.

Birkaç adım attım, sonra durdum, gözlerim büyüdü.

Her yerde bitkiler vardı. Büyük saksılarda uzun bitkiler. Sıska bitkiler, sarmaşıklar, beyaz çiçekli küçük bitkiler.

"Bütün bunlar da ne?"

"Bunlardan bazılarının muhtemelen evde yaşaması gerekecek," dedi. "Ama bitkileri sevdiğini düşündüm, o yüzden... işte yirmi tane. Beğendin mi?"

Dükkânın içinde yavaş adımlarla ilerledim, her birine bakmaya çalıştım. "Onları çok seviyorum."

"Tencerelerin hepsinin üzerinde kara tahta etiketleri var," dedi eliyle işaret ederek. "Böylece istersen isimlerini yazabilirsin."

Gözlerim yaşlarla doldu ve boğazım o kadar sıkıldı ki konuşabileceğimden emin değildim. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey. Bütün bunları ne zaman yaptın? Bütün bunları *nasıl* yaptın?"

Bir omzunu rahatça silkti. "Yardım aldım."

Koşarak ona geri döndüm ve kollarına atıldım. "Neden bu kadar harikasin?"

Beni sıkıca kavradı. "Ben sadece seni seviyorum. Fark etmediğin başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Dükkanın ortasında duran ve daha önce orada olmayan araba."

Şaşkınlıkla gözümü kırptım. Dükkânın ortasında daha önce orada olmayan bir araba duruyordu. Bir branda ile kaplanmıştı ve etrafı yeni bitkilerimle çevriliydi.

"Ne oldu? Bir sonraki restorasyonumuz mu?" "Aynen öyle."

İçimde bir heyecan pırıltısı belirdi. "Nedir bu? Kimin için? Şimdiden yeni bir şey alacağımızı bilmiyordum."

"Belki de sadece bakmalısın."

Alt dudağımı ısırarak ve ne bekleyeceğimi bilmeden kapağı geri çektim. Ve gözlerime inanamadım.

"Aman Tanrım. Evan. Bu düşündüğüm şey mi?" "Altmış beş Plymouth Belvedere."

Soyulmuş gövdeye baktım. İçi çürümüş görünüyordu ve kaputun altında bir motor olup olmadığını bile bilmiyordum. Ama o benim arabamdı. En sevdiğim. Her zaman sevdiğim korkak, kutu gibi, belalı araba.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" Gözyaşları içinde sordum.

"Bana söylemiştin. Yolculuğumuzun ilk gününde bana bunun en sevdiğin yer olduğunu söylemiştin." Boynunun arkasını ovuşturdu. "O zamandan beri bir tane arıyordum. Araban hurdaya döndüğü için yeni bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Bunun üzerinde birlikte çalışabiliriz."

Mutlu gözyaşları yanaklarımda sıcak izler bıraktı. "Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. O kadar çok seviyorum ki. Seni çok seviyorum. Titrememi durduramıyorum."

Beni kollarının arasına aldı ve nazikçe yüzüme dokundu. Dudakları dudaklarımla buluştu ve aynı anda hem güldüm hem ağladım hem de onu öptüm. Büyük, vıcık vıcık bir duygu karmaşası içindeydim ama o beni her zamanki gibi bir arada tuttu.

"Seni çok seviyorum," dedim tekrar. "Teşekkür ederim." "Beğendiğine sevindim. Ama bir itirafım var."

Bıraktı ve ben de ona baktım. "Ne?"

"Bunlar sadece sana asıl vermek istediğim şey için seni yağlamak içindi."

Bana güzel ev bitkilerinden oluşan bir aileden ve birlikte restore etmemiz için hazır olan hayallerimin arabasından daha iyi ne verebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ta ki tek dizinin üzerine çökene kadar.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"Fiona." Derin sesi çok yumuşaktı, kaşları gerginlikle çatılmıştı. "Seni her şeyden çok seviyorum. Benim olmanı istiyorum, her şekilde. Ve ben her zaman senin olacağım. Benimle evlenir misin?"

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Evan Bailey elinde bir yüzükle diz çökmüştü. Benim için bir yüzük.

"Evet, evet, evet, aman tanrım evet."

Yüzüğü parmağıma geçirirken zıplamamak için kendimi zor tuttum. Sonra beni kalın, güçlü kollarının arasına aldı ve ayağa kaldırdı. Kollarımı boynuna doladım ve sıkıca tutundum.

O benimdi, ben de onun.

Benim kahramanım. Benim
kurdum. Aşkım. Sonsuza kadar.

EPİLOG

SKYLAR

"S Kylar, konuşmamız gerek."
Midemin düğümlenmesine neden olan sadece bu ifade değildi -doğal olarak çok anlam yüklü-
Dehşet. Cullen'ın ses tonuydu. Düz. Duygusuz.

"Kulağa ciddi geliyor," dedim, aşırı tepki veriyor olma ihtimalime karşı havayı hafif tutmaya çalışarak. Belki de akşam yemeği rezervasyonunu nerede yapacağımızı ya da benzer zararsız bir konuyu konuşmamız gerekiyordu.

Cullen dairemizin mutfağında duruyordu, buz mavisi gözleri, bronz teni ve gür, koyu sarı saçlarındaki doğal röfleleriyle tam bir Kaliforniya erkeği yakışıklılığındaydı. Gömleğini ve pantolonunu bir çift sörf ş o r t u ve kaslı bir tişörtle değiştirseydi, sahilde bir yerlere çok yakışırdı.

Bu da beni düşündürdü... Kaliforniyalı bir sörfçü çocuk, gün doğumunda ıssız bir plajdayken bir ceset bulur-

"Skylar," diye tersledi Cullen. "Gördün mü? Beni dinlemiyorsun bile." "Özür dilerim, aklıma bir fikir geldi. Ne dedin sen?"

"Her şey bitti."

Sözleri göğsüme bir iğne batırır gibi çarptı, şoku kısa süreliğine nutkumun tutulmasına neden oldu. Telefonunu cebinden çıkarırken ona baktım ve ağzının köşesi bir gülümseme imasıyla seğirdi.

"Ne dedin sen?"

Telefonunu cebine koydu, gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kaydı. Dudaklarındaki o neredeyse gülümseme yerini sıkıntılı bir kızgınlığa bıraktı. "Bana yine kendimi tekrarlatmaya mı çalışıyorsun? Dur tahmin edeyim, asla yazmayacağın başka kitap fikirleri üzerinde beyin fırtınası yapıyordun."

Ouch. Belden aşağı vurmaktan bahsediyoruz. "Hayır. Sadece şu anda ne dediğini anlamıyorum."

"Neden bunu zorlaştırıyorsun?"

"Bunu nasıl zorlaştırıyorum? Durup dururken bana *her* şeyin *bittiğini* söylüyorsun ve benim de günüme devam etmem mi gerekiyor?"

"Şey, hayır, kesinlikle değil."

"O zaman ne diyeceğimi sanıyorsun? Elbette size ne demek istediğinizi soracağım."

"Peki," dedi, sanki açıklama istemem şimdiye kadarki en nahoş talepmiş gibi. "Mutlu değilim. Uzun zamandır da mutlu değildim. O yüzden buraya kadar. Benden bu kadar."

"Ne zamandan beri mutlu değilsin?"

"Sadece uzun zamandır olmadığımı söyledim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Cullen neşeli denebilecek biri değildi, hiç de olmamıştı. Ciddi ve soğukkanlıydı. Odaklanmış ve sorumluluk sahibiydi. Mutlu olmak ona göre değildi. Ama *benimle* mutlu olmadığı fikri o kadar yabancı bir kavramdı ki, bunu nasıl anlamlandıracağımı bilemiyordum.

Hiçbir uyarı yoktu. Hem de hiç. Onun iyi olduğunu düşünmüştüm.

İyi olduğumuzu sanmıştım.

Bu yarısı bile değildi. Sonsuza dek birlikte olabileceğimizi düşünmüştüm.

Buzdolabının vızıltısı aniden kulaklarımda uğuldadı, başımın etrafında uçuşan binlerce sivrisinek gibi. Kıpırdamamaya çalıştım - seğirmemeye çalıştım. Bana dramatik ve mantıksız davrandığını söylerdi. *Sakin ol Skylar, buzdolabı gürültülü değil.*

Titreşim omurgamdan yukarı tırmandı. Artık hareketsiz duramıyordum. Burada olmaz. Parmaklarımı kulaklarıma sokmamak için kendimi zor tutarak oturma odasına doğru yürüdüm.

"Bu... gerçekten ani oldu," dedim.

"Bu benim hatam değil."

"Affedersiniz?" Ona doğru döndüm. "Benden ayrılıyorsun ve bu senin hatan değil mi?"

Ağır bir iç geçirdi. "Hayır, bunun seni hazırlıksız yakalaması benim suçum değil. Bunun olacağını tahmin etmeliydin."

"Bunun olacağını nasıl bilebilirdim? *Dün gece* seks yaptık. Aletini içime soktuğunda mutsuz görünmüyordun."

"Tanrım, Skylar, kabalaşma."

"Neden hiç bir şey söylemedin? Neden bana mutlu olmadığını söylemedin?"

"Bu ilişkiye tamamen yatırım yapmış gibi değilsin. Aylardır taşındın."

"Ameliyatından sonra ona bakabilmek için annemin yanına taşındım. Bunun ne alakası var?"

"Birkaç hafta süreceğini söylediniz ve aylar sonra hala orada yaşıyordunuz."

Ona bakakaldım. "Geri taşındım. Ve o benim *annem*, Cullen. Yardıma ihtiyacı vardı."

Omuz silkti, sanki benimle olan ilişkisi bir faktör değilmiş gibi. "Biz uzun zaman önce ayrıldık. Sen sadece bunu fark edemeyecek kadar hayal dünyasında yaşamakla meşgulsün."

Sertçe yutkundum. Haklı mıydı? Dikkatim çok dağınıktı. Kendi kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki işaretleri kaçırmış mıydim? Onu o kadar ihmal etmiş miydim ki bana olan sevgisini kaybetmişti?

Telefonunu tekrar çıkardı ve bir şeyler yazdı. "Ne yapıyorsun?"

O Bitti, sonra kaymış onunTelefon geri içinde onun cebinde. "Bir şey yok."

"Hayatımı çöpe atarken başka biriyle sohbet etmeyi keser misin?"

"Bu kadar dramatik olma."

"Dramatik davranmıyorum. Beni de müşterin olarak bırakıyor musun?" "Herkes için en iyisi bu."

Sağlıklı düşünemiyordum. Çok fazla duygu, kalbimin manzarasında enkaz fırlatan bir kasırğa gibi etrafımda savruluyordu. Cullen Bell sadece üç yıllık erkek arkadaşım ve şu anda birlikte yaşadığım adam değildi. O benim edebiyat temsilcimdi. Büyük yayınevlerindeki editörlerle bağlantımdı.

Geçen yıl beni bırakan yayıncı da dahil. Ve beni alabilecek diğerleri.

Aylardır yeni bir şey yazdığımndan değil. Aman Tanrım.

"Yani bu kadar mı? Benimle işin bitti mi?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama cebindeki telefonu çaldı ve tekrar çıkardı.

Bir odayı dolduran kara duman gibi içime hastalıklı bir farkındalık yayıldı. Boğazımın arkası yandı ve çukurdaki korku düğümü

karnım büyüdü. "Kim

o?"

Mavi gözlerini kaldırdı, ifadesinde hiçbir duygu yoktu. "Yapma."

"Beni aldatıyor musun?" "Skylar,

bunu daha da kötüleştirme."

"Soruya cevap ver."

"Bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum. Oraya gitmene gerek yok."

"Bu benim hatamış gibi davranarak mı?" Kollarımı kavuşturdum.

"O kim?"

Gözlerini kaçırdı.

"Eğer beni başka bir kadın için terk ediyorsan, en azından bana onun kim olduğunu söyle ki ben de-"

"Pepper Sinclair."

Çenemi kapattım. Belki de haklıydı. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Pepper Sinclair mükemmeldi. New York Times'ın en çok satan ilham verici kadın romanları yazarı. Kusursuz cildi, mükemmel kemik yapısı, muhteşem gülümsemesi, gür saçları ve çoğu kadının uğruna çok para ödemek zorunda kalacağı türden göğüsleriyle şaşırtıcı derecede güzeldi.

Sosyal medyadaki takipçi sayısı milyonlarla ifade ediliyordu; erkekler ve kadınlar onun her sözüne kulak kabartıyor, mükemmel bir şekilde tasarlanmış, bakımlı, tertemiz hayatına göz atmak için can atıyorlardı.

Herkes onu severdi.

Görünüşe göre, erkek arkadaşım da dahil. Aynı zamanda onun menajeri. "Bekle, Pepper evli."

"Seni ilgilendirmez ama o boşanıyor." Belki de o kadar mükemmel değildir.

Fark etmezdi. Hala erkek arkadaşımı çalışıyordu.

Gözlerimi kaçırdım, gözlerim yaşlarla doldu. Cullen onu geçen yıl Denver'daki bir yazar konferansında tanıştıktan sonra müşterisi olarak almıştı. Ben de oradaydım, Cullen'ın editörlerle ayarladığı toplantılara katılıyor, hızla düşen kariyerimi kurtarmaya çalışıyordum.

Ve onları otelin barında birlikte görmüştüm.

Dokunmamışlardı, açık bir şey yoktu. Ama ona bakma şekli.

Haftalar sonra, çok uzun süre düşündükten sonra, ona bunu sordum. Çılgına dönmüştü. Beni ona güvenmemekle suçladı.

"Ne kadar sürecek?" Kendi kendime sorduğumu duydum. "Fark eder mi?"

"Evet. Ne kadar sürer?"

"Neden bunu kendin için daha da zorlaştırıyorsun?"

"Çünkü gerçeği bilmem gerekiyor."

Sinirli bir nefes verdi. "Denver."

Dudağım titredi. Ağlamamak için dişlerimin arasına aldım. Beni ağlarken görmesine izin veremezdim. Nasıl olsa bana aşırı hassas olduğumu söyleyecekti.

Burnumdan yavaşça bir nefes aldım. "Geçen yıldan beri beni Pepper Sinclair ile mi aldatıyordun?"

"Olduğundan daha kötü gösteriyorsun. Denver'da biz..."

Sözünü yarıda kesti, tekrar uzaklara baktı. Ama duruşunda ya da ifadesinde utanç ya da keder yoktu. Sadece gününe devam edebilmek için bu konuşmayı bitirmek istiyordu.

"Denver'da, sen ne?"

"Neden sen-"

"Bunu ben zorlaştırmıyorum Cullen. Bu senin suçun. Aynı zamanda müvekkilin olan evli bir kadınla ilişki yaşamayı ben istemedim. Bunu sen yaptın."

"Peki, bana söyletmek mi istiyorsun? Denver'da birlikte yatmadık ama... başka şeyler oldu. O zamandan beri New York'a gittiğimde onu görüyorum. Sana söylemedim çünkü depresyona girmeni istemedim. Dizin yayından kaldırıldıktan sonra işler yeterince kötüydü. En azından tekrar yazmaya başlaman için sana biraz zaman vereyim dedim. Ama belli ki bu olmayacak ve yazar tıkanıklığını aştığına karar vermeni beklemeye devam edemem."

Kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordum, sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Bunca zaman mı?"

"Ne bekliyorsun ki? Sürekli dikkatin dağınık, sürekli bir şeyler düşünüyorsun ama kim bilir ne kadar zamandır hiçbir şey yazmadın. Tüm zamanını seri katil belgeselleri izleyerek ve zehirli ev kimyasallarını ya da bir cesedi saklamanın en iyi yollarını araştırarak geçiriyorsun. Bu rahatsız edici."

"Gerilim romanları yazıyorum. Bu bir araştırma."

"Sınıfın arkasında oturup insanları voodoo bebekleriyle tehdit eden ürkütücü gotik kızla yaşamak gibi, sadece bir

güzel bir paket. Çok normal görünüyorsun."

Eğer varlığımın tamamen reddedilmesinin nasıl bir duygu olduğunu merak ettiysem, görünüşe göre bu o duyguydu.

"Bak, taşınman gerekiyor," dedi. "Pepper bugün kocasına söyleyecek ve eşyalarını daha sonra buraya getirecek."

"Onu buraya mı taşıyorsun?"

"Evet, kocasını terk ediyor. Tam olarak orada kalamaz."

"Beni terk ediyorsun. Neden taşınmıyorsun?"

Bana sanki yeniden et yemeye başlamasını önermişim gibi baktı. "Burası benim dairem."

Buzdolabının vızıltısı kesildi ve geride havada bir boşluk bıraktı. Burası onun dairesiydi. Burada ilk o yaşamıştı. Aslında, içindeki her şey onundu. Ben taşındığımda tamamen mobilyalıydı, mutfak ve banyo tamamen doluydu. Neredeyse hiçbir şey bana ait değildi.

Ben sadece burada uzun süre yatıya kalmış bir misafirdim. Misafirliğini fazla uzatmış bir misafir.

Sakince döndüm ve yatak odasına doğru yürüdüm. Dolaptan bavulumu çıkardım ve toparlanmaya başladım.

Çok sakın. Ölümcül bir sakınlık.

Aklımdan bir aile içi gerilim romanının başlangıcı geçti. Kocasının sadakatsizliği yüzünden sevdiği evden taşınmak zorunda kalan terk edilmiş bir eş. Kocası ertesi sabah ölü bulunur. Baş şüpheli o, ve-

"Ne yapıyorsun?"

Omzumun üzerinden bir zamanlar evlenebileceğimi düşündüğüm adama baktım. Sesim garip bir şekilde düz çıkıyordu. "Az önce benden ayrıldın, ben de eşyalarımı topluyorum."

"Duvara bakıyordun."

Yüzümü ona dönerek kollarımı kavuşturdum. "Biliyor musun Cullen? Siktir git. Hiçbir zaman bunu benim için kolaylaştırmaya, yeniden yazmaya başlamam için bana zaman vermeye ya da baskı görmemi engellemeye çalışmadın. Beni aldatan bir pislik olduğunu söylemekten kaçınmak istedin. Çünkü içten içe hatalı olduğunu biliyorsun. Bana ihanet ettiğini biliyorsun. Ve günün birinde uyanıp bunun farkına varacaksın. Ne kaybettiğini anlayacaksın. Ve bunu yaptığında, ben çoktan gitmiş olacağım. O yüzden defol ve bırak eşyalarımı toplayayım."

Ellerini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı ve geri çekildi. "Peki."

Giysilerimi katlamaya ve bavuluma düzgünce yerleştirmeye geri döndüm. Hepsi sığmayacaktı ve başka bir çantam da yoktu.

Cullen'inkini almaya karar verdim. Çünkü siktir et onu.

Ama onun bavulunu dolaptan çıkardığımda benimkiyle eşleşti.

-Gözyaşlarımı tutamadım.

Göğsümden hıçkırıklar yükselirken uzun saç tellerim ıslak yanaklarıma yapıştı. Elimi kalbimin üzerinde gezdirdim, birdenbire kalbimin *kırılması* teriminin ne anlama geldiğini mükemmel bir netlikle kavradım.

Onu sevdiğimi sanmıştım. Onun da beni sevdiğini sanmıştım. Görünüşe göre yanılmışım. Korkunç bir şekilde yanılmışım.

Annemi aramam gerekiyordu. Onun evine gitmem gerekiyordu. Çok fazla arkadaşı olan bir kız değildim; çok utangaçtım. Ve en iyi arkadaşım Ginny yakınlarda oturmuyordu. Neyse ki annemin buna aldırmayacağını biliyordum.

Sık kullandığım kişilerini -ki bu üç kişiden ibaretti: Annem, Cullen ve Ginny- geçip farklı bir numarada durdum.

Baba.

Norman Stanley. İtfaiye Şefi, Tilikum İtfaiye Departmanı.

Neden onu aramak istediğimi bilmiyordum. Normalde kriz anında gideceğim kişi o değildi. Aslında babamı o kadar sık görmezdim bile.

Ama bir şekilde çatlamış ve kanayan kalbimin parçaları babamın sesinin rahatlığını özlüyordu.

Cevap verse bile. Muhtemelen görevdeydi. Tek yaptığı iş buymuş gibi görünüyordu.

Yine de denemeye karar verdim. Numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Hey, Skylar."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve zar zor tek bir kelime söyleyebildim.

"Babacığım."

Bailey Brothers'tan daha fazlası yakında! Kaçırmamak için [haber-mektubuma kaydolun!](#)

Miles Ailesi'ni okudunuz mu? **Broken Miles** ile başlayın ve tüm ateşli, komik ve yürek ısıtan aile serisini art arda okuyun.

Broken Miles'ın önizlemesi için sayfayı çevirin...

KIRIK MİLLER: BÖLÜM 1

ROLAND

A ve ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.
~Roland'dan dört yıl önce gelen mesaj

LANET BİR MUCIZE İSTİYORLARDI. E-postayı tekrar gözden geçirdim, bir strateji oluşturmaya hazırdım. Patronumun istediği şey zordu. Ama ne demişler, bana bu yüzden büyük paralar ödüyorlardı. Dimension, Inc. tarihindeki en genç CFO olmamın bir nedeni vardı.

Ben lanet olası bir mucize işçisiydim.

Saate bakınca, iki kere düşünmek zorunda kaldım. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ama çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyordum ve etrafta bu konuda bana kızacak kimse de yoktu. Bu gece Farrah'la planım yoktu; şehir dışındaydı. Ve planımız olsa bile, o anlıyordu. O da en az benim kadar çalışıyordu ve bu seviyeye gelmek için neler gerektiğini biliyordu. Onunla bu konuda hiç endişelenmeme gerek kalmadı.

Cep telefonum dizüstü bilgisayarımın yanındaki masanın üzerinde titreyerek çaldı. Yere bakınca irkildim. Ailemin numarası. Özellikle de iş numaraları. Bu da ikisinden birinin arayabileceği anlamına geliyordu. Telefona cevap vermek istemiyordum ama cevap vermezsem onları geri aramak zorunda kalacaktım. Bir an önce halletmek en iyisiydi.

Telefonu açtım ve cevap verdim. "Evet."

"Selam, ben Leo."

Bu garipti. Küçük kardeşim hiç aramazdı. Arada bir mesaj atardı belki ama yakın değildik. Bu muhtemelen kötü haber demektir.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Buraya gelmen gerek."

"Neden? Neler oluyor?"

"Annem ve babam şaraphaneyi kaybetmenin eşiğinde," dedi. "Tam bir karmaşa."

Sandalyemde arkama yaslandım ve burnumun kenarını sıktım. *Şaka yapıyor olmalısın.* "Şaraphaneyi kaybetmekle ne demek istiyorsun?"

"Şirket gırtlığına kadar borca batmış durumda," dedi. "Babam bir şeyler saklıyor. Durum kötü."

"Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Götlük yapma," dedi Leo. "Önemli bir şey olmasaydı seni ararmıydım sanıyorsun? Bu ciddi bir mesele. Eve gelmen gerek."

Siktir. Eve mi? Orası gitmek istediğim son yerdi.

"Şimdi mi?" diye sordum. "Her şeyi öylece bırakamam. Eminim babam bir yolunu bulacaktır."

"Roland," dedi Leo, sesi sertti. "Her şeyi berbat eden babam. Bunu düzeltmeyecek. Sana burada ihtiyacımız var, dostum. Eğer bu Zoe ile ilgiliyse..."

"Bu Zoe ile ilgili *değil*."

Burnumun kenarını tekrar çimdikledim. Zoe'yi düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Annemin eski karımı aile şaraphanesinde çalışması için işe almasının nedeni beni aşırıyordu. Gerçi normalde umurumda bile değildi. San Francisco'daydım, Washington'ın merkezindeki memleketimden neredeyse bin mil uzaktaydım. Orada çalışmasının hayatım üzerinde herhangi bir etkisi yoktu.

"Çünkü, ne bileyim, ikinizin arasına biraz mesafe koymanın yollarını bulabiliriz," dedi.

"Bunun onunla ilgili olmadığını söyledim zaten. Ben bir yetişkinim, Zoe ile aynı odada olabilirim."

"Güzel," dedi. "O zaman kışını kaldır da eve git."

"Leo-" Durdum çünkü aramanın sonlanma sesini duydum. Telefonumu masama geri fırlattım. "Siktir. Siktir git, Leo. Sen de siktir git baba."

Takvimimi kontrol ettim. Yarın yoktu, ama Perşembe günü erken uçarsam şaraphaneye ulaşabilir ve günümü buradan tamamlayabilirdim.

Orada. Asistanım Danielle'e bir mesaj göndererek bana Seattle'a bir uçuş ayarlamasını ve kiralık bir araba rezerve etmesini söyledim.

Konsantrasyonum boka sarmıştı. Bu gece daha fazla iş yapamayacaktım. Ama yine de geç olmuştu. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, eşyalarımı aldım ve eve gittim.

Dairemi manzarası için satın almıştım. Gün boyunca, denize kadar her yeri görebiliyordum. Geceleri şehrin ışıkları karanlıkta parılıyordu. Bana tonla paraya mal olmuştu ama her gece tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda buna değdiğini anlıyordum.

Mutfağa gittim ve içki dolabından bir şişe Glenlivet aldım. Bir bardak doldurdum ve uzun bir yudum aldım. İçimi yaktı, göğsüme sıcaklık yaydı.

Danielle bana Perşembe günü için uçuş bilgilerimi içeren bir mesaj attı. Uzun bir nefes aldım ve bir viski daha içtim.

Evimde. Cascade Dağları'nda küçük bir kasaba olan Echo Creek'te büyüdüm. Bir şarap imalathanesinde büyümek kulağa cennet gibi geliyordu, ama orayı geride bıraktığım için mutluydum.

Oraya gitmeyeli ne kadar olmuştu? On sekiz ay mı? Daha fazla mı? Bu doğru gelmedi. Ama geçen yıl bayram günleri için gitmemiştim. Muhtemelen o kadar olmuştur.

Bunun üzerine bir suçluluk hissettim. Ailemi sevmediğimden değildi. Doğru, babamla ters düşüyorduk ve kardeşlerim taşındığım için bana kızıyorlardı. Ama eve daha sık gelmemin annemin hoşuna gideceğini biliyordum.

Çok meşguldüm. İşle ilgili olmayan bir seyahat için zaman ayırmak zordu. Ve kaçınılmaz suçluluk duygusuna katlanmak zorundaydım. *Neden daha sık ziyaret etmiyorsun? Daha uzun kalamaz mısın? Geri dönüp aile işinde kardeşlerine katılmak istemiyor musun?*

Hayır, bilmiyordum. Ama hiçbirini neden hizaya gelmediğimi anlamamıştı. Neden şaraphanedeki yerimi almadığımı.

Hiçbir yerin merkezinde olmayan küçük bir kasabada lanet olası bir şarap işletmesi işletmekten daha büyük şeyler için yaratılmıştım. Hiçbir zorluk yoktu.

ona. Risk yok. Ve potansiyel ödüller -özellikle de finansal açıdan- benim için çok düşüktü. Para her şey değildi, ama dürüst olmak gerekirse, çoğu şeydi. Ve para kazanmakta iyiydim. Hatta harikaydım. Son birkaç yılda şirketime çok para kazandırmıştım.

Burada saygı görürdüm. İnsanlar bana itaat ederdi. Milyonlarca dolar için bana güveniyorlardı. Kendi ofisim, bir asistanım, paha biçilmez manzaralı bir çatı katı dairem vardı. Aşağı yukarı istediğim her şeye sahip olabileceğim kadar param vardı.

Hayalimi yaşıyordum ve ailemin neden benim için mutlu olamadığını anlamıyordum. Neden her zaman orada olmadığım gerçeğini vurgulamak zorundaydılar. Kardeşlerim kalmıştı. Kardeşim muhtemelen üniversiteden sonra eve dönecekti. Eski karım bile yanlarındaydı. Bana neden ihtiyaçları vardı ki?

Viskimden bir yudum daha aldım ve babamın Leo'yu bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak ederek pencereye doğru yürüdüm. Leo ve ben nadiren göz göze gelirdik. Beni boş yere aramazdı. Asıl soru şuydu: Babam bunu yaptığını biliyor muydu? MBA'imle gelip günü kurtarmamı mı bekliyorlardı? Yoksa Leo arkalarından iş çevirip beni de bu pisliğin içine mi çekecekti?

Sanırım öğrenmek üzereydim.

Evi düşününce aklıma Zoe geldi. Yatak odasına gittim ve içkimi bıraktım. Birinin beni yakalayacağından korkarmışçasına göz ucuyla bakarak dolaptaki raftan küçük bir kutu indirdim.

İçinde sadece bir şey vardı. Zoe'nin evlilik yüzüğü.

Beni terk ettiği gün eski dairemizin mutfak tezgahında bulmuştum. Geri kalan eşyaları gitmişti. Dolabın onun tarafı boştu. Banyodaki çekmeceleri temizlenmişti. Bize ait olan, birlikte biriktirdiğimiz pek çok şeyi almamıştı. Bir kısmını daha sonra ona getirmiştım - saklamak isteyeceğini düşündüğüm şeyleri - ve geri kalanını da vermişim. Ama yüzüğünü değil.

Onu saklamak aptalca bir şeydi. Neden hala bende olduğunu bilmiyordum. Çok güzel bile değildi. Yirmi yaşındayken kaçarak evlenmiştik, sadece iki fakir üniversite öğrencisiydik. Onu almak için aylarca para biriktirmiştım ve o zamanlar kendimle gurur duyuyordum. Şimdi bakınca oldukça acınası görünüyor. Sadece sade bir altın yüzük ve üzerinde küçük bir

Pırlanta. Zoe'ye verdiğimde çok beğenmişti, hiç yüzük beklemediğini söylemişti.

Ama o zamanlar farklı insanlardık. Gençtik. Asi ve vahşi. Aptaldık, gerçekten. Ergenlik hormonlarının gerçek olduğunu düşünmüştük. Belki de öyleydi, kendi yöntemleriyle. Ama bu yeterli değildi.

Ona bakmak acı veriyordu ve bunu kendime neden yaptığımı merak ediyordum. Çok sık çıkarmazdım. Bir keresinde rastgele onun doğum günü olduğunu hatırlamıştım. Başka bir sefer de yıldönümümüzde. Ara sıra, onun düşünceleri aklıma giriyor ve gitmeyi reddediyordu ve kendimi tam burada buluyordum. Bir bardak viskimi yudumluyor ve atmaya kıyamadığım ucuz bok parçasına bakıyordum.

Kutuyu kapattım ve rafa geri koydum. Belki bir gün ondan sonsuza dek kurtulabilirdim. Bir meslektaşım eski karısının yüzüğünü gururla umumi tuvalete atmıştı. Tanıdığım başka bir adam da yüzüğünü çıkarıp ofisinin yakınındaki parkta bir çöp kutusuna atmıştı.

Artık yüzüğüm yoktu. Evlendikten birkaç yıl sonra kaybetmiştim. Zoe ve ben Noel için ailemi ziyarete gitmiştik ve kar yağmıştı. Dışarıdaydık ve kardeşlerimle kartopu savaşı yapıyorduk. Hiçbirimiz soğuk için giyinmemiştik; mont, şapka ya da eldiven yoktu. Sadece bir avuç aptal çocuk çıplak ellerimiz acıyana kadar birbirimize kar atıyorduk. İçeri döndüğümde yüzüğümün çıktığını fark ettim. Aradık ama bulamadık.

Bir bakıma kehanet gibiydi.

Ama artık bunu aşmıştım. Zoe ve ben yürümemiştik. Mutlu değildi, bu yüzden gitti. Echo Creek'e geri taşındı. Ailem için çalışmaya başladı. O iyiydi, ben de iyiydim.

Aslında, iyiden de öteydim. Oyunumun zirvesindeydim. Ailem takdir etse de etmese de hayatım oldukça iyiydi.

Yapmam gerekeni yapardım. Evde birkaç gün geçirir, kitaplarına bakar, muhtemelen birkaç hata bulurdum. Babamla tartışırdım. Kardeşlerimle saçma sapan konuşurdum. Annemin benimle biraz uğraşmasına izin verirdim. Sonra buraya, ait olduğum yere dönecektim.

CONTINUE READING BROKEN MILES...

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

Huysuz bir kahramanı çok severim.

Evan'ın kaputunun altında çok şey oluyor (ne yaptığımı gördünüz mü?) ve onun karamsarlığına dalmak için sabırsızlanıyordum. Bizim İçin Savaş'ta Jill'le yaptığı numaradan sonra okuyucuların onun hakkında ne hissedeceğinden pek emin değildim. Ama o zamanlar Evan böyle biriydi. Huysuz, mesafeli, bir tür pislik.

Huysuz bir kahraman yazmakla ilgili en sevdiğim şeylerden biri büyüme potansiyeli. Her hikayenin kalbi karakterin gelişimi (ya da gelişimleri) ve huysuz bir kahraman bana oynayabileceğim çok şey veriyor, bu da çok tatmin edici bir gelişim sağlıyor. Onun çatlamaya başlamasını ve sonunda sevgilisi için erimesini izlemekte bir şeyler var. Her seferinde bayılıyorum.

Ve adamım, Fiona için eridi.

"Huysuz olan güneşli olan için yumuşaktır" sözünü ben de çok severim ve Fiona'yı güneşli kadın kahramanın biraz belalı bir versiyonu olarak gördüm. Tatlı ve iyimser biri ve Evan'ın huysuzluğu onu rahatsız etmiyor. Ama aynı zamanda bir arabanın altını kirletmekten de korkmuyor. Yeteneklerine karşı sonunda ortaya çıkan gizli bir güveni var.

Evan'la birlikte, mutlu ev bitkilerinden biri gibi çiçek açıyor.

Söylemeye gerek yok, bu ikisini yazmak çok eğlenceliydi.

Tezgahta ne olduğuna gelince? Biliyorum, biliyorum, bu çok fazla birikim oldu ve sonra... o kahraman değildi. Jill de değildi.

Orada ne yaptığımın farkında değilmişim gibi davranmayacağım. #sorrynotsorry

Sırada ne olduğuna gelince, görünüşe göre Şef Stanley'nin kızı ortaya çıkacak. Hangi Bailey onun kahramanı olacak? Öğrenmek için okumaya devam etmeniz gerekecek. Ama inanın bana, çok güzel olacak.

Okuduğunuz için
teşekkürler! CK

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın mümkün olmasına yardımcı olan herkese derin ve içten bir teşekkür. Benim ekibim EN İYİSİ.

Lori, bu kapağa yaptığın şeye bayıldım, bayıldım, bayıldım. Mükemmel.

Golden, sen sadece harika bir fotoğrafçı değil, aynı zamanda harika bir insansın. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğun için teşekkürler! Ve seksi erkeklerin ateşli fotoğraflarını çektiğin için.

Muhteşem düzenleme işi için Elayne'e ve düzeltmeye yardımcı olmak için zaman ayırdığı için Erma'ya teşekkür ederim. Kendi çalışmalarım söz konusu olduğunda tam bir hata körlüğü yaşıyorum. Siz olmasaydınız senaryolarımın nasıl görüneceğini düşündükçe ürperiyorum.

Yönetici ve beta okuyucu ekibime çok teşekkür ederim: Nikki, Alex, Jessica, Emily, Joyce ve Tammy. Hepiniz harikasınız!

Adamınız Evan'ı dünyayla paylaştığınız için Alex'e özel bir teşekkür. Kolay olmadığını biliyorum, ancak fedakârlığınız her yerdeki Bai- ley Kardeşler hayranları tarafından takdir ediliyor.

En iyisi oldukları için aileme. Sizi sonsuz seviyorum.

Ve Calm meditasyon uygulamasının yapımcılarına ve Hilton Homesuites'deki güzel insanlara. Yoğun beynimi sakinleştirmeyi öğrenmeden ve son dakika yazar inzivam için bu kitabı bitirebileceğimi sanmıyorum. Yaptığınız şey için teşekkür ederim!

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, okuyucularıma teşekkür ederim. Sevginiz ve desteğiniz bu aptal yazar kızın hayallerini gerçeğe dönüştürdü. Bu dünyayı sizinle paylaşmayı seviyorum ve bu yolculuğa birlikte devam etmek için sabırsızlanıyorum.

CLAIRE KINGSLEY TARAFINDAN DA

Claire Kingsley kitaplarının tam ve g¼ncel listesi için www.clairekingsleybooks.com adresini ziyaret edin.

Bailey Kardeşler

Buharlı, k¼¼k kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. B¼y¼k HEA'lar.

[Seni Koruyorum: Dizi K¼ken Hikayesi](#)

[Bizim İçin Savaşıyor Onu](#)

[¼zmek](#)

Daha fazla Bailey Brothers yakında geliyor!

Miles Ailesi

Seksi, tatlı, komik ve içten bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. S¼per romantik.

[Kırık Mil Yasak](#)

[Mil Pervasız Mil](#)

[Gizli Mil](#)

[Mil Kazanmak: Bir Miles Ailesi Romanı](#)

Dirty Martini Koşu Kul¼b¼

Kocaman kalpleri olan seksi, eğlenceli, tek başına romantik komediler.

[Everly Dalton'ın Fl¼rt Felaketleri](#)

[¼cretsiz Bayan Doğru'yu](#)

[Yalanlama ¼n b¼l¼m¼](#) [Bayan](#)

[Doğru'yu Yalanlama](#)

Sıcak bir sahte ilişki romantik komedi [Bilime](#)
[Göre Aşk](#)

Düşmandan aşığa sıcak bir romantik komedi

Bluewater Milyarderleri

Ateşli, tek başına romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar.

[Mogul ve Kaslı](#)

Bir milyarder ve onun koruması sıcak bir romantik komedi.

[Skandalın Bedeli](#), [Vahşi Açık Kalpler](#) ve [Seni Sevdiğim İçin Çıldırıyorum](#)

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak dünya bağımsız romantik komedileri

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi dizisi.

En iyi sırayla okuyun.

[Whiskey Chaser](#)

[Sidecar Crush](#)

[Moonshine Kiss](#)

[Bourbon Bliss](#)

[Gin Fling](#)

[Highball Rush](#)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak, tek başına romantik komediler.

[Kitap Erkek Arkadaş](#)

Ukala Oda Arkadaşı

Ateşli Bekar Baba

Ivy'yi Hatırlamak

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm.

Onun Kalbi

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kızgınlık yoğunluğu.

Daima Var Daima

Olacak Daima

Sonsuza Kadar

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi.

Gözlerinin Ardında

Çılgın Bir Hafta

Dağınık Mükemmel

Aşk

Onu Geri Getirme Operasyonu

Hafta Sonu Kaçamağı

Komşunun İyi Kızı

Size Giden Yol

Jetty Beach Kutu Seti Kitap 1-4

Yeni sürümlerin yanı sıra özel içerikler, Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesi ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için **kaydolun!**

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley, seksi, samimi çağdaş romantizm ve romantik komedilerin Amazon'da en çok satan 10 yazarı arasındadır. Şımarık, ilginç kadın kahramanlar, kadınlarını çok seven baygın kahramanlar, iç eriten seksi anlar, romantik sonsuza dek mutlu sonlar ve tüm büyük hisleri yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel içeriklerden ve Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesinden ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Cooper tavsiye konusunda çok iyidir. Ona güvenin.

Kitap sohbeti, erkek şekeri, uygunsuz mizah, özel tanıtımlar ve bir sürü saçmalık için Claire'in Facebook okuyucu grubu [Alpha Ever After](#)'a katılın.

Ayrıca tüm spoiler'larla kitap [sohbeti için](#) Facebook'ta Claire'in [Spoiler Odası](#)'na katılabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.